This book was produced in EPUB format by the Internet Archive.

The book pages were scanned and converted to EPUB format automatically. This process relies on optical character recognition, and is somewhat susceptible to errors. The book may not offer the correct reading sequence, and there may be weird characters, non-words, and incorrect guesses at structure. Some page numbers and headers or footers may remain from the scanned page. The process which identifies images might have found stray marks on the page which are not actually images from the book. The hidden page numbering which may be available to your ereader corresponds to the numbered pages in the print edition, but is not an exact match; page numbers will increment at the same rate as the corresponding print edition, but we may have started numbering before the print book's visible page numbers. The Internet Archive is working to improve the scanning process and resulting books, but in the meantime, we hope that this book will be useful to you.

The Internet Archive was founded in 1996 to build an Internet library and to promote universal access to all knowledge. The Archive's purposes include offering permanent access for researchers, historians, scholars, people with disabilities, and the general public to historical collections that exist in digital format. The Internet Archive includes texts, audio, moving images, and software as well as archived web pages, and provides specialized services for information access for the blind and other persons with disabilities.

Created with hocr-to-epub (v.1.0.0)

Val McDermid „Olectură care te acaparează!” vinuakhorojache Je, Pi lony ANN CLEEVES negru de corb gp- SS \ N | Roman distins cu premiul CWA Duncan Lawrie Dagger

negru
de corb

Roman
cu pre
CW
Duncan
Dagg

ANN CLEEVES Seria Shetland 1. NEGRU DE CORB Original: Raven Black (2006) Traducere din limba engleză: RALUCA ŞTEFAN oy virtual-project.eu CRIME SCENE PRESS 2017 Caa

Ann Cleeves este considerată noua Agatha Christie a literaturii britanice. S-a născut în 1954 şi a copilărit în partea de vest a Angliei, în Herefordshire şi, apoi, în North Devon. După ce a renunţat la facultate, a avut o serie de job-uri ocazionale dintre cele mai diverse: asistent social pentru copii, bucătar la un centru de observare a păsărilor, ajutor de salvamar şi ofițer pentru eliberarea condiţionată. S-a căsătorit cu Tim Cleeves, un cunoscut ornitolog şi, când acesta a primit un post pe micuța insulă Hilbre, aflată în estuarul Dee, unde ei doi erau singurii locuitori, s-a apucat de scris. Au urmat mai multe romane (peste douăzeci), publicate începând cu 1986, care au fost traduse în peste 20 de limbi până în prezent. Cele două serii de succes ale lui Ann Cleeves au fost transpuse în două seriale TV realizate de ITV (după cărţile care o au drept protagonistă pe Vera Stanhope) şi respectiv BBC (după volumele din seria „Shetland"). Serialul „Vera" a fost deja difuzat în peste 30 de ţări, printre care Australia, S.U.A., Germania, Cehia, Polonia, Japonia, Canada, Suedia etc. În 2006, Ann Cleeves a primit premiul Duncan Lawrie Dagger, acordat de către Crime Writers" Association (CWA) pentru romanul de faţă, primul din seria „Shetland". Anul 2014 a reprezentat pentru autoare una dintre cele mai bune perioade literare, succesul celor două seriale TV atrăgând după sine vânzări excepţionale ale tuturor romanelor sale. În 2015, la Crime Scene Press a apărut în limba română un roman din seria „Vera Stanhope", Harbour Street (tradus sub titlul Secretele din Strada Portului), iar în 2016 a apărut un alt volum din seria „Shetland", Red Bones (tradus sub titlul Oase Roşii). În 2017, Ann Cleeves a fost distinsă cu Premiul Diamond Dagger pentru întreaga carieră, acordat de aceeaşi Crime Writers" Association. 3o

Pentru Ella. Şi pentru bunicul ei. e4

Multumiri A fost o nebunie să încerc să scriu o carte a cărei acţiune se petrece în Shetland de vreme ce eu locuiesc în West Yorkshire. N-aş fi reuşit niciodată fără ajutorul şi sprijinul unor locuitori din Shetland. Aş dori să-i mulțumesc lui Bob Gunn, tuturor celor de la Shetland Arts Trust, în special lui Chrissie şi lui Alex, lui Morag, de la Biblioteca din Lerwick, lui Becky şi lui Floortje pentru că mi-au explicat ce înseamnă să fii tânăr şi lui Becky din nou pentru sfaturile amănunțite pe care mi le-a dat pentru scenariu. Aş dori să amintesc şi de Fair Isle, locul în care a început totul, şi de prietenii noştri care locuiesc acolo. În ciuda acestui ajutor neprețuit, cu siguranţă se vor fi strecurat şi inadvertente. Îmi aparţin în totalitate. -5

Capitolul 1 Ora 1:20 dimineaţa în ziua de Anul Nou. Magnus ştia ce oră e mulțumită ceasului rotund, ceasul mamei lui, care stătea pe policioara de deasupra şemineului. În colţ, corbul din colivia de răchită murmura şi croncănea în somn. Magnus aştepta. Camera era pregătită pentru oaspeţi, focul era întețit cu turbă, iar pe masă se aflau o sticlă de whisky şi prăjitura cu ghimbir pe care o cumpărase de la Safeway ultima oară când fusese în Lerwick. Simţea că e pe cale să aţipească, dar nu voia să se bage în pat, gândindu-se că ar fi putut să-i sune cineva la uşă. Atât timp cât era lumină la geam, cineva ar fi putut să vină în vizită, plin de veselie, băutură şi poveşti. De opt ani nu-l vizitase nimeni ca să-i ureze un An Nou fericit, dar el tot aştepta. Preventiv. Afară era linişte deplină. Nu se auzea nici măcar adierea vântului, în Shetland era foarte ciudat să nu bată vântul. Oamenii îşi ciuleau urechile şi se întrebau ce lipseşte. Ceva mai devreme se aşternuse un strat subţire de zăpadă, acoperit la amurg de o gheaţă lucioasă şi dură ca diamantul care a sclipit în ultimele raze ale soarelui, iar apoi în lumina farului. Frigul era încă un motiv pentru care Magnus rămăsese acolo unde se afla. În dormitor, gheața probabil că formase deja un strat gros pe interiorul ferestrei, iar cearşafurile mai mult ca sigur erau reci şi umede. Trebuie să fi adormit. Dacă ar fi fost treaz, le-ar fi auzit venind, pentru că nu era nimic silențios în mişcările lor. Nu se apropiau deloc pe furiş, dimpotrivă. Le-ar fi auzit râsetele şi paşii nesiguri, ar fi observat lumina lanternei prin fereastra fără perdea. L-au deşteptat abia bătăile în uşă. Tresări şi deschise ochii, ştiind că tocmai se trezise dintr-un coşmar, dar nefiind sigur în privinţa amănuntelor. — Intră! strigă. Intră, intră! Se sforţă să se ridice în picioare, era amorţit şi îl durea tot corpul. -6

Probabil că ajunseseră deja pe verandă. Le auzea şuşotelile. Uşa se deschise, lăsând să pătrundă o boare de aer rece ca gheaţa şi două fete tinere, îmbrăcate în haine excentrice şi colorate ca nişte păsări exotice. Îşi dădu seama că băuseră. Stăteau în picioare şi se propteau una de cealaltă. Nu erau îmbrăcate cum trebuie pentru vremea aceea, totuşi obrajii le erau îmbujoraţi şi radiau de sănătate. Una era blondă, cealaltă brunetă. Blonda era cea mai drăguță, rotunjoară şi delicată, dar Magnus o remarcă întâi pe cea brunetă. Părul ei negru era brăzdat de şuviţe de un albastru luminescent. l-ar fi plăcut tare mult să-i atingă părul, dar ştia că n-ar fi fost bine. N-ar fi făcut decât să le sperie. — Intraţi, spuse încă o dată, deşi ele se aflau deja în cameră. Îşi zise că, probabil, părea un bătrân senil care repeta aceleaşi cuvinte, fără niciun rost. Oamenii râseseră întotdeauna de el. Îi spuneau ca e cam lent şi probabil aveau dreptate. Un zâmbet i se înfiripă pe buze şi imediat auzi în minte glasul mamei lui: „Şterge-ţi rânjetul ăla tâmpit de pe mutră. Vrei să te creadă lumea încă mai prost decât eşti?” Fetele chicotiră şi înaintară în cameră. El închise uşa scorojită de vreme care dădea în verandă, apoi pe cea care dădea în cameră. Voia să împiedice frigul să intre în casă şi, în acelaşi timp, îi era teamă că fetele ar putea să plece. Nu-i venea să creadă că nişte făpturi atât de frumoase îi călcaseră pragul. — Luaţi loc, zise el. La vedere nu era decât fotoliul pe care-l folosea el însuşi, dar sub masă se aflau alte două taburete, pe care unchiul său le meşterise din lemn de plută, şi pe care el le trase afară. — Haideţi să beţi ceva cu mine în cinstea Noului An. Fetele chicotiră din nou şi se foiră până ajunseră la scaune. Aveau beteală în păr şi pe hainele din blană, catifea şi mătase. Cea blondă avea nişte ghetuţe din piele atât de strălucitoare încât arătau ca smoala proaspătă, cu catarame argintii şi câteva lănţişoare. Tocurile erau înalte şi vârfurile ascuţite. Magnus nu mai văzuse niciodată e7

ghete ca acelea şi, preţ de o clipă, nu izbuti să-şi ia ochii de la ele. Pantofii brunetei erau roşii. El se aşează în capul mesei. — Nu vă cunosc, nu-i aşa? le întrebă, cu toate că, uitându-se la ele mai de aproape, îşi dădu seama că le mai văzuse trecând pe lângă casă. Avea grijă să vorbească rar, aşa încât ele să-l înţeleagă. Uneori îşi înghiţea vorbele. Cuvintele îi sunau ciudat, precum croncănitul corbului. Învăţase corbul să spună câteva cuvinte. De multe ori nu avea pe nimeni altcineva cu care să vorbească. Încercă o altă întrebare: — De unde sunteţi? — Am fost în Lerwick. Taburetele erau joase şi fata blondă trebuia să dea capul puţin pe spate ca să privească în sus la el. El putea să-i vadă limba şi gâtul roz. Bluza scurtă din mătase îl ieşise din betelia fustei, iar el zări o fâşie de carne la fel de mătăsoasă ca materialul bluzei. — Am fost la petrecerea de Anul Nou. După care am mers cu cineva cu maşina până la capătul străzii. Mergeam spre casă, când am văzut lumină la tine. — Păi, în cazul ăsta, ce-ar fi să bem un pahar? propuse el însufleţit. Vreti? Îi aruncă o privire fetei brunete care cerceta camera, mişcându-şi ochii încet şi absorbind toate detaliile dar, din nou, blonda fu cea care răspunse. — Ne-am adus băutura noastră, spuse ea. Scoase o sticlă din geanta de umăr tricotată pe care o ţinea pe genunchi. Sticla avea un dop de plută şi era plină pe trei sferturi. El îşi zise că înăuntru se afla vin alb, dar nu putea fi sigur. Nu pusese niciodată gura pe vin. Blonda scoase dopul sticlei cu dinţii ei albi şi ascuţiţi. Gestul îl şocă. Când îşi dădu seama ce avea de gând să facă, îi veni să strige la ea să se oprească. Îşi imagină cum dinţii i se rup de la rădăcini. Ar fi trebuit să se ofere să deschidă el sticla. Ar fi fost un gest de gentleman. În schimb, însă, se mulțumi să privească -go

fascinat. Fata bău şi se şterse la gură cu mâna, apoi îi trecu sticla prietenei ei. El se întinse după whisky-ul lui. Mâinile îi tremurau şi vărsă câţiva stropi pe muşamaua mesei când îşi mai turnă un pahar. Fata brunetă ciocni cu sticla. Ţinea ochii mijiţi. Pleoapele îi erau colorate cu albastru şi gri şi aveau un contur negru. — Eu sunt Sally, spuse fata blondă. Nu era tăcută, ca fata cu părul închis la culoare. Ei îi plăcea gălăgia, decise el. Pălăvrăgeală şi muzică. — Sally Henry. — Henry, repetă el. Numele îi era familiar, însă nu ştia de unde. Nu reuşea să facă legătura. Mintea nu-i mersese niciodată prea repede, dar acum gândirea devenise deja un efort. Era ca şi cum ar fi încercat să vadă prin ceața groasă de deasupra mării. Recunoştea forme şi idei vagi, dar îi era greu să se concentreze. — Unde locuieşti? — În casa de la capătul golfului, răspunse ea. Lângă şcoală. — Mama ta e învăţătoarea. Acum ştia de unde o cunoştea. Mama ei era o femeie minionă. Venise de pe una din insulele nordice. Unst. Sau poate Yell. Se căsătorise cu un bărbat din Bressay, care lucra pentru consiliu. Magnus îl văzuse conducând un 4X4 uriaş. — Da, zise ea şi oftă. — Şi tu? o întrebă pe fata brunetă de care era mai interesat, atât de interesat încât ochii îi tot fugeau către ea. Pe tine cum te cheamă? — Catherine Ross, răspunse ea, vorbind pentru prima dată. Vocea îi era profundă pentru o tânără, îşi zise el. Profundă şi curată. O voce ca melasa neagră. O clipă uită unde se afla şi şi-o închipui pe mama lui punând melasă în amestecul pentru prăjitura cu ghimbir pe care o pregătea, răsucind lingura deasupra oalei ca să înfăşoare şi ultimele fire lipicioase, apoi dându-i-o lui s-o lingă. Îşi trecu limba peste buze, stânjenit de privirea atentă a Catherinei. Avea un fel ciudat de-a privi, aproape fără să clipească. -9

— Nu eşti de pe-aici. Putea să-şi dea seama după accent. — Eşti englezoaică? — Locuiesc aici de un an. — Sunteţi prietene? Ideea de prietenie era o noutate pentru el. Avusese vreodată prieteni? Îi luă ceva timp să găsească răspunsul. — Sunteţi amice. Nu-i aşa? — Normal că suntem prietene. Cele mai bune. Şi începură din nou să râdă, trecând sticla de la una la alta. Când îşi dădeau capul pe spate ca să bea, gâturile lor albe căpătau culoarea cretei la lumina becului gol care atârna deasupra mesei. e10

Capitolul 2 Cinci minute până la miezul nopţii. Erau pe străzile din Lerwick, în jurul crucii din piaţă, şi ţopăiau. Cu toţii erau ameţiţi, dar fără să fie beţi criţă, doar uşor afumaţi, în starea aceea în care simţeau că fac parte din mulţime, din mulţimea care bea şi se distra. Sally îşi zise că tatăl ei ar fi trebuit să fie acolo. Doar în felul acesta şi-ar fi dat seama că ea nu făcea nimic ieşit din comun. Poate chiar i-ar fi plăcut. Ajunul Anului Nou în Shetland. Până la urmă, nu era New York, nu-i aşa? Sau Londra. Ce putea să se întâmple? Mai ales că pe cei mai mulţi îi şi cunoştea. Simţea cum bubuitul basului îi urca prin picioare şi îi vibra în tâmple. Nu-şi putea da seama de unde venea muzica, dar se mişca pe ritmul ei alături de ceilalţi. Apoi se auziră clopotele de la miezul nopţii, lumea începu să cânte „Auld Lang Syne", iar ea începu să-i îmbrăţişeze pe cei din jur. Se trezi că ia în braţe un bărbat şi, într-un moment de luciditate, îşi dădu seama că era un profesor de matematică de la liceul Anderson şi că era mai abţiguit decât ea. Mai târziu nu-şi mai putea aminti mare lucru din ceea ce urmase. Cel puţin nu cu precizie şi nu cronologic. La un moment dat, îl văzuse pe Robert Isbister, mare cât un urs, proţăpit în față la The Lounge cu o cutie roşie în mână şi privindu-i pe toţi. Poate că îl căutase înadins. Îşi aminti cum se apropiase agale de el, pe ritmul muzicii, cu şoldurile unduindu-se, aproape dansând. Se văzu stând în faţa lui, fără să vorbească, dar flirtând oricum. Cu siguranţă flirta, era sigură de asta. Doar îl apucase de încheietură, nu? Şi îi mângâiase părul blond de pe mână de parcă ar fi fost un animal. Nar fi îndrăznit niciodată să facă aşa ceva dacă ar fi fost trează. N-ar fi avut niciodată curajul să se apropie de el în vreun fel, chiar dacă visase la asta săptămâni întregi, imaginându-şi fiecare detaliu. El avea mânecile suflecate până la coate deşi era frig şi purta un ceas de mână cu brățară de aur. Îşi amintea asta. Imaginea îi rămăsese

întipărită în minte. Poate că nu era chiar aur adevărat dar, când era vorba de Robert Isbister, cine putea şti? Apoi apăruse Catherine, spunând că făcuse rost de o maşină care să le ducă acasă, sau măcar până la cotitura de la Ravenswick. Sally ar fi vrut să mai rămână, dar Catherine probabil o convinsese cumva, pentru că se trezise pe bancheta din spate a maşinii. Era din nou ca în visul ei, pentru că şi Robert era acolo, lângă ea, atât de aproape încât putea să-i simtă țesătura blugilor lipiţi de piciorul ei şi antebraţul gol cu care o ţinea pe după gât. Putea să-i simtă mirosul de bere din respiraţie. I se întorcea stomacul pe dos, dar ştia că nu-şi putea permite să vomite. Nu în faţa lui Robert Isbister. Pe bancheta din spate mai era înghesuit un cuplu. Era aproape sigură că-i recunoştea pe amândoi. Băiatul era de undeva din sudul Mainland-ului, plecat la facultate în Aberdeen. Şi fata? Locuia în Lerwick şi era asistentă la Gilbert Bain. Se devorau unul pe celălalt. Fata era dedesubt iar tânărul deasupra ei, morfolindu-i buzele şi gâtul şi lobii urechilor, apoi deschizându-şi gura larg, de parcă ar fi vrut s-o înghită bucăţică cu bucăţică. Când Sally se întorsese către Robert, el o sărutase, dar încet şi delicat, nu ca lupul din Scufiţa Roşie. Fata nu se simţise devorată. Sally nu-l vedea prea bine pe tipul care conducea. Se afla exact în spatele scaunului şoferului şi nu putea să-i vadă decât capul şi umerii înfăşuraţi într-o pufoaică. Nu vorbise nici cu ea, nici cu Catherine, care stătea alături de el. Poate era nervos că trebuia să le ducă până acasă. Sally îşi propuse să vorbească cu el, doar ca să fie prietenoasă, dar Robert o sărută din nou, captându-i toată atenţia. În maşină nu era muzică şi nu se auzea niciun zgomot în afară de motorul care torcea puternic şi de suspinele celor doi care se hârjoneau lângă ea. — Opreşte! se auzi deodată vocea Catherinei. Nu ţipase, dar după tăcerea îndelungată îi şocase pe toți. Accentul ei englezesc îi zgârie urechile lui Sally. — Opreşte aici! Aici coborâm eu şi Sally. Doar dacă nu vrei să ne e 12

duci până la şcoală. — În niciun caz, frate! Studentul se descleştă de asistentă destul cât să comenteze: — Şi-aşa am ratat mare parte din petrecere! — Vino cu noi, o invită Robert. Vino la petrecere. Invitaţia era seducătoare şi îi fusese adresată lui Sally, dar Catherine răspunse în locul ei: — Nu, nu putem. Sally a spus acasă că vine la mine. N-avea voie în oraş. Dacă nu ne întoarcem repede, ai ei vor veni s-o caute. Sally nu suporta ca prietena ei să vorbească pentru ea, dar ştia că avea dreptate. Nu putea s-o dea în bară acum. Dacă mama ei ar fi aflat unde fusese, ar fi luat-o razna. Tatăl ei era un tip rezonabil când depindea numai de el, dar mama era nebună. Vraja fusese ruptă şi trebuia să se reîntoarcă în lumea reală. Se desprinse din braţele lui Robert şi, cățărându-se peste el, cobori din maşină. Frigul îi tăie respiraţia, făcând-o să-şi simtă capul limpede şi inducându-i o stare euforică, de parcă ar mai fi băut un pahar. Ea şi Catherine stăteau una lângă alta, privind cum stopurile roşii ale maşinii dispăreau în întuneric. — Dobitocilor! strigă Catherine cu atâta ură, încât Sally se întrebă dacă se petrecuse ceva între ea şi şofer. Ar fi putut să ne ducă până acasă. Îşi pipăi buzunarul şi scoase o lanternă mică cu care lumină cărarea din faţa lor. Aşa era Catherine. Întotdeauna pregătită. — Oricum, spuse Sally simțind că faţa i se destinde într-un zâmbet, a fost o noapte reuşită. O noapte al dracului de reuşită. Când îşi aruncă geanta pe umăr, ceva greu o lovi în şold. Băgă mâna în geantă şi scoase o sticlă de vin începută, cu un dop de plută fixat cu greu în gură. Asta de unde mai apăruse? Nu avea nici măcar o amintire vagă. l-o arătă Catherinei, încercând să o înveselească. — Uite. Ca să ne dea putere să ajungem acasă. Chicotiră şi porniră împleticit pe strada alunecoasă. e 13

Pătratul luminos părea să fi răsărit de nicăieri şi le surprinse. — Unde mama mă-sii suntem? Nu se poate să fi ajuns deja. Pentru prima dată, Catherine părea neliniştită, mai puţin sigură pe ea, dezorientată. — E Hillhead. Casa de pe vârful dealului. — Locuieşte cineva acolo? Credeam că e goală. — E a unui bătrân, răspunse Sally. Magnus Tait. Umblă vorba căi cam scrântit. Un pustnic. Ni s-a zis mereu să stăm departe de el. Catherinei îi trecuse spaima. Sau poate încerca doar să braveze. — Dar stă aşa acolo, singur-cuc... Ar trebui să mergem să-i zicem „la mulţi ani”. — Ti-am spus adineauri, e ţicnit. — Ti-e frică, o acuză aproape în şoaptă Catherine. Aşa e, fac pe mine de frică şi nu ştiu de ce. — Nu fi tâmpită! spuse ea cu voce tare. — Te provoc. Catherine băgă mâna în geanta lui Sally, căutând sticla. Luă o înghiţitură, puse dopul, apoi i-o dădu înapoi. Sally tropăi, încercând să-i arate cât de ridicol era să stea acolo în frig. — Ar trebui să ne întoarcem. Cum ai zis şi tu, mă aşteaptă ai mei. — Putem să le spunem că am colindat prin vecini. Haide! Te provoc! — Nu de una singură. — Bine. Intrăm amândouă. Sally nu ştia să spună dacă asta fusese intenţia Catherinei de la bun început sau dacă doar simţea că intrase într-o situaţie din care nu putea să scape cu orgoliul neatins. Casa era aşezată la o oarecare distanţă de stradă. Nu exista o cărare adevărată până la ea. Când se apropiară, Catherine o lumină cu lanterna, iar raza lovi mai întâi tabla cenuşie a acoperişului, iar apoi grămada de turbă dintr-o parte a verandei. Simţeau mirosului fumului care ieşea pe horn. e]4 >

— Hai odată, spuse Catherine. Bate la uşă! Sally ciocăni fără tragere de inimă. — Poate că e în pat şi a lăsat lumina aprinsă. — Nu e. Îl văd. Catherine păşi pe verandă şi bătu cu pumnul în uşă. E razna, îşi zise Sally. Nu ştie cu cine are de-a face. Toată chestia asta e o nebunie. Ar fi vrut să fugă înapoi la părinţii ei plictisitori şi cu capul pe umeri, dar, înainte să apuce să se mişte, dinăuntru se auzi un zgomot, Catherine deschise uşa şi amândouă intrară împletic indu-se, clipind des în lumina puternică. Bătrânul se apropia de ele, iar Sally se holba la el. Era conştientă de asta, dar nu se putea abţine. Nu-l mai văzuse înainte decât de la distanţă. Mama ei, care de obicei era atât de atentă în relaţiile cu vecinii mai în vârstă şi care încerca să-şi facă datoria creştinească ajutându-i la cumpărături şi oferindu-le de-ale gurii, evitase orice contact cu Magnus Tait. Când era cu Sally, se grăbea să treacă de casă ori de câte ori vedea că era afară. „— Să nu te duci niciodată acolo! îi spunea mama când ea era doar un copil. E un individ periculos. Casa lui nu-i un loc sigur pentru fetiţe mici.” Aşa că ferma devenise fascinantă pentru ea. Începuse s-o cerceteze în timp ce se îndrepta spre sau venea dinspre oraş. De câteva ori îl surprinsese pe bătrân aplecat peste oaia pe care o tundea, alteori îi zărise silueta în contre-jour în timp ce se uita la stradă. Acum, fiind atât de aproape, i se părea că a ajuns faţă în faţă cu un personaj dintr-un basm. El se holba la rândul lui la ea, iar fata îl asemui cu o imagine dintr-o carte cu poze. Seamănă cu un trol, îşi zise. Chiar aşa şi arăta, cu picioarele lui scurte şi trupul masiv, uşor cocoşat, cu gura ca o linie dreaptă şi dinţii stricaţi şi îngălbeniţi. Nu-i plăcuse niciodată e 15

povestea cu „Cele trei căpriţe”!. Când era foarte mică, era îngrozită când trebuia să treacă podul ca să ajungă acasă. Îşi imagina că dedesubt trăia un trol cu ochii roşii şi spatele îndoit, gata să se repeadă la ea. Oare Catherine mai avea aparatul de fotografiat la ea? Bătrânul ar fi fost o imagine pe cinste. Magnus le privea pe fete cu ochi ceţoşi, care păreau să nu poată focaliza. — Intraţi, spuse el. Intraţi. Îşi dezveli dinţii într-o tentativă de zâmbet. Sally se trezi vorbind. Aşa păţea mereu când era agitată. Cuvintele îi țâşneau din gură, iar ea nu avea habar despre ce vorbea. Magnus închise uşa în urma lor, apoi rămase acolo, blocând singura cale de scăpare. Le oferi whisky, dar ea ştia că nu mai trebuie să accepte aşa ceva. Ce-o fi strecurat în el? Scoase sticla de vin din geantă, îi zâmbi ca să-l îmbuneze şi continuă să vorbească. Făcu o mişcare ca să se ridice, dar bărbatul ţinea în mână un cuţit lung şi ascuţit, cu un mâner negru. ÎI folosea ca să taie prăjitura de pe masă. — Ar trebui să plecăm, spuse ea. Serios, ai mei o să se-ntrebe unde sunt. Dar ei păreau să nu o audă. Privi îngrozită cum Catherine întinse mâna şi luă o bucată de prăjitură pe care o vâri în gură. Sally privi firmiturile de pe buzele şi dintre dinţii prietenei sale. Bătrânul se înălța deasupra lor, având cuțitul încă în mână. Sally zări pasărea din colivie în timp ce căuta cu privirea o cale de scăpare. — Ce-i asta? întrebă pe neaşteptate. Cuvintele îi ieşiră pe gură înainte să le poată opri. — Un corb. Bătrânul o privi nemişcat, apoi aşeză cuțitul cu atenţie pe masă. 1 Basm norvegian. Trei căpriţe flămânde se confruntă cu un trol care vrea să le oprească să ajungă la iarba mult-dorită (n.red.). -16

— Nu-i o cruzime să-l ţii închis aşa? — Are o aripă ruptă. N-ar zbura nici dacă i-aş da drumul. Dar Sally nu ascultă explicaţiile bătrânului. Era convinsă că avea de gând să le sechestreze în casă, să le ţină închise la fel cum ţinea pasărea neagră cu cioc ascuţit şi aripa ruptă. Dintr-odată, Catherine se ridică în picioare şi îşi scutură firmiturile de pe mâini. Sally o urmă. Catherine merse spre bătrân până când ajunse suficient de aproape ca să-l poate atinge. Era mai înaltă decât el şi îl privea de sus. Preţ de o clipă, Sally se sperie, crezând că avea de gând să-l sărute pe obraz. Dacă l-ar fi sărutat, ar fi trebuit să facă şi ea la fel. Pentru că asta era tot o parte din provocare, nu? Cel puţin, aşa i se părea lui Sally. Totul devenise o provocare încă de când păşiseră în casă. Magnus nu se bărbierise ca lumea. Ţepi deşi şi cenuşii îi tiveau cutele moi ale obrajilor. Dinţii îi erau galbeni şi acoperiţi de salivă. Sally îşi zise că mai bine murea decât să-l atingă. Dar clipa trecu şi se pomeniră afară, râzând atât de tare încât Sally crezu că o să se scape pe ea, sau că o să cadă amândouă întrun morman de zăpadă. Când ochii li se reobişnuiră cu întunericul, nu se mai folosiră de lanternă ca să lumineze drumul. Era aproape lună plină şi ştiau încotro s-o apuce spre casă. În casa Catherinei era linişte. Tatălui ei nu-i plăcea să sărbătorească Anul Nou şi se culcase devreme. — Vrei să intri? întrebă Catherine. — Mai bine nu. Sally ştia că acela era răspunsul pe care era bine să-l dea. Uneori nu putea să-şi dea seama ce gândea Catherine, alteori înțelegea foarte clar. Acum ştia că prietena ei nu dorea ca ea să intre. — Mai bine aş lua sticla. Trebuie să ascundem probele compromiţătoare. — Da. — Rămân afară până văd că ai ajuns acasă, propuse Catherine. — Nu-i nevoie. e 17

Dar Catherine nu se mişcă, rămase sprijinită de zidul grădinii şi o privi cum se îndepărtează. Când Sally întoarse capul uitându-se înapoi, prietena ei era încă acolo. e 18

Capitolul 3 Dacă ar fi avut ocazia, lui Magnus i-ar fi plăcut să le vorbească fetelor despre corbi. Pe terenul lui erau corbi, fuseseră dintotdeauna, încă de când era băieţel, şi îi plăcuse să-i privească. Uneori păreau că se joacă. Îi vedea cum se roteau şi se răsuceau ca nişte copii care se urmăresc unul pe altul într-un joc. Apoi îşi strângeau aripile şi cădeau în picaj. Magnus simţea cât de emoționant trebuia să fie: vântul care şuiera, viteza pe care o prindeau. Apoi se ridicau iarăşi în înaltul cerului, tipetele lor părând nişte râsete. Odată văzuse cum corbii se lăsaseră să alunece pe spate pe un troian de zăpadă, unul după altul, exact cum făceau băieţii de la oficiul poştal pe tobogane, înainte ca mamele lor să le strige să se îndepărteze de casa lui. Dar, alteori, corbii erau cele mai crude păsări. Îi văzuse în timp ce-i ciuguleau ochii unui miel slab, nou-născut. Ţipetele de durere şi furie ale oii nu-i speriaseră deloc. Nici Magnus nu făcuse nimic pentru a goni păsările. Nici măcar nu încercase. Nu izbutise să-şi dezlipească privirea de ciocurile care străpungeau şi sfâşiau, mânjindu-se de sânge. În săptămâna de după Anul Nou, se gândi tot timpul la Catherine şi la Sally. Şi le imagina când se trezea dimineaţa şi visa la ele când moţăia noaptea târziu în fotoliul de lângă foc. Se întreba când urmau să-i facă o nouă vizită. Nu credea că aveau să mai vină vreodată, dar nici nu suporta gândul că n-ar mai fi vorbit niciodată cu ele. Insulele rămaseră îngheţate şi acoperite cu zăpadă toată săptămâna. Viscoli atât de puternic, încât nu mai zări poteca pe fereastră. Fulgii erau delicaţi, iar în bătaia vântului se răsuceau în spirale, ca fuioarele de fum. Apoi vântul se mai domoli şi soarele îşi făcu apariţia pe deasupra norilor. Lumina puternică reflectată în zăpadă îi rănea ochii, aşa că fu nevoit să-i mijească dacă voia să vadă lumea din afara casei sale. A zărit gheața albăstruie care e 19

acoperea golful, plugul care deschidea o cărare pe strada principală, furgoneta poştei, dar nu şi pe frumoasele domnişoare. Odată, surprinse privirea fugară a doamnei Henry, învăţătoarea, mama lui Sally. O văzu ieşind pe uşa şcolii. În picioare avea cizme groase din blană şi purta o jachetă roz, cu gluga trasă pe cap. Era cu mult mai tânără decât el, dar Magnus îşi zise că alesese haine de femeie bătrână. Sau, cel puţin, ca de femeie căreia nu-i mai pasă de cum arată. Era destul de mică de statură şi se mişca repede, agitându-se de parcă ar fi fost mereu pe fugă. În timp ce o privea, se temu dintr-odată că femeia intenţiona să-i facă o vizită. Îşi închipui că aflase despre vizita lui Sally. Probabil i-ar fi făcut scandal, ar fi tipat la el, cu faţa suficient de aproape de a lui încât să-i poată simţi respiraţia şi stropii de salivă. Să nu îndrăzneşti să te mai apropii de fata mea! Preţ de o clipă se simţi confuz. Îşi amintea scena sau doar şi-o închipuia? Dar femeia nu urcă dealul spre casa lui, ci se îndepărtă. A treia zi, rămase fără pâine, lapte, turte de ovăz şi biscuiţii cu ciocolată pe care îi plăcea să-i mănânce la ceai. Îşi luă inima în dinţi şi se sui în autobuzul care mergea spre Lerwick. Pleca fără nicio tragere de inimă. Dacă fetele treceau pe la el cât nu era acasă? Parcă le şi vedea cum escaladează troianul de zăpadă, râzând şi alunecând, apoi cum ciocăne la uşă fără să primească vreun răspuns. Cel mai tare îl supăra faptul că n-ar fi aflat niciodată dacă ele trecuseră într-adevăr pe acolo. Zăpada era bine bătătorită, nu ar fi rămas urme. Îi recunoscu pe mulţi dintre călătorii din autobuz. Cu câţiva dintre ei fusese coleg la şcoală. O zări pe Florence, care fusese bucătăreasă la Hotelul Skilling până la pensionare. Se putea spune că fuseseră oarecum amici în tinerețe. Pe vremuri, Florence era o fată frumoasă şi o foarte bună dansatoare. Dansaseră o dată împreună pe holul de la Sandwick. Fraţii Eunson cântau o melodie scoțiană foarte ritmată şi Florence se împiedicase. Magnus o prinsese în braţele lui, ţinând-o strâns o clipă, apoi ea fugise râzând către celelalte fete. În spatele autobuzului îl zări pe Georgie e 20

Sanderson, care se rănise la picior într-un accident care l-a forţat să renunţe la pescuit. Magnus alese un loc în care să stea singur şi nimeni nu vorbi cu el, de parcă nici măcar nu-i observaseră prezența. Aşa era întotdeauna. Se obişnuise. Cel mai probabil nici nu-l văzuseră. Şoferul porni încălzirea la maximum. Aerul fierbinte țâşni de sub scaune, topind zăpada de pe ghetele tuturor, până când apa se scurse în jos pe culoarul central, alunecând în faţă sau în spate în funcţie de mişcările autobuzului. Ferestrele erau aburite, aşa că Magnus îşi dădu seama că era momentul să coboare numai pentru că toţi ceilalți părăseau autobuzul. Lerwick devenise un loc gălăgios. În copilărie, îi cunoştea pe toţi cei cu care se intersecta pe stradă. De ceva timp, însă, chiar şi iarna, locul era plin de străini şi maşini. Vara era şi mai rău. Şi mai erau şi turiştii. Veneau cu feribotul de noapte de la Aberdeen şi se holbau uimiţi, de parcă ar fi ajuns la o grădină zoologică sau pe altă planetă. Uneori, nave de croazieră uriaşe aruncau ancora în port, tronând peste clădiri. Preţ de o oră, pasagerii preluau controlul oraşului. Era o adevărată invazie. Aveau chipuri entuziasmate şi glasuri zgomotoase, dar Magnus simţea că erau dezamăgiţi de ceea ce găseau acolo, ca şi când locul le-ar fi înşelat aşteptările. Plăteau o căruţă de bani pentru croazieră şi se simțeau traşi pe sfoară. Până la urmă, poate că Lerwick nu era atât de diferit de locurile din care veneau. În dimineaţa aceea evită centrul oraşului şi se îndreptă către supermarketul de la periferie. Lacul Clickimin era îngheţat. Două lebede gălăgioase căutau un petic de apă pe care să se aşeze. Un bărbat făcea jogging de-a lungul aleii care ducea la clubul sportiv. De obicei, lui Magnus îi plăcea să meargă la supermarket. Îi plăceau luminile puternice şi reclamele colorate. Se minuna de lungimea culoarelor şi de rafturile pline. Nimeni nu-l deranja acolo, nimeni nu-l cunoştea. Din când în când, femeia de la casă se arăta prietenoasă şi comenta despre cumpărăturile lui. lar el îi răspundea

printr-un surâs, amintindu-şi de vremurile când toată lumea îl saluta amical. După ce termina cumpărăturile, obişnuia să intre în cafenea şi să se trateze cu o cană de cafea cu lapte şi ceva dulce, poate o prăjitură cu piersici şi vanilie, sau o prăjitură cu ciocolată, atât de vâscoasă că trebuia s-o mănânce cu lingura. Dar astăzi era în mare grabă. Nu avea timp de cafea. Voia să prindă primul autobuz către casă. În curând se afla deja în staţie, cu doi saci de hârtie plini de cumpărături la picioare. Deşi soarele strălucea, o lapoviţă fină ca zahărul pudră i se depunea pe haină şi în păr. De data asta, întreg autobuzul era numai al lui. Îşi alese un loc ceva mai în spate. Catherine se urcă douăzeci de minute mai târziu, când se aflau la jumătatea drumului spre casă. Într-o primă fază nu o observă. Desenase un cerc în aburul de pe geam şi privea afară. Era conştient că autobuzul oprise în staţie, dar era pierdut în gândurile lui. Apoi, ceva îl făcu să se întoarcă. Poate vocea ei atunci când ceruse un bilet, deşi nu o auzise în mod conştient. Poate parfumul pe care-l adusese cu ea în casă de Anul Nou? Nu, n-ar fi putut să-i simtă parfumul tocmai din faţa autobuzului. Ridică nasul şi inspiră adânc, dar nu simţi decât miros de benzină şi lână udă. Nu se aştepta ca ea să-l recunoască. Era foarte emoţionat că o vedea din nou. Îi plăcuseră ambele fete, dar Catherine fusese cea care-l fascinase cel mai mult. Avea aceleaşi şuviţe albastre în păr, dar purta o haină gri, lungă, care îi ajungea până aproape de glezne, şi care era udă şi avea tivul stropit de noroi. Fularul era croşetat de mână, de un roşu aprins, roşu ca sângele proaspăt. Părea obosită, iar el se întrebă la cine mergea oare în vizită. Ea se lăsă să cadă pe scaunul din faţă, fără să-l observe, aparent prea obosită să-şi caute un loc mai în spatele autobuzului. Nu putea s-o vadă prea bine din locul în care se afla, dar avea impresia că-şi ţine ochii închişi. Fata cobori la aceeaşi staţie ca şi el. Rămase în urmă ca să-i dea ei voie să coboare prima dar, cu toate astea, ea părea să nu-l recunoască. N-o învinovăţea. Pentru ea

probabil că toţi bătrânii arătau la fel, aşa cum pentru el toţi turiştii arătau la fel. Dar, când Catherine ajunse la capătul treptelor, întoarse capul şi-l văzu. Schiţă un zâmbet şi-i întinse mâna ca să-l ajute să coboare. Purta mănuşi de lână, aşa că nu-i simţi pielea, dar contactul îi provocă oricum un fior. Era surprins de felul în care corpul îi reacţiona în apropierea ei şi spera ca ea să nu-şi fi dat seama de cât de tulburat era. — Bună, spuse ea cu glasul catifelat ca melasa neagră. Îmi pare rău pentru noaptea aceea. Sper că nu te-am deranjat. — În niciun caz. Vocea îi era gâtuită de emoție. — Am fost încântat că aţi trecut pe la mine. Ea zâmbi, de parcă ar fi spus ceva menit s-o amuze. Făcură câţiva paşi în tăcere, iar el îşi dori din toată inima să fi ştiut ce trebuia să spună. Îşi auzi sângele pompându-i în urechi, aşa cum se întâmpla când stătea aplecat peste sapă şi alegea rapita, gâfâind în soare. — Mâine ne întoarcem la şcoală, spuse ea dintr-odată. S-a terminat vacanţa. — Îţi place la şcoală? întrebă el. — Nu prea. E plictisitor. Nu ştia cum să răspundă la asta. — Nici mie nu prea mi-a plăcut şcoala, răspunse după o vreme. Unde ai fost în dimineaţa asta? o întrebă el, mai mult pentru a mai spune ceva. — Nu de dimineaţă. Azi-noapte. Am rămas la un prieten. A fost o petrecere. M-a adus cu maşina până la staţia de autobuz. — Sally nu a fost cu tine? — Nu, ea n-a avut voie. Ai ei sunt foarte severi. — A fost o petrecere frumoasă? întrebă el cu un interes naiv. Niciodată nu fusese un tip petrecăreț. — Păi... ştii şi tu... Se aştepta ca ea să aibă mai multe de spus. Ba chiar avu e 23

sentimentul că intenţiona să-i spună un secret. Ajunseră în punctul în care el trebuia să urce troianul de zăpadă către casa lui şi se opriră din mers. El aşteptă ca ea să vorbească mai departe, dar fata rămase tăcută. În dimineaţa aceea nu-şi fardase ochii. Conturul negru se păstrase, dar se întinsese şi arăta dezordonat. Într-un final, fu obligat să rupă tăcerea. — Nu vrei să intri? o întrebă. Hai să bei un păhărel cu mine, să te încălzeşti. Sau nişte ceai? Nu se gândi nici măcar o clipă că ea ar fi acceptat. Era o fată educată. Asta era evident. Fusese învățată să nu intre singură în casa unui străin. Ea îl fixă cu privirea, părând să cântărească ideea în minte. — E cam devreme pentru un păhărel, spuse în cele din urmă. — Atunci ceai? Aproape fără să vrea, afişă rânjetul idiot care o deranja întotdeauna pe mama lui. Bem un ceai şi ronţăim nişte biscuiţi cu ciocolată. Urcă hotărât şi încrezător spre casă, ştiind că ea îl va urma. Uşa era descuiată ca întotdeauna. O deschise larg şi se dădu întro parte ca s-o lase pe Catherine să intre prima. În timp ce aştepta ca ea să-şi şteargă cizmele pe preş, privi în jurul lui. Afară totul părea liniştit. Nu era nimeni în jur ca să-i vadă. Nu ştia nimeni că fiinţa aceea minunată era la el în vizită. Ea era comoara lui, corbul din colivie. e24

Capitolul 4 Fran Hunter avea maşină, dar nu-i plăcea s-o folosească pentru deplasări scurte. Era îngrijorată de încălzirea globală şi voia să aibă partea ei de contribuţie la combaterea fenomenului. Avea o bicicletă cu un scaun în spate pentru Cassie, pe care o adusese cu feribotul companiei Northlink atunci când se mutase aici. Se mândrea cu faptul că face bagaje mici, iar bicicleta fusese singurul lucru voluminos pe care-l luase cu ea. Pe o vreme ca aceea, totuşi, nu era prea utilă. O încotoşmănase pe Cassie în salopetă şi canadiană, îi pusese în picioare cizmele de cauciuc cu broscuţe verzi şi o dusese la şcoală pe o sanie. Era cinci ianuarie, prima zi din noul semestru. Când porniră la drum, abia se lumina de ziuă. Fran ştia că doamnei Henry oricum nu-i plăcea de ea şi nu dorea să întârzie. Nu avea nevoie de alte priviri iritate şi sprâncene ridicate sau de bârfele celorlalte mame. Lui Cassie îi era şi aşa destul de greu să se integreze. Fran închiriase o căsuţă exact pe dumul care ducea către Lerwick. Casa se afla lângă o capelă sumbră din cărămidă şi părea joasă şi modestă în comparaţie cu ea. Avea trei camere, cu o baie principală construită de curând undeva în spate. Ele locuiau în bucătărie, care nu se schimbase foarte mult de când casa fusese construită. Acolo erau un cuptor în care ardeau cărbunii aduşi în fiecare lună de un camion din oraş. Aveau şi un aragaz electric, dar lui Fran îi plăcea mai mult ideea cuptorului. Era romantică. Acum, casa nu mai avea teren în jur, deşi pe vremuri trebuie să fi făcut parte dintr-o mică fermă. Până la Paşte, Fran trebuia să ia o decizie în privința ei şi a viitorului lui Cassie. Proprietarul insinuase deja că era posibil să vândă. Ea începuse să se gândească la acel loc ca la un cămin şi ca la un loc în care putea să lucreze. Dormitorul ei avea două lucarne şi vedere către Raven Head. Ar fi fost potrivit ca studio. În lumina cenuşie a răsăritului, Cassie sporovăia şi Fran - 25 +

răspundea mecanic, dar gândurile ei erau în altă parte. În timp ce ocoleau troianul de zăpadă de lângă Hillhead, soarele ieşi din nori, aruncând umbre lungi peste albul imaculat. Fran se opri să admire priveliştea. Putea vedea de-a lungul apei până la bancul de pământ de alături. Se gândi că făcuse bine să se întoarcă. Acesta era cel mai potrivit loc în care să crești un copil. Până atunci nu-şi dăduse seama cât de nesigură era când luase acea decizie. Îşi juca atât de bine rolul de mamă singură şi înfiptă că aproape începuse să creadă în iluzie. Cassie avea cinci ani şi semăna foarte mult cu mama ei. Fran o învățase să citească înainte s-o trimită la şcoală — iar doamnei Henry nu-i plăcuse nici asta. Copila putea fi gălăgioasă şi încăpăţânată, şi erau momente când însăşi Fran se întreba, dispreţuindu-se apoi pentru gândul acela îngrozitor, dacă nu cumva crescuse un monstru precoce. — Ar fi frumos, spusese doamna Henry la prima şedinţă cu părinţii, dacă fata ar face de la bun început ceea ce i se spune. Fără să ceară să i se explice amănunţit motivul pentru care o rog să facă acel lucru. Fran, care se aşteptase să i se spună cât de genială e fiica ei, se simţise umilită. Îşi ascunsese dezamăgirea printr-o apologie înflăcărată a propriei filosofii în ceea ce priveşte creşterea copilului. Copiii trebuie să aibă încrederea să-şi facă propriile alegeri, să pună la îndoială autoritatea, spunea ea. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să aibă un copil conformist şi umil. Doamna Henry o ascultase. — Trebuie să fie greu să creşti singură un copil, replică ea când Fran se liniştise. Cassie, cocoțată pe sanie ca o prințesă rusoaică, începea să devină agitată. — Ce s-a întâmplat? întrebă ea. De ce te-ai oprit? Atenţia lui Fran fusese atrasă de culorile contrastante care o inspirau să picteze, dar îşi continuă drumul, trăgând sania după ea. e 26

Şi ea, ca şi învăţătoarea, era la cheremul dorințelor imperioase ale lui Cassie. Se opri în vârful troianului şi se urcă în sanie. Îşi încolăci picioarele în jurul corpului fiicei ei, ţinând câte un ochi de sfoară în fiecare mână. Apoi împinse cu tocurile în zăpadă şi alunecară cu sania în jos pe deal. Cassie ţipă de spaimă şi entuziasm. Sania se năpusti peste brazdele înghețate, căpătând viteză pe măsură ce se apropia de poalele dealului. Gerul şi lumina soarelui îi arseră faţa lui Fran. Trase de sfoara din mâna stângă ca să ghideze sania întrun troian moale de zăpadă de lângă curtea şcolii. Nimic nu se compară cu asta, îşi spuse ea. Pentru prima dată, ajunseseră mai devreme. Fran îşi amintise de cartea lui Cassie de la bibliotecă, de pachetul pentru şcoală şi de pantofii de schimb. O duse pe Cassie la vestiar, o aşeză pe băncuţă şi îi scoase cizmuliţele. Doamna Henry era deja în clasă, lipind pe tablă nişte numere. Deşi era cocoţată pe masă, ajungea cu dificultate. Purta pantaloni dintr-un material sintetic, uşor lucioşi şi încreţiţi la genunchi, şi un cardigan tricotat la maşină. Fran îi analiză hainele cu un ochi critic. După ce terminase facultatea, lucrase ca asistenta unui editor de modă la o revistă pentru femei. Doamna Henry avea nevoie urgentă de o schimbare. — Pot să vă ajut? Îi era ridicol de teamă să fie respinsă. Ţinuse piept unor fotografi care puteau să facă un bărbat în toată firea să plângă, dar în preajma doamnei Henry se simţea ca o fetiță sfioasă de şase ani. De obicei ajungea la şcoală chiar înainte să se sune. Doamna Henry era deja înconjurată de părinţi, cu care părea să se înțeleagă foarte bine. Doamna Henry se întoarse, părând surprinsă să o vadă. — Dacă aţi putea, aţi fi foarte drăguță. Cassie, vino şi stai pe covoraş. Găseşte o carte pe care s-o răsfoieşti şi aşteaptă-i pe ceilalți. În mod inexplicabil, Cassie se conformă. Pe drumul de întoarcere spre casă, în timp ce trăgea sania goală după ea, Fran se gândi cât de jalnic era să fie atât de încântată. Ce mare lucru? Nici măcar nu credea în învăţarea mecanică, pentru e27

numele lui Dumnezeu. Dacă ar fi locuit în sud, s-ar fi gândit dacă să n-o dea pe Cassie la o şcoală Steiner. Şi totuşi, iat-o aici, încântată nevoie mare pentru că lipise două numere amărâte pe tabla clasei. Şi Margaret Henry îi zâmbise, strigând-o pe nume. Nu era nici urmă de bătrânul care locuia în Hillhead. Uneori, când treceau pe acolo, ieşea în prag să le salute. Rareori vorbeau. De obicei doar le făcea cu mâna şi o dată îi oferise lui Cassie o bomboană. Fran nu voia ca fiica ei să mănânce dulciuri — zahărul nu era decât o grămadă de calorii în plus care mai însemna şi afecţiuni dentare — dar bătrânul păruse timid şi fericit, aşa că îi mulțumise. Cassie băgase bomboana în gură, ştiind că Fran nu ar fi îndrăznit so oprească în faţa bătrânului. Se opri din nou ca să privească apa, sperând să poată recrea imaginea pe care o văzuse în drum spre şcoală. Culorile fuseseră cele care îi captaseră atenţia. Culorile de pe insule erau în general pale, gri oliv, maro deschis, gri marin, toate estompate de ceaţă. În lumina puternică a răsăritului, peisajul era impunător şi vibrant. Albul dur al zăpezii. Trei siluete negre. Corbi. În tablourile ei, ar fi apărut ca nişte forme unghiulare, aproape cubiste. Păsări cioplite grosolan în lemnul tare al pădurii negre. Şi apoi o pată de culoare. Roşie, ca să reprezinte stacojiul soarelui rotund ca o minge. Lăsă sania la marginea cărării şi traversă câmpia ca să vadă scena mai de aproape. Acolo se afla o barieră care dădea spre şosea. Zăpada o împiedica să o deschidă, aşa că se căţără pe ea. Un perete de piatră tăia terenul în două dar, din loc în loc, avea intrări prin care pătrundeau tractoarele. Pe măsură ce se apropia, perspectiva se modifica, dar acest lucru nu o deranja. Avea tabloul bine fixat în memorie. Se aştepta şi chiar spera să vadă corbii zburând pe deasupra. Imaginea lor în văzduh, când îşi țineau ridicată coada în formă de V ca să se echilibreze, ar fi ajutat-o să-i reprezinte mai bine. Era foarte concentrată şi totul părea ireal în timp ce stătea acolo, înconjurată de lumina scânteietoare care o făcea să simtă că i se 28 *

învârte capul. Ajunse sus şi văzu scena înainte să înţeleagă ce anume vedea. Până atunci totul fusese doar formă şi culoare. Apoi pata roşie se transformă într-un fular. Haina gri şi pielea albă se contopeau pe fundalul zăpezii, care aici nu mai era la fel de curată. Corbii ciuguleau din faţa unei fete. Unul dintre ochi dispăruse. Fran o recunoscu pe tânără chiar şi în acea stare înaintată de degradare. Păsările se îndepărtaseră dând din aripi când ea se apropiase dar apoi, când ea se opri pe loc, cu sângele înghețat în vene, se întoarseră. Dintr-odată, Fran ţipă atât de tare încât simţi cum se sufocă şi începu să bată din palme ca să gonească păsările. Dar nu se putea mişca. Era Catherine Ross. În jurul gâtului avea strâns un fular roşu, cu ciucurii împrăștiați pe zăpadă ca nişte picături de sânge. 29 +

Capitolul 5 Magnus privea de la fereastra sa. Se afla acolo încă de la primele raze de lumină, poate chiar de mai devreme. Nu fusese în stare să doarmă. O văzu pe femeia care trăgea sania cu fetița după ea şi simţi că îl roade invidia. El crescuse într-o epocă greşită, îşi zise. Mamele nu se purtau aşa cu copiii lor când era el mic. Avusese foarte puţin timp de joacă. O remarcase pe fetiţă şi cu altă ocazie, când le urmărise pe cele două pe stradă ca să vadă unde locuiesc. Era în octombrie, pentru că îşi amintise cum, în copilărie, obişnuiau să meargă pe străzi deghizați de Halloween, cu lanterne cioplite în dovleci. Se gândea tot mai des la vremurile trecute. Amintirile îi înceţoşau gândurile şi îl ameţeau. Femeia şi fetiţa locuiau în casa în care vara veneau turiştii, acolo unde locuiseră odată pastorul împreună cu soţia sa. Le observase o vreme, deşi ele nu ştiau că le privea pe fereastră. Fusese prea isteţ ca să fie prins şi, oricum, nu voia să le sperie. Nu avusese niciodată intenţia asta. Fetiţa se aşezase la masă şi începuse să deseneze ceva pe nişte bucăți mari de hârtie colorată. Şi femeia desenase ceva, cu mişcări rapide şi pătimaşe, stând alături de fiica ei şi întinzându-se pe lângă ea ca să ajungă la hârtie. El îşi dorise să fie suficient de aproape ca să poată vedea tabloul. La un moment dat, femeia îşi dăduse la o parte părul de pe faţă, lăsând un semn ca de funingine pe obraz. Îşi zise că fetița era foarte frumoasă. Avea obrăjori rotunzi, înroşiți de ger, şi bucle aurii. Îşi dori ca mama s-o fi îmbrăcat altfel, totuşi. l-ar fi plăcut s-o vadă cu o fustiță roz din satin şi dantelă, şoseţele albe şi pantofi cu cataramă. l-ar fi plăcut s-o vadă dansând. Dar nici în pantaloni şi cizme nu exista posibilitatea să fie luată drept băiat. Nu putea să vadă dincolo de coama dealului, acolo unde

Catherine Ross zăcea întinsă pe zăpadă. Se îndepărtă de fereastră ca să pregătească ceaiul, apoi îşi luă ceaşca şi aşteptă. Nu avea nimic de făcut. Nimic urgent. Fusese afară cu o seară înainte ca să le ducă fân oilor de la fermă. Acum avea puţine animale pe deal. În zilele geroase, când pământul era îngheţat bocnă şi acoperit de zăpadă, nu erau multe lucruri pe care să le poată face afară. Diavolul lucrează prin mâinile leneşe. Amintirea mamei lui în timp ce rostea cuvintele acelea era atât de vie încât aproape că întoarse capul, aşteptându-se s-o vadă lângă foc, cu brâul din păr de cal înfăşurat în jurul taliei şi cu andrelele care se agitau prin aer. Mama lui putea să croşeteze o pereche de şosete într-o după-amiază, sau o rochie într-o săptămână. Era recunoscută ca fiind cea mai bună la croşetat din tot sudul, deşi nu-i plăcuse niciodată să copieze modelele fițoase din Fair Isle. Ce rost are? spunea ea, părând mai degrabă că scuipă întrebarea. O să țină mai bine de cald? Se întrebă ce altă muncă ar putea diavolul să mai găsească pentru el. Mama fetiţei se întoarse de la şcoală. Trăgea sania goală după ea. El o urmări încă de la poalele dealului. Observă cum mergea aplecată în faţă, târându-şi picioarele ca un bărbat. Femeia se opri chiar lângă casa lui şi privi înapoi peste golf. Îşi dădu seama că atenţia îi fusese atrasă de ceva. Se întrebă dacă să iasă în prag şi s-o invite în casă. Dacă îi era frig, putea să-i ofere cu un ceai fierbinte. Poate chiar s-o îmbie cu focul din şemineu şi cu biscuiţi. Mai avea câţiva, iar în cutie mai era o felie de prăjitură cu ghimbir. Se întrebă dacă gătise pentru fiica ei. Probabil că nu, hotărî el. Altceva care se schimbase. De ce şi-ar mai bate cineva capul cu aşa ceva? De ce să mai freci margarina cu zahărul în castronul mare, de ce să te mai chinui cu lingura încărcată de melasă neagră? De ce să mai faci efort acum când exista Safeway's în Lerwick, care vindea produse de patiserie cu caise şi migdale, şi prăjitură cu ghimbir care era la fel de gustoasă ca aceea pe care o făcea mama lui? Preocupat de reflecţiile despre prăjituri, pierdu momentul în care 31

ar fi putut s-o invite pe femeie înăuntru. Ea se îndepărtase deja de şosea. Acum nu mai putea să facă nimic. Îi mai vedea doar capul — purta o bonetă ciudată, croşetată — în timp ce traversa câmpul, apoi o pierdu cu totul din vedere. Văzu cei trei corbi care îşi luară zborul speriaţi de parcă cineva ar fi tras cu puşca de vânătoare în ei, dar era prea departe ca să audă ţipătul femeii. Odată ce dispăru din câmpul lui vizual, uită de ea. Nu era suficient de importantă ca imaginea ei să-i dăinuie în minte. Soţul învăţătoarei urca şoseaua în Land Rover-ul lui. Magnus îl recunoscu, cu toate că nu vorbiseră niciodată. Era neobişnuit pentru el să plece de acasă atât de târziu. De obicei îşi începea ziua dimineaţa devreme şi se întorcea după lăsarea întunericului. Poate că zăpada îi afectase planurile. Magnus cunoştea programul tuturor celor care locuiau în vale. De la moartea mamei lui, nu-i mai scăpase niciun amănunt. Din bârfele care îi ajunseseră la urechi la poştă şi în autobuz, aflase că Alex Henry lucra pentru Islands Council. Ceva legat de viaţa sălbatică. Magnus îi auzise pe oameni cum se plângeau. Cineva de-al locului ar fi trebuit să ştie mai bine lucrurile astea, spuneau ei. Cine naiba se credea Henry ăsta, să-i ameninţe cu legea? Ei dădeau vina pe foci că le mâncau peştele, aşa că aveau dreptul să le împuşte. Spuneau că lui Henry şi altora ca el le păsa mai mult de sălbăticiuni decât de bunăstarea oamenilor. Lui Magnus îi plăceau focile — era ceva comic şi în acelaşi timp prietenos în felul în care îşi iţeau capul de sub apă. Când maşina se opri, Magnus trăi din nou panica pe care o simţise atunci când o văzuse pe Margaret Henry. Oare Sally vorbise prea mult? Oare tatăl ei se afla acolo ca să-i facă morală pentru că le primise pe fete în casă? Îşi zise că Henry avea chiar mai multe motive să fie nervos. Bărbatul rămase încruntat în timp ce cobori din maşină. Era de vârstă mijlocie, cu un corp masiv, lat în spate. Purta o jachetă Barbour, care-i venea cam strâmtă la umeri, şi bocanci masivi din piele. Dacă s-ar fi lăsat cu bătaie, Magnus n-ar fi avut nicio şansă. Se îndepărtă de fereastră ca să nu fie văzut, dar e32

Henry nici măcar nu se uită în direcţia lui, ci se căţără pe barieră şi o luă pe urmele lăsate de femeie. În acel moment, Magnus deveni interesat. l-ar fi plăcut să vadă o secvenţă din scena care se petrecea la poalele dealului. Dacă ar fi fost femeie, ar fi ieşit afară să se uite. Se gândi că, probabil, i-ar fi făcut semn cu mâna bărbatului învăţătoarei, poate l-ar fi strigat să oprească maşina. Chiar în timp ce el îşi imagina ce s-ar întâmplat, văzu că tânăra mamă se întoarce, pierzându-şi puţin echilibrul când se apropie de şosea. Îşi putea da seama că era supărată. Avea o privire îngheţată pe care Magnus o mai văzuse înainte. Georgie Sanderson avusese aceeaşi privire când fusese nevoit să renunţe la barca lui, iar mama lui arătase la fel după moartea lui Agnes. Nu avusese privirea aceea îngheţată după moartea tatălui lui Magnus. Atunci păruse că viaţa lor avea să se desfăşoare într-un mod cât se poate de normal. O să fim doar noi doi de acum, Magnus. Trebuie să fii băiat mare pentru mama. Vorbise vioi, păruse chiar fericită. Nu-i cursese nicio lacrimă. Lui Magnus i se păru că femeia plânsese, dar era greu de spus. Uneori, vântul rece îţi făcea ochii să lăcrimeze. Ea se strecură pe scaunul şoferului din Land Rover şi porni motorul, dar maşina nu se mişcă din loc. Se întrebă din nou dacă ar trebui să se ducă afară la ea. Ar putea să-i bată uşor cu degetul în parbriz — nu l-ar auzi cum se apropie din cauza zgomotului motorului, plus că geamurile erau aburite. Ar putea s-o întrebe ce se întâmplase. Odată ajunşi în casă, ar putea să-i sugereze să-l viziteze împreună cu fetiţa. Începu să treacă în revistă ce ar putea să-i ofere fetiţei să mănânce şi să bea. Biscuiţii aceia micuţi şi rotunzi cu glazură roz şi batoanele de ciocolată. Ar fi aproape ca o petrecere la un ceai în trei. Şi încă mai avea pe undeva prin spate o păpuşă care aparţinuse cândva lui Agnes. Poate că fetiţei cu părul blond i-ar fi făcut plăcere să se joace puţin cu ea. N-ar putea să i-o dăruiască, n-ar fi corect. Păstrase toate jucăriile care fuseseră ale lui Agnes. Dar nu i se părea nimic rău ca fetiţa blondă s-o ţină puţin în braţe şi să-i lege o panglică în păr. Visele lui fură întrerupte de zgomotul unui motor. Era un alt e33 —+

Land Rover, de data asta unul bleumarin, condus de un bărbat în uniformă. Imaginea jachetei impermeabile, cravata, cascheta pe care omul şi-o puse pe cap când coborî din maşină, îi provocă lui Magnus un acces de panică. Îşi amintea când avusese parte ultima oară de o asemenea imagine. Gândurile i se reîntoarseră la camera mică, cu pereţi lucioşi, auzi din nou întrebările furioase, văzu din nou gura deschisă şi buzele groase. Atunci fuseseră doi bărbaţi care purtau uniformă. Veniseră să-l ia de acasă dimineaţa devreme. Mama lui se grăbise să-şi găsească haina ca să meargă cu el, dar îi spuseseră că nu era nevoie. Asta nu se întâmplase la începutul anului, afară nu era atât frig, cât umed, din cauza unui curent vestic care adusese ploaia. Doar unul dintre ei vorbise şi doar pe acela şi-l putea imagina acum. Amintirea îl făcu să tremure atât de violent, încât ceaşca cu ceai se clătină pe farfurioară. Simţi cum gura i se strâmbă în rânjetul pe care mama sa îl urâse atât de mult, rânjetul care îi servise drept unică apărare împotriva întrebărilor şi care îl împinsese pe anchetator dincolo de limita răbdării. — Ţi se pare amuzant? îi strigase bărbatul în faţă. O fată tânără e dată dispărută. Crezi că e o glumă? Aşa crezi? Magnus nu crezuse că era o glumă, dar rânjetul îi rămăsese întipărit pe chip. Nu reuşise să facă nimic în privinţa aceea. Nici să răspundă nu putuse. — Ei bine? ţipase bărbatul. De ce râzi, perversule? Apoi se ridicase încet în picioare în timp ce Magnus îl privise confuz şi-l lovise cu pumnul în față, dându-i capul pe spate. Magnus simţise în gură gust de sânge şi fragmente de dinți. Bărbatul l-ar fi lovit din nou dacă nu l-ar fi oprit colegul lui. Magnus îşi zise că sângele are gust de metal şi gheaţă. Realiză că încă ţinea ceaşca şi farfurioara şi le aşeză cu grijă pe masă. Ştia că nu putea fi acelaşi poliţist. Asta se întâmplase cu mulți ani în urmă. Polițistul ăla era de vârstă mijlocie acum, poate chiar ieşise la e34

pensie. Se întoarse într-o doară spre fereastră, rezistând impulsului de a se ascunde cu ochii închişi în camera din spate. Când era copil îşi imagina că, dacă închidea ochii, nu mai putea să-l vadă nimeni. Mama lui avusese dreptate. Fusese un copil foarte prostuţ. Dacă închidea ochii, poliţistul tot în faţa casei lui ar fi rămas, corbii tot sar fi aruncat, ţipând, în picaj, cu ghearele lor însângerate. lar Catherine Ross tot acolo, în zăpadă, ar fi zăcut.

Capitolul 6 Alex Henry o trimisese să stea în Land Rover. Încă țipa când el se apropiase. Striga ceva despre păsări. Nu putea s-o lase pe Catherine acolo cu păsările. — Nu le las să se apropie, îi spusese el. Promit. O vreme a rămas ţeapănă pe scaunul din faţă al Land Rover-ului, amintindu-şi când o văzuse pe Catherine ultima dată. Se întâlniseră la o reuniune generală anuală a Asociaţiei Părinţi-Profesori. Fran o rugase pe Catherine să albă grijă de fetiţă. Îi dăduse un pahar cu vin şi stătuseră de vorbă înainte să plece la şcoală. Catherine avea o siguranţă de sine care o făcea să pară mult mai matură decât era în realitate. — Cum te-ai acomodat la Liceul Anderson? o întrebase Fran. Ea tăcuse o clipă, se încruntase uşor şi răspunsese: — Bine. În ciuda diferenţelor de vârstă, Fran sperase să devină prietene. Până la urmă, nu erau prea multe femei tinere în Ravenswick. Începuse să se coacă în Land Rover. Aerul condiţionat era pornit pe cald. Fran închise ochii şi încercă să-şi alunge din minte imaginea fetei întinse pe zăpadă. Căzu repede într-un somn adânc. Din pricina şocului, îşi zise mai târziu. Parcă i s-ar fi ars o siguranţă. Avea nevoie să scape de propriile-i gânduri. Când deschise ochii, scena din jurul ei se schimbase. Auzise cum sunt trântite nişte portiere, auzise şi glasuri, dar amânase întoarcerea la realitate cât mai mult cu putință. Acum observă că în jurul ei era vânzoleală. — Doamnă Hunter! Cineva bătea în geamul maşinii. — Vă simţiţi bine, doamnă Hunter? Zări faţa unui bărbat. Imaginea era estompată de murdăria de pe geam şi căpătase un aer impresionist. Avea păr negru zburlit, nas e 36

puternic, încovoiat şi sprâncene negre. Un străin, îşi zise ea. Cineva mai străin Chiar şi decât mine. De pe lângă Mediterana, sau chiar din Africa de Nord. Apoi bărbatul vorbi, iar ea îşi dădu seama că era din Shetland, cu toate că avea un accent mai puţin pronunţat. Deschise uşa încet şi ieşi. Gerul o lovi cu duşmănie. — Doamnă Hunter? întrebă el din nou. Se întrebă de unde îi ştia numele. Putea fi un vechi prieten de-al lui Duncan? Apoi se gândi că, probabil, Alex Henry le spusese poliţiştilor la telefon cine găsise cadavrul Catherinei. Normal că le spusese. Nu era momentul potrivit pentru un atac de paranoia. — Da. Chiar şi acum, văzându-l limpede, părea că îi lipsea ceva de pe chip. Nu avea trăsături rigide. Un smoc de barbă îi contura bărbia, părul era cam lung pentru un agent de poliţie şi în ochi avea o expresie veşnic neliniştită. Nu purta uniformă. Sub haina grea mai mult ca sigur că avea haine necălcate. — Mă numesc Perez, spuse el. Inspectorul Perez. Sunteţi în stare să răspundeţi la câteva întrebări? Perez? Nu era un nume spaniol? Era un nume foarte ciudat pentru un localnic, îşi zise ea. În plus, părea un om foarte straniu. Gândurile îi zburară din nou la altceva. De când o văzuse pe Catherine întinsă pe zăpadă, nu mai reuşise să se concentreze la nimic. Poliţia începuse să blocheze accesul prin zid cu bandă albă şi albastră. Oare Catherine mai zăcea acolo? Îi trecu prin cap ideea ridicolă că fata îngheţa de frig. Spera că cineva avusese inspiraţia s-o acopere cu o pătură. Perez probabil că o mai întrebase ceva între timp, pentru că o privea insistent, aşteptând în mod evident un răspuns. — Îmi pare rău, zise ea. Nu-mi dau seama ce se întâmplă cu mine. — E de la şoc. O să treacă. Se uită la ea aşa cum, odinioară, ea însăşi studia un model în timpul unei şedinţe foto. O privire evaluatoare, neutră. e 37

— Haideţi să vă duc acasă. Probabil că ştia unde locuieşte, pentru că o conduse până acolo fără s-o mai întrebe nimic, apoi îi luă cheile din mână şi deschise uşa în locul ei. — Vreti nişte ceai? Cafea? — Cafea, spuse el. De ce nu? — N-ar trebui să fiţi acolo şi să studiaţi cadavrul? El îi zâmbi îngăduitor. — Nu mi s-ar da voie să mă apropii de el. Nu până când nu se termină investigația de la locul crimei. Trebuie să reducem contaminarea la minimum. — L-a anunţat cineva pe Euan? întrebă ea. — Tatăl fetei? — Da, Euan Ross. Este profesor. — Cineva se ocupă de asta chiar acum. Ea mută ibricul pe plită şi puse câteva linguri de cafea într-o cafetieră. — O cunoşteaţi? întrebă el. — Pe Catherine? Venea din când în când să aibă grijă de Cassie când eram eu plecată. Ceea ce nu se întâmpla prea des. O dată am fost la primărie la o conferinţă susținută de un autor care-mi place. Altă dată a fost reuniunea Asociaţiei Părinţi-Profesori. O dată, Euan m-a invitat la el la masă. — Frați prieteni? Dumneavoastră şi domnul Ross? — Eram vecini, atâta tot. Părinţii singuri ţin aproape. Soţia lui a murit de cancer. A fost bolnavă câţiva ani şi, după moartea ei, a simţit că are nevoie de o schimbare. A fost director la o şcoală dintrun orăşel din Yorkshire, apoi a văzut anunţul cu postul de aici şi şia trimis candidatura într-o toană de moment. — Şi Catherine ce părere a avut despre asta? Bănuiesc că a fost un şoc cultural. — Nu sunt sigură. Este greu de spus ce gândesc fetele la vârsta ei. e 38

— Ce vârstă avea atunci? — Şaisprezece ani. Aproape şaptesprezece. — Şi dumneavoastră? o întrebă într-un mod cât se poate de direct. Ce v-a adus înapoi? Întrebarea o înfurie. De unde ştia omul acela că mai locuise şi înainte acolo? — Are vreo importanţă? îi răspunse ea cam înțepată. E relevant pentru anchetă? — Aţi descoperit cadavrul unei victime. Va trebui să răspundeţi la o grămadă de întrebări, chiar şi la unele personale care par să nu aibă relevanţă. Ridică uşor din umeri ca să-i arate că totul făcea parte din sistem şi că nu depindea de el. — În plus, soțul dumneavoastră e un om important în zonă. Oamenii bârfesc. Doar nu vă aşteptaţi să vă puteţi strecura înapoi în Shetland fără să fiţi remarcată. — Nu e soțul meu, sări ea. Am divorţat. — Şi atunci de ce v-aţi întors? o întrebă din nou. Stătea pe scaunul de lângă fereastră, cu picioarele întinse şi încrucişate. Îşi lăsase bocancii la uşă. Avea şosete din lână groasă, albă, care se scămoşase la spălat. Haina şi-o lăsase atârnată în cuierul din perete, alături de cea a lui Cassie. Pe dedesubt purta o cămaşă mototolită, roşie. Cu cana în mână, se sprijini de spătarul scaunului şi privi afară. Părea complet relaxat. Ea tânjea după o coală mare de hârtie şi un creion de cărbune ca să-i facă portretul. — Îmi place aici, spuse în cele din urmă. Nu mi se pare firesc să renunţ la locul ăsta doar pentru că am încetat să-l mai iubesc pe Duncan. În plus, Cassie poate să ţină legătura cu tatăl ei. M-am simţit bine la Londra, dar nu e locul potrivit să creşti un copil. Miam vândut apartamentul de acolo şi am suficienţi bani să trăiesc o perioadă. Nu voia să-i spună despre tablourile ei, despre visul care le-ar fi putut întreţine, nici despre relaţia eşuată care declanşase mutarea.

Despre cum crescuse ea fără tată şi nu-şi dorise acelaşi lucru pentru fiica ei. — Veţi rămâne aici? — Da, răspunse ea. Cred că da. — Dar Euan Ross? S-a stabilit şi el aici? — Cred că încă îi e greu să reziste fără soţia lui. — În ce sens? Se strădui să-l descrie pe bărbat, dar nu-şi găsi cuvintele. — Nu-l cunosc prea bine. E greu de judecat. — Dar? — Cred că s-ar putea să fie încă deprimat. Vreau să spun, deprimat în sens de caz clinic. A crezut că, dacă se mută, lucrurile se vor schimba, se vor rezolva de la sine. Dar cum să se întâmple asta? A pierdut-o pe femeia cu care a fost căsătorit timp de douăzeci de ani. Făcu o pauză. Perez o privi şi o aşteptă să continue. — În ziua în care m-am mutat, m-a sunat ca să facem cunoştinţă. A fost foarte drăguţ, chiar fermecător. A adus cafea cu lapte şi câteva flori din grădina lui. Spunea că suntem aproape vecini. Nu tocmai, avem Hillhead între noi, dar locuieşte în josul dealului, între mine şi şcoală. Atunci nu mi-am dat seama că ar fi ceva în neregulă, că ar exista vreun pic de tristeţe în viaţa lui. E un actor foarte bun. Îşi ascunde foarte bine sentimentele. Când a văzut-o pe Cassie, mi-a spus că are şi el o fiică, pe Catherine. Dacă aveam nevoie vreodată de o bonă, ea era întotdeauna disperată după bani. Atâta tot. N-a pomenit-o nici măcar o dată pe soţia lui. Catherine mi-a povestit despre ea, prima oară când a venit să aibă grijă de Cassie. Când m-a invitat la masă, nu eram sigură la ce să mă aştept. Adică, o femeie singură de vârsta mea... Câteodată bărbaţii se dau la tine, au senzaţia că eşti disperată, încearcă... Ştiţi ce vreau să spun. N-am prins niciodată vreun semnal de genul ăsta din partea lui, dar uneori mai interpretezi şi greşit. — Aşa că v-aţi dus oricum, chiar dacă nu eraţi sigură de motivele e 40 >

lui? — Da, răspunse ea. Ştiţi, nu prea am viaţă socială. Uneori simt lipsa companiei unui adult. Şi m-am gândit că, până la urmă, ce poate fi chiar atât de îngrozitor? E un bărbat atrăgător, plăcut, fără obligaţii. Nu găseşti prea mulţi ca el prin locurile astea. — A fost o seară plăcută? Inspectorul îi zâmbi încurajator, tachinând-o uşor din priviri. Avea un stil aproape părintesc, cu toate că diferenţa de vârstă dintre ei era ca şi inexistentă. — La început. Se străduise foarte tare. Are o casă foarte drăguță. O ştiţi? E clădirea aceea nouă, toată numai ferestre şi lemn, cu privelişte foarte frumoasă în josul coastei. Multe fotografii cu soţia lui moartă. Dar efectiv peste tot, mi s-a părut puţin sinistru. Mă întrebam cum o fi pentru Catherine să crească înconjurată de ele, poţi să ajungi să crezi că eşti mereu pe locul doi, că poate şi-ar fi dorit să mori tu în locul mamei tale. Dar apoi mi-am dat seama că fiecare face faţă doliului în felul său. Ce drept am eu să judec? Neam aşezat la masă aproape imediat. Mâncarea era senzaţională, era la fel de bună ca la un restaurant scump. Am reuşit să legăm o conversaţie alertă. l-am povestit despre divorțul meu. Am păstrat totul într-o notă uşoară şi amuzantă. M-am antrenat bine. O fac din mândrie. E greu să recunoşti în faţa lumii întregi că soțul tău s-a îndrăgostit nebuneşte de o femeie care ar putea fi mama ta. E un subiect de glume inepuizabil. El a băut destul de mult, dar la fel am făcut şi eu. Eram amândoi destul de emoţionați. Scena i se derula foarte clar în minte. Deşi era întuneric afară, el nu închisese jaluzelele iar ei păreau că se contopesc cu peisajul nocturn, de parcă masa ar fi fost aşezată pe vârful stâncii. Camera era cufundată în lumina caldă a lumânării; o lampă strălucea pe o fotografie mare a soţiei moarte, dându-i lui Fran senzaţia că se afla cu ei la masă. Totul era aranjat cu foarte mare grijă — cuţitele greoaie, paharele gravate, şerveţelele scrobite, vinul scump. Apoi el începuse să plângă. Lacrimile îi şiroiau fără încetare pe obraji. Iniţial

fără zgomot, în tăcere. Ea nu ştiuse pe moment cum să reacționeze, aşa că a continuat să mănânce. Până la urmă, mâncarea era foarte bună. Crezuse că, dacă îi acorda puţin timp, avea să reuşească să se adune. Dar el începuse să suspine şi să plângă în hohote, cutremurat de sughițuri, ştergându-şi nasul şi lacrimile cu unul dintre şerveţelele curate. Nu mai izbutise să se prefacă. Ea se ridicase de pe scaun şi-l luase în braţe, cum proceda şi când Cassie se trezea brusc dintr-un vis urât. — N-a rezistat, îi spuse detectivului. A cedat psihic. Nu era pregătit să facă pe gazda. Brusc îşi dădu seama de lovitura care era moartea Catherinei. — Dumnezeule, acum şi-a pierdut şi fiica! Asta o să-l arunce în prăpastie, îşi zise ea. Nimeni nu-l mai poate ajuta acum. — Cum se înțelegeau ei doi? întrebă Perez. Exista vreo urmă de tensiune, de neînțelegere? Unui bărbat trebuie să-i fie greu să crească o adolescentă. E exact vârsta nepotrivită. Adolescenţii oricum sunt rebeli tot timpul. Şi detestă să fie altfel. — Nu cred că s-au certat vreodată, răspunse Fran. Nu pot să-mi închipui că ar fi făcut-o. Era atât de răvăşit de propria suferinţă, încât cred că a lăsat-o să-şi vadă de treburile ei. Nu vreau să spun că a neglijat-o. Asta nu. Sunt sigură că erau foarte ataşaţi unul de celălalt. Dar nu-l văd să fi făcut mare caz de hainele pe care le purta Catherine, de ora la care se culca sau dacă îşi făcea sau nu temele. Avea alte preocupări. — Ea v-a vorbit vreodată despre el? — Nu. Nu prea vorbeam despre lucruri importante. Probabil mă considera prea bătrână. Mie mi s-a părut mereu că era foarte independentă, dar presupun că majoritatea tinerilor sunt aşa. Nu se destăinuie niciodată adulţilor. — Când aţi văzut-o ultima dată? — N-am văzut-o, dar am vorbit la telefon în Ajunul Anului Nou, după-amiaza. l-am lăsat un mesaj pe telefon. Peste câteva săptămâni

e un concert la care vreau să merg. Am întrebat-o dacă putea să stea cu Cassie. M-a sunat înapoi să-mi spună că era în regulă. — Cum vi s-a părut la telefon? — Părea bine. Plină de viaţă, ca de obicei. Mi-a spus că mergea în Lerwick cu prietena ei ca să petreacă Anul Nou împreună. — Care prietenă? — Nu mi-a spus, dar am bănuit că era vorba despre Sally Henry. Locuieşte lângă şcoală. În ultimul timp le vedeam mereu împreună. — Şi de atunci n-aţi mai văzut-o? — A fost ultima oară când am vorbit, da. Dar am văzut-o ieri. A luat autobuzul de prânz. A plecat cu bătrânul acela ciudat care locuieşte în Hillhead. e 43 >

Capitolul 7 Poliţia sosi la Magnus în unicul moment din acea zi în care nu-i aştepta. Când îi bătură la uşă, el era în baie. Mama lui îl pusese pe Georgie Sanderson să construiască o baie în spatele casei. Asta se întâmpla pe vremea când Georgie nu putea să mai meargă la pescuit din cauza piciorului accidentat. Fusese un soi de favoare, până la urmă, pentru că lui Georgie nu-i plăcea să şomeze, iar ea îl plătise pentru munca depusă. Georgie era genul de om practic, dar mama lui Magnus ar fi putut angaja oameni mai buni ca el. Baia nu s-a potrivit niciodată bine cu peretele de rezistenţă. Becul s-a ars la scurt timp după moartea mamei, iar Magnus nu s-a deranjat niciodată să-l schimbe. Ce rost ar fi avut? Se bărbierea în chiuveta de la bucătărie, iar toaleta o putea folosi doar cu lumina din dormitor. Fusese conştient de ceva vreme că avea nevoie să se uşureze, dar îşi părăsise fără tragere de inimă postul lui de la fereastră. Se strânseseră multe persoane. Poliţişti în uniformă. Un bărbat înalt la costum. Un tip cu o înfăţişare dezordonată se apropiase de tânăra femeie din Land Roverul lui Henry, apoi plecase cu ea în propria maşină. Magnus spera din tot sufletul ca ea să nu fi ajuns în camera cu pereţi lucioşi din secţia de poliţie. În cele din urmă, nu mai putu să amâne drumul la baie. Exact atunci, în timp ce stătea acolo ca un băieţel, cu pantalonii şi chiloţii în jurul gleznelor (se grăbise prea tare ca să se mai chinuie cu capsele şi fermoarele), auzi bătăile în uşă. Intră în panică. — Imediat! strigă. Era la mijlocul jetului. N-avea ce să facă. — Vin imediat! Termină în cele din urmă şi îşi trase cu o singură mişcare chiloţii şi pantalonii. Talia pantalonilor era făcută dintr-un material elastic. Acum, că avea din nou o ţinută decentă, panica începu să se e 44>

diminueze. Când Magnus reveni în bucătărie, bărbatul încă aştepta în faţa uşii. Putea să-l vadă pe fereastră. Aştepta răbdător. Nu deschisese uşa de la verandă. Era tipul dezordonat care discutase cu femeia. Însemna că n-o dusese tocmai până în Lerwick, poate doar până la casa de lângă biserică. Magnus îşi zise că, probabil, poliţia se purta altfel cu femeile. Deschise uşa şi se holbă la bărbat. Nu-l cunoştea. Nu era de prin zonă. Şi nu semăna cu nimeni cunoscut, deci probabil nu avea rude în oraş. — D-undi ieşti? întrebă el. Fusese primul lucru care-i trecuse prin cap. Dacă s-ar fi gândit mai bine, ar fi folosit alte cuvinte, aşa cum făcuse cu fetele, astfel încât străinul să-l înţeleagă dacă venea din sud. Dar părea să-l fi înteles. — Din Fair Isle, răspunse bărbatul, păstrând cadenţa lui Magnus. De acolo sunt de origine. Dar m-am antrenat în Aberdeen şi acum lucrez în Lerwick. Îi întinse mâna. — Mă numesc Perez. — Ciudat nume pentru cineva din Fair Isle. Perez zâmbi, dar nu-i oferi nicio explicaţie. Magnus tot nu-i strânse mâna. Bătrânul se gândea că nu fusese niciodată în Fair Isle. Nici acum nu exista încă o rută dus-întors cu feribotul. Călătoria i-ar fi luat cam trei ore cu feribotul care aducea corespondenţa de la Grutness, portul din sud, aproape de aeroport. Mai demult, văzuse câteva ilustrate cu insula. O stâncă ascuţită o străjuia în partea de est. Pastorul care locuia în casa de lângă biserică fusese preot în Fair Isle. Văzuse şi nişte diapozitive cu insula în timpul unei petreceri la căminul cultural, unde fusese împreună cu mama lui. Nu-şi amintea mai multe detalii. — Cum e acolo? întrebă. — Mie-mi place. e 45

— Şi atunci de ce-ai plecat? — Ştiţi cum e. Nu prea găseşti cine ştie ce de muncă. Magnus abia atunci observă că străinul rămăsese cu mâna întinsă şi i-o strânse. — Intră, îi spuse. Privi peste umărul lui Perez, dincolo troianul de zăpadă, şi văzu un agent în uniformă care se holba la el. — Haide să intrăm, spuse cu şi mai mare grabă. Perez fu nevoit să se aplece ca să încapă pe uşă şi, odată intrat, părea să umple toată camera. — la loc, spuse Magnus. Nu se simţea în largul lui în prezenţa bărbatului care-l domina prin înălţime. Scoase un taburet de sub masă şi aşteptă ca Perez să se aşeze. Aşteptase toată dimineaţa ca poliţia să vină la el acasă şi acum nu ştia ce să spună. Nu ştia ce să creadă. — la loc. Vorbise corbul. Îşi strecură ciocul printre barele cuştii şi repetă cuvintele, legându-le unele de altele. — lalocialocialoc. Magnus luă o bluză veche şi o aruncă peste cuşcă. Se temea că întreruperea îl va enerva pe poliţist. Dar Perez părea doar amuzat. — L-aţi învăţat să facă asta? Nu ştiam că un corb poate să vorbească. — Sunt păsări deştepte. Magnus simţi cum pe buze îi înfloreşte zâmbetul şi nu izbuti să-l controleze. Întoarse capul, sperând că va dispărea singur, de bunăvoie. — Azi-dimineaţă aţi văzut corbii de pe deal? — Mereu sunt acolo, spuse Magnus. — A fost găsit un cadavru. Al unei tinere. — Catherine. Pur şi simplu nu se putuse abţine. Ca şi rânjetul stupid, cuvintele îi scăpaseră în ciuda eforturilor sale de a le opri. Nu le spune nimic, îl e 46 >

sfătuise mama lui. Fuseseră ultimele ei cuvinte când cei doi poliţişti îl duseseră la Lerwick, cu mult timp în urmă. N-ai făcut nimic rău, aşa că nu le spune nimic. — De unde ştii că e moartă, Magnus? Perez vorbea foarte clar şi foarte rar. — De unde ştii că este vorba despre Catherine? Magnus clătină din cap. Nu le spune nimic. — Ai văzut ce i s-a întâmplat? Ai văzut cum a murit? Magnus privi în jur, ca un animal încolțit. — Poate că ai văzut corbii şi te-ai întrebat ce i-a deranjat. — Da, răspunse el recunoscător. — Şi te-ai dus să arunci o privire? — Da, aprobă Magnus din cap cu disperare. — Şi de ce n-ai informat poliţia, Magnus? — Era deja moartă. N-aş mai fi putut s-o salvez. — Dar poliţia trebuia oricum informată. — Nu am telefon. Cum puteam să anunţ? — Trebuie să existe un telefon prin vecini. Puteai să-i rogi pe ei să sune. — Vecinii nu vorbesc cu mine. Se făcu linişte. În cuşca de sub bluză, corbul zgâria metalul şi se agita. — Când ai văzut-o? întrebă Perez. Cât era ceasul când ai urcat dealul să vezi ce se întâmplă? — Imediat după ce au intrat copiii la ore. Am auzit clopoţelul când am ieşit din casă. Magnus se gândi că dăduse un răspuns inteligent. Pe mama lui n-ar fi deranjat-o ceea ce dezvăluise. Urmă o altă pauză, timp în care Perez notă ceva într-un carnețel. În cele din urmă, ridică privirea. — De cât timp locuieşti singur, Magnus? — De când a murit mama. — Când s-a întâmplat asta?

Magnus încercă să găsească un răspuns. Câţi ani să fi trecut? Nu putea să-şi dea seama. — Şi Agnes a murit, spuse, ca să nu mai fie nevoit să numere anii. — Cine era Agnes? — Sora mea. S-a îmbolnăvit de tuse convulsivă. A fost mai rău decât şi-ar fi imaginat cineva. Avea zece ani. Îşi încleştă maxilarul cu putere. Nu era treaba poliţistului să ştie toate detaliile astea. — Bănuiesc că te-ai simţit foarte singur după moartea mamei tale. Magnus nu răspunse. — Ai fi bucuros să ai companie. În continuare, nu spuse nimic. — Catherine era o prietenă de-a ta, nu-i aşa? — Da, răspunse Magnus. O prietenă. — Ai întâlnit-o ieri, în autobuzul din oraş. — Fusese la o petrecere. — La o petrecere, repetă Perez. Toată noaptea? Eşti sigur? Oare? Aşa se întâmplase, nu-i aşa? Magnus se gândi mai bine. Nu-şi amintea. Ea nu-i spusese prea multe. — Părea obosită, spuse în cele din urmă. Fusese plecată toată noaptea. Cred că a spus că fusese la o petrecere. — Cum era îmbrăcată? — Nu cu haine cochete, răspunse Magnus, dar acum nimeni nu se mai îmbracă cine ştie cum când iese pe undeva. — Când ai fost sus pe deal, ai văzut cu ce era îmbrăcată? Îşi schimbase hainele? — Nu prea cred. Apoi se întrebă dacă n-ar fi trebuit să dea un alt răspuns, dacă nu cumva întrebarea fusese o capcană. — Îmi amintesc fularul roşu. — Ţi-a spus unde a fost petrecerea? — Nu. Nici nu m-a văzut când a urcat în autobuz, doar mai e 48

târziu, când am coborât împreună. — Cum ţi s-a părut? îl întrebă Perez. — Obosită, aş spune. — Dar obosită şi tristă, sau obosită şi fericită? — A intrat în casă, spuse Magnus dintr-odată. A venit să bem un ceai. Se făcu linişte. Magnus îşi dădu seama că făcuse o mare greşeală. Continuă pe un ton grăbit: — Voia o poză cu mine. Pentru un proiect. Ea a vrut să intre. — A făcut poza? — A făcut mai multe. — A mai venit în vizită şi înainte? întrebă Perez. Nu părea tulburat de ceea ce-i spusese Magnus. Nu se agita şi nu părea ameninţător sau revoltat. — De Ajunul Anului Nou. Catherine împreună cu Sally. Erau în drum spre casă. Au văzut lumină şi au intrat să-mi ureze „la mulţi ani”. — Sally? — Sally Henry, fata învăţătoarei. — Dar Catherine era singură ieri, nu-i aşa? — Singură. Da. — A stat mult? — A mâncat nişte prăjitură, preciză Magnus. A băut o cană cu ceai. — Deci n-a rămas aici toată după-amiaza? — Nu. N-a stat mult. — Cât era ceasul când a plecat? — N-aş putea să-ţi spun sigur. Perez aruncă o privire prin cameră. — Frumos ceas. — A fost al mamei mele. — Merge bine? — ÎI controlez cu radioul în fiecare seară. e 49

— Atunci sigur ai văzut la ce oră a plecat fata. Ceasul se află chiar pe etajeră. I-ai aruncat o privire când a ieşit ea din casă. E un gest automat. Magnus deschise gura să răspundă, dar nu ieşi niciun cuvânt. Îşi simţea gândurile împietrite, greoaie. — Nu-mi amintesc, spuse în cele din urmă. — Era lumină afară când a plecat? — A, da, era încă lumină. — În perioada asta a anului se întunecă atât de devreme... Perez făcu o pauză şi privi către Magnus, ca şi când ar fi aşteptat să se răzgândească. Cum nu primi vreun răspuns, continuă: — Încotro se îndrepta? — Spre casă. — A spus ea asta? — Nu, dar a pornit într-acolo. E la mijlocul dealului, unde s-a terminat şantierul. Casa aia cu toată faţada din sticlă. Acolo locuieşte. — Ai văzut-o intrând? Şi ăsta era un truc? Magnus îl privi cu atenţie pe poliţist. Îşi dădu seama că rămăsese cu gura deschisă şi o închise. — Ar fi normal, spuse Perez. Ai urmărit-o în timp ce cobora dealul, nu? Nu-i nimic rău, până la urmă, să priveşti o fată frumoasă. Probabil că petreci mult timp la fereastră, admirând priveliştea. Cu vremea asta, nici nu sunt prea multe de făcut. — Da, admise Magnus. Am văzut când a intrat. Rămaseră tăcuţi atât de mult timp, încât Magnus se întrebă dacă asta fusese tot şi polițistul urma să plece, lăsându-l din nou singur. Brusc, nu-şi dădea seama dacă îşi dorea asta cu adevărat. — Doreşti nişte ceai? întrebă. Se încruntă când îşi imagină cum va rămâne din nou singur în casă, doar cu ţipetele corbilor de pe deal care să-i ţină de urât. — Da. Un ceai ar fi numai bun. Niciunul dintre ei nu mai spuse nimic până când nu se aşezară e 50

din nou la masă, cu ceaiul în faţă. — Acum opt ani, spuse Perez, o fată a fost dată dispărută. Era mai tânără decât Catherine, dar nu cu mult. O chema Catriona. O cunoşteai, Magnus? Lui Magnus îi veni să închidă ochii ca să facă întrebarea să dispară, dar ştia că s-ar fi pomenit din nou la secţia de poliţie, ar fi văzut din nou pumnul, ar fi simţit din nou gust de sânge în gură. Privi în gol. — O cunoşteai, nu-i aşa, Magnus? A fost la tine la un ceai, ca şi Catherine. Era foarte drăguță, din câte am auzit. — N-au găsit-o niciodată, spuse Magnus, încercând să-şi controleze muşchii fălcilor ca să oprească rânjetul îngrozitor. Strânse din buze şi se concentră la cuvintele mamei sale: Nu le spune nimic. e5]

Capitolul 8 Perez conduse înapoi spre Lerwick după ce părăsi casa lui Magnus Tait. Trebuia să stea de vorbă cu tatăl Catherinei şi ştia că bărbatul era încă la liceu. Era foarte posibil să nu rezolve prea multe - bărbatul era în stare de şoc — dar ar fi fost o dovadă de respect să se cunoască şi să-i prezinte procedura. Nu-şi putea închipui pe deplin cum era să pierzi un copil. Sarah, soţia lui, pierduse o sarcină, şi o vreme simţise că venise sfârşitul lumii. Încercase să nu arate cât de mult suferă. Nu voia ca Sarah să creadă că o iubeşte mai puţin sau că o învinovăţeşte de pierderea copilului. Bineînţeles, dăduse vina pe el însuşi. Pe el şi pe aşteptările familiei lui. Simţea asta aproape fizic, o vedea ca pe o presiune distrugătoare care făcuse aproape imposibilă supraviețuirea copilului. Ar fi avut un băieţel. Sarcina fusese suficient de avansată ca să afle asta. Ar mai fi existat încă un Perez care să poarte mai departe numele familiei. Poate că îşi jucase mult prea abil rolul. Poate că Sarah chiar crezuse că nu-i păsa. Deşi, cu siguranţă, îl cunoştea suficient de bine încât să-şi dea seama că n-o făcuse decât pentru binele ei. Pierderea sarcinii marcase începutul sfârşitului. Sarah devenise posomorâtă şi distantă. El petrecea mai mult timp la muncă. Când ea i-a spus că-l părăseşte, a fost aproape ca o eliberare. Nu suporta s-o vadă atât de nenorocită. Acum era căsătorită cu un medic generalist şi locuia undeva lângă graniţă. Se pare că nu avusese nicio problemă să rămână însărcinată cu noul ei soţ. Aveau deja trei copii şi felicitarea de Crăciun - fusese un divorţ foarte civilizat şi încă mai păstrau legătura -— îl anunţa că un alt copil era pe drum. Uneori îşi imagina că ea locuia într-una dintre casele acelea solide de la ţară pe care le zărise din tren. Şi-o închipuia într-o bucătărie cu vedere spre păduri şi livezi. Le dădea ceai copiilor şi ţinea în poală un bebeluş care zâmbea. Faptul că el nu era parte din tablou îl făcea să se simtă privat de bucurie. Nu era un sentiment plăcut. Oare cum suporta 52

tatăl Catherinei să piardă un copil adevărat? Euan Ross era în biroul directorului. Stătea aşezat pe un scaun de plută, lângă o măsuţă rotundă de cafea. Era locul unde stătea când ieşea din spatele biroului ca să-i calmeze pe părinţii neliniştiți sau pe studenţii emoţionați. Femeia în uniformă de ofiţer de lângă el arăta de parcă şi-ar fi dorit să fie altundeva. Oriunde altundeva. Ross era un bărbat uscăţiv, pe la patruzeci şi cinci de ani, şi începuse să încărunţească. Când dădu cu ochii de Perez, îşi căută ochelarii în buzunar. Era îmbrăcat cu pantaloni închişi la culoare, sacou şi cravată, toate elegante, mult prea elegante faţă de cum te-ai fi aşteptat să se îmbrace un profesor obişnuit. Dacă nu ar fi ştiut despre cine era vorba, Perez l-ar fi luat drept un avocat sau un funcţionar public. Pe masă se afla o tavă cu câteva ceşti cu ceai. Era neatinsă şi părea că se află acolo de ceva vreme. Perez se prezentă. — Vreau să-mi văd fiica, spuse Ross. Am încercat să explic cât de important este acest lucru. — Bineînţeles. Dar mă tem că asta se va întâmpla mai târziu. Nimeni nu are voie să o mişte acum. Trebuie să protejăm scena crimei. Ross stătuse până în acea clipă foarte drept, dar acum umerii i se prăbuşiră şi îşi cuprinse capul cu mâinile. — Nu pot să cred. Nu până nu o văd. Ridică privirea. Am stat lângă soţia mea când a murit. A fost bolnavă luni întregi şi ne aşteptam să se întâmple nenorocirea, dar nici chiar atunci nu mi-a venit să cred. Încă aşteptam să întoarcă privirea spre mine şi să-mi zâmbească. Perez nu ştia ce să-i răspundă, aşa că rămase tăcut. — Cum a murit Catherine? întrebă Ross. Nimeni nu-mi spune NIMIC. Privi către polițistă. Se prefăcea că nu-l aude. — Credem că a fost strangulată, îi răspunse Perez. Vom şti mai multe când va sosi echipa de la Inverness. Au mai multă experienţă

ca noi în cazuri de crimă. — Cine ar fi vrut s-o omoare? Nu părea să aştepte un răspuns, dar Perez profită de întrebare. — Speram ca dumneavoastră să aveţi informaţiile care să ne ajute să aflăm. Nu vă vine nimeni în minte? Un iubit pe care l-a părăsit de curând? Cineva gelos, furios? — Nu. De fapt, există posibilitatea, dar eu nu ştiu să vă răspund. Poate credeţi că eram apropiaţi, doar nu ne aveam decât unul pe celălalt. De fapt, inspectore, nu mi se destăinuia deloc. Nu prea eram la curent cu ceea ce făcea. Locuiam sub acelaşi acoperiş, dar uneori parcă eram doi străini. — Presupun că aşa stă treaba cu toţi adolescenţii, spuse Perez. Nu suportă supravegherea părinţilor. Dar cum aş putea să ştiu toate astea? se gândi aproape cu ciudă. Nam Copii şi când eram de vârsta aia, locuiam într-un cămin studențesc. Miar fi plăcut la nebunie să am părinții lângă mine, să vorbesc cu ei în fiecare seară. — Dar îmi puteţi da numele prietenelor ei? întrebă cu voce tare. E posibil să ne ajute. Urmă un moment de tăcere înainte ca Ross să-i răspundă: — Nu sunt prea sigur că fiica mea era apropiată de cineva. Catherine nu avea nevoie de alţi oameni. Liz, soţia mea, era foarte diferită. Avea foarte mulţi prieteni. La înmormântare, biserica era plină de oameni pe care nu-i cunoscusem niciodată, dar care se simţiseră atraşi de ea, atingi de căldura ei. Nu ştiu cine o să vină când o vom înmormânta pe Catherine. Nu prea mulţi oameni. Afirmația aceea aproape că-i tăie respiraţia lui Perez. Erau nişte vorbe atât de triste încât îţi dădeau fiori. Se întrebă dacă aşa fusese întotdeauna. Dacă fiica fusese mereu comparată cu mama. — Nu ieşea cu Sally Henry? întrebă el în cele din urmă. — Fata învăţătoarei? Da, mai ieşeau împreună. Mergeau cu autobuzul la şcoală. De obicei nu o luam pe Catherine cu mine. Plec prea devreme de acasă şi mă întorc prea târziu pentru ea. e 54

Schiţă un zâmbet care-i trezi lui Perez un sentiment de simpatie pentru el. — În plus, n-ar fi fost foarte plăcut, nu-i aşa? Să mergi cu maşina cu taică-tu. Sally venea des la noi acasă. Eram fericit că în sfârşit Catherine avea cu cine să stea. Dar nu sunt sigur, totuşi, cât de apropiate erau. — A avut un iubit stabil de când v-aţi mutat în Shetland? — Nu cred c-a avut vreodată un iubit stabil, răspunse Ross. La fel cum nu sunt sigur că aş fi ştiut despre el dacă ar fi existat. Perez îl lăsă în biroul directorului. Ross privea în gol. Nu-şi dădea seama dacă profesorul îşi jelea fiica sau soţia. Afară, privi către oraşul care îi era familiar. Se mutase înapoi în Shetland după despărţirea de Sarah. Privise gestul ca pe un eşec, ca pe o fugă de adevăr. La mijloc fusese şi un soi de promovare, dar nu era cu adevărat muncă de poliţie, nu-i aşa? Asta îi spuseseră colegii din Aberdeen. Un pic cam devreme pentru pensionare, nu-i aşa, Jim, flăcăule? După pierderea copilului şi despărţirea de Sarah, începuse să nu-i mai pese. Cazurile mari nu-l mai incitaseră. Faima încetase să-l mai intereseze. lar acum îi picase un caz mare fix în cap şi simţea din nou o urmă din vechii fiori. Dar deocamdată nu era niciun motiv de mare entuziasm. Simţea ceva ca o mâncărime prin tot corpul, ceva care-l făcea să se simtă o idee mai viu. Şansa ca, de data asta, să nimerească drept la ţintă.

Capitolul 9 Când Fran se întoarse la şcoală să o ia pe Cassie, mai mulţi adulţi se strânseseră deja acolo. Ceva destul de neobişnuit. Majoritatea copiilor — chiar şi cei mai mici — aveau voie să se întoarcă singuri acasă. Rămase într-un loc mai retras şi privi mulţimea. Era ceva intimidant în atitudinea lor, în felul în care stăteau acolo adunaţi într-un cerc. Fiind aproape întuneric, era dificil să-l identifice pe fiecare. Băteau din picioare ca să se încălzească şi vorbeau în şoaptă, într-un dialect pe care nu-l înțelegea. Apoi se gândi că, la fel ca toţi ceilalţi, avea tot dreptul să se afle acolo. Când se apropie, o întâmpinară cu toţii, compătimind-o pentru şocul prin care trecuse atunci când descoperise cadavrul. Erau sinceri, iar ea se afla în centrul atenţiei. În incinta şcolii, luminile erau aprinse; se reflectau în fâşia lungă de gheaţă pe care băieţii amenajaseră un tobogan şi lăsaseră un om de zăpadă terminat pe jumătate. La început, curiozitatea lor o deranjă, dar apoi se gândi că niciunul dintre ei nu o cunoscuse cu adevărat pe Catherine. Nu era ca şi când ar fi crescut acolo. Din punctul lor de vedere, fata nu era decât un personaj exotic de la televizor. Se înghesuiră în jurul lui Fran, încercând să afle cât mai multe amănunte. Era adevărat că păsările îi ciuguliseră ambii ochi? Catherine era goală? Era mult sânge? Fran le răspunse mai mult fără voia ei. — Am văzut că detectivul din Fair Isle a fost în casa lui Magnus Tait. Fran nu o cunoştea pe cea care vorbise, o femeie minionă, slabă, cu o față ascuţită. Avea în jur de patruzeci de ani, aşa că putea fi o mamă sau o bunică tânără. Continuă să vorbească pe o voce stridentă, întrerupând conversaţia din jurul ei: — Poate de data asta îl trimit unde-i e locul. — Cum adică? — Nu ştiai? Nu e prima dată când se întâmplă aşa ceva. Aici a

mai fost omorâtă o fată. — Ei, haide, Jennifer. Nu ştim sigur dacă a fost omorâtă. — Păi, nu cred că s-ar fi putut evapora, nu-i aşa? Deşi era vară, a fost furtună toată săptămâna. Ţin bine minte. Avioanele şi vapoarele n-au circulat zile întregi către sud. Şi, oricum, Catriona nar fi putut pleca fără să i se pară cuiva ciudat că o fetiță călătoreşte singură. — Cine era fata? Fran îşi spuse în sinea ei că nu era decât o bârfă răutăcioasă. Era mai bine să stea deoparte şi să nu se implice. Dar nu se putuse abtine să pună întrebarea. — Catriona Bruce. Avea unsprezece ani. Familia ei locuia în casa în care stă acum Euan Ross. Cam mare coincidenţa, nu crezi? Au fost nevoiţi să se mute. Cum ar fi putut să rămână acolo, înconjurați de amintirea ei, fără să ştie ce i s-a întâmplat? Făptaşul nici n-a lăsat să se afle ce s-a întâmplat cu trupul ei, asta mi se pare o crimă încă mai oribilă. — Dar dacă Magnus nu a fost acuzat, nu poţi fi sigură că a fost el, spuse Fran, căreia i se activase spiritul de jurnalist. — Ba sigur a fost el. Am ştiut dintotdeauna că e dus cu capul. Era ca un copil. Toată lumea credea că e complet inofensiv. Probabil eram şi noi mai naivi în perioada aia. Oamenii credeau că-i fac un bine dacă-şi lasă copiii să vorbească cu el. Acum ştim mai bine. Şi eu am lăsat-o pe Cassie să vorbească cu el, îşi zise Fran. Nimeni nu m-a avertizat să n-o fac. Şi-l aminti pe Magnus cum se grăbea să iasă în prag ca să le întâmpine. Aproape se împiedicase, atât de grăbit era să nu le lase să se îndepărteze. Se cutremură. Clopoţelul sună de ieşire şi, în scurt timp, copiii se bulucirăafară. Când ajunseră acasă, se întunecase deja. În perioada aceea a anului, odată ce soarele trecea de linia orizontului, noaptea se aşternea destul de repede. Fran intră în casă şi trase perdelele înainte să aprindă lumina. O zorise pe Cassie când trecuseră prin dreptul casei lui Magnus. O trăsese de mâna înmănuşată şi 57

încercase s-o înveselească tot drumul promițându-i bunătăţuri. Se întrebă cum ar fi reacţionat dacă Magnus ar fi ieşit din casă, recunoscătoare că nu fusese obligată să treacă prin încercarea asta. Aruncă o privire către Hillhead, crezând că zăreşte o faţă gălbejită care se holba la ele, şi se uită repede în altă parte. Poate că avea vedenii, poate că fusese deja arestat. Încercă să-şi închipuie prin ce coşmar trecea Euan. Poliţia îl căutase probabil la liceu ca să-i spună despre moartea Catherinei. Spera că nu le trecuse prin minte să-i arate cadavrul fiicei lui. Nu aşa cum zăcea întinsă pe câmp. Perez îi spusese că avea să rămână acolo toată noaptea. Dar poate că Euan îşi dorea să-şi vadă fiica. Perez spusese că aşteptau o echipă din Inverness, iar detectivii ceruseră să vadă cadavrul acolo unde fusese găsit. Lui Perez i se păruse puţin probabil ca echipa să ajungă cu avionul de trei din Aberdeen, mai degrabă cu cel de şase şi jumătate. Fran bănuia că aveau întrebări pentru Euan. Poate că asta i-ar mai fi distras atenţia de la nenorocire. Cel mai groaznic urma să fie când avea să se trezească singur în casa mare de sticlă, visând la cele două femei moarte. Îi trecu prin minte să-l sune să vadă dacă e acasă, dar n-o făcu. Nu faptul că trebuia să se confrunte cu imaginea morţii Catherinei o împiedica. Pur şi simplu detesta ideea de a părea la fel ca oamenii din faţa şcolii. Dacă Euan ar fi crezut-o intrigantă şi bârfitoare? Dacă într-adevăr suna mai mult din curiozitate decât ca să încerce să-l consoleze? Se auzi un ciocănit. Cassie era absorbită de o emisiune de la televizor şi abia dacă ridică privirea. Tensiunea şi emoția din faţa şcolii păreau că trecuseră complet pe lângă ea. În mod normal, Fran ar fi strigat: E deschis, intră! De data asta, însă, ezită şi doar întredeschise uşa. Dacă e bătrânul? Sunt în stare să-l gonesc? În faţa uşii se afla Euan. Era înfăşurat într-un palton lung negru, dar tremura. — Eram în drum spre casă, spuse el. S-au oferit să trimită pe 58 +

cineva cu mine, dar le-am spus că prefer să fiu singur. Însă acum nu reuşesc să-mi fac curaj să intru în casă. Nu ştiu ce să fac. Ea simţi nevoia să-l liniştească, îl luă în braţe ca atunci când clacase în timp ce-i vorbea despre soţia lui. Dar acum părea rece şi distant. Se simţi ca o fetiţă care încearcă să îmbrăţişeze un director de şcoală. Imposibil. — Intră, îi spuse. Îi oferi un fotoliu lângă foc şi îi turnă un pahar cu whisky. — Eram cu o grupă de a unsprezecea. Le predam „Visul unei nopţi de vară". Apoi a intrat Maggie. E profesoară de religie. Poate s-au gândit că e potrivit. M-a întrebat dacă poate să-mi spună ceva. Mi-am dat seama că e ceva grav, dar am crezut că era vorba despre unul dintre copiii de la mine din clasă. Se opri. — Nu ştiu la ce m-am gândit. Dar sigur nu la asta. — ÎI sun pe Duncan, spuse Fran. Mereu vrea să petreacă mai mult timp cu Cassie. Poate să rămână la el peste noapte. Apoi merg cu tine acasă şi intrăm amândoi. Pot să rămân cu tine oricât timp ai nevoie. Iniţial nu fu prea sigură că o auzise dar, în cele din urmă, el dădu din cap. Rămase cu haina pe el cât timp Fran făcu toate pregătirile necesare. După câteva momente, aşeză paharul cu whisky pe masă şi îşi scoase foarte concentrat mănuşile. Duncan sosi în trombă, cu mâna pe claxon. Fran o conduse pe Cassie afară. Altădată ar fi rămas în casă în faţa unui comportament atât de grobian şi l-ar fi obligat pe el să părăsească confortul Jeepului său 4x4 ca să bată la uşă. — Mergem? îl întrebă pe Euan. Sorbise din whisky, dar ea observă că nivelul din pahar scăzuse abia perceptibil. Se ridică fără niciun cuvânt. Fran îşi aminti de ziua în care îşi vizitase o prietenă tratată de anorexie la spitalul de psihiatrie. Euan avea aceeaşi postură rigidă şi privire fixă ca ale pacienţilor din sala e

de vizită; ea presupusese că fuseseră sedaţi ca să rămână liniștiți. Cu un gest de politețe automat, îi deschise portiera pasagerului. Conduse încet în josul dealului. În faţa casei frână brusc, uitând de zăpadă. Maşina derapă câţiva metri înainte să se oprească. Ea intră în casă înaintea lui şi aprinse luminile. El ezită puţin, apoi o urmă. Rămase în hol, cu o expresie rătăcită pe chip, de parcă locul acela i-ar fi fost străin. — Ce vrei să fac? îl întrebă ea. Preferi să fii singur? — Nu! răspunse el pe un ton strident. Vreau să vorbesc despre Catherine. Dacă rezişti. Îşi întoarse privirea către ea. — Mi-au spus că tu i-ai găsit cadavrul. — Da. Îşi tinu respiraţia. Era îngrozită la gândul că avea s-o întrebe cum arăta Catherine, însă el doar o ţintui cu privirea câteva clipe, apoi trecu pe lângă ea şi intră în casă. Fran îşi dădu seama că începuse să tremure. O conduse până în spatele casei, într-o cameră pe care nu o văzuse în vizita ei anterioară. Era mică. Pe pereţii de un roşu aprins erau lipite câteva postere cu filme artistice. La un capăt al camerei se afla un birou cu televizor şi un DVD player, plus un suport de DVD-uri. De perete era lipită o canapea mică, extensibilă. O carte fusese lăsată cu faţa în jos pe pernele canapelei. Era o antologie, ediţia de buzunar a poeziilor lui Robert Frost. Fran presupuse că o avea de citit pentru şcoală. — Aici îşi aducea Catherine prietenele, spuse Euan. Îi plăcea să aibă intimitate, îşi ţinea dormitorul numai pentru ea. Poliţia a fost deja aici. Le-am dat cheia mai devreme. Ea n-ar fi suportat să ştie că i-a umblat cineva prin lucruri. Privi în jur. — De obicei nu e atât de ordonat. Doamna Jamieson a venit ieri să facă curăţenie. — Poliţia ştie ceva despre ce s-a întâmplat?

— Nu mi-au spus nimic. O să-mi trimită pe cineva să mă ţină informat în permanenţă. Dar se pare că, până soseşte echipa de specialişti din Inverness, nu au nimic să-mi spună. — Cu cine te-ai întâlnit? — Cu Perez, responsabilul pe regiune. El conduce ancheta până când soseşte echipa de pe continent. Făcu o pauză. — A fost destul de drăguţ, dar întrebările pe care mi le-a pus mau făcut să-mi dau seama cât de puţină atenţie i-am acordat Catherinei. Am fost concentrat numai pe mine însumi. Autocompătimirea e un sentiment foarte autodistructiv. lar acum e prea târziu. Mi-am dat seama că inspectorul a crezut că am fost un tată oribil, că nu-mi păsa. Fran îşi dori să-i poată spune că fusese un tată bun, dar el şi-ar fi dat seama de minciună. — Sunt sigură că ea te-a înţeles, spuse. — M-a întrebat despre prietenii ei. Dacă avea un iubit. Ştiu despre Sally, desigur. S-au împrietenit imediat ce-am ajuns aici. Dar n-am putut să dau numele nimănui altcuiva dintre cei cu care ieşea. Doar numele celor cărora le-am fost profesor. Au mai fost băieţi în casă, dar n-am întrebat niciodată dacă exista cineva special în viaţa ei. N-am ştiut nici măcar unde a fost în noaptea de dinainte de-a muri. Nu mi-a trecut prin cap să mă îngrijorez pentru ea. Suntem în Shetland. E un loc sigur. Toată lumea se cunoaşte cu toată lumea. Singura crimă în zona asta sunt chefurile din Lerwick de vineri seara. Am crezut că am timp, că puteam să mă detaşez ca să trec peste moartea lui Liz şi că după aceea puteam să-mi cunosc şi fiica. Încă vorbea pe tonul neutru pe care-l folosise chiar de când apăruse la uşa ei. Probabil că nici nu-şi dădea seama de grozăvia celor întâmplate. Încerca să se convingă pe el însuşi. Avea nevoie să simtă cu adevărat că fiica lui murise. — Ai ceva de băut? Tensiunea din aer părea de nesuportat. 61>

— În bucătărie. Găseşti vin şi bere în frigider. Whisky-ul e în cămară. Ce preferi? — Vin roşu, cred. — Da. Am şi de ăsta în cămară. Nu se oferi să-l aducă. Poate că nu mai era în stare să se mişte. Fran intră în bucătărie, unde pregăti o tavă: două pahare; sticla cu vin deschisă, o farfurie cu brânză cheddar de Orkney pe care o găsise în frigider, o cutie cu fursecuri de ovăz, două farfurioare albastre şi două cutite. Îşi dădu seama că nu mâncase nimic toată ziua şi că-i era îngrozitor de foame. Când se întoarse, văzu că el nu se mişcase din poziţia în care îl lăsase. Nu voia să stea alături de el pe canapea, aşa că se aşeză pe jos, lângă masă. Îi turnă un pahar cu vin şi îi oferi brânză, dar el refuză. În cele din urmă, ca să rupă tăcerea şi pentru că el îi spusese că ar vrea să discute despre Catherine, ea întrebă: — Când crede poliţia că a fost omorâtă? — Ti-am spus. Nu ştiu nimic. Probabil îşi dădu seama că sunase cam grosolan, pentru că se grăbi să adauge: — Îmi pare rău, nu e vina ta. Am fost un mitocan. Răsucea paharul între degete fără oprire. — N-am văzut-o pe Catherine noaptea trecută. De fapt, n-am văzut-o de două zile. Ceea ce nu e neobişnuit. Ştii cum e aici. E greu să ajungi pe undeva cu transportul în comun. Seara trecută am venit târziu acasă. Am fost la şcoală toată ziua, chiar dacă semestrul a început doar azi-dimineaţă. Ridică privirea către ea. — Am avut o şedinţă pregătitoare. Seara, toţi cei din conducere au ieşit să mănânce împreună. E primul eveniment social pe care lam dus la bun sfârşit. Mă invitaseră şi cu alte ocazii, dar am reuşit mereu să mă eschivez. De data asta nu mai puteam să refuz. Masa a fost aproape o prelungire a zilei de pregătire. Un soi de team building. Ştii la ce mă refer. e62

Ea aprobă repede din cap. Acum că începuse să vorbească, nu voia să-l întrerupă. — A fost o seară chiar foarte plăcută. Am stat de vorbă la o cafea. Abia apoi mi-am dat seama cât de târziu m-am întors. În dimineața aceea primisem un mesaj de la Catherine. Nu-ti face griji dacă nu mă vezi diseară. S-ar putea să ies din nou. Făcu o pauză. — Cu multă dragoste, Catherine. Fusese la o petrecere şi cu două seri mai devreme. Când am văzut că nu e acasă, am bănuit că e iarăşi plecată şi că de dimineaţă o să meargă la şcoală direct. — Unde a fost petrecerea? — Nu ştiu. N-am întrebat-o. Se uită fix la vinul din pahar. — Dar, într-un fel, nici nu contează. Ştim că a venit acasă la prânz. Măcar atâta lucru mi-au zis şi poliţiştii. Cineva a văzut-o în autobuz, la fel şi bătrânul care locuieşte în Hillhead. Şi eu, îşi zise Fran. Eu i-am văzut împreună. Euan continuă: — Poliţia crede că a fost ucisă aproape de locul unde i-a fost găsit cadavrul. Nu mă lasă s-o văd. Nu mai suport. — Ce-a spus poliţia despre bătrân? — Nimic. De ce? Fran ezită numai o clipă. În cele din urmă, zvonurile tot urmau să ajungă la urechile lui. Era mai bine dacă le auzea întâi de la ea. — Oamenii stăteau la bârfe când am luat-o pe Cassie de la şcoală. Ştii cum vorbesc părinţii. Acum ceva timp a dispărut o fetiță. O chema Catriona Bruce şi locuia în casa asta. Bătrânul, Magnus Tait, a fost bănuit că ar fi participat la dispariţia ei. Lumea crede că el a omorât-o pe Catherine. Euan rămase nemişcat. Părea îngheţat, incapabil să se mişte. — Nu ştiu dacă e chiar important cine a omorât-o, spuse în cele din urmă. Nu încă. Nu pentru mine. Mai târziu s-ar putea să devină important, dar nu acum. Tot ce contează acum este că ea e moartă.

Reuşi să-şi mai toarne un pahar cu vin. Fran se miră cât de diferită era atitudinea lui din seara aceea faţă de ziua în care cedase nervos în faţa ei când vorbise despre soţia lui. Presupuse că şi acesta era un şoc. Nu însemna că-i păsa mai puţin de fiica sa. Oare fusese la fel de calm când avusese de-a face cu poliția? Ce-o fi înţeles Perez din toate astea? Nu la mult timp după, îi spuse că se întoarce acasă. El nu se împotrivi, dar ridică privirea chiar când ea era pe punctul de a părăsi camera. — Te descurci? Vrei să te conduc? — Fii serios, spuse ea. Sunt poliţişti răspândiţi prin toată valea. Şi aşa şi era. Imediat ce ajunse pe şosea, auzi huruitul unui generator. Apoi, pe măsură ce se apropia de Hillhead, văzu că scena crimei era luminată mai ceva ca ziua. Un agent care stătea lângă poarta fermei o salută când trecu pe lângă el. e64

Capitolul 10 Când Sally ajunse acasă de la şcoală, mama ei îi povesti despre Catherine Ross, dar zvonurile se răspândiseră deja şi în Liceul Anderson încă de la prânz, iar în autobuz numai despre asta se vorbea. Sally se prefăcu, totuşi, că e luată prin surprindere. Se prefăcuse în faţa mamei ei de când se ştia. Devenise un obicei. Discutară la masa din bucătărie, iar Sally îşi dăduse seama că se întâmplase ceva. Mama ei nu putea să stea fără ocupaţie, fără să coasă, să tricoteze sau să calce rufe. Sau fără să-şi pregătească orele de la şcoală. De obicei, masa era acoperită cu planşe albe din carton lucios pe care mama ei scria o listă de cuvinte cu diferite titluri. Substantive. Verbe. Adjective. Margaret nu suporta lipsa de activitate. Nu-i stătea în fire să dramatizeze lucrurile, dar Sally îşi dădea seama că era îngrijorată. — Tatăl tău a ajuns acolo imediat după ce mama lui Cassie Hunter a găsit cadavrul. Se pare că era într-o stare deplorabilă. Isterică. A fost nevoit să cheme poliţia. Ea refuza să se mişte. Margaret turnă ceai şi aşteptă un răspuns de la fiica ei. Oare ce aşteaptă de la mine? se întrebă Sally în sinea ei. Vrea să plâng? — Tatăl tău crede că a fost strangulată. A auzit nişte poliţişti când vorbeau. Margaret aşează jos ceaşca cu ceai şi îşi privi cu atenţie fiica. — Vor vrea să vorbească şi cu tine pentru că aţi fost prietene. Să afle cu cine umbla, poate şi despre băieţi. Dacă te deranjează, spune. Nu eşti obligată să vorbeşti cu ei. — De ce-ar vrea să ştie lucrurile astea? — A fost ucisă. Normal că vor exista întrebări. Toată lumea spune că Magnus Tait a făcut-o, dar una e să crezi că ştii cine a uciso şi alta e să poţi demonstra asta. Lui Sally îi era foarte greu să se concentreze la ce spunea mama ei. Gândurile îi zburară la Robert Isbister. Dar nu era bine. Era e 65

important să se concentreze. — O să fiţi acolo când vorbesc cu poliţia? — Sigur. Dar numai dacă tu îţi doreşti ca noi să fim acolo. Sally nu putea să-i spună că era ultimul lucru pe care şi-l dorea. — Niciodată nu mi-a plăcut fata asta, Catherine. Mama ei se ridică de la masă. Tăie o felie de pâine şi începu să o ungă cu unt, mişcând cuțitul cu o meticulozitate obsedantă. Când termină, i-o înmână lui Sally. Margaret nu putea niciodată să tacă dacă simţea că mai era ceva de spus. Pentru ea era o chestiune de mândrie. — Ce vrei să spui? Sally simţi un val de sânge năvălindu-i în obraji şi se simţi uşurată că mama ei nu se uita la ea. — A avut o influenţă proastă asupra ta. Te-ai schimbat de când ai început să stai cu ea. Indiferent de ce crede lumea, poate că Magnus n-a omorât-o. Poate că era genul de femeie care atrăgea violenţa. — E oribil ce zici. E ca şi cum ai spune că unele femei cer să fie violate. Margaret păru să n-o audă. — Tatăl tău a sunat să spună că întârzie. Are o întâlnire în oraş. Mâncăm fără el. Lui Sally îi trecu prin minte că în ultimul timp tatăl ei avea din ce în ce mai multe întâlniri în oraş. Se întreba uneori ce pune la cale. Nu că şi-ar fi acuzat tatăl de ceva. Ea ura prânzurile de acasă şi încerca să le evite pe cât posibil. Altfel ar fi stat lucrurile dacă ar mai fi avut fraţi sau surori, sau dacă mama ei n-ar fi fost atât de băgăcioasă. Nu-i adresa decât întrebări. Cum a fost la şcoală azi, Sally? Ce notă ai luat la lucrarea de la engleză? Şi asta în timp ce simţea cum o fixează cu privirea aia sfredelitoare. Sally îşi zicea că Margaret ar fi trebuit să lucreze în cadrul poliţiei. Zău aşa, după ce se apărase o viaţa întreagă de întrebările mamei sale, nu mai avea niciun motiv să se teamă de vreun detectiv. Luară prânzul ca de obicei, la masa din bucătărie. Fără televizor.

Niciodată nu era nici urmă de alcool, nici dacă tatăl ei era acasă sau dacă sărbătoreau o ocazie mai specială. Margaret instaurase tradiţia aceea, declarând că părinţii trebuiau să fie un exemplu pentru copiii lor. Cum puteai să dai vina pe copii că se duceau în Lerwick să bea fără măsură când părinţii nu reuşeau să-şi încheie ziua fără un păhărel? Autocontrolul este o virtute demodată, spunea Margaret, care ar trebui practicată mai des. Până de curând, Sally crezuse că şi tatăl ei era de acord. Nu spusese niciodată că n-ar fi fost. Uneori, totuşi, sub faţada rigidă, Sally văzuse părţi relaxate din personalitatea tatălui ei. Se întrebă ce fel de bărbat ar fi ieşit la iveală dacă s-ar fi căsătorit cu altcineva. Terminară de mâncat. Sally se oferi să spele vasele, dar Margaret flutură o mână, refuzând propunerea. — Lasă-le. Mă ocup de ele mai târziu. Ca atunci când se aşeza înainte să fie gata ceaiul, refuzul arăta că mama ei fusese profund tulburată. Margaret nu suporta să lase vasele nespălate. Parcă ar fi avut o reacţie alergică la ele, aşa cum altora le apăreau bubiţe. — Mă duc să-mi fac temele, atunci. — Nu, spuse mama ei. Tatăl tău ajunge în curând şi vrem să vorbim cu tine. Asta chiar suna serios. Poate aflaseră despre Ajunul Anului Nou. În oraşul ăsta nu puteai să tragi nici măcar un pârț fără să afle tot Shetland-ul. Sally se întrebă ce-o făcea pe mama ei să rămână aşezată când pe masă erau farfurii murdare. Se pregăti să-i fie puse întrebări şi începu să repete minciunile în minte. Se auzi un ciocănit în uşă şi Margaret sări ca arsă să răspundă, de parcă aşteptase asta de când lumea. În încăpere pătrunse o boare de aer rece, urmată de un bărbat şi de o femeie în uniformă. Sally o recunoscu pe femeie, care era un fel de verişoară de gradul doi pe partea tatălui. Deci Margaret chiar îi aştepta; probabil că Morag o avertizase. Aşa funcționau lucrurile în familie. Sally încercă să-şi amintească ce alte lucruri mai ştia despre femeie. Intrase în poliţie e 67

după ce lucrase o perioadă la bancă. Margaret avusese ceva de spus şi în privința asta. A fost întotdeauna o femeie schimbătoare. Acum o întâmpina pe agentă de parcă i-ar fi fost un camarad de nădejde. — Morag, vino şi stai lângă foc. Cred că ai înghețat afară. Sally o privi pe Morag cu un ochi critic, gândindu-se că se îngrăşase. Sally era atentă la cum arătau oamenii. Ştia că aspectul exterior conta. Plus că trebuia să te afli într-o oarecare formă fizică pentru munca de poliţist, nu? Uniforma aia nu avantajează pe nimeni. Bărbatul era masiv. Nu gras, dar înalt. Se oprise chiar în dreptul uşii şi aştepta ca Morag să vorbească prima. Sally văzu că îi aruncă o privire femeii, încurajând-o să ia iniţiativa. — Margaret, acesta este inspectorul Perez. Ar dori să-i pună câteva întrebări lui Sally. — Despre fata care a murit? întrebă Margaret evaziv. — A fost ucisă, doamnă Henry, preciză detectivul. Omorâtă. Aveţi o fiică de aceeaşi vârstă. Sunt sigur că vă doriţi să vedeţi ucigaşul după gratii. — Bineînţeles. Problema este că Sally a ţinut foarte mult la Catherine. A suferit un şoc puternic. Nu vreau să sufere mai mult decât a făcut-o deja. — De asta am şi adus-o pe Morag. Ne-am gândit că o figură prietenoasă ar putea s-o ajute. Acum, ce-ar fi să mergem cu Sally într-o altă cameră ca să nu vă deranjăm? Sally se aştepta ca mama ei să se împotrivească, dar omul acela avea ceva special. Tonul îi era autoritar şi senin în acelaşi timp, de parcă ar fi ştiut că oricum va obţine ceea ce dorea. Îți dădeai seama că era inutil să i te împotriveşti. — Pe aici, răspunse ea pe un ton rigid. Staţi numai să aprind focul. Apoi vă las să vă faceţi treaba. Camera era, bineînţeles, exagerat de curată. Margaret nu suporta dezordinea. Numai vioara lui Sally şi stativul cu partituri aveau voie să troneze în mijlocul camerei, probabil ca să-şi încurajeze fiica să exerseze sau ca să dea impresia de familie cultivată. În rest, toate

erau la locul lor. Perez se cufundă într-un fotoliu, cu spatele spre fereastră, şi îşi încrucişă picioarele lungi. Margaret trăsese deja perdelele. Era un ritual. Unul dintre multe altele. Iarna, imediat ce venea de la şcoală, trăgea draperiile în fiecare cameră din casă. Morag se aşeză alături de Sally pe canapea. Sally îşi zise că era o manevră gândită dinainte. Poate că femeia era acolo ca s-o consoleze. Dumnezeule. Sper să nu mă atingă cu mâinile alea durdulii... nu cred că aş suporta. Perez aşteptă ca Margaret să iasă din cameră înainte să vorbească. — Trebuie să fi fost un şoc pentru tine, zise el. Vestea despre moartea Catherinei. — Toată lumea vorbea despre asta în autobuz. Dar nu mi-a venit să cred. Nu până n-am ajuns acasă şi mi-a povestit mama ce s-a întâmplat. — Spune-mi despre Catherine. Cum era? Sally nu se aşteptase la asta. Credea că o să-i pună întrebări standard, de genul Când ai văzut-o ultima dată pe Catherine? A pomenit de cineva? Cum ti s-a părut ultima oară când ai văzut-o? Nu exersase răspunsuri pentru altfel de întrebări. Perez păru că sesizează confuzia ei. — Ştiu, spuse el. Probabil că nu e relevant. Dar aş vrea să aflu detalii. Măcar atât să fac pentru ea, s-o tratez ca pe o fiinţă omenească. Sally încă nu înţelegea prea bine. — Catherine era din sud, răspunse ea. Mama ei murise. Asta a făcut-o... diferită faţă de noi, ceilalţi. — Da. Înţeleg de ce. — Părea foarte sofisticată. Ştia chestii despre film şi teatru, îmi povestea despre diverse trupe de muzică şi tot felul de personalităţi despre care n-am auzit în viaţa mea. Citea foarte mult. Perez aşteptă ca ea să continue. — Era foarte deşteaptă. La şcoală era cu mult înaintea noastră.

— Bănuiesc că asta n-o ajuta să fie prea populară. Printre profesori, poate, dar nu printre colegi. — Nici n-o interesa să fie populară. Cel puţin asta era impresia pe care o lăsa. — Bineînţeles că-i păsa, o contrazise el. Tuturor ne pasă până la un punct. Toţi vrem să fim plăcuţi de ceilalţi. — Presupun că aşa e. Sally nu era convinsă. — Dar voi două eraţi prietene. Am stat de vorbă cu profesorii şi cu tatăl ei. Toată lumea spune că tu eşti cea cu care se înţelegea cel mai bine. — Locuia chiar pe deal, explică Sally. În fiecare zi luam împreună autobuzul către şcoală. Nu mai e nimeni de vârsta mea prin zonă. Urmă un moment de tăcere, întrerupt doar de troncănitul farfuriilor din bucătărie. Inspectorul părea să dea mult mai multă importanţă cuvintelor ei decât îşi imagina ea că ar merita. Morag se tot fâţâia pe canapea de parcă ar fi fost o tortură să stea liniştită. De parcă ar fi avut întrebări pe care murea de nerăbdare să i le pună. — Şi eu am învăţat tot la Anderson, spuse Perez în cele din urmă. Bănuiesc că lucrurile stau altfel acum. Pe vremea aia erau numai găşti. Stăteam la cămin. Eu sunt din Fair Isle, aşa că eu şi copiii din Foula nici nu ne puteam duce acasă în weekend. Mai era lume care venea cu feribotul în fiecare săptămână din Whalsay şi din Out Skerries. Flăcăii din Scalloway se băteau mereu cu băieţii din Lerwick. N-aş putea să spun că nu reuşeai să-ţi faci prieteni şi din alt grup, dar ştiai mereu unde ţi-e locul. Făcu o pauză. — În orice caz, mă aştept ca lucrurile să stea altfel acum. — Nu, răspunse Sally. Nu sunt foarte diferite. — Vrei să spui că voi două eraţi prietene numai pentru că aşa se aranjaseră lucrurile. Nu stăteaţi împreună pentru că aveaţi prea multe în comun. — Nu cred că ea era apropiată de cineva. Nici de mine, nici de e 70

tatăl ei. Poate de mama ei... Am avut impresia că ele două erau mai mult prietene decât mamă şi fiică... Poate că după ce pierzi aşa ceva... — Da, zise Perez. După asta e greu să mai ai încredere în cineva. Un buştean trosni în şemineu şi aruncă scântei în jur. — Avea un iubit? — Nu ştiu. — Ei, haide. Trebuie să fi vorbit cu tine despre chestii de genul ăsta, chiar dacă erau ceva mai intime. Şi-ar fi dorit să le spună cuiva. — Mie nu mi-a spus nimic. — Dar? Ea ezită. — Tot ceea ce discutăm aici e strict confidenţial, o asigură Perez. N-o să spun nimănui. Şi, dacă vreun amănunt picant ajunge la urechile părinţilor tăi, Morag o să fie concediată. Izbucniră cu toţii în râs, dar în vocea lui Perez existase o doză de ameninţare, suficient cât Morag să-i ia cuvintele în serios. Sally îşi dădu seama. — În Ajunul Anului Nou, începu ea. — Aşa. — Nu aveam voie să ies în oraş. Părinţii mei nu sunt de acord cu barurile. Dar toţi prietenii mei erau acolo. Le-am spus că mă duc acasă la Catherine, dar am mers împreună în piaţă. Tatăl Catherinei nu părea să fie deranjat niciodată de ceea ce făcea ea. Ne-a adus cineva înapoi cu maşina. M-am gândit că poate Catherine îl cunoştea pe şofer. — Cine era? — N-am putut să văd prea bine. Stăteam în spate. Eram patru şi eram înghesuiți. Nu se vedea nimic. Mergeau cu toţii la o petrecere, mai puțin eu şi Catherine. Ea era în faţă cu şoferul. N-au vorbit, dar păreau că se cunosc. Poate tocmai pentru că nu vorbeau. N-a fost o conversaţie din aia politicoasă pe care o porți cu străinii. Poate că zic prostii. e71

— Nu. Înţeleg perfect. Cine mai era în maşină? Ea îi spuse despre student şi despre asistentă. — Şi a patra persoană? — Robert Isbister. Nu a fost nevoie să spună mai multe. Toată lumea din Shetland îl ştia pe Robert. Familia lui făcuse o căruţă de bani de când cu industria țițeiului. Fiind constructor, tatăl lui reuşise să se aleagă cu toate contractele bune şi încă mai deţinea cea mai mare firmă de construcții din zonă. Robert avea o navă de pescuit, Duhul Rătăcitor, pe care o înregistrase în Whalsay. Se spuneau tot felul de poveşti despre ea prin toate barurile de pe insulă. După ce-o cumpărase, o adusese în Lerwick şi o deschisese pentru public. Cabina avea scaune din piele şi televizor cu Sky TV. Vara se ducea cu mai mulţi prieteni în Norvegia. Dădeau petreceri sălbatice în timp ce navigau printre fjorduri. — Robert nu era iubitul Catherinei? întrebă Perez. — Nu, răspunse Sally, prea repede. — Am auzit că are o slăbiciune pentru fete mai necoapte. Sally ştia că nu trebuia să-i răspundă. — Poate că şi ţie îţi place de el? Perez părea mai mult amuzat, iar ea îşi putea da seama că nu vorbeşte serios, dar tot simţi că roşeşte. — Fiţi serios, îi răspunse. N-o ştiţi pe maică-mea. M-ar omori dacă ar auzi aşa ceva. — Chiar nu-ţi mai aminteşti nimic despre maşină sau despre şofer. Ea clătină din cap. — Din câte am înțeles, Catherine a fost la o petrecere înainte sa dispară. Ai fost şi tu cu ea? — V-am mai spus, spuse ea cu amărăciune. N-am voie sa merg la petreceri. — Dar ştiai de petrecere? — N-am fost invitată. Nu s-au deranjat să mă mai invite, din

moment ce ştiu că nu mă pot duce. — La şcoală n-a vorbit nimeni despre petrecere? — Cu mine nu. El întoarse capul şi-şi aţinti privirea pe focul mocnit din şemineu. — Mai e ceva ce-ar trebui să ştiu? Ea nu răspunse imediat, dar el aşteptă. — Noaptea de Anul Nou în care ne-am întors de la Lerwick, spuse într-un târziu. — Aşa. — Am fost în vizită la bătrân. La Magnus. Băusem amândouă cam mult şi luminile erau aprinse. A fost un fel de provocare, să-i batem la uşă şi să-i urăm „la mulţi ani”. Perez nu părea surprins. Poate că ea sperase să-l surprindă. — Aţi intrat? — Da, n-am stat foarte mult. Sally făcu o pauză. — Părea obsedat de Catherine. Se holba întruna la ea. Parcă văzuse o fantomă. e 73

Capitolul 11 Când părăsi şcoala din Ravenswick, Perez porni înapoi spre Lerwick. Se gândi că, la limită, ar reuşi să-i facă o vizită lui Robert Isbister înainte să aterizeze avionul de la Aberdeen. Toate zborurile aveau întârzieri şi angajaţii Loganair nu ştiau sigur când ateriza avionul. I se părea că trecuse o zi întreagă de când conducea înainte şi înapoi pe aceeaşi bucată de şosea, dar voia să arate echipei din Inverness că făcuse ceva progrese, că nu-i aşteptase cu mâna-n sân. Perez nu ştiuse niciodată ce se creadă despre Robert Isbister. Era răsfăţat, asta era clar. Tatăl lui era un om bun care fusese luat prin surprindere de îmbogățirea neaşteptată. Era generos cu prietenii şi familia într-o manieră discretă. Părea aproape stânjenit. Robert se ocupase din greu cu pescuitul, dar toată lumea ştia că nu-şi plătise de unul singur nava. Michael Isbister îi dăduse banii. Toată lumea mai ştia şi că părinţii lui Robert nu se puteau lăuda cu o căsnicie în adevăratul sens al cuvântului. În ciuda banilor, nu putea fi uşor să creşti într-o astfel de familie. Probabil că era greu să ştii că oamenii care vorbeau pe seama ta te preţuiau şi te luau peste picior deopotrivă. Toată viaţa fusese comparat cu tatăl său. Era o povară grea. Perez ştia ce înseamnă asta. Propriul lui tată fusese comandant pe nava de corespondenţă din Fair Isle. Era consultat înainte de a se lua orice hotărâre cu privire la situaţiile importante din oraş. Dar pentru Robert era şi mai rău. Cu toate că era un tip liniştit şi retras, faima lui Michael Isbister făcuse înconjurul insulelor. Era muzician, specialist în dialecte şi cântece tradiţionale. Făcuse parte din comitetul Up Helly Aa? încă din tinereţe. În anul acela primise onoarea de a i se acorda titlul de Guizer Jarl, ceea ce însemna foarte 2 Festival al focului, specific Insulelor Shetland. Se organizează la mijlocul iernii şi implică până la o mie de participanţi deghizați (n.red.). e 74>

mult pentru el, mai mult chiar decât o distincţie acordată de Regină. Urma să conducă procesiunea la festivalul focului, să apară la televizor, să dea interviuri la radio. Urma să reprezinte Shetland-ul în faţa lumii întregi. Robert urma să fie în trupa Jarl-ului, îmbrăcat ca un viking, la fel ca tatăl lui. Un semn că spera să calce pe urmele lui. Toţi localnicii din Shetland aveau să fie cu ochii pe el ca să vadă dacă se ridica la nivelul bătrânului. Robert nu putea să fie acasă atât de devreme în seara aceea. Era posibil să fi ieşit în larg cu nava, dar Perez se îndoia de asta. Când inspectorul îşi vizitase prietenii la Whalsay la începutul săptămânii, Duhul Călător era încă acolo, dominând restul navelor ancorate în port. Perez conduse prin oraş şi se îndreptă spre chei. Trase maşina pe o stradă lăturalnică şi cobori într-un ger care-i tăie respiraţia. Simţi miros de peşte şi ulei. Spera ca Robert să fie singur. Nu dorea să aibă martori la acea conversaţie. În timp ce deschidea uşa barului, căldura îl izbi din plin. Focul de cărbuni tocmai fusese întețit. Soba nu era prea mare, dar camera însăşi era mică. Pereţii erau acoperiţi de pete maronii de la fumul de ţigară şi cărbune. Peste tot erau fotografii slinoase care înfăţişau procesiuni Up Helly Aa demult trecute. Poate că mediul academic lua în derâdere tradiţiile acelea învechite, dar pentru localnici erau al naibii de serioase. Din punctul lor de vedere, reprezentau cultura acelei insule, stilul lor de viaţă. Într-un colţ întunecat al barului se afla Robert Isbister. Părul lui răvăşit, de un blond strălucitor, aproape alb, părea să lumineze toată încăperea. Îşi turna bere Northern Light într-un pahar, şi era concentrat de parcă ar mai fi băut deja vreo câteva. Părea să nu-l fi văzut pe Perez. În spatele barului, o femeie minionă şi slăbuţă stătea pe un scaun şi citea o carte de buzunar. O îndoise până la capăt şi o ţinea într-o mână, ca pe o revistă. Îşi ridică privirea la el.
— Jimmy! Cam devreme ca să treci pe-aici. Ce bei? Nu părea prea încântată să-l vadă. Tulbura mersul afacerii. — O cola, te rog, May. 75

Făcu o pauză şi privi spre Robert. — Sunt cu maşina. Nici ea, nici Robert nu spuseră nimic. Perez îşi luă paharul şi se aşeză la masa lui Robert. May îşi reluă lectura. Acţiunea cuprinsă în filele cărţii o captivă imediat. Sarah mai citea aşa. Puteai să tai lemne lângă ea şi tot nu şi-ar fi dat seama. Robert ridică ochii şi îl salută cu o înclinare a capului. Perez intră direct în subiect. — Ai auzit de cadavrul pe care l-au găsit la Ravenswick? Nu avea niciun rost să fie subtil. Nu cu Robert. — Mi-a spus May ceva când am venit. Vorbea rar, rostea cuvintele cu grijă. Oare de la bere, sau avea alte motive? Perez băuse şi el la viaţa lui câteva beri cu amicii, dar niciodată nu băuse mult şi niciodată atât de devreme într-o zi de lucru. — Era o prietenă de-a ta din câte am înțeles. Robert lăsă jos paharul. — Cine? — O tipă cam prea tânără. Catherine Ross. O cunoşteai, nu-i aşa? Urmă o pauză cam prea lungă. — O mai vedeam prin oraş. — Avea doar şaişpe ani. Un pic cam prea mică chiar şi pentru tine, Robert. Lui Robert îi umbla buhul că ieşea cu femei mai tinere. Perez era de părere că asta se datora faptului că nu se maturizase niciodată. Nava nu era decât de faţadă. — Ajunul Anului Nou, continuă Perez. — Ce-i cu el? — După ce s-a strâns lumea în piaţă, te-ai dus la o petrecere. — Mda. În casa fetelor Harvey din Dunrossness. — Şi ai dus-o pe Catherine Ross până acasă. Până la Ravenswick. Robert întoarse capul şi Perez îl privi în ochii de un albastru deschis. Erau injectaţi. Trădau îngrijorare. — Nu conduceam eu, spuse Robert. Nu sunt atât de prost. e 76

— Cine conducea? — Nu ştiu cum îl cheamă. Un amic mai tânăr. E încă la şcoală. — Prieten cu Catherine? — Nu ştiu. Poate. — Ai vreo idee de unde e? — De prin sud. Quendale? Scatness? Nu e de mult timp în Shetland. — Ai spus că ai mai văzut-o pe Catherine. Unde ai văzut-o? — La petreceri. La barurile din oraş. Ştii cum e. — Prin urmare, era genul de fată pe care o remarcai. Genul de fată pe care o alegi dintr-o mulţime. — A, da, confirmă Robert. O remarcai. Nu vorbea prea mult. Doar privea şi analiza totul. Dar nu puteai să n-o remarci. Sorbi din bere, părând dintr-odată ceva mai relaxat. — Cum a murit? întrebă. Hipotermie? A băut prea mult şi-a leşinat în frigul de afară? — Bea mult de obicei? Robert ridică din umeri. — Toate fetele astea tinere beau cam mult, nu crezi? Ce altceva le mai rămâne de făcut acum, iarna? — Nu, n-a fost hipotermie, răspunse Perez. A fost ucisă. e 77>

Capitolul 12 Magnus fusese convins că poliţia urma să se întoarcă. Rămăsese toată ziua în scaunul său şi aşteptase. De cinci ori trecură maşinile prin faţa casei, dar nu opriră niciodată. Banda albastru cu alb flutura în gaura din zid. Farurile o luminau când coborau dealul, iar Catherine era încă acolo, sub o pânză impermeabilă. Nu-i plăcea că trebuia să se gândească la ea. Cum o fi arătând trupul ei acum? Îşi zise că măcar pământul era îngheţat. Nu putea să intre în descompunere. Niciun animal sau insectă nu putea să-i sfâşie carnea. Data trecută fusese vară. Ştia cât de repede începea un miel mort să putrezească când îl bătea soarele. Pământul se încălzea repede. Următoarea maşină se opri. Aşteptă să audă bătăile în uşă, dar bărbaţii rămâneau pe partea cealaltă a străzii, cu mâinile în buzunar, discutând între ei şi aşteptând ceva. Apoi apăru o dubă Ford Transit care parcă ceva mai într-o parte ca să le permită celorlalte maşini să treacă. Bărbaţii scoaseră din portbagaj un generator mic şi-l aşezară pe un cărucior cu care îl transportară pe câmp. Urmară mai multe cabluri şi două reflectoare masive. Dispărură cu toţii peste deal, dincolo de câmpul vizual al lui Magnus. Îşi închipuia că, sub luminile orbitor de albe, Catherine arăta palidă şi îngheţată. Se uită la ceasul mamei lui. Ora opt. Avionul din Aberdeen trebuie că aterizase deja. Echipa din Inverness probabil se apropia dinspre nord, din Sumburgh. Şi data trecută trimiseseră o echipă specială, dar nu făcuseră nimic în plus faţă de poliţia locală. Apoi, prin minte îi trecu fulgerător imaginea unui chip mic de fetiță, limpede ca o fotografie. — Catriona. Rosti cuvântul cu voce tare. Avea părul lung, încâlcit de vânt, nişte ochi închişi la culoare. e 78 >

Urcase dealul în goană, râzând. Deschisese uşa fără să bată şi intrase, ţinând în mână un buchet de flori culese din grădină. De atunci n-o mai văzuse. Dintr-odată, se ridică şi privi agitat pe fereastră. Poliţia dispăruse. Probabil toată lumea se afla în jurul cadavrului. Vântul împrăştie norii şi văzu că era lună plină. Razele argintii desenau o cărare tremurândă pe apa întunecată. Mama lui îi spunea că luna plină îl făcea mai idiot ca de obicei. Îşi dădu seama că nu mâncase nimic toată ziua şi se întrebă dacă din cauza asta se simțea atât de confuz. Era ori asta, ori luna. În mintea lui o văzu pe Catriona cum dansa pe stradă în faţa casei, cu mâinile deasupra capului, ca o balerină. Îşi închipui că fetița îşi înclină capul în direcţia lui şi îi face semn s-o urmeze. Ştia că totul nu era decât rodul imaginaţiei lui. Chiar dacă ar fi trăit, Catriona ar fi fost o tânără domnişoară acum, ceva mai mare decât Catherine. Dar nu mai putea rămâne în casă. Lumina lunii reflectată în apă şi faptul că aşteptase toată ziua ca poliţia să se întoarcă îi întinseseră nervii la maximum. Şi glasul mamei lui, care îi repeta întruna: Nu le spune nimic. ÎI măcina şi amintirea fetiţei. Îşi puse cizmele şi îşi legă stângaci şireturile în graba sa de-a ieşi. Avea o căciulă de lână pe care o croşetase mama lui şi îmbrăcase haina groasă pe care tot ea i-o cumpărase din Lerwick, chiar înainte să moară. Parcă ar fi ştiut că urma să moară curând şi nu avea încredere în el să-l lase să-şi cumpere singur hainele. Tot atunci îi adusese un morman de izmene şi şosete pe care încă le mai purta. Odată ajuns afară, se îndepărtă de potecă până când ajunse pe drumul spre Lerwick. În casa de lângă capelă nu se vedea lumină. La fereastra de la dormitor zări o gaură întunecată, acolo unde draperiile nu se îmbinau, dar nu putu să zărească altceva în afară de reflexia fantomatică a chipului său. Fără tragere de inimă, îşi întoarse privirea şi continuă să înainteze pe deal. Se opri lângă un dig şi privi în urmă. Poliţiştii nu-l văzuseră când plecase din Hillhead. La lumina lunii îi putea observa neaşteptat de e 79

limpede pe câmp, acolo unde zăcea Catherine. Imaginea se fragmenta în jurul lor şi nu putea să-i recunoască pe fiecare în parte după felul în care se mişcau sau stăteau. Erau orbiţi de luminile albe care străluceau aproape sălbatic şi de atenţia pe care şi-o îndreptau spre trupul acoperit cu un giulgiu impermeabil. Când întorceau capul către şosea o făceau ca să verifice dacă veneau maşini din sud. În curând trebuia să ajungă şi echipa de la Sumburgh. Magnus îşi continuă urcuşul. Mergea încet. Ştia că trebuia s-o ia uşor. Trecuse o iarnă întreagă de leneveală de când urcase ultima oară aici. Simţea tensiune în genunchi şi respiraţia îi devenise o horcăială în piept. Soarele din timpul zilei topise zăpada pe alocuri, aşa că putea să vadă turba şi buruienile moarte de sub ea. Ajunse în vârful zăcământului de turbă. În jurul lui nu vedea decât dealurile golaşe. Îşi amintea cum învățase la şcoală că dealurile din Shetland fuseseră cândva acoperite cu copaci. Nu putea să-şi închipuie aşa ceva. Acum, singurii copaci din zonă se aflau doar prin curţile oamenilor. Se gândi că, probabil, aşa trebuia să arate Luna dacă s-ar fi aflat pe ea şi n-ar fi privit-o de la depărtare, de pe Pământ. Se opri o clipă ca să-şi tragă sufletul şi mai privi o dată în urmă. Siluetele de pe câmp păreau mai puţin importante din locul acela. Dincolo de ele văzu gheața argintie din golf şi casele din Ravenswick. Dacă ar fi avut un dram de minte, s-ar fi întors acasă să se bage în pat, însă ceva îl făcu să-şi continue drumul. Oare asta simţise şi Catriona când dansase fără întrerupere? Nu fusese sigur că avea să mai recunoască locul dar acum, în timp ce se apropia, i se părea familiar chiar şi în lumina aceea slabă. Îşi petrecuse o mare parte a tinereţii lui aici, sus, muncind cu unchiul lui, fratele mai mare al tatălui său, cel care stăpânise ferma. Magnus îl ajutase să numere oile, să le adune în turmă ca să le tundă şi apoi să le mâne la vale pentru tăiere. Iar la începutul verii, veneau aici ca să sape după turbă — o muncă grea, erau nevoiţi să curețe malul de buruieni şi apoi să râcâie în pământul negru. Săpatul îţi rupea spatele dar şi mai greu era să cobori turba cu

roaba. Acum, când oamenii săpau după turbă — deşi nu mulţi mai făceau asta — foloseau un tractor şi o remorcă. Însă unchiul lui fusese foarte mândru de el. Spunea că Magnus era mai puternic şi mai muncitor decât oricare dintre fiii săi. Pe atunci, Magnus avea un tată şi o mamă, un unchi şi veri. Pe atunci avea o soră. Acum nu mai avea pe nimeni. Ajunse la un lac mic unde verii lui obişnuiau să vâneze gâşte. Gâştele se apropiau dinspre nord, ţipând şi formând un şir lung, şi se ţineau atât de aproape una de cealaltă încât credeai că sunt lipite, ca panglicile legate de coada unui zmeu. Verişorii ieşeau atunci din ascunzători, cu puştile pregătite. Lui Magnus nu-i dăduseră niciodată voie să pună mâna pe armă, dar mama lui era cea care gătea vânatul aşa că se adunau cu toţii acasă la el. Acum, stând în gerul aprig de pe coasta dealului, revăzu imaginea cu ei strânşi în jurul mesei din bucătăria din Hillhead. Tabloul era atât de real, că aproape putea să simtă căldura sobei şi mirosul de grăsime de gâscă. Se întrebă dacă nu cumva era bolnav. Toate momentele astea în care visa cu ochii deschişi îi aminteau de delirul pe care ţi-l provoacă un puseu de febră. Se opri o clipă pe malul iazului. Gheaţa era groasă. Prin unele locuri era atât de transparentă, încât putea să vadă apa cenușie de sub ea. În alte părți era albă şi zgrunțuroasă. Semăna puţin cu dulciurile cu nucă de cocos uscată, zahăr şi lapte condensat pe care i le făcea mama sa. Se întrebă ce anume cauzase asta, de ce apa nu îngheţase uniform. Gândul acela îi distrase câteva momente atenţia şi se chinui să elucideze misterul, fără să ajungă la vreo concluzie. Buzele i se întredeschiseră din pricina efortului. Apoi nevoia de mişcare puse din nou stăpânire pe el şi îşi continuă urcuşul pe deal. Avea o hartă în minte. Era ca harta unei comori dintr-o poveste pe care o citise la şcoală, deşi n-o desenase şi nici nu-şi notase indicaţiile vreodată. Oare cum ar fi sunat? De la lac ia-o în vest, până ajungi la Gillie Burn. Urmăreşte drumul până sus pe deal la defileu, acolo unde pământul se surpă mereu după o ploaie mai puternică. eg]

Şi era exact aşa cum îşi imaginase. Când avea să dea dezgheţul, defileul se va umple cu apă şi turbă. Acum era acoperit cu zăpadă moale. Se apropie de zăcământul de turbă şi de o grămadă de pietre care arăta ca rezultatul unei alunecări de teren. Nu era nimic neobişnuit să se întâmple aşa ceva pe deal, mai ales după o vară secetoasă urmată de ploi torențiale. Apa se infiltra în crăpăturile din pământul uscat şi-l slăbea, trimițând un val de piatră, pământ şi turbă peste marginea zăcământului. Recunoştea locul, chiar şi acoperit cu zăpadă. În cele din urmă, dorința de mişcare dispăru. Rămase acolo, cu fața ridicată la cer, lăsându-şi lacrimile să-i alunece pe obraji. Ar fi putut să stea acolo toată noaptea, dar un zgomot ca o explozie îndepărtată - o barcă de salvare cafenie care părea neobişnuit de gălăgioasă în noaptea liniştită — îl readuse în simţiri. Oare ce-ar fi spus mama lui? Nu te mai purta ca un țânc, Magnus! Îşi croi drum înapoi spre casă pentru că nu mai avea nimic de făcut acolo. Păşi sigur peste valurile de turbă, în ciuda suprafeţei alunecoase. Poliţiştii încă stăteau de pază lângă trupul Catherinei, dar inspectorul se afla la el în maşină, aşteptând cu ochii închişi. Probabil că avionul din Aberdeen întârziase. Duba care adusese luminile şi generatorul plecase. În timp ce Magnus privea, unul dintre ofiţeri deşurubă capacul unui termos şi turnă lichidul aburind într-o cană pe care o înmână colegului său. Probabil sunt amici, se gândi Magnus. Te apropii de oameni dacă munceşti cot la cot cu ei toată noaptea. Simţi o vagă senzaţie de nostalgie care deveni aproape de nesuportat. Se întrebă cum ar fi dacă ar lua sticla de Grouse şi le-ar oferi câte-un gât. Ar fi recunoscători, pentru că era foarte de frig. Oare n-ar sta de vorbă cu el în timp ce sorbeau din pahare, măcar din politeţe? Dacă detectivul din Fair Isle nu s-ar fi aflat acolo, s-ar fi dus la ei. Dar mai mult ca sigur că n-aveau voie să bea în timpul serviciului. Probabil că agenţii l-ar refuza din cauza şefului care era cu ochii pe e 82 —

ei. Apoi îşi aminti de secţia de poliţie şi de camera cu pereţi lucioşi. Probabil i-ar fi mult mai bine dacă ar bea de unul singur. Ar fi foarte greu să nu le spună tot. Era deja acasă, cu un pahar de whisky în mână, când apăru convoiul de maşini. Nu-şi dorea să se gândească ce i-ar putea face fetei cu părul ca pana corbului. Îşi luă băutura cu el în pat. e 83

Capitolul 13 Stând în maşină cu ochii închişi, Perez asculta liniştea. Aştepta să audă sosirea maşinilor din sud, cu toate că îi fusese deja confirmat că avionul din Aberdeen avea întârziere. Nu-l deranja să aştepte. Se bucura de timpul pe care-l avea la dispoziţie ca să se gândească şi să analizeze evenimentele de peste zi. De obicei trebuia să se concentreze pe procedură. Chiar şi în Shetland existau formulare care trebuiau completate. Acum nu mai avea nimic de făcut decât să aştepte şi să se gândească. Le putea permite gândurilor să-şi urmeze calea firească. Se întrebă cum o fi fost pentru Catherine Ross să trăiască în Shetland, din moment ce era străină. Înțelegea ceva din situaţia asta, doar avea nume spaniol şi trăsături mediteraneene, dar familia lui locuise în Fair Isle de generaţii întregi, chiar de secole dacă era să dai crezare legendelor. lar el credea în legende. Mai ales după câteva pahare. Nu, categoric nu trăise nimic din experienţa Catherinei. Îi fusese greu să plece de acasă ca să vină la şcoală în Lerwick. Oraşul i se păruse foarte mare şi plin de zgomot şi trafic. Luminile de pe stradă te făceau să crezi că nu se întuneca niciodată. Primul lucru pe care l-ar fi remarcat Catherine după experienţa din Yorkshire ar fi fost, în schimb, liniştea. Din nou, gândurile îi fugiră de la anchetă înapoi către Fair Isle şi legenda legată de numele familiei sale. Povestea suna cam aşa: o corabie din Armada Spaniolă, El Gran Grifon, se rătăcise şi se îndepărtase mult de teritoriul englez, care era destinaţia sa. Naufragiase lângă insulă. Măcar partea asta era adevărată — corabia fusese găsită de scafandri. Existau înregistrări. Arheologii recuperaseră artefacte. Unii localnici susțineau că epava era sursa faimoasei împletituri din Fair Isle. Spuneau că nu are nimic de-a face cu scandinavii. Norvegienii croşetau şi ei, fireşte, dar modelele e

lor erau clasice şi previzibile, pătrăţele mici, sobre şi plictisitoare. Împletitura din Fair Isle era puternic colorată şi complicată. Avea modele în formă de cruce, aceleaşi de pe robele preoţilor catolici. Lumea spunea că modelele sosiseră odată cu El Gran Grifon. Mai exact, odată cu un marinar spaniol, un supravieţuitor al naufragiului. Printr-un miracol, Miguel Perez reuşise să înoate până la mal. Fusese găsit pe o scândură în South Harbour, aproape mort, cu gleznele încă scufundate în apa oceanului. Băştinaşii îl salvaseră. Şi, bineînțeles, nu a mai fost cale de întoarcere. Cum ar mai fi putut el să se întoarcă la căldura şi civilizaţia tărâmurilor natale? Pe atunci era o întreagă aventură să încerci să ajungi chiar şi numai pe insula principală din arhipelag. Rămăsese blocat. Perez se întreba uneori ce-i lipsise cel mai mult. Vinul? Mâncarea? Mirosul portocalelor, al măslinelor sau al colbului fierbinte? Soarele dogoritor care se reflecta în pietrele străvechi? Legenda spunea că se îndrăgostise de o băştinaşă. Numele ei nu era înscris niciunde. Perez îşi zicea că marinarul obținuse maximum din situaţia în care era. Fusese pe mare luni întregi. Era disperat după sex. O fi pretins că era îndrăgostit, dacă de asta era nevoie, deşi cu greu putea fi vorba de dragoste, chiar şi în cazul împerecherii insularilor. Femeile îşi doreau bărbaţi puternici care să poată manevra o barcă. Bărbaţii îşi doreau femei de casă care să ştie să facă bere şi pâine. Oricare ar fi fost atracţia dintre cei doi, probabil că avuseseră un băiețel. Cel puţin unul. Pentru că, de atunci, existase măcar un Perez pe Fair Isle care se muncească pământul, să comande nava de corespondenţă, să aleagă femeile care să-i nască mai mulţi moştenitori. Jimmy Perez se foi în scaun. Frigul îl readuse la realitate. Catherine Ross nu fusese crescută într-o comunitate de mai puţin de o sută de oameni, mulţi dintre ei înrudiţi. Probabil că viaţa în locul ăsta înghesuit, unde toată lumea se băga în viaţa ta crezând că ştiu totul despre tine, fusese o noutate pentru ea. Mama ei murise după o lungă suferinţă. Tatăl ei, sfâşiat de durere, devenise distant până

la neglijenţă. Probabil că se simţea singură, îşi dădu el brusc seama. Mai ales acolo, înconjurată de oameni care se cunoşteau între ei. Chiar şi cu Sally Henry de dincolo de deal şi cu un eventual iubit, asupra căruia nu aveau încă vreun indiciu, probabil că se simţise îngrozitor de singură. Asta îl făcu să se gândească la Magnus Tait, pentru că şi bătrânul se simţea, probabil, foarte singur. Toţi erau convinşi că Magnus o omorâse pe fată. Singurul motiv pentru care nu se afla acum în arest era că, odată adus la secţie, aveau dreptul să-l reţină numai şase ore. Nu era ca în Anglia. Şi nimeni nu ştia când avea să sosească echipa din Inverness. Dacă avionul se defectase şi nu putea să aterizeze până a doua zi de dimineaţă? Ar fi fost nevoiţi să-l lase pe Magnus să plece în puterea nopții. La apus, Sandy Wilson, unul dintre ofiţeri, întrebase dacă n-ar fi fost mai bine să pună un om de pază în Hillhead. — Pentru ce? întrebă Perez. Sandy îl ducea mereu la limita răbdării. Sandy roşise, pus la punct de asprimea tonului, şi îi dăduse lui Perez şansa să marcheze un gol. — Cum o să plece, mă rog, din Shetland la ora asta? Înot? Casa lui e înconjurată de dealuri. Unde crezi c-o să se ascundă? Perez nu ştia dacă Magnus era sau nu un criminal. Era prea devreme să se pronunţe. Dar îl deranja uşurinţa cu care colegul lui dăduse verdictul. O lua ca pe o provocare la adresa profesionalismului său. Gândirea neglijentă şi lenea erau lucrurile care-l iritau cel mai tare. O altă fată dispăruse cu ceva timp în urmă şi Tait fusese principalul suspect? Din câte îşi dădea seama Perez, cazurile aveau foarte puţine în comun. Dacă şi Catriona Bruce fusese omorâtă, cadavrul ei fusese ascuns. Cadavrul Catherinei, în schimb, fusese lăsat la vedere, aproape expus. Catriona fusese un copil. Perez văzuse fotografiile ei încă ţinute la dosar. Arăta chiar mai mică decât era în realitate. Catherine, în schimb, era o tânără domnişoară, sexy şi provocatoare. Perez spera ca specialiştii din

Inverness să fie destupaţi la minte. Avea de gând să discute cu ei înainte să fie infectați de bârfele localnicilor şi de neîncrederea lor într-un bătrân care devenise un paria. Liniştea fu întreruptă de bâzâitul generatorului adus pentru alimentarea reflectoarelor. Dintr-un motiv sau altul, Sandy probabil că pornise motorul. Câteva minute mai târziu, telefonul lui Perez sună. Era polițistul care fusese trimis în Sumburgh să aştepte avionul. — Au aterizat. Pornim la drum în curând. Perez era amuzat, dar nu surprins, că Sandy Wilson fusese informat de asta înaintea lui. Brian, polițistul de la aeroport, şi Sandy crescuseră împreună în Whalsay. Aşa funcționau lucrurile. Echipa din Inverness era formată din şase oameni. Un medic legist, doi reprezentanţi districtuali, doi sergenţi şi un detectiv de investigaţii care acţiona în calitate de şef al anchetei. Avea acelaşi rang ca şi Perez, dar mai multă experienţă, aşa că urma să preia conducerea. Sosiră în două maşini. Perez se supără o clipă din pricină că îi invadaseră starea de visare. Se simţea moleşit. Trebui să facă un efort ca să se mişte. Deschise portiera şi păşi afară. În căldura din maşină uitase de gerul din exterior. Încă se simţea pe jumătate adormit şi, în timp ce şeful de la Investigaţii se prezenta, era conştient de vocea lui puternică şi fermă şi de presiunea pe care o resimţise în încheietura mâinii atunci când acesta i-o strânsese. Până când medicul legist nu intra în acţiune, nu erau prea multe de făcut. Jane Meltham era o femeie plăcută şi competentă, cu un accent de Lancashire pronunţat şi cu un umor sec şi negru. Se uitară la ea cât deschise portbagajul şi îşi scoase servieta. — Ce veţi face cu cadavrul după ce terminăm cu el? întrebă. — Va fi dus la morga lui Annie Goudie. Ea preia cazurile astea în Lerwick. ÎL ţinem acolo până când vom putea să-l transportăm în sud. — Când va fi asta? — Păi, feribotul din seara asta a plecat. Nu putem să-l ducem cu e 87 +

avionul. Aşa că o să aşteptăm până mâine seară. — Nu e nicio grabă, deci. Jane se îmbrăcă într-un costum de protecţie. — Sper ca ăsta să fie suficient de mare încât să mă încapă peste haină. Dacă trebuie să-mi scot haina, o să îngheţ ca naiba şi o să aveţi de trimis două cadavre în Aberdeen. Îşi trase gluga şi îşi aranjă părul la ceafă. — Ceilalţi călători nu strâmbă din nas să împartă vaporul cu un cadavru? — N-o să ştie nimeni, răspunse Perez. Folosim o furgonetă veche, un Ford Transit. Totul o să fie ţinut secret. — Cine face constatarea post mortem? — Billy Morton de la Universitate. — Grozav, zise ea. E cel mai bun. Perez îşi zise că Jane avea o minte ascuţită. Şi el îl aprecia pe Billy Morton. Jane îi aruncă o privire. — Sper că-ţi dai seama că nu vom termina în noaptea asta. Va trebui să revin în zori. — Speram că nu va fi nevoie să lăsăm aici cadavrul. Ceva mai jos e o şcoală. Copiii trec prin zonă. Plus că deja a zăcut aici o zi întreagă. — OK. Îşi dădea seama că ea cumpănea foarte atent chestiunea. Nu făcea parte dintre oficialii veniţi să creeze probleme numai ca să arate cât de importanţi sunt. — Dacă avem cum, o mutăm la noapte. Pătrunse prin spărtura din perete. O priviră cum înconjoară terenul ca să se apropie de cadavru dintr-un alt unghi, evitând toate urmele de paşi din zăpadă. Când ajunse aproape de el, strigă la ei: — Care e prognoza pentru mâine? — Nu sunt schimbări importante. De ce? — Dacă ar fi vreun dezgheţ brusc, m-aş axa pe urme. Pare să fi fost un dute-vino intens prin locul ăsta. Nu văd nimic foarte clar. e

Poate găsim ceva, dar las asta pe mâine dimineaţă şi mă concentrez pe cadavru. Arăta foarte ciudat în lumina violentă. Totul era alb. Imaginea îl făcu pe Perez să se gândească la un film de groază pe care îl văzuse cândva. Era despre lumea de după un dezastru nuclear, plină cu monştri şi mutanţi. Şi îşi dădu seama că toţi se uitau la ea, şi localnicii şi noii sosiți. Erau fascinaţi de felul în care înainta pe pământul îngheţat. O priviră în tăcere. Le captase atenţia în întregime. Nu se mai trecea în registru importanța fiecăruia, nu se mai auzeau discuţii despre caz. Urmau să le reia mai târziu. Le reluară când ajunseră cu toţii să se înghesuie într-un dormitor de la hotelul din oraş. Fusese alocat celor doi trimişi districtuali, iar inspectorul din Inverness ordonase să se adune toţi într-o cameră ca să discute despre caz. În încăpere erau două paturi şi destul de puţin spaţiu. Totul arăta destul de sărăcăcios, draperiile prăfuite şi covorul — jerpelit. Dintr-un motiv inexplicabil, Perez se simţi jenat. Asta era tot ce le puteau oferi vizitatorilor? Ce impresie aveau să-şi facă? Roy Taylor, de la Investigaţii, deschise o sticlă de Bell's şi începură să bea din orice le pica în mână — cești, pahare de plastic luate din baie, un pahar din poliester din care băuseră cafea de la aeroport. Perez stătea pe podea şi privea. Taylor ocupa centrul scenei de pe unul dintre paturi. Perez nu hotărâse încă ce să creadă despre el. Era prea tânăr ca să fie şef la Biroul de Investigaţii, avea abia treizeci şi cinci de ani. Părul îi era pieptănat cu atenţie, ca să mascheze calviţia prematură. Îi făcea capul să arate ca un craniu. Era foarte posibil ca acela să fie chiar primul lui caz ca şef de anchetă. Cu siguranţă era foarte determinat. Din pură ambiţie? Poate, dar Perez îşi zise că era ceva mai mult. Din clipa în care scosese sticla de whisky din geantă, bărbatul nu se mai oprise din a pune întrebări. La început îi fusese dificil să înţeleagă ce spunea. Chiar dacă acum lucra în Inverness, nu acolo se şi născuse. — Sunt din Liverpool, îi răspunsese Taylor. Cel mai tare oraş din lume! e 89

Taylor asculta răspunsurile la fel de încordat cum adresa şi întrebările. Nu lua notițe, însă Perez bănuia că totul i se înregistrează în creier. Parcă s-ar fi simţit înşelat că nu ajunsese mai devreme pe insulă ca să conducă investigația preliminară. Perez şi-l putea imagina mergând de-a lungul şi de-a latul terminalului de la Dyce, numărând secundele până la decolare, înjurând în gând când primise vestea că avionul urma să aibă întârziere. Taylor se dădu jos din pat şi se întinse. Se ridică pe vârfuri şi încercă să atingă tavanul cu degetele. Lui Perez îi amintea de o maimuţă pe care o văzuse la grădina zoologică din Edinburgh într-o excursie cu şcoala. Împingea cu furie în barele cuştii, avea nevoie de mai mult spaţiu. Taylor era un tip care întotdeauna ar fi avut nevoie de mai mult spaţiu, îşi zise Perez. Dacă-l puneai în mijlocul savanei tot n-ar fi fost de ajuns pentru el. Limitele sunt probabil undeva în mintea lui. Un gând stupid. Băuse prea repede scotch-ul. Îşi dădu seama că se vorbea despre arestarea lui Magnus Tait, despre cum vor proceda şi cine va conduce interogatoriul. Deciseră că acţiunea trebuia dusă la bun sfârşit de un membru al poliţiei locale şi de un membru al echipei din Inverness. Cu blândețe. Taylor văzuse notițele din cazul Catriona Bruce. Reieşea că Tate fusese brutalizat. De data asta, nimeni nu avea voie să facă pe măscăriciul. Nu avea de gând să rateze cazul numai pentru că unuia din echipă i-ar fi sărit ţandăra. Şi acum erau cu toţii o echipă. Îi includea aici şi pe cei din Shetland. Îşi aruncă privirea în jur, părând că-i cuprinde pe toţi într-o singură îmbrăţişare. Perez îşi dădea seama că vorbea serios. Dacă ar fi auzit pe altcineva vorbind aşa, i sar fi făcut greață. Însă Taylor era foarte bun. Îi făcuse pe toţi să-i mănânce din palmă. — Nu cred că ar trebui să ne pripim şi să tragem concluzia că Magnus Tait e criminalul. Perez nu intenţionase să vorbească. Poate că fusese cuprins de entuziasmul lui Taylor. Stătea în colţ, rotind paharul de whisky. — De ce?

Taylor încetă să se mai întindă. Se aşeză pe vine, cu mâinile sprijinite pe podea ca să-şi păstreze echilibrul, amintindu-i lui Perez de o maimuţă. Faţa lui era acum la acelaşi nivel cu cea a lui Perez. Perez îi relată neliniştile, problemele care îl frământaseră cât timp stătuse în maşină. Victimele erau diferite. Dacă Tait ar fi fost un criminal, de ce aşteptase atât de mult ca să lovească din nou? Catherine Ross era o fată descurcăreaţă de la oraş. Era puternică şi fizic. N-ar fi aşteptat pur şi simplu ca Magnus să o omoare. — Dacă nu e Tait, atunci cine e? întrebă Taylor. Perez ridică din umeri. Toate dovezile incriminatorii duceau către Magnus, dar nu voia să-l aresteze orbeşte, fără să ia în calcul şi alte posibilități. — N-am nicio altă ipoteză. Vreau doar să nu mă las condus de prejudecăţi. — A existat vreun iubit? — Posibil. A fost cu cineva în noaptea dinaintea crimei. — Şi nu ştim despre cine e vorba? — Nu încă. Am întrebat prin jur. N-ar trebui să fie atât de complicat să-i luăm urma. — E o prioritate, nu crezi? Nu răspunse nimeni. Dintr-o dată, Taylor se ridică în picioare. — Eu mă duc să mă culc. Mâine va fi o zi plină. Am nevoie de somnul meu de frumuseţe. Şi voi la fel. Perez se gândi că Taylor nu era un om care să doarmă mult. Şi-l imagina treaz toată noaptea, foindu-se prin cameră ca un leu în cuşcă. e 9] >

Capitolul 14 Jimmy Perez se îndreptă către casă, care se afla la numai cinci minute de hotel. Se opri o singură dată să privească o navă uriaşă de pescuit ancorată în port. Ambarcaţiunea era luminată, dar părea că la ora aceea nu mai muncea nimeni la bord. Străzile înguste erau pustii. Frigul îl trezi şi-i limpezi mintea. Locuia în port, într-o căsuţă înghesuită între două case mai mari. Pe peretele extern de piatră se puteau vedea urmele refluxului. Casa era neîncăpătoare, plină de igrasie şi complet nepractică. Nu avea loc de parcare. Dacă părinţii lui rămâneau peste noapte, era nevoit să doarmă pe canapea. O cumpărase dintr-o toană romantică după ce Sarah plecase şi el hotărâse să se mute înapoi în Shetland. Nu-i părea foarte rău. Era ca şi cum ar fi avut o casă pe o barcă. Chiar şi interiorul aducea destul de mult cu o barcă. Foarte ordonat. Toate erau la locul lor. Nu-i prea păsa de cum arăta el, dar îi păsa de cum arăta casa. Pereţii din sufragerie erau îmbrăcaţi în lambriuri de lemn vopsite în cenuşiu, potrivite cu dibăcie pe model de caravelă. Acum îşi dădea seama că erau o încercare de a ascunde efectul igrasiei. De tapet nici nu se putea pune problema. Unica fereastră era mică şi prin ea se zărea numai apă, cât vedeai cu ochii. Dacă stătea în mijlocul bucătăriei, care şi ea semăna cu una de pe o navă, şi întindea mâinile în lateral, putea să atingă pereţii. Când intră pe uşă, era exact miezul nopţii. Taylor spusese că-i vrea pe toţi în biroul de investigaţii a doua zi cu o oră înainte de răsăritul soarelui, dar Perez nu era încă pregătit să meargă la culcare. În timp ce pornea fierbătorul să-şi facă un ceai, îşi aminti că nu mâncase nimic de la prânz şi aşeză pe grătar câteva felii de pâine, apoi scoase din frigider nişte margarină şi marmeladă. Voia să ia micul dejun acum şi să economisească timp de dimineaţă. În timp ce mânca, îşi citi corespondenţa din ziua precedentă — o scurtă scrisoare trimisă de o prietenă din Fair Isle care se hotărâse, e92 -—

la vârsta de treizeci de ani, că trebuie să vadă mai mult din lumea în care trăia decât doar insulele din nord. Devenise profesoară în cadrul VSO, Serviciul Extern de Voluntariat, detaşată în Tanzania. Cuvintele ei plăsmuiau străzi prăfuite, fructe exotice şi copii zâmbitori. Hai în vizită pe la mine. Când avea cinsprezece ani, fusese îndrăgostit de ea. Îşi zise că probabil încă mai era. Dar apoi o iubise pe Sarah şi se căsătorise cu ea. Incontinenţă emoțională. O expresie pe care o culesese de pe undeva. Era genul de expresie pe care ar fi folosit-o Sarah. Oribilă, dar probabil potrivită. El avea mereu numai sentimente nepotrivite. Chiar şi în ancheta asta dezvoltase o atitudine protectoare faţă de Magnus Tait, fie că era un criminal sau nu. Problema era că poliţiştii trebuiau să fie neutri. Clăti ceaşca şi farfuria şi le puse la scurs, apoi îşi umplu un pahar cu apă pe care să-l ia în dormitor. Cu toate astea, nu urcă încă. Ridică receptorul telefonului şi auzi semnalul care anunţa că avea mesaje. Primul era de la prietenul lui, John, şi fusese trimis la ora opt şi un sfert. John era în Lounge, un bar din oraş, şi îl sunase de pe mobil. Pe fundal, Perez auzea muzică de vioară şi râsete. Dacă ai timp, vino să-ți fac cinste cu halba aia pe care ţi-o datorez. Dar presupun că eşti foarte ocupat. Ne auzim. Asta însemna că veştile despre crimă ajunseseră la urechile tuturor. Al doilea mesaj era de la mama lui. Nu se deranjase să se recomande. M-am gândit că te-ar interesa să afli că Willie şi Ellen s-au hotărât în sfârşit să plece din Skerry. Se mută în sud ca să fie mai aproape de Anne. Mai sună-mă şi tu din când în când. Recunoscu în glasul ei un entuziasm reținut. Ştia despre ce era vorba. Willie şi Ellen erau un cuplu mai în vârstă din Fair Isle. Se ocupau cu agricultura. Willie, care se născuse pe insulă, era un fel de rudă a lui Perez de pe ramura bunicii. Ellen ajunsese pe insulă când era adolescentă, visând să devină asistentă medicală. Acum, odată cu plecarea lor, se elibera un lot. Care era reacţia lui la aflarea acestor veşti? Panică? Depresie?

Bucurie? Nu putea să se hotărască. În loc de asta, îşi aminti ultima lui vizită la Skerry. Casa fusese renovată de curând şi Ellen era foarte mândră. Montaseră un acoperiş nou şi lărgiseră geamul de la bucătărie, astfel încât aveau vedere până la South Light. Ellen făcuse biscuiţi. El stătuse lângă fereastră, ronţăind şi gândindu-se că terenurile din jurul grădinii erau suficient de protejate pentru culturile de orz. Dacă s-ar mai fi întors vreodată, i-ar fi plăcut să trăiască în vremurile când agricultura era mai variată. lar acum chestiunea se transformase în ceva mai mult decât o speculație. Perez putea să preia Skerry dacă îşi dorea. Administraţia Naţională a Scoției, care deţinea insula, acorda prioritate cererilor din partea unor membri ai familiilor din Fair Isle. lată că acum era obligat să se confrunte cu decizia pe care sperase să o mai amâne ceva timp. Dacă se muta înapoi pe insulă, viitorul avea să-i fie pecetluit. Tradiția juca încă un rol important. Tatăl său era comandant pe nava poştală. Perez urma să facă automat parte din echipaj, iar în cele din urmă să devină comandant la rândul lui. La un moment dat, crezuse că asta era ceea ce-şi doreşte — continuitatea şi siguranţa vieţii de pe insulă. Acum, când se confrunta concret cu varianta asta, nu mai era atât de sigur. Oare nu s-ar fi plictisit de moarte? Probabil că ar fi gândit altfel dacă nu s-ar fi aflat în mijlocul celei mai importante anchete la care lucrase vreodată. Ştia că fusese influenţat de pasiunea inspectorului din Inverness. Probabil că era o altă toană romantică, dar în seara aceea i se părea extrem de important să rămână poliţist. Oare se va simţi la fel când se va întoarce la rutina zilnică a furtişagurilor mărunte şi la încălcarea regulilor de circulaţie? Ştia că familia îşi dorea ca el să revină acasă, chiar dacă nu i-ar fi spus asta niciodată. Ei insistau că alegerea îi aparţinea în totalitate. Trebuia să aleagă orice l-ar face fericit. Erau mândri de munca lui. Dar presiunea exista. Era subtilă şi nerostită. Era ultimul Perez. Surorile lui se măritaseră şi locuiau pe insulă, dar el era singurul e 94

care putea să ducă numele mai departe. Când o anunţase pe mama lui că se despărţise de Sarah, urmase un scurt moment de tăcere, timp în care ştia prea bine că ea întorcea problema pe toate părțile. Aşa deci. Nu vor fi nepoți. Cel puțin pentru o vreme. Probabil că Sarah simţise şi ea presiunea în timpul sarcinii şi atunci când pierduse copilul. Îşi luă paharul cu apă şi urcă în dormitor. Nu avea starea necesară să ia vreo hotărâre raţională atunci. Se uită pe geam şi trase draperiile. De obicei, sunetul apei îl adormea; un amănunt aproape imperceptibil, insesizabil la nivel conştient. În seara aceea, apa de la mal era încă îngheţată. Afară era linişte, cu excepţia unui scârţâit ciudat. Crezuse că imaginea fetei moarte, cu faţa ciugulită de păsări, avea să-l ţină treaz. Îl bântui, în schimb, imaginea Fair Isle văzută de pe Skerry: lumina soarelui care cădea peste South Harbour şi umbrele în formă de nori care se întreceau pe deasupra Capului Malcolm. Când ajunse la secţie a doua zi de dimineaţă, îl găsi pe Taylor care îl aştepta. Îi făcu semn să intre într-una dintre sălile de şedinţă, părând că deja se familiarizase cu locul. Perez se gândi că probabil nu dormise foarte mult. — Două vorbe, începu Taylor. Înainte să strângem echipa. Povesteşte-mi ce paşi ai urmat ieri şi cu cine te-ai întâlnit. Ştim despre bătrân. Cu cine altcineva ai mai vorbit? Perez îi dădu raportul. Se simţea ciudat. Trecuse mult timp de când nu se mai aflase în subordinea altui detectiv. — Trebuie să am o schemă clară în minte. În ordinea evenimentelor. Taylor rupse o foaie de hârtie dintr-o agendă şi începu să mâzgălească cu o cariocă neagră. Perez spera ca nimeni să nu fie nevoit să-i citească însemnările. Erau imposibil de descifrat. — În primele ore ale zilei de Anul Nou, ea şi prietena ei cea mai bună îşi fac apariţia acasă la Magnus Tait. Un soi de provocare. În e 95

noaptea zilei de trei ianuarie, îi spune tatălui ei că se duce la o petrecere, aşa că să n-o aştepte acasă. Apoi urmează biletul din patru ianuarie, în care îşi informează tatăl că s-ar putea să plece din nou. Taylor ridică privirea din foaie. El nu s-a întrebat unde e? A cui era petrecerea? Perez clătină din cap. — Soţia lui a murit de curând. Se pare că încă suferă de un fel de depresie. Cred că fata era lăsată cam de capul ei. — OK. N-ar trebui să avem probleme să aflăm la ce petrecere a fost. Târziu, în dimineaţa zilei de patru ianuarie, prinde autobuzul înapoi către casă. Tait se află în acelaşi autobuz şi o invită la el la un ceai. Declară că fata a plecat de la el înainte de lăsarea întunericului, dar aceea este ultima dată când a mai văzut-o cineva. În dimineaţa următoare, în cinci ianuarie, corpul ei e găsit pe deal, nu departe de Hillhead. Corect? — Da. Aproape că-i veni să adauge „domnule“, dar se stăpâni la timp. — Bun. În cazul ăsta, hai să vedem ce informaţii au şi ceilalţi pentru noi. Perez îi ceruse lui Sandy să se ocupe de amenajarea Biroului de Investigaţii pentru ca echipa nou-sosită să se instaleze repede. Poliţistul avea înclinaţie către calculatoare şi era bun la aplicarea procedurilor, aşa că Perez prefera să-i ştie la birou. Sandy era destul de potrivit pentru cazurile de vineri seara, care implicau beţivii bătăuşi din oraş, dar nu pentru situaţiile care cereau mai mult tact sau subtilitate. Acum, spre exemplu, se scărpina în fund, aşteptând reacţia lui Taylor la felul în care fusese amenajată camera, ducându| pe Perez cu gândul la un cercetaş care aşteaptă inspecţia lui Akela. Asta era problema lui Sandy. Încă gândea ca un copil de la ţară. — E bine? N-am mai condus vreodată o anchetă de asemenea amploare. Calculatoarele sunt instalate şi pornite. — Fantastic, spuse Taylor. Chiar fantastic. Era o remarcă exagerată şi Perez îşi putea da seama că mintea lui e- 96 >

Taylor era în altă parte, dar Sandy fusese cucerit pe deplin. Taylor nu-şi pierduse energia afişată cu o seară înainte, deşi sub ochi îi apăruseră două pete albăstrui. Afară era încă întuneric. Camera era luminată cu lămpi de birou, care creau zone inundate de lumină. Pe la colţuri se formau umbre. Lui Perez îi veniră brusc în minte camerele din filmele vechi în care se plănuiau operaţiunile militare din timpul cine ştie cărui război. În aer se simţea aceeaşi tensiune. Taylor continuă să vorbească. — Presupun că avem o linie telefonică specială pe care s-o punem la dispoziţia publicului. — Tocmai a fost pusă în funcţiune. — O vreau monitorizată douăzeci şi patru din douăzeci şi patru. Poate că cineva are amănuntele care ne vor conduce către o condamnare. Nu vreau ca un potenţial martor să-şi ia inima-n dinţi să sune doar ca să dea peste un robot. Vreau să poată discuta cu o persoană reală. S-a înţeles? — O grămadă de oameni îl vor arăta cu degetul pe Magnus Tait, comentă Sandy Wilson. — Nu e suficient să arate cu degetul. Suntem politicoşi, dar ne facem foarte clar înțeleşi că avem nevoie de probe. Taylor făcu o pauză ca să se asigure că beneficia de toată atenţia lor. — Vom folosi echipa din Inverness pentru monitorizarea telefonului. Pot să facă asta în ture. E o situaţie fără precedent şi trebuie să fim cât se poate de atenţi. Cei care sună ar putea dori să rămână anonimi. N-au nicio şansă dacă-l cunosc pe cel care răspunde la telefon. Îşi roti privirea prin cameră. — Toată lumea e de acord? Întrebarea era numai o formalitate. Toţi ştiau că decizia fusese deja luată. Taylor se aşează pe un birou. — Presupun că au ridicat cadavrul. e 97 -—+

— E la pompele funebre. Cei de la CSI au fost mai mult decât mulţumiţi să scape de el. În după-amiaza asta o să fie transportat în sud, cu vaporul, pentru autopsie. Jane Meltham o să meargă cu el şi o să fie prezentă la autopsie. — Fata avea ceva asupra ei? O geantă, chei, portofel? — N-avea geantă şi nici chei. Un portofel în buzunarul de la haină. Morag i-a cercetat dormitorul ieri şi a găsit o geantă. Nici acolo nu s-au găsit chei. — Destul de ciudat, nu vi se pare? Că nu şi-a luat cheile cu ea, adică. Cum intra înapoi în casă? — Pe-aici oamenii nu încuie mereu uşile. Doar dacă sunt plecaţi mai mult timp. Poate că le avea la ea şi i-au căzut din buzunar atunci când a fost omorâtă. — Vreau să cercetăm cu mare atenţie zona de lângă scena crimei. Cum putem face asta? Trebuie să aducem mai mulţi oameni? — În trecut ne organizam împreună cu Garda de Coastă, spuse Perez. Ne-au pus la dispoziţie şi echipa de pe faleză. Nu ştiu dacă a fost aprobată oficial... — Dă-le-ncolo de aprobări oficiale. Ştim cât timp ne-ar lua ca să mai aducem oameni aici. Dacă vine o furtună sau un viscol, am pierdut orice probă peste care am putea da. Pot să te tas să te ocupi de asta? Scoate-i pe deal imediat ce se poate. — Sigur. Nu exista un alt răspuns posibil, deşi Perez nu ştia cât timp avea să-i ia să organizeze totul. — Apoi vreau să te duci la şcoală. În plin avânt, Taylor vorbea foarte repede, stâlcind cuvintele din când în când, dar asta nu părea să-l afecteze. — Spune-le că trebuie să vorbeşti cu toţi cei de-a douăşpea. Nu ştiu, organizează o adunare mai formală, dacă se poate. Vreau să subliniezi cât de important este ajutorul lor. Fă-o astăzi, cât timp se 3 Biroul Crime şi Investigaţii (n.red.). 9 >

mai află încă sub influenţa şocului, înainte să se împace cu ideea a ceea ce s-a întâmplat. Stătea pe birou în faţa lor, legănându-şi picioarele ca un copil care nu putea să stea liniştit. — Ştiu, elevii şi profesorii nu se înţeleg întotdeauna. Exceptând un caz ca ăsta. Adică, pentru numele lui Dumnezeu, dă-le numărul de telefon de la linia specială. Spune-le că o să răspundă un om din afară, dar spune-le clar că pot să vorbească şi cu tine, dacă asta preferă. Aşa le dăm posibilitatea să aleagă. Trebuie să aflăm unde a fost Catherine în noaptea dinainte de a muri şi cu cine îşi petrecea de obicei timpul. Vreau să ştiu totul despre iubiții ei sau despre cei cărora le plăcea de ea. Se opri ca să respire. Urmă un scurt moment de linişte. Privind dincolo de inspectorul de poliţie, Perez observă prin fereastra largă că întunericul nu mai era atât de dens. În curând avea să se lumineze. — Există un individ pe care aş vrea să-l urmăresc, spuse Perez. Le-a dus pe fete acasă în noaptea Anului Nou. Ştiu unde locuieşte. Ar trebui să fie destul de uşor să-l găsesc prin şcoală. — Şi cu Magnus Tait cum rămâne? întrebă Sandy Wilson. Nu-şi putea ţine niciodată gura, iar laudele lui Taylor îl făcuseră să devină extrem de încrezător. — Vreau să zic, din moment ce-a ucis-o pe fată, chiar trebuie să ne mai chinuim cu toate astea? Taylor sări jos de pe birou şi se întoarse cu faţa la Sandy. Perez se aştepta la o explozie. Inspectorul nu-i părea un om care să înghită proştii şi, câteodată, i se părea că Sandy era cel mai mare prost din Shetland. Dar Taylor se controlă. Perez îi admiră efortul. Pe de altă parte, era conştient de faptul că desfiinţarea unuia dintre oamenii din Shetland în faţa colegilor lui n-ar fi ajutat la consolidarea relaţiilor dintre Inverness şi Lerwick. Probabil că inspectorul era şi el conştient de acest lucru. — Nu putem să eliminăm nicio variantă în această etapă a e 99

cazului, spuse Taylor pe un ton calm. Ştii cum stă treaba, Sandy, când ajungi la tribunal şi dai de un avocat zelos, dornic să-şi facă un renume. Ce alte piste ați mai urmat, domnule inspector Taylor? Ce alte acțiuni ați mai întreprins? Sau aţi fost atât de convins de vinovăția clientului meu încât n-aţi vrut să săpați mai adânc? Datoria mea e să obţin o condamnare, nu doar să duc un om în faţa unui judecător. Nu s-a reuşit asta atunci când a dispărut Catriona Bruce. Cu cineva ca Magnus Tait trebuie să umbli foarte atent. Înţelegi ce zic, Sandy? Perez se gândi că a te aştepta la înţelegere din partea lui Sandy Wilson era ca şi cum te-ai aştepta ca porumbeii să înoate de-a lungul Capului Sumburgh. Dar Taylor se avântase deja într-o altă avalanşă de cuvinte şi nu părea să sesizeze lipsa unui răspuns din partea poliţistului. — ÎL ţinem pe Tait sub observaţie. Câteva zile o să lucrăm la locul crimei. Din moment ce locuieşte aproape, nici n-o să fie prea greu. Putem face asta nestingheriţi. Dacă pleacă, îl urmărim. Nu mai vreau altă crimă. Dar noaptea trecută mă gândeam la ceea ce mi-a spus Jimmy. Mi-ai stricat somnul, Jimmy, dar aveai dreptate. Întâi analizăm celelalte opţiuni. Îl arestăm pe bătrân numai când şi dacă suntem absolut siguri. Grozav, se gândi Perez. Deci acum e vina mea dacă lucrurile merg prost. Îşi zise că Taylor era mult mai deştept şi mai viclean decât îşi închipuise. e 100

Capitolul 15 Sally luă autobuzul către şcoală ca de obicei. În timp ce-l aştepta să sosească, consecinţele uciderii Catherinei o loviră pentru prima dată cu adevărat. Până atunci, evenimentele din ziua precedentă fuseseră ca o dramă, atât de pline de emoţii şi diferite faţă de viaţa de zi cu zi încât nu avusese timp să le asimileze. Parcă s-ar fi uitat la un film. La un moment dat, filmul se terminase şi ea se întorsese în lumea reală. Acum, în timp ce stătea în întuneric în staţia de autobuz, cu picioarele deja îngheţate şi fără nimeni care să-i ţină de urât, îşi dădu seama că asta era lumea reală. Absența Catherinei era mai palpabilă decât fusese vreodată prezenţa ei. Când era în viaţă, starea de spirit a Catherinei se schimba din cinci în cinci minute. Cu ea nu ştiai niciodată în ce ape te scalzi. Însă moartea era constantă. Sally simţi că dacă ar fi întins mâna, ar fi putut să atingă golul pe care Catherine îl umpluse odată. Şi ar fi fost dur şi strălucitor ca gheaţa. Sally ar fi putut să rămână acasă dacă ar fi cerut asta. Mama ei nu s-ar fi supărat, ba din contră, aproape că îi sugerase s-o facă. Când Sally coborâse la micul dejun, ea se întorsese de la aragazul unde amesteca în terciul de ovăz. — Te simţi bine? Eşti sigură că vrei să te duci la şcoală? întrebă pe un ton înţelegător. Ar fi trebuit ca Sally să ezite doar o clipă pentru ca ea să adauge: Ce-ar fi să rămâi acasă? Sunt sigură că toată lumea ar înțelege. Dar Sally îi răspunsese hotărâtă: — Prefer să fiu cu ceilalţi. Îmi ia gândul de la alte lucruri. lar mama ei dăduse aprobator din cap, gândindu-se probabil cât de curajoasă era fiica ei. Era ironic. Îi fusese groază să meargă la şcoală de sute de ori, inventând boli necunoscute, dureri de cap, de stomac. Mama ei nu arătase atunci nici urmă de înţelegere. Era fiică de învăţătoare, deci nu avea cum să scape. Grămezile de cărți de - 101 *

exerciţii de pe raftul din bucătărie, listele întocmite cu sârguință de pe tabla lucioasă a mamei sale, toate astea îi aminteau întruna de ceea ce se întâmpla când străbătea curtea şcolii în drum spre ore. Poreclele, remarcile răutăcioase, faptul că era mereu singură. Şi nimic din toate astea nu se schimbase de când intrase la liceu. Copiii erau mai subtili în tortura lor, dar încă era un coşmar. Nici măcar Catherine nu înţelesese asta. De dimineaţă, mama ei o întrebase dacă îi era poftă de terci la micul dejun. Ar fi preferat altceva? Un ou, poate? Când Sally fusese deranjată de faptul că se îngrăşase şi propusese să mănânce câteva zile fructe în locul terciului de la micul dejun, mama ei doar strâmbase din nas şi îi răspunsese că nu şi-a deschis restaurant. Nu-i înţelegea nevoia de a se integra printre ceilalţi copii. Tatăl lui Sally plecase deja la muncă atunci când ea se trezise. Nu era sigură cum interpretase el moartea Catherinei. De fapt, nu ştia niciodată ce credea el în general. Se gândea, câteodată, că el avea o viaţă despre care nu ştia nimeni nimic. Era modul lui de-a supravieţui. După micul dejun, mama ei îşi trăsese haina pe ea. — O să aştept autobuzul cu tine. Nu-mi place să te ştiu acolo de una singură. — Mamă, sunt poliţişti pe tot dealul. Spusese asta pentru că ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca mama ei s-o bată la cap şi să facă pe îngrijorata în încercarea de a-şi băga nasul în viaţa ei ca să afle informaţii. Gândul la Robert Isbister o frământa atât de tare pe Sally, încât ar fi fost foarte greu să nu-i scape vreun amănunt despre el. Nu era momentul. Margaret nu s-ar mai fi oprit să vorbească despre el, despre cât de risipitor era şi cum nu semăna deloc cu tatăl lui. Sally deja şi-o închipuia cum s-ar fi maimuţărit. Nu fusese niciodată capabilă s-o înfrunte pe mama ei. Până la urmă ar fi ajuns să creadă o parte din lucrurile pe care le spunea. lar pe ea numai visul de a fi cu Robert o ajuta să meargă mai departe. e 102 -e

Aşa că acum stătea la curbura străzii şi aştepta. Din când în când, capul mamei ei apărea la geamul de la bucătărie ca să verifice dacă nu fusese răpită sau ucisă. Încercă s-o ignore. Mintea i se umplu dintr-odată cu amintiri despre Catherine. Deşi încerca să se gândească la alte lucruri — vechile ei fantezii romantice cu Robert — imaginile cu Catherine nu voiau să dispară: ele două în Ajunul Anului Nou, mai întâi în Lerwick, apoi când se împleticeau pe drumul către casa lui Magnus Tait. Catherine fusese atât de stăpână pe ea în noaptea aceea — puternică şi strălucitoare şi invulnerabilă. Îngrijitorul împrăştiase sare pe potecile care duceau la şcoală, transformând zăpada într-o mocirlă pe care o cărau pe încălţăminte şi pe coridoare. În zona celor din clasa a zecea, câţiva copii se urcaseră pe masa de biliard, se îmbrânceau şi chicoteau. Se gândi că păreau foarte mici. Radiatoarele erau pornite şi condensul aluneca pe ferestre. Locul mirosea a spălătorie din pricina hainelor şi mănuşilor puse la uscat. Prima persoană pe care o întâlni fu Lisa, Lisa ai cărei sâni erau atât de mari că te mirai cum de reuşeşte să stea dreaptă. — Sal, o salută ea. Îmi pare foarte rău. În şcoală părea că toată lumea era încă în faza în care considerau moartea Catherinei drept o dramă pusă în scenă pentru propriul lor amuzament. În timp ce mergea spre vestiarul ei ca să-şi lase haina, Sally îi auzea cum şuşoteau pe la colţuri, schimbând zvonuri şi bârfe. I se făcu greață. Când deschise uşa, urmă un scurt moment de linişte. Apoi, dintrodată, cu toţii se înghesuiră jurul ei, dornici să-i vorbească, chiar şi gaşca de colegi care pusese stăpânire pe masa din mijlocul clasei, care de obicei erau prea îngâmfaţi ca să se amestece cu cineva din afara grupului lor. Nu se simţise niciodată atât de simpatizată. Nu avusese niciodată o prietenă ca lumea la şcoală. Catherine se apropiase cel mai mult, dar şi ea era mult prea adâncită în propriile griji ca să-şi bată capul cu Sally. Acum, ea era în centrul atenţiei.
Se e 103 >

strânseră în jurul ei şi o asaltară cu vorbe de compătimire: Trebuie să fie groaznic. Ştim cât de apropiate erati. Ne pare atât de rău! Apoi urmară întrebările, la început timide, apoi din ce în ce mai agresive: A vorbit poliția cu tine? Toată lumea spune că Magnus Tait e criminalul! A fost arestat? Înainte, când încerca să intre în anumite grupuri şi nu fusese pe deplin acceptată de niciunul dintre ele, se străduise prea mult. Vorbise prea mult, râsese prea tare, se simţise mare, neîndemânatică şi proastă. Acum, când voiau să audă ce avea de spus, îi lipseau cuvintele. Bălmăji nişte răspunsuri, iar ei păreau s-o adore pentru asta. Lisa o cuprinse pe după umeri. — Nu-ţi face griji, îi spuse. Cu toţii suntem alături de tine. Sally ştia că dacă ar fi auzit asta, Catherine şi-ar fi băgat două degete pe gât, prefăcându-se că vomită. Sally era tentată să-i spună Lisei şi celorlalți că poate să vadă dincolo de zâmbetele lor false. Nu le părea deloc rău că murise Catherine. Cu siguranţă n-o plăcuseră în mod deosebit atunci când era în viaţă. Lisa o numise „vaca îngâmfată din sud" chiar săptămâna trecută, când domnul Scott citise o bucată consistentă din eseul ei despre Steinbeck. Se bucurau de fiecare clipă. Nu le părea rău nici cât negru sub unghie că n-o să mai stea vreodată pe rândul din faţă la cursul de engleză. Dar nu spuse nimic. Trebuia să reziste la şcoală şi fără Catherine. Plus că se bucura de toate consolările, de braţul din jurul umerilor, de şoaptele încurajatoare. Nu mai conta ce credea Catherine despre ei. Catherine era moartă. Clopoțelul sună şi merseră cu toţii la prima oră. Sally şi Lisa aveau ora de engleză, aşa că plecară împreună. Sally ura sala de engleză. Era amenajată în cea mai veche parte a şcolii, unde camerele cu tavanul înalt erau mereu îngheţate. Trebuiau să treacă pe lângă o vitrină plină cu păsări împăiate. Catherinei îi plăcuseră la nebunie păsările acelea. O făceau să râdă. Îşi adusese camera video să le filmeze, deşi Sally nu pricepuse niciodată ce era aşa amuzant la e 104

ele. Catherine spusese că întreaga catedră de engleză ar fi fost un decor perfect pentru un film gotic. Şi în clasă dădu peste un public ahtiat. Lisa se comporta de parcă ar fi fost agentul ei: era protectoare, o încuraja, o ajuta să pună accentul pe cea mai emoţionantă parte a poveștii. Sally tocmai relata discuţia ei cu detectivul din Fair Isle când domnul Scott intră în clasă. Fetele care formaseră publicul se lăsară fără tragere de inimă să alunece de pe pervazul unde îşi încălziseră picioarele la radiator şi se îndreptară agale spre locurile lor. Nu era nicio grabă. De obicei, niciun profesor nu le inspira frică sau respect. lar astăzi, cu atât mai mult, ştiau că li se va îngădui orice. Domnul Scott era un tânăr necăsătorit, abia ieşit de pe băncile facultăţii. Toată lumea spunea că îi plăcuse de Catherine. De aia avea ea note bune şi de aia îi lăuda el atât de mult lucrările. Pentru că încerca să-i intre în graţii. Şi poate că exista un sâmbure de adevăr în toate zvonurile astea. Sally îl surprinsese holbându-se la Catherine când credea că nu-l vede nimeni. Ea ştia ce înseamnă dorinţa neîmpărtăşită. Visase la Robert Isbister de luni întregi, încă de când se întâlniseră prima dată. Era de ajuns să-l vadă pe undeva prin oraş ca să roşească. Da, Sally putea să recunoască semnele. Domnul Scott era un bărbat palid şi slab. Un vrej de rubarbă de seră, cum spunea mama lui Sally, care-l văzuse într-o seară la o şedinţă cu părinţii. Astăzi, în lumina cenuşie a iernii, părea mai palid decât de obicei. Îşi sufla nasul întruna. Sally se întrebă dacă plânsese. Catherine fusese mereu foarte critică la adresa lui. Spunea că e un profesor de engleză de rahat şi un om jalnic. Dar ea vorbea în general rece şi dur, cu toate că nu credea întotdeauna ce zicea. Uitându-se la el acum, când încerca să vorbească fără să izbucnească în lacrimi şi strângea în mână batista mare şi albă, lui Sally i se păru chiar simpatic. Acum, că era populară, îşi permitea să fie generoasă. După ce făcu prezenţa, domnul Scott rămase tăcut o clipă. Părea foarte serios şi uşor ridicol. Oare Catherine îl dusese de nas - 105 *

vreodată? Doar aşa, de amuzament. Părea că-i e foarte greu să vorbească. — În dimineaţa asta vom avea un program puţin diferit. Orele se vor ţine normal până la pauză, apoi va avea loc o reuniune specială doar pentru cei de a douăsprezecea. E o ocazie să ne amintim împreună de Catherine alături de tatăl ei. Unul dintre detectivii care lucrează la caz va veni să stea de vorbă cu noi. Făcu o pauză, privind mohorât şi destul de teatral în jurul clasei. — Ştiu că suntem cu toţii profund îndureraţi de această tragedie. Dacă simţiţi nevoia să vorbiţi cu cineva astăzi, profesorii vor fi la dispoziţia voastră. Putem aduce şi un specialist în consiliere, dacă sunteți de părere că v-ar ajuta. Nu trebuie să fiți singuri în durerea voastră. Cu toţii suntem aici ca să vă susţinem. Sally şi-o imagină pe Catherine strâîmbându-se şi dându-şi ochii peste cap. Realiză cu surprindere că, lângă ea, Lisa plângea pe rupte. La reuniunea specială curseră multe lacrimi. Chiar şi unii dintre băieţi păreau extrem de marcați de eveniment. Unii probabil erau chiar sinceri. Spre deosebire de Sally, pentru Catherine fusese mai uşor să se apropie de băieţi decât de fete. Însă, până chiar şi tâmpiţii şcolii — bătăuşii, fotbaliştii şi scandalagii — păreau mişcaţi. La un moment dat, Sally crezu că e singura persoană din cameră care încă mai avea ochii uscați. Spre final îşi atinse obrazul cu un şerveţel, aşa încât să nu pară că are o inimă de piatră. Se întrebă dacă era ceva în neregulă cu ea. De ce nu putea să plângă? Dar ştia că nici Catherine n-ar fi plâns. Ar fi luat peste picior ipocrizia şi patosul. — Prostii insipide! comentase ea într-o seară când văzuseră la televizorul din mica ei cameră agitația provocată de moartea unei vedete rock într-un accident de maşină. Sally nu ştiuse ce înseamnă „inspide” şi căutase în dicţionar. Acum refuză să se lase atrasă într-o durere prefăcută şi murmură aceleaşi cuvinte. Polițistul care venise să stea de vorbă cu ea acasă era pe scenă e 106 >

alături de director. Sally îl văzu imediat ce intră. Prezenţa lui i se părea deranjantă şi, cu toate că încercă să n-o facă, îşi tot arunca privirea spre el. Era clar că se străduise să se îmbrace potrivit pentru eveniment. Purta o cămaşă gri, o cravată sobră şi un sacou, dar impresia de ansamblu era una de neglijenţă. Părea că împrumutase hainele şi le aruncase pe el în ultima clipă. Nu putea să-şi dea seama dacă o recunoscuse în mulţimea de chipuri. Nu-l auzi pe director când făcu prezentările, pentru că-l urmărea pe poliţist în timp ce acesta se pregătea să vorbească. Îşi aranjă cravata şi îşi adună hârtiile pe care le pusese pe podea lângă scaun. Sally îi intui nervozitatea. Ea însăşi simţea un nod în stomac. El se ridică în picioare, se uită la cei din sală şi le spuse cât de rău îi părea pentru modul în care murise Catherine. Era o lovitură dublă pentru ei, pentru că o cunoşteau atât pe Catherine, cât şi pe tatăl ei. Sally se gândi că polițistul era unul dintre puţinii oameni din sală căruia chiar îi părea rău. Era ciudat, n-o cunoscuse niciodată pe Catherine. Apoi se gândi că, poate, lui îi era mai uşor să fie trist pentru că n-o cunoscuse vreodată. În mintea lui, Catherine putea fi oricine îşi dorea el să fie. Apoi începu să le explice cât de important era ca poliţia să o cunoască pe adevărata Catherine. — Acum, după un asemenea şoc, nu ne putem imagina de ce-ar fi dorit cineva să o ucidă. Vrem să ne amintim de ea cu dragoste. Dar acesta nu e un moment potrivit pentru sentimente, ci pentru sinceritate. De aceea, e foarte important să aflu absolut totul despre ea. Poate că existau părți din viaţa ei pe care ar fi preferat să le ţină ascunse. Acum nu mai are această opţiune. Dacă ştiţi, sau dacă bănuiţi că a fost implicată în activităţi care puteau conduce, chiar şi indirect, către acest deznodământ tragic, aveţi datoria să împărtăşiţi acele informaţii cu mine. Dacă aţi avut orice fel de relaţie cu ea, este foarte important să vorbesc cu voi. Voi rămâne în şcoală toată ziua. Domnul Shearer mi-a permis să folosesc biroul domniei sale. Dacă doriţi să vorbiţi cu un poliţist care nu lucrează de obicei în Shetland, e 107 +

şi asta poate fi aranjat. Tocmai se pregătea să coboare de pe scenă, când se întoarse iarăşi către ei. — Veniţi să vorbiţi cu mine, insistă el. Cu toţii ştiţi mult mai multe despre Catherine decât ştiu eu. Cu toţii puteţi contribui cu ceva important. Apoi plecă şi prin sală se răspândi un murmur slab. Nici urmă de comentariile cinice care erau răspunsul obişnuit la discursurile adulţilor. Sally nu avea niciun dubiu că urmau să stea la coadă la uşa directorului. Cu toţii doreau să-şi joace rolurile în piesa aceea macabră. Se întrebă ce părere urma să-şi facă polițistul după cele auzite. e

Capitolul 16 Stând pe scena din mijlocul sălii supraîncălzite şi privind în jos la toţi cei prezenţi, Perez se gândi că totul nu era decât o mare pierdere de timp şi efort. Probabil că Sandy Wilson avea dreptate. Urmau să-l aresteze pe Magnus Tait pentru omucidere şi toată tevatura aceea era inutilă. Plus că toţi elevii erau deja şocaţi de crimă. De ce să-i oblige să scoată la lumină secretele murdare ale Catherinei? De ce să n-o lase să se odihnească în pace? Şi el fusese elev aici şi probabil că asta avea legătură cu disconfortul pe care-l resimțea acum. Ar fi preferat să se întoarcă la Ravenswick şi să supravegheze cercetările de pe deal. S-ar fi simţit mai curat afară, în aer liber. Nu-i displăcea să se afle în şcoală. Nu fusese niciodată vreun mare savant, dar nici vreun tâmpit. Problema era că tânjea într-un mod aproape bolnăvicios după casă. Îi era dor de părinţi, de grădină şi de insulă. Fusese fericit în mica şcoală de acolo. Avuse un singur profesor şi era rudă cu cei mai mulţi dintre copii. Trăise un adevărat şoc atunci când plecase la vârsta de doisprezece ani ca să locuiască într-un cămin. Nici asta nar fi fost atât de rău dacă s-ar fi putut întoarce acasă la fiecare sfârşit de săptămână, dar Fair Isle nu era ca alte locuri. Vaporul nu reuşea mereu să ajungă la destinaţie şi, dacă vremea era ceţoasă sau bântuită de furtuni, avionul nu putea să aterizeze pe pista de la poalele Ward Hill. Prima dată stătuse numai şase săptămâni. Se simţise abandonat, chiar dacă mama lui îl suna la intervale regulate. Îşi dorea acelaşi lucru pentru proprii lui copii? Când se aşeză la biroul directorului şcolii, îşi aminti de prima lui vizită acasă. Vacanţa din octombrie, de la jumătatea semestrului. O săptămână întreagă se perpelise la gândul că ar fi putut izbucni o furtună, dar fusese o zi uscată de toamnă, cu un iz de gheaţă în aer. Li se dăduse liber încă de vineri dimineaţă, pentru că atunci circula - 109

vaporul. Un autobuz îi transportase până la Grutness şi ajunseseră la timp ca să vadă cum vaporul Bunul Păstor se apropia de țărm dinspre sud. Bunicul lui era pe atunci comandant de navă, iar tatăl său făcea parte din echipaj. Cum stătea înghesuit în timonerie lângă tatăl lui, Jimmy hotărâse să nu se mai întoarcă niciodată în Lerwick. Nu-l puteau obliga. Mânca din biscuiţii cu smochine ai bunicii, care păreau să aibă un gust pregnant de sare şi motorină. Bineînţeles, când sosise momentul să se întoarcă, se întâlnise cu ceilalţi copii la primele ore ale dimineţii întunecoase din North Haven şi urcase pe vapor fără niciun comentariu. Nu se putea face de râs în faţa părinţilor. Era conştient că ceea ce-i declanşase amintirile era apropierea concediului pe care urma să-l petreacă la Skerry, nu doar mirosurile şi zgomotele din Liceul Anderson. În seara aceea trebuia să aibă o discuţie cu mama lui. Nu se aştepta la o decizie imediată, dar era important să se gândească la tonul pe care urma să poarte discuţia. Nu voia ca ea să-şi facă speranţe deşarte dacă nu exista vreo şansă să-l intereseze terenul. Încă se gândea la asta când auzi o bătaie în uşă. Nu se simţea în largul lui la biroul directorului, i se părea o obrăznicie că se afla acolo. Urmă o pauză. Îşi dădu seama că persoana aştepta un răspuns. — Intră! strigă el, simțindu-se din nou ca un impostor. Intră! Se pregătise să întâmpine un elev, să fie neprotocolar şi prietenos, dar uşa se deschise şi un adult care părea destul de timorat îşi făcu apariţia. Doar un adult, îşi zise el. Bărbatului părea că îi lipseşte ceva. Părea că ar mai fi putut să crească, măcar să se mai întremeze. Hainele atârnau pe el. În acelaşi timp, avea aerul cuiva ajuns prea repede la vârsta a doua. Nu numai că era adus de spate, dar hainele pe care le purta — o cămaşă şi un pulover cu guler rotund, peste care purta o jachetă din material reiat — defineau uniforma unui profesor în prag de pensionare. Perez se ridică de pe scaun şi-i întinse mâna. Bărbatul se apropie. e 110 >

— Mă cheamă David Scott. Aş vrea să stăm puţin de vorbă despre Catherine. Accentul era englezesc, genul de accent pe care Perez îl auzise în şcolile publice. Scott se uită în jur, de parcă ar fi căutat un loc unde să se aşeze, cu toate că scaunul se afla chiar în faţa lui. — Am fost profesorul de engleză al Catherinei. l-am fost şi diriginte. Perez dădu din cap. Scott se aşeză pe scaun. — Voiam să vorbesc eu cu dumneavoastră înaintea vreunui elev... Sunt conştient că au existat unele zvonuri. Perez aşteptă. — Am admirat-o pe Catherine. Stăpânea excelent limba engleză. Era foarte inteligentă. Scoase o batistă mare din buzunarul jachetei. Nu se pregătea să continue, aşa că Perez îl întrebă: — V-aţi întâlnit vreodată cu ea în afara şcolii? Bănuia că inteligenţa nu constituise singura atracţie. — O singură dată. Scott arăta jalnic. — A fost o greşeală. — Ce s-a întâmplat? — Citea cu mult peste programa şcolară. Literatură contemporană. Era foarte reconfortant. Cei mai mulţi dintre elevii mei sunt interesaţi de materie numai cât să treacă un examen. Nu-i interesează cărţile în sine. Făcu o pauză, dându-şi seama că nu răspunsese la întrebare. — Voiam s-o încurajez, s-o ajut să se folosească de entuziasmul ei. Nu mi se părea că Euan o făcea suficient, chiar dacă şi el predă tot limba engleză. l-am sugerat să ieşim la o cafea într-o seară, după ore, ca să-i recomand o listă cu cărți. — Ea ce a răspuns? — Că o ieşire la cafea nu duce la literatură. Mi-a propus să cumpărăm o sticlă de vin şi să ne întâlnim în apartamentul meu. I“111

am răspuns că nu era o idee bună. Ar fi pierdut autobuzul şi ocazia de a pleca acasă cu tatăl ei. De obicei venea şi pleca de la şcoală cu autobuzul. Euan e dependent de muncă. Vine foarte devreme şi munceşte până târziu. Perez îşi zise că Scott ştia destul de multe despre rutina zilnică a Catherinei. — Mi-a spus că nu conta. Puteam s-o duc eu acasă. Nu conta cât de târziu ajungea. Tatăl ei era obişnuit cu asta. Sau, dacă nu voiam, putea să rămână la nişte prieteni. — Şi aţi fost de acord? Cu vinul şi discuţia intelectuală? — N-am crezut că putea fi ceva rău. Ceea ce, desigur, era o aiureală. Fusese tentat pentru că ea era frumoasă şi strălucitoare, iar el nu dorea să pară la fel de plictisitor ca alţi profesori. Dar ştia că se juca cu focul. Probabil că fiorul dat de un lucru interzis făcea parte din ceea ce-l atrăgea. Dar care să fi fost atracţia din punctul de vedere al fetei? Sigur nu se îndrăgostise de tânărul acela sec, conservator, care-şi dădea importanţă. lar Perez îşi crease o anumită imagine despre ea care nu cuprindea slăbiciunea pentru profesorii naivi şi prostuţi. — l-a spus tatălui ei ce planuri avea? — Sigur. l-a trimis un mesaj în care-i spunea că ajunge târziu. — l-a spus că e cu dumneavoastră? El roşi. — Nu ştiu. N-am văzut mesajul. — A fost o seară reuşită? — Nu, v-am spus deja. În voce i se simţea iritarea. Poate că-i părea rău că dăduse ascultare impulsului de moment şi vorbise cu Perez. — A fost o greşeală. N-ar fi trebuit să fiu niciodată de acord cu aşa ceva. — De ce? întrebă Perez. Mă gândesc că nu există un sentiment de împlinire mai mare decât atunci când sustii un elev talentat. — De asta am şi hotărât să devin profesor. e 112 +

Scott se opri şi îl studie cu atenţie, crezând îl ia peste picior. — Dar foarte puţini elevi chiar sunt interesaţi, chiar doresc să înveţe. — Povestiţi-mi despre seara petrecută cu Catherine. — A fost în ultima săptămână a semestrului. Toată lumea era cuprinsă de spiritul de sărbătoare. În vreun alt moment nici nu cred c-aş fi dat prea mare atenţie propunerii ei dar, chiar înainte de Crăciun, regulile sunt ceva mai relaxate. Era deja întuneric când am părăsit clădirea şcolii şi, bineînţeles, afară era ceaţă. Probabil că vă amintiţi de acele câteva zile de la mijlocul lui decembrie când ceața nu s-a ridicat deloc şi n-a fost nici strop de lumină. Catherine mă aştepta în fața cancelariei. Vreau să spun că întâlnirea noastră nu a fost ascunsă sau secretă. Putea să ne vadă oricine. Acum, că începuse să vorbească mai liber, Scott părea să se simtă uşurat că împărtăşea experiența aceea cu altcineva. Parcă ar fi uitat că Perez era poliţist. — Avea o stare de spirit foarte bună. Era chiar veselă. Am pus asta tot pe seama sfârşitului de semestru. E o perioadă nebună... pregătirile pentru chefuri, dansurile de Crăciun - toată lumea pare fericită. În timp ce mergeam, Catherine fredona o melodie. N-am recunoscut melodia, dar mi-a rămas în minte după aceea, m-a bântuit. S-a oferit să cumpere ea vinul. l-am spus că aveam o sticlă acasă, că nu era nevoie. Bineînţeles că nu doream să intre în vreun magazin cu băuturi şi să încalce legea. Am sperat că până ajungem acasă o să uite de vin şi o să accepte cafeaua. Apartamentul meu e în oraş, aproape de muzeu. Ceaţa părea şi mai deasă acolo. Chiar şi cu toţi stâlpii de iluminat ar fi fost uşor să ne rătăcim. Când am ajuns în apartament, părea foarte relaxată. Mi-a studiat biblioteca, apoi a ales un CD. Catherine era singură la părinţi şi probabil era mult mai obişnuită cu adulţii decât cu nişte colegi de vârsta ei. Avea aproape şaptesprezece ani, dar nu simţeam că vorbesc cu cineva mai mic ca mine. Până la urmă, între noi nu erau decât opt ani diferenţă. A vorbit mult despre filme. ÎI tot lăuda pe un regizor despre care nu - 113 +

auzisem niciodată. M-a făcut să mă simt ridicol şi ignorant. Atunci mi s-a părut firesc să desfac o sticlă de vin şi să-i ofer şi ei un pahar. Eram chiar îngrijorat, îmi amintesc, de ce impresie avea să-şi facă despre mine. Oricum, bănuiam că era cu mult mai versată decât mine, cel puţin în ceea ce priveşte băutura. Tăcu brusc. — Aţi vorbit despre cărţi? întrebă Perez cu blândețe. Nu voia să-i distrugă starea. Voia ca Scott să rămână în starea în care-şi aducea aminte cum stătea în acea cameră, cu draperiile trase care ascundeau ceața de afară, alături de o fată frumoasă şi de un pahar de vin. — O, da. Tocmai terminase de citit romanul Affinity al Sarei Waterst. Era foarte impresionată de scriitură, de stilul victorian. Am fost încântat pentru că eu îi recomandasem cartea. Este un mare compliment, nu-i aşa, când cineva e impresionat de o carte care-ţi place şi ţie. Se creează o legătură, un fel de intimitate. — l-aţi spus şi ei asta? Scott roşi. — Nu sunt sigur. Poate că nu cu aceste cuvinte. — E genul de idee care poate fi interpretată greşit. Din cauza asta întreb. Poate Catherine şi-a făcut o impresie greşită... — Da, răspunse Scott cu recunoştinţă. Da, mi-e teamă că exact asta s-a întâmplat. — În ce sens? — Nu chiar atunci, ci în timp ce se pregătea să plece. Eram în mijlocul unei conversații despre literatura polițistă. Descoperiserăm că împărtăşeam o afinitate pentru scriitoarele britanice de pe vremuri, deşi eu o apăram pe Dorothy Sayers, iar preferata ei era Allingham’. Apoi a primit un mesaj. A spus că trebuia să plece. Am + Scriitoare galeză (n. 1966) renumită pentru romanele ei, a căror acţiune se petrece în epoca victoriană (n.red.). 5 Margery Allingham (1904-1966), scriitoare britanică de literatură polițistă (n.red.). e 114

crezut că mesajul era de la tatăl ei şi m-am oferit imediat să o conduc până acasă. Fusesem foarte atent cu băutura, aşa că n-ar fi fost o problemă. Vedeţi, domnule inspector, n-am fost complet iresponsabil. Dar ea a spus că nu se ducea acasă. Mesajul era de la un prieten cu care trebuia să se întâlnească în Lerwick. Trebuie să recunosc că mă simţeam eliberat. Vremea era groaznică şi nu-mi surâdea ideea să conduc până în Ravenswick. S-a întâmplat când era la uşă. O ajutam să-şi pună haina. Am sărutat-o. Mi s-a părut un lucru firesc. Îmi luam rămas-bun de la o prietenă. N-au existat conotaţii sexuale, nu neapărat. A reacţionat exagerat. Aşa cum aţi zis şi dumneavoastră, probabil îmi interpretase greşit intenţiile. M-a împins, m-a ţinut la distanţă, s-a uitat la mine cu dezgust. Apoi s-a întors şi a plecat înainte să apuc să-mi cer scuze. Nu părea supărată. Adică n-au curs lacrimi, nimic de genul ăsta. Doar a plecat. Voiam să fug după ea, apoi mi-am zis că era mai bine s-o las să plece. Nu trebuia să fac mare caz din asta. Puteam să vorbesc cu ea a doua zi la şcoală. Dar în ultimele două zile ale semestrului m-a evitat. Nu era în clasă când făceam prezenţa. M-am bucurat când au venit sărbătorile. Speram ca în semestrul următor să avem un nou început. Dar, bineînţeles, acum nu se mai poate. — De ce aţi venit să predaţi în Shetland? Întrebarea păru să-l aducă pe Scott înapoi în prezent. Zâmbi slab. — Presupun că-mi doream o aventură. M-am gândit că exista o perspectivă incredibilă... Că va fi o muncă originală, inovatoare. Ah, credeai că o să culturalizezi nişte băştinaşi ignoranți! — Plus că nu eram sigur dacă o să mă descurc într-o şcoală de la oraş. — Dacă nu v-ar fi fost elevă, cum ar fi stat lucrurile între dumneavoastră şi Catherine? Perez aruncă întrebarea în timp ce Scott se pregătea să plece. Profesorul rămase o clipă pe gânduri. — Aş fi fost sincer cu ea şi i-aş fi spus ce simțeam: că îi eram devotat şi că eram dispus s-o aştept. - 115

Îşi ridică geanta şi părăsi camera. Perez ştia că răspunsul acela era o aiureală dramatică, dar tot rămase emoţionat. Simţise demnitatea din vorbele lui Scott. Îşi zise că, din nou, de vină era incontinența emoţională. Chiar nu avea niciun motiv pentru care să-i plângă de milă. Altă bătaie în uşă îi întrerupse gândurile. În birou intră un băiat subţirel care ţinea sub braţ un hanorac făcut ghem. — Scuzaţi-mă, domnule. Iarăşi un accent britanic. — Mi s-a spus că doriţi să mă vedeţi. Am dus-o pe Catherine acasă la Ravenswick în Ajunul Anului Nou. Numele meu e Jonathan Gale. În vreme ce se aşeza, Perez văzu cât era de supărat. Avea ochii roşii. Altul care se îndrăgostise de Catherine. Fata părea să-i fi prostit pe toți. e 116 >

Capitolul 17 Fran aşteptă până pe ia mijlocul după-amiezii înainte să o ia pe Cassie de acasă de la Duncan. Când se trezise, poliţia era tot pe câmp, acolo unde fusese descoperit cadavrul. Bărbaţi în impermeabile cutreierau zona din spatele casei, de-a lungul mlaştinii. Nu voia ca fiica ei să pună întrebări despre ceea ce se întâmpla. Nu era încă pregătită să-i explice. O sună pe Margaret Henry să-i spună că n-o va aduce pe Cassie la şcoală. — A rămas la tatăl ei aseară. M-am gândit că aşa ar fi cel mai bine... — Bineînţeles, o linişti Margaret. Trebuie să fiţi tare îngrijorată să locuiţi atât de aproape de Hillhead. O să ne bucurăm cu toţii când o să se termine totul şi când bărbatul acela va fi în spatele gratiilor. De parcă n-ar fi existat niciun dubiu în legătură cu identitatea inculpatului. Fran se gândi că Duncan avea o imagine de prinţ moştenitor al Shetland-ului. Nu îşi dăduse seama de asta când se căsătorise cu el, nu-şi dăduse seama că era ca şi cum un muritor de rând s-ar fi căsătorit cu cineva din familia regală. Familia lui locuise pe insulă de generaţii întregi. Deţineau terenuri, bărci şi ferme. Locuia într-o casă mare din piatră, aproape un castel. Un castel în paragină, asta până când intrase petrolul în ecuaţie. Familia lui construise conductele companiilor petroliere la preţuri care însemnau că Duncan nu trebuia să mai muncească vreodată. Totuşi muncea, deşi Fran nu fusese niciodată sigură de ce. Îşi acordase singur titlul de consultant. Dă-l încolo de petrol, îi spusese la puţin timp după ce se cunoscuseră. Viitorul insulei depinde de turism de tip eco. Se pregătise să reprezinte Shetland-ul în lumea întreagă, să-i sfătuiască pe afaceriştii locali, să încurajeze arta indigenă şi meşteşugurile. Avea un birou în Lerwick şi se întâlnea cu oameni importanţi din e 117

Glasgow, Londra şi Aberdeen. Părea să aibă putere, iar ăsta era unul dintre lucrurile care-l făceau atrăgător. Exista o încărcătură sexuală în viteza cu care şofa şi în apelurile internaţionale pe care le făcea de pe mobil. Fran fusese sedusă de toate astea. ÎI întâlnise când o trimiseseră în Shetland să facă fotografii pentru un articol despre o tânără creatoare de modă din Yell care-şi vindea minunatele tricotaje în magazine exclusiviste din New York şi Tokyo. Nu şi din Londra. Londra nu le accepta deşi, imediat după apariţia articolului, creatoarea începuse să primească scrisori şi de la case de modă britanice. Duncan venise cu ideea articolului — Fran bănuia că o făcuse în calitate de consultant — şi o întâmpinase la aeroport. O fermecase. Era pe la mijlocul verii. O invitase la masă în oraş, apoi o dusese cu maşina până în vest. Se plimbaseră de-a lungul stâncilor şi admiraseră în depărtare farul Foula. Făcuseră dragoste într-un pat moale, pe o navă din Scalloway transformată în casă de locuit. Lăsaseră ferestrele deschise ca să asculte zgomotul mării şi să se bucure de lumina nesfârşită. Fran crezuse că locuia acolo, nu-şi dăduse seama că era doar una dintre proprietăţile pe care le deţinea şi care era destinată turiştilor. Era doar o părticică din imperiul lui. Crezuse că asta fusese tot, nici prin cap nu-i trecuse că o să-l mai vadă vreodată. A doua zi de dimineaţă luase avionul înapoi către casă, extenuată şi puţin ruşinată. Fusese prima ei aventură de-o noapte. Apoi el apăruse în biroul ei din Londra, cu şampanie şi cu unul dintre cele mai frumoase pulovere făcute de tânăra creatoare. Fran ştia că-l costase cât salariul ei pe-o lună întreagă. O să ai nevoie de ceva călduros când vii să te muti cu mine. Dar asta nu înseamnă că nu poti să fii strălucitoare... Şi, în cele din urmă, se întorsese ca să locuiască împreună, pentru că fusese la fel de credulă precum restul femeilor din viaţa lui. Şi, oricum, se îndrăgostise de insule chiar de la acea primă vizită. Oare se îndrăgostise de Duncan sau de meleagurile acelea? Ar fi convinso o şampanie şi un pulover scump să se mute în Birmingham? - 118 *

Nu s-au căsătorit până când n-a rămas însărcinată cu Cassie. Nu putea spune că plănuiseră sarcina într-un mod minuţios, dar Fran a fost surprinsă de atitudinea echivocă a lui Duncan. Se aştepta să fie la fel de emoţionat ca şi ea. Sarcina era o dramă, nu-i aşa? lar el adora dramele. — În cazul ăsta, presupun că ar trebui să ne căsătorim, îi spusese el, parcă sperând ca ea să-i sugereze o altă opţiune. — De ce? răspunsese ea deznădăjduită. Până la urmă, era o femeie independentă. — Nu trebuie neapărat să ne căsătorim. Putem să rămânem ca acum. Doar că vom avea un copil. — Nu. Dacă avem un copil, atunci trebuie neapărat să ne căsătorim. Într-un fel, era un soi de cerere în căsătorie. Ea visase la asta, dar îşi imaginase ceva minunat. Paris, cel puţin. Apoi, când Cassie avea şase luni, Fran îl prinsese în pat cu o altă femeie, mai în vârstă, o altă figură aristocrată din Shetland, descendentă a casei regale norvegiene. Şi ea era măritată. Se pare că relaţia lor dura de ani de zile, chiar de mai înainte ca Fran să fi intrat în scenă. Mulţi dintre prietenii lor ştiuseră despre asta şi o luaseră ca atare. Fran o cunoştea pe Celia, ba chiar o considerase o prietenă apropiată. Era genul de femeie pe care Fran şi-ar fi dorit-o drept mamă -— puternică, independentă, originală. Avea un stil neobişnuit printre femeile de pe insulă - purta mult negru şi ruj roşu strălucitor, cercei lungi din argint, scoici sau chihlimbar. Se măritase împotriva dorințelor familiei. Fran împachetase toate lucrurile copilului şi luase primul avion spre sud. Nici nu voise să asculte explicaţiile lui Duncan. Îl considera jalnic. Ce ţi-e şi cu complexul ăsta oedipian! Îşi dădea seama că Duncan n-ar fi renunțat niciodată la Celia. Aşa că hotărâse să-şi refacă propria viaţă înapoi la Londra. Se simţea mai rănită de trădarea femeii pe care o admirase decât de cea a soţului ei. Apoi, când Cassie se apropiase de vârsta la care trebuia să -

meargă la şcoală, Fran trecuse printr-o criză personală. Tocmai încheiase dur o relaţie. Nimic neobişnuit. Nimic nobil sau înălţător. Simţise nevoia să fugă şi să se ascundă. Orgoliul îi fusese făcut praf. Ura ideea că ar putea să retrăiască umilinţa aceea în conversațiile cu prietenele ei. Shetland era suficient de departe, plus că se convinsese că, până la urmă, nu era corect faţă de Cassie să o priveze de compania tatălui ei. O fi fost el un jeg de om, dar îşi iubea fiica. Ea nu-şi cunoscuse niciodată tatăl. Le părăsise pe ea şi pe mama ei când Fran era doar un copil. Începuse o nouă viaţă şi-şi întemeiase o nouă familie. Nu mai voise să ştie nimic de ele. Asta lăsase o cicatrice adâncă în sufletul ei, care încă o durea. Îşi dorea ceva mai mult pentru Cassie. Rememora toate astea în timp ce conducea încet pe străzile acoperite cu polei, traversând întinderea golaşă a mlaştinii cu turbă. Ca întotdeauna, ajungea la aceeaşi întrebare: ce văzuse Duncan la Celia? Poate că avea un fel de senzualitate ciudată, însă, în acelaşi timp, avea şi un fiu adult. Sub vopseaua scumpă, părul îi era cărunt. Fran era convinsă că ar fi fost capabilă să concureze cu ea. Întrebarea, care încă îi provoca sentimente de furie şi nesiguranţă, îi luă gândul de la moartea Catherinei Ross şi de la bătrânul nebun din Hillhead. De obicei, când o lua pe Cassie, nu petrecea niciun moment cu fostul ei soţ. Vorbea suficient cât să fie politicoasă, cât să dea senzaţia de normalitate de dragul lui Cassie. În ziua aceea însă, era tentată să-şi petreacă ceva mai mult timp acasă la el. Nu-şi dorea să se întoarcă imediat înapoi la casa din Ravenswick. Nu se mai simţea în siguranţă acolo, chiar dacă poliţia şi Garda de Coastă patrulau pe deal. În Londra, în cartierul în care locuia, aveau loc frecvent jafuri şi violuri, ba chiar fusese şi un schimb de focuri chiar pe strada ei. Totuşi, nu se simţise niciodată atât de expusă. Casa lui Duncan se afla pe un teren imens din apropierea unui golf nisipos. Era uriaşă, cu patru etaje, un colos gotic de granit şi marmură, o casă de poveste cu câte un turn la fiecare colţ. Era e

construită pe coasta unui deal, la adăpost de vânturile sălbatice. O latură era împrejmuită de o pădure de platani, singurii copaci de pe o întindere de treizeci de kilometri. Îşi aminti când văzuse prima dată casa. Duncan o pusese să ţină ochii închişi până ajunseseră aici. Când îi deschisese, se trezise pe un tărâm de basm. Îşi imaginase cum ar fi să locuiască acolo la bătrâneţe, înconjurată de nepoți. Aici, la adăpostul dealului, şoseaua nu era acoperită de zăpadă. Soarele începuse să se ivească. În timp ce se apropia de casă, Fran văzu că Duncan era pe plajă cu Cassie. Adunau lemn de plută. El făcea mereu un foc în aer liber pentru Up Helly Aa. Fran îşi dădu seama că festivalul era pe cale să înceapă. Era organizat în Lerwick, în fiecare an, în ultima joi din ianuarie. Pentru cei din sud, cam la asta se limita percepţia lor despre Shetland: suita de bărbaţi îmbrăcaţi în vikingi şi barca lungă purtată cu alai pe străzi înainte să fie arsă — imaginile tipice promovate de comitetul pentru turism ca să sporească numărul de vizitatori pe timp de iarnă. Când a trecut cu maşina printre stâlpii de piatră masivi ai porţii, îi pierdu din vedere pe Cassie şi pe fostul ei soţ. Parcă în faţa uşii de la intrare. Celia îşi împărțea timpul între casa lui Duncan şi reşedinţa ei de la marginea Lerwick-ului, unde locuia împreună cu soţul ei. Nu părea să fie deranjată de numeroasele aventuri ale lui Duncan. Îi făcea pe plac aşa cum procedase şi cu băiatul ei adult. Lui Fran i se părea foarte dificil să se comporte civilizat cu ea, aşa că încerca s-o evite pe cât posibil. La fel făcu şi acum. Ocoli casa şi se îndreptă către plajă. Un zid alb din piatră despărţea grădina de plajă. De-a lungul zidului, cineva adunase grămezi de alge, lăsându-le să se descompună ca să se transforme în îngrăşământ. Între timp, Duncan şi Cassie renunţaseră să caute lemne. Duncan arunca pietre pe suprafaţa apei, făcându-le să sară de câteva ori înainte să se scufunde. Cassie desena ceva cu un băț pe nisip, încruntată din pricina concentrării. Auzi zgomotul pe care-l făceau ghetele mamei ei şi se întoarse cu un chiot de bucurie. Fran îi admiră desenul de pe nisip. Valurile începuseră deja să-l şteargă pe e 121

la margini. — Cine este? Era imaginea unei persoane cu o figură plictisită şi păr ţepos, cu nişte degete enorme la mâini. Spera ca fiica ei să-i spună că o desenase chiar pe ea. Ştia că nu trebuie să existe vreo competiţie pentru afecțiunea lui Cassie, dar nu se putea abţine să nu se îngrijoreze în privinţa asta. Vechea ei nesiguranţă. N-ar fi putut suporta ca fetiţa s-o deseneze pe Celia. — E Catherine. A murit. Fata se uită în jos la desen. Nu-ţi dai seama? Fran privi furioasă peste capul lui Cassie către Duncan. Arăta epuizat. Ochii îi erau roşii şi părea tras la faţă. Începe sa devină prea bătrân pentru stilul ăsta de viață, îşi zise ea. El ridică din umeri. — Nu i-am spus nimic. Eram în magazinul din Brae azi de dimineaţă şi oamenii vorbeau. Ştii cum e. Cassie se întoarse şi porni în goană spre casă, cu mâinile întinse în lateral, de parcă ar fi vrut să-şi ia zborul. Ei o urmară mai încet. — Ce spuneau? Duncan ridică din nou din umeri. Îi veni să-l pocnească. — Toată lumea e foarte şocată, la fel ca atunci când a dispărut Catriona. Toată comunitatea stă cu sufletul la gură. Aşteaptă să treacă şi răul ăsta ca să se întoarcă la normalitate. — Pe Catriona n-au găsit-o niciodată, comentă ea. — Oamenii uită, viaţa merge mai departe. — Asta n-o să mai uite. Nu două fete. — Hai să stai aici o vreme, îi propuse el deodată. Să staţi amândouă. Aş fi mai liniştit. Am putea s-o ducem şi s-o luăm pe Cassie de la şcoală împreună. E aproape. Doar până când se termină totul. — Şi Celia ce-ar spune de chestia asta? — Momentan, Celia e plecată. Făcu o pauză. 122 +

— I s-a întâmplat nu ştiu ce tragedie domestică băiatului ei. O să stea acasă la ea o vreme. Ceva din vocea lui o făcu să se întrebe dacă nu cumva mai era şi altceva la mijloc. — Te simţi singur, nu-i aşa? comentă ea pe un ton răutăcios. Ai nevoie de puţină companie seara? — Pot să am parte de companie oricând doresc, îi răspunse el. Ştii foarte bine. Casa asta a văzut mai multe petreceri decât oricare alt loc din Shetland. Îmi fac griji pentru voi. Vreau să fiți în siguranţă. Ea nu răspunse. O ajunseră din urmă pe Cassie în faţa uşii bucătăriei. Încerca să-şi scoată cizmele de cauciuc, balansându-se pe un picior. Duncan o luă în braţe şi o aruncă în aer, prinzând-o în ultimul moment. Fran se abținu cu greu să nu strige la el. Cassie chicotea. În casă, Duncan îi pregăti lui Fran un ceai. Cassie dispăruse să se uite pe furiş la televizor. Duncan o lăsa să facă orice dorea. — Nu-i ciudat să te simţi ca o străină în propria casă? o întrebă el. — Nu e casa mea. Nu mai este. Privi în jurul ei prin bucătărie. Se întrebă de cât timp lipsea Celia. Camera avea un aer rece, neîngrijit. Farfuriile murdare aşteptau să fie băgate în maşina de spălat vase, iar tocătoarele erau pătate. Celia era mai ordonată ca ea. — Ar putea fi. — Fii serios, Duncan. Te aştepţi ca eu şi Celia să-ţi pregătim pe rând cina? — Celia nu se mai întoarce. Era cu spatele la ea, dar putea să-i audă durerea din voce. Îşi dădu seama că, înainte de satisfacţie, simte un dram de milă. Încă reuşea s-o impresioneze. — Ce s-a întâmplat? Vreo tinerică în plus? Presupun că Celia e o idee cam prea bătrână pentru petreceri. Deşi nu prea-i venea să creadă. Duncan şi Celia se mai certaseră şi cu alte ocazii, iar ea revenise de fiecare dată. e 123 +

— Şi eu aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat. Ceva de genul ăsta, bănuiesc. Duncan deschise o cutie albastră pentru biscuiţi şi păru surprins să constate că era goală. — Îmi pare rău, spuse ea. Va trebui să-ți găseşti altă menajeră. — Haide, Fran, doar ştii că nu aşa se pune problema. — Ba exact aşa cred că se pune. El stătea cu spatele spre fereastră. Putea să vadă golful în spatele lui. Era extrem de tentată de propunere. Toate astea ar putea fi ale tale. Casa. Plaja. Priveliştea. — Am cunoscut-o pe fată, spuse el pe neaşteptate. Ea fusese furată de imaginaţie şi păru confuză. — Care fată? — Catherine. Fata care a fost ucisă. — Cum ai cunoscut-o? — A venit aici. — Ce căuta Catherine Ross aici? Se gândea la Catherine ca la o şcolăriţă. Nu tocmai genul de persoană cu care Duncan ar fi avut ceva în comun. Dar, pe de altă parte, Duncan cunoştea pe toată lumea în Shetland, chiar şi pe copii. — A venit la o petrecere, spuse el rar. Nu cu mult timp în urmă. La vreo câteva zile după Anul Nou. — A fost aici cu tatăl ei? — Nu, n-a fost ceva atât de respectabil. Pur şi simplu a apărut la uşă... Am crezut că o cunoaşte pe Celia, aşa că am lăsat-o să intre. Ştii cum e. Uşa mea e deschisă pentru toată lumea. La un moment dat chiar am stat de vorbă cu ea. Despre filme. Asta era ambiția ei — să devină primul regizor femeie din Marea Britanie. În zece ani, toată lumea ar fi auzit de Catherine Ross. Aşa mi-am amintit numele ei. Adolescenţii au mare încredere în propriile forţe la vârsta aia, nu-i aşa? — Dar trebuie să fi venit cu cineva. A plăcut-o, îşi zise Fran. Avea doar şaisprezece ani, dar asta n-a contat e 124 +

pentru el. Cincizeci sau cinsprezece, nu-i pasă. — Poate. Chiar nu-mi amintesc, sau n-am sesizat. Seara era pe terminate când am stat de vorbă. Băusem destul de mult. Celia abia îmi spusese că pleacă şi nu se mai întoarce. — Catherine a rămas aici peste noapte? — Probabil. Mulţi dintre invitaţi au rămas. Îi aruncă o privire iritată. — Dar nu cu mine, dacă la asta te gândeşti. Era doar un copil. — Am văzut-o a doua zi când cobora din autobuz. lar în dimineaţa următoare i-am găsit cadavrul. Trebuie să spui poliţiei tot ce mi-ai spus mie. Se străduiesc să afle unde a fost în noaptea aceea. — Nu, spuse el. Ce rost ar avea? Ce-aş putea să le spun? Nu-i mai propuse să rămână. Când Fran începu să-i adune lucrurile lui Cassie, el nu protestă în niciun fel. e 125 +

Capitolul 18 Sally Henry îl văzu pe inspectorul Perez când părăsea clădirea. Ea tocmai ieşea din clasă şi se îndrepta spre autobuz. El era acolo, chiar în pragul uşii principale. Părea pierdut în gânduri. Câţiva elevi de-a douăsprezecea stăteau la coadă încă de dimineaţă ca să vorbească cu el. l-ar fi plăcut să-l întrebe dacă fusese de vreun folos să stea în biroul directorului şi să asculte poveşti despre Catherine. Dar nu avea curajul şi, oricum, era puţin probabil ca el să-i dea vreun răspuns. La un moment dat păru să se dezmeticească, îşi dădu seama că se afla chiar în drum şi bloca fluxul de copii care se îndreptau spre ieşire, aşa că păşi într-o parte. Peste costum purta o haină căptuşită şi mulţi dintre elevi păreau să nu-l recunoască. Sally se întrebă dacă ar fi trebuit să-l urmărească până la maşină. Era mult mai probabil să poată discuta cu el atunci când nu se mai afla nimeni prin preajmă. Până la urmă, fusese prietena Catherinei. Avea tot dreptul să ştie ce se mai aflase. Telefonul ei sună şi se luptă să-l scoată din geantă, aşa că nu văzu în ce direcţie o apucase inspectorul. Răspunse înainte să se uite la numărul de pe ecran, aşa că fu surprinsă, sau mai degrabă de-a dreptul încântată, să audă vocea lui Robert. ÎI văzuse doar o dată după Anul Nou, o scurtă întâlnire într-o după-amiază când se presupunea că era în oraş la cumpărături. Îşi adunase curajul şi-l sunase, sugerându-i să se întâlnească. La început, nici nu fusese sigură că el ştia cu cine vorbeşte. — Sunt Sally, îi spusese ea. Sally. Mai ţii minte, ne-am văzut de Anul Nou! Robert fusese la o cârciumă înainte şi probabil că asta era explicaţia pentru care părea atât de zăpăcit Ea îi scrisese mesaje de vreo câteva ori de atunci, dar nu primise niciun răspuns. Asta nu însemna nimic, totuşi. Dacă era plecat cu barca, poate că nu avea semnal şi, oricum, chiar şi în Shetland erau locuri în care semnalul e 126

era o mizerie. Pe multe dintre insulele mici era pur şi simplu inexistent. — Bună, spuse ea. Ştia că n-ar fi fost bine să-l întrebe de ce nu ţinuse legătura cu ea. Citise prin reviste. Unui bărbat nimic nu-i făcea silă mai mult decât o femeie cicălitoare. Încercă să-şi menţină vocea joasă şi răguşită. Părăsi coridorul aglomerat şi o coti pe un altul liber cu excepţia unei femei de serviciu, care era ocupată cu găleata şi mopul ei tocmai în celălalt capăt. Sally închise ochii ca să alunge detaliile plictisitoare ale vieţii de licean, imaginându-şi că Robert se afla lângă ea. — E vreo şansă să ne vedem? Tonul lui era indiferent, dar ea simţea că-şi dorea cu adevărat să o vadă. — Când? — Sunt în oraş, spuse el. Zece minute? — Nu ştiu... Cum să-i explice despre autobuzul şcolii şi despre mama ei, care ar fi sunat la poliţie dacă nu ajungea acasă? Margaret fusese întotdeauna paranoică însă acum, după moartea Catherinei, devenise şi mai ciudată. Cum putea să explice toate astea fără să pară un copil de şase ani? — S-ar putea să fie nepotrivit. — Te rog, iubito. E important. Şi apoi, el păru să ghicească ce problemă avea ea, ceea ce-i dovedi lui Sally cât era de sensibil, în niciun caz un ţăran grosolan, aşa cum îl credea lumea. — Doar un pahar şi apoi te duc acasă. O să ajungi înaintea autobuzului. Şi asta era probabil adevărat, pentru că autobuzul făcea ocoluri peste tot ca să lase copiii iar Archie, şoferul, avea o sută de ani şi conducea atât de încet că uneori aveai senzaţia că ajungi mai repede pe jos. — OK, spuse ea. De ce nu? Doar un pahar. e

Se întâlniră în barul din dos al unui hotel din centru, nu în barul de lângă diguri în care bea de obicei Robert. În salonul restaurantului avea loc un parastas. Prin uşa întredeschisă, Sally zări oameni în vârstă îmbrăcaţi în negru. Erau adunaţi în jurul unei mese acoperite cu o faţă de masă albă pe care se aflau farfurii cu sandvişuri. Vorbeau tot mai tare, iar în glas li se simțea disperarea. Una dintre femei plângea. Robert o aştepta deja. Ea era încântată. Singurele ei incursiuni prin baruri le făcuse în compania Catherinei, când mai ieşeau pe şest în oraş. Niciodată n-ar fi avut curaj să intre acolo de una singură. Înainte să-şi facă apariţia, se opri ca să-şi acopere cu pudră coşul care începuse să-i crească la baza nasului şi să-şi dea cu nişte rimel. Chiar şi aşa, oricine şi-ar fi dat seama că venea direct de la şcoală: în spate ducea un rucsac doldora de cărţi şi portofolii. Privirea ei făcu un ocol al camerei. Era îngustă ca un coridor, cu lambriuri de lemn, patru mese soioase şi o mulțime de scaune desperecheate. În aer se simţea miros de prăjeală de la prânz şi fum de ţigară. Robert se ridică în picioare imediat cum o văzu. — Ce bei? Sally se gândi la mama ei, cum stătea ea lângă cuptor şi învârtea în cratiţe. Era un detector de alcool ambulant. — Cola Zero. El dădu din cap şi porni ţintă spre bar, fără s-o atingă. Ea presupuse că se gândea la ea, că voia să fie discret, dar în bar nu mai era nimeni altcineva în afară de un omuleț grizonat care dormea pe scaunul de lângă foc. Robert se întoarse cu o cola pentru ea şi un whisky pentru el. După ce se aşeză la masă, îi atinse mâna. Ea i-o cuprinse cu ambele mâini, mângâindu-i firele aurii şi fine de păr cu degetul mare. — Cum mai e situaţia? întrebă el. Părea neliniştit. De obicei intra într-un bar de parcă era al lui. Asta îi şi plăcea lui Sally cel mai mult la el, încrederea pe care o e

emana. O făcea să uite de toate înţepăturile copiilor de la şcoală fiindcă era fata învățătoarei. Când era cu el, simţea că poate să facă faţă la orice. — Ciudat, îi răspunse. Ai auzit de Catherine Ross? — Da. — Era prietena mea cea mai bună, locuia lângă mine. Îți aduci aminte de ea? Era în maşină de Revelion. — Da, îmi aduc aminte. — O cunoşteai? Sally se uită la el pe deasupra sticlei de cola. — Vreau să zic, ai mai întâlnit-o şi înainte de seara aceea? — Da, o mai vedeam. Ştii tu, pe la petreceri. Sally voia să insiste, dar se abţinu. — Au găsit-o pe deal, ceva mai sus de şcoală. Zăcea în zăpadă. Un detectiv a venit la noi acasă seara trecută să mă interogheze. A venit şi la şcoală să stea de vorbă cu copiii. — Cum a fost omorâtă? o întrebă el. Îşi retrăsese cu blândeţe mâna şi începuse să răsucească paharul pe masă. — Nimeni nu vorbeşte despre asta. La radio au spus că trebuie să fie emis raportul autopsiei, dar că tratează moartea ca suspectă. El îşi aprinse o ţigară. Miji ochii când închise capacul brichetei. Brusc, Sally se întrebă ce căuta acolo. Era cu totul altfel decât în fanteziile ei sau în cărţile romantice în care se refugia atunci când la şcoală lucrurile nu stăteau prea bine. Odată, tatăl ei o dusese pe dealurile din nordul Unst-ului. Era primăvară, liniştea era întreruptă de tipetele păsărilor, iar aerul era încărcat de mirosul înţepător care emana din cuiburile lor. Când se uitase peste stânci, chiar şi de la o distanţă sigură, fusese cuprinsă de ameţeală şi i se tăiase respiraţia. Văzuse valurile cum se spărgeau de blocurile de piatră de dedesubt, dar nu putea să creadă cu adevărat în existenţa lor. Era ca şi cum ar fi privit aiurea, în gol. Atunci a simţit că se află la capătul lumii şi că nu are unde să meargă mai departe. Acum, cu e 129

Robert Isbister, avea acelaşi sentiment de panică. Ce-şi dorea din toată povestea asta? S-o iubească? Oh, cu siguranţă. Visa la asta. Mici gesturi de afecţiune, mâna lui pe gâtul ei, mângâ:ierile prin păr, cadourile... Dar îşi dorea cu adevărat să facă dragoste cu el? Poate în drum spre casă, chiar în seara aceea, în spatele dubei lui Robert? Oare ar fi putut să se plimbe prin faţa mamei sale de parcă tocmai ar fi coborât din autobuz, să-i răspundă la întrebări despre ce făcuse la şcoală? Chiar îşi dorea asta? Se simţi depăşită de situaţie, de parcă fusese lovită de un val şi se zbătea să respire. Îşi dădu seama că el o întrebase ceva. — Poftim? — Toată lumea spune că Magnus Tait a făcut-o. Ce ţi-a spus Perez? — Nimic despre asta, îi răspunse. Normal că nu mi-ar spune mie, nu? Voia doar informaţii despre Catherine. — Ce voia să ştie despre ea? — Totul. Dacă avea un iubit, cine erau prietenii ei... Încerca să afle unde fusese cu o noapte înainte să se întoarcă în Ravenswick cu autobuzul. Robert se întinse în scaunul lui. Bărbatul de lângă foc sforăi atât de tare încât se trezi. Privi absent în jurul său, apoi adormi la loc. — Şi avea un iubit? întrebă Robert. — Din câte ştiu eu, nu. — Tu ai fi ştiut, nu-i aşa? — Nu sunt foarte sigură. Nu ştiu ce să mai cred. Şi-ar fi dorit ca el s-o ia în braţe, s-o liniştească, să-i spună că totul avea să fie bine, că era normal să fie supărată. Aşa ar fi procedat un erou dintr-un film. Voia să-i spună cât de riscant era pentru ea să se afle acolo cu el. Ar fi putut să apară cineva care-i cunoştea părinții. Ea nu era ca fetele cu care se distra el. Apoi se gândi că o plăcea tocmai pentru faptul că îşi dădea seama cât de diferită era. — Ti-a spus unde a fost în noaptea aceea? — Cum ar fi putut? N-am văzut-o deloc a doua zi. e 130 >

— Cine crezi că a omorât-o? întrebă el. Adică, ţi-a zis ceva înainte să moară? Despre cine ştie ce ciudaţi cu care-şi petrecea timpul? — Nu. Nimic de genul ăsta. Oricum, nu puteai să crezi tot ce spunea. Ea însăşi era foarte ciudată uneori. Moartea mamei ei a afectat-o enorm. Nu cred că trăia prea mult în lumea reală. — Oh... Crezu că voia s-o mai întrebe ceva, dar el doar adăugă: — În regulă. Şi rămase cu privirea la bătrânul care dormea lângă foc. — Ştii, spuse ea, ar trebui să plec. Mama mă aşteaptă să mă întorc cu autobuzul. — Aha. OK. Îşi bău whisky-ul, dar nu făcu nicio mişcare să se ridice. — Ai spus că mă duci acasă. — Aşa am spus, îi zâmbi el. Avea ceva din vechiul lui zâmbet, galant şi puţin teatral în acelaşi timp, dar se vedea că nu era în apele lui. În clipa aceea îşi dădu seama că de fapt nu dorise deloc s-o vadă pe ea. Stabilise întâlnirea numai ca să afle ce ştia ea despre moartea Catherinei. Nu era cu nimic mai bun decât copiii de la ea din clasă. Duba lui Robert era parcată lângă port. Merseră pe jos de-a lungul malului ca să ajungă la ea. El o cuprinse cu braţul pe după umeri. Ea privea în jur, speriată că vreun prieten de-al mamei sale ar fi putut să-i vadă, dar era foarte întuneric şi în aer plutea o ceaţă umedă. Oricum, nu era nimeni prin jur. Înainte să-i deschidă portiera, Robert o sărută şi, simțind o furnicătură între picioare şi o apăsare în piept, Sally îşi aminti de ce-l visase de la Anul Nou încoace. Dar de când trecuse prin acel moment de nelinişte în bar, i se părea dificil să se mai amăgească. N-o plăcea, nu-i aşa? Nu cu adevărat. Pentru el, ea n-ar reprezenta decât o altă cucerire. Îl împinse uşor la o parte. — Ar trebui să mă întorc. — Da? - 131

El rămase o clipă pe loc, parcă încercând să se hotărască dacă merita să împingă lucrurile mai departe. Hotărt că nu. Noua Sally, cea cu vederea limpede, îl vedea cum cântărea posibilităţile. Luă decizia de bun-simţ. Mai bine o ducea înapoi în Ravenswick fără prea multă agitaţie. Nu era genul lui, oricum, să forţeze o fată. Sau cel puţin aşa interpretă Sally ridicarea resemnată din umeri. — OK, atunci. Dacă eşti sigură că asta vrei... Depăşiră autobuzul exact înainte să facă la dreapta către Ravenswick, pe lângă vechea capelă. Fără să întrebe de direcţie, Robert conduse duba încet pe deal, pe lângă Hillhead. Sally văzu că bătrânul pusese un carton în geam. Probabil se simţea deranjat de faptul că oamenii se uitau înăuntru. — Unde vrei să te las? întrebă Robert. — Lângă casa Catherinei. Acolo opreşte autobuzul şi mama o să-l vadă cum coboară dealul. Era un test? Dacă da, el îl trecu. — Nu ştiu unde e casa ei. — Chiar aici. Robert trase pe dreapta, lângă maşina lui Euan Ross. — Drăguţ loc, zise el. Mai mult decât orice pe lume, ea nu voia să vorbească acum despre Catherine sau Euan Ross. Nu-i păsa dacă mama ei o vedea stând în faţa casei Catherinei înainte de sosirea autobuzului. Deschise uşa dubei. — Mulţumesc că m-ai condus. Robert se întinse s-o sărute, dar ea ieşise deja din maşină. — Ne mai vedem? De data asta nu putea să-şi dea seama din vocea lui ce dorea cu adevărat. — Sunt sigură că mai dăm unul de altul, îi răspunse. Într-un loc ca ăsta... Era mândră de ea că nu se înflăcărase şi nu intrase în jocul lui. Nu mai ştia ce voia. Lucrurile nu erau deloc simple. Pentru prima e 132 >

dată de când murise Catherine, simţi că-i vine să plângă. El nu spuse nimic. Ambală motorul şi plecă. Ea rămase tremurând în stradă. Privi fereastra camerei Catherinei până când autobuzul apăru sus pe deal. - 133

Capitolul 19 În seara aceea, Sally continuă să se gândească în camera ei la prima întâlnire cu Robert. Când îl întâlnise cu adevărat. Bineînţeles că ştia cine era şi-l mai văzuse şi înainte. Toată lumea îl ştia. Tatăl lui era preşedintele consiliului, iar în anul acesta urma să fie Guizer Jarl la sărbătoarea Up Helly Aa. Robert avea să fie în grupul lui şi să-l urmeze în timpul procesiunii. Toată lumea spunea că Michael Isbister era o alegere potrivită. Un om de nădejde. Robert vorbise despre asta, iar Sally ştia că e mândru de tatăl lui. Mândru şi puţin invidios. Într-o zi, spusese el, avea să devină el însuşi Jarl. Îşi imagina cum avea să fie, să străbată străzile în timp ce toată lumea se uită la el. Dar prima oară vorbise şi îl atinsese pe Robert în toamnă, la o seară dansantă care se organizase la amfiteatru ca să strângă fonduri pentru o cauză caritabilă la care lucrase tatăl său. Ceva legat de plantele rare. Sau de delfini. Întotdeauna era o cauză de genul ăsta când era vorba de tatăl ei. Ea n-ar fi vrut să meargă. Ce-ar fi spus copiii de la şcoală când ar fi aflat? Nu-i mai dădeau atâta bătaie de cap de când intrase Catherine în viaţa ei dar, chiar şi aşa, puteau să-i facă viața destul de nefericită. Mama ei nu-şi dorise nici ea să meargă, dar lucrurile ieşeau de obicei aşa cum dorea tatăl ei. Margaret fusese înduplecată în cele din urmă. Şi se comportase ca o martiră. Sally nu depusese prea mult efort să se pregătească. Purta o rochie îngrozitoare pe care mama ei i-o cumpărase de Crăciunul trecut dintr-un catalog obscur. Nu se fardase, nu se deranjase să folosească nici măcar corector pentru coşuri. Şi fusese la fel de plictisitor pe cât se aşteptase să fie. Câţiva bătrâni scârţâiau la viori. O fată grasă pompa la acordeon. Masă comună. Sally mâncase mai mult decât ar fi trebuit. Şi aşa nu era nimic altceva de făcut. Apoi apăruse Robert. Uşor beat, evident. Pus pe glume. Ce e 134 >

altceva ar fi putut face acolo? Era prima noapte friguroasă din anotimp şi un val de aer rece pătrundea în încăpere de fiecare dată când uşa se deschidea. Unul dintre aceste valuri de frig pătrunse odată cu Robert, care avea faţa roşie şi râdea împreună cu nişte prieteni de-ai lui. Era masiv şi frumos ca un zeu scandinav uriaş. Bătrânii nu-l prea plăceau. Le putea auzi comentariile acide despre starea în care se afla şi despre cât de ruşinos era să-şi dezamăgească tatăl în felul acela. Dar la ce altceva să te aştepţi, se întrebau ei, dacă maică-sa se comporta cum se comporta? Ea se uitase la el de unde era aşezată pe un taburet tare pe care-l înclinase ca să se sprijine de perete. Părinţii ei dansau, mama ei se distra, uitând parcă de toate protestele de mai înainte, arătând chiar bine pentru vârsta ei. Dansa bine. Picioarele îi erau sprintene în ciuda faptului că avea o conformaţie masivă. În capătul amfiteatrului fusese amplasat un bar, iar Robert se aşezase acolo. Sally nu băuse, chiar dacă fusese tentată să fure un pahar când părinţii ei nu se uitau. Tatăl său o privea peste umărul mamei ei şi îi zâmbea. Sally se gândea că părea aproape fericit. Îşi dorea să-l înţeleagă mai bine, să-i poată spune la ce se gândeşte. Îi zâmbise înapoi scurt, dar toată atenţia ei era concentrată asupra lui Robert. În clipa aceea el se îndepărtă de bar şi se apropie de Sally. Se propti de perete, lângă ea. În ciuda aerului rece care pătrunsese pe uşă, ea simţi dintr-odată că-i era foarte cald, ba chiar că începea să transpire.
— Vrei să dansezi? Se înclinase. Îi luase mâna ca s-o ajute să se ridice exact când unul dintre violonişti anunţa un dans scoţian vioi. Încă îşi amintea ce simţise când mâna lui puternică se odihnise pe spatele ei, ghidându-i paşii, deşi ştia dansul la fel de bine ca el. Şi, văzându-l atât de aproape, cu umerii lui laţi, cu muşchii care-i zvâcneau pe braţele groase, cu picioarele puţin îndoite de parcă s-ar fi balansat pe puntea unui vas, se gândise că era exact aşa cum trebuia să fie un bărbat, nu ca slăbănogii ăia de băieţi din clasa ei sau ca profesorii e 135

ăia molâi. Mai târziu, când părinţii ei dansau cu spor, Robert o împinsese afară şi o sărutase, frământându-i fesele în mâini şi împingându-se cu bazinul în ea. Nu prea reuşise să se bucure de moment aşa cum s-ar fi cuvenit. Era îngrijorată că mama ei ar fi putut să apară în cadrul uşii şi i-ar fi văzut. Se grăbiră să intre imediat ce muzica se oprise. Sally se şterse pe buze cu dosul palmei. De atunci visase încontinuu la Robert. Când avea o zi proastă la şcoală, numai gândurile la el puteau s-o liniştească. lar acum, visele se reîntorseseră. Nu conta că în bar avusese îndoieli. Avea nevoie de fantezii mai mult ca niciodată. Ajunse acasă exact la aceeaşi oră la care ar fi ajuns dacă ar fi luat autobuzul şi îşi bău ceaiul cu mama ei, aşa cum făcea în fiecare după-amiază. Apoi, când Margaret se apucă să-şi întocmească planul pentru lecţia de aritmetică de la clasa a şasea, se retrase în dormitorul ei, susținând că are o grămadă de teme, şi visă la Robert. Mai târziu, când cobori în bucătărie, văzu că tatăl ei venise acasă de la muncă. Îşi scosese cizmele şi stătea în şosete chiar în dreptul uşii. Mama ei era şi ea acolo, dar nu-şi vorbeau, nici măcar nu se uitau unul la celălalt. Probabil se certaseră şi se opriseră când auziseră zgomot de paşi. Oricum, ar fi fost ceva neobişnuit. Sally nu-i auzise niciodată ridicând vocea unul la celălalt. În general, mama ei făcea ce dorea, dar dacă Alex insista, Margaret renunţa imediat. Ştia că n-avea rost să işte o ceartă. În chestiuni care-l priveau în mod direct, era foarte încăpățânat, de nezdruncinat, ca o stâncă. Cel mai important lucru pentru el era munca lui. Asta zicea Margaret din când în când, mormăind ca o şcolăriţă sfidătoare, dar nu îndeajuns de curajoasă încât s-o spună cu voce tare. Dar Sally o auzise, şi probabil ea asta şi intenţionase. În orice caz, Sally percepea munca lui Alex ca pe un spectru omniprezent care-i despărţea părinţii, la fel ca în experimentul pe care-l făcuseră la fizică într-a noua, când magneţii nu se uneau indiferent cât de mult încercai. e 136 >

Acum, mama lui Sally făcea tot posibilul să pară drăguță. — Ai avut o zi bună? i se adresă lui Alex, nu lui Sally. Ea avusese parte deja de întrebările legate de ziua ei la şcoală. — Destul de bună, îi răspunse el. S-a mai găsit nişte petrol pe o plajă de lângă Haraldswick. Probabil că vreun căpitan a spălat cala vaporului. Te-ai aştepta ca până acum să ştie cum stau lucrurile. — În perioada asta a anului, nu poate face prea mult rău. Până se întorc păsările la cuiburi, în primăvară, o să dispară. Margaret nu se putea abţine. Credea că Alex exagerează întotdeauna în privinţa serviciului. Chiar conta dacă mureau câteva păsări de mare? — Nu asta e ideea, o privi el mânios în timp ce se dezbrăca de haină şi o agăța în cuier. Sally se întreba uneori de ce se căsătorise. Fără Margaret, ar fi putut să lucreze tot timpul, iarna să stea lipit de computer şi să cutreiere insulele când se încălzea. Bănuia că părinţii ei ţineau unul la celălalt, sau măcar că se iubiseră cândva. Bineînţeles, nu credea că mai fac sex acum. La vârsta lor, nici nu te-ai fi aşteptat la asta. Probabil nu mai făcuseră sex de când se născuse ea. Dar se gândea că, probabil, tatăl ei ducea dorul unei relaţii fizice. Observase cum se uita la femei. Femei mai tinere. Uneori o atingea pe Margaret, îşi lăsa mâna să alunece pe corpul ei. Lui Sally i se părea că gestul ascundea ceva disperat. Disperat şi puţin jalnic. Mama ei gătise pui, o trataţie la mijloc de săptămână. — Ceva care să ne mai ridice puţin moralul, spuse ea când Sally se aşeză la masă. Sally simţise mirosul de la ea din dormitor şi abia aşteptase să mănânce, dar acum stătea la masă şi nu putea nici măcar să se uite la farfurie. În mod normal, mama ei ar fi făcut scandal şi s-ar fi văitat de mâncarea bună care se irosea, dar astăzi părea doar uşor îngrijorată. Sally se scuză de la masă şi-şi lăsă părinţii să mănânce în linişte. e 137 >

Capitolul 20 Jimmy Perez ştia că ar fi trebuit să se întoarcă la casa îngustă de pe malul mării şi să-şi sune mama. Când Sarah plecase, nu-şi mai dorise nimic altceva decât să se întoarcă degrabă în Fair Isle, unde se simţise întotdeauna în siguranţă. Promovarea din Shetland fusese un lucru bun, chiar dacă îşi spusese că avea să rămână numai până când găsea un teren mai aproape de casă. Era tipic pentru el ca acum, când în sfârşit i se oferea ceea ce-şi dorise, să nu se poată hotărî. Ancheta îl bulversa. Nu mai putea să vadă limpede. În timp ce se apropia de casa lui Fran Hunter, se intersectă cu duba lui Robert Isbister care urca dealul. Duba trebui să se oprească la răscruce şi Perez zări plăcuţa de înmatriculare personalizată şi părul blond deschis al lui Robert care strălucea în lumina farurilor. Toată lumea îl cunoştea pe Robert. Ce căuta acolo? Pe unde fusese în vizită? În Hillhead? Acasă la Euan Ross? La şcoală? Putea să fie el prietenul care-i dăduse un mesaj Catherinei atunci când se afla împreună cu Scott? Catherine avea cu siguranţă gusturi mai rafinate decât să-şi piardă timpul cu unul ca el. E adevărat că era destul de arătos — şi asta numai dacă-ţi plăcea tipul macho scandinav — dar Catherine probabil că şi-ar fi dorit mai mult de atât. În casa lui Fran, luminile erau aprinse. Perez nu se opri, dar îşi imagină cum era înăuntru. Cald şi plăcut. Mama şi fetița cuibărite în fotoliul mare de lângă foc, citind împreună dintr-o carte ilustrată. Părul fetiţei încă umed după baie, mirosind a curat, mama -— somnoroasă, în sfârşit liniştită. Asta-mi doresc, îşi zise. Adăugă aproape imediat: Oare ar fi destul? Încă se gândea la asta în timp ce conducea pe şoseaua spre Ravenswick. Trecu de Hillshead fără să observe dacă Magnus era prin preajmă. Maşina lui Euan era parcată în faţa casei mari, dar nu se vedea niciun semn care să arate că s-ar afla cineva înăuntru. Ferestrele enorme erau întunecate. Sună la sonerie, dar nu primi e 138 >

niciun răspuns. Se gândi că, probabil, cineva îl invitase pe profesor în oraş, mai mult ca să-l îndepărteze de toate amintirile legate de fiica lui. Până la urmă, trebuia să aibă câţiva prieteni la şcoală. Apoi o lumină se aprinse undeva într-o cameră din spatele casei. O siluetă se strecură printr-o uşă deschisă. Urmară paşi lenți, ca ai unui om bătrân. Uşa se deschise. — Îmi pare rău că vă deranjez, spuse Perez. Putem sta puţin de vorbă? Euan rămase o clipă nemişcat, clipind de parcă nu l-ar fi recunoscut pe inspector, sau ca şi când tocmai s-ar fi trezit din somn, nesigur de locul în care se afla. Făcu un efort vizibil să se adune şi răspunse la fel de curtenitor ca întotdeauna: — Da, da, intraţi. Îmi cer scuze că v-am făcut să aşteptaţi. — V-am trezit? — Nu chiar. Mi-e foarte greu să adorm. Visez cu ochii deschişi, retrăiesc momente din trecut, încerc să prind ceva din ea cât încă i se mai simte parfumul prin casă. E real, să ştiţi. Parfumul ei. Sau poate şamponul pe care-l folosea. Ştiu că n-o să mai reziste mult... În curând o să dispară, aşa cum a dispărut şi ea. Se întoarse şi intră în casă. Perez îl urmă. Se opriră în bucătărie. Euan aprinse luminile şi umplu cafetiera, încercând în tot acest timp să-şi readucă gândurile în prezent. — Sper că e-n regulă dacă stăm de vorbă aici. Bucătăria era una funcţională şi modernă, cu multe ustensile din oţel inoxidabil şi multă marmură. Nu puteau să existe prea multe amintiri despre Catherine aici, Perez nu putea că contamineze locul cu întrebările lui. — Desigur. Fără să mai aştepte să fie invitat, Perez se aşează pe unul dintre scaunele înalte de lângă masa de lucru. — Cafea? — Vă rog. — Aţi venit cu informaţii? întrebă Euan. Sau cu întrebări? - 139 +

— Mai mult întrebări. Primim rezultatele autopsiei abia mâine. — Mă bucur că pleacă în sud cu vaporul, comentă Euan. Îi plăcea să meargă cu vaporul... Niciodată nu i-a plăcut avionul. Ridică privirea. — Ce prostii îndrug... — Ba deloc. Şi eu prefer vaporul. Îmi place ideea că te duci la culcare într-un loc şi te trezeşti în altul. Te face să-ţi dai seama cât de departe suntem de toate. — Am crezut că o să fie în siguranţă aici. Am crezut că aici e altfel. Euan se întoarse brusc cu spatele să prepare cafeaua. — Spuneaţi ceva de nişte întrebări? — Agentul care a cercetat camera ei a dat peste o poşetă, dar încă n-am găsit cheile Catherinei. Era ceva obişnuit să plece de acasă fără chei? — Nu sunt sigur. Eu întotdeauna încui uşa. Obişnuinţa, presupun. Poate că era mai nepăsătoare la capitolul ăsta. — Am fost la şcoală să stau de vorbă cu profesorii şi elevii. Am vorbit cu un băiat pe nume Jonathan Gale. El a adus-o pe Catherine acasă de Revelion. Îl cunoaşteţi? — Nu-i sunt profesor, dar îl cunosc. Un băiat isteţ. A fost pe la noi o dată sau de două ori. Mi s-a părut că o plăcea pe Catherine. Doar nu credeţi că el a omorât-o? — Nici vorbă. Doar îi verific povestea. Făcu o pauză. — Numele de Robert Isbister vă spune ceva? Euan se încruntă. — Nu. Ar trebui? Cred că avem un Isbister în şcoală, dar nu Robert. Cel puţin, aşa cred. — Probabil nu-i nimic serios, explică Perez. E mai mare decât Catherine, dar e posibil să fi fost unul dintre tipii cu care se întâlnea pe la petreceri. Doar ce l-am văzut trecând acum pe şosea. Mă întrebam dacă fusese în vizită la dumneavoastră. e 140 >

— Au venit câţiva colegi mai devreme, în timpul zilei. Au fost foarte drăguţi, mi-au adus şi ceva de mâncare. Presupun că va trebui s-o termin cândva. Dar de atunci, nu, nu am mai avut niciun vizitator. Euan nu se aşezase încă. Îşi turnase cafeaua şi sorbea din ea în picioare. Perez îşi dădea seama că era disperat să aibă iarăşi casa numai pentru el, înainte ca parfumul slab al fiicei sale să dispară de tot. — Atunci asta ar fi tot. Revin mâine, când o să am veşti de la autopsie. Aveţi vreo întrebare pentru mine? Nu se aştepta la nimic. Se gândea că Euan o să-l conducă scurt şi recunoscător la uşă. Dar profesorul dădu din cap în semn de aprobare. — Bătrânul din Hillhead... — Da. — Lumea spune că el ar fi vinovatul. Că n-ar fi prima dată. Că a mai ucis şi înainte... — Sunt numai zvonuri. N-a fost niciodată pus sub acuzare. — Când am auzit prima dată, mi s-a părut că nu mai conta, oricum. Catherine nu mai este în viaţă. De ce mi-ar mai păsa de altceva? Dar, dacă este adevărat, înseamnă că moartea Catherinei ar fi putut fi evitată. Se uită fix la Perez. Prin ochelari, ochii lui păreau neobişnuit de mari. — Mi s-ar părea de neiertat. Apoi îşi puse cu grijă cana pe masă şi-l conduse spre ieşire pe Perez. Acesta rămase un timp în maşină, gândindu-se la ceea ce-i spusese Euan. Soneria telefonului îl trezi din visare. Era Sandy Wilson de la Biroul de Investigaţii. — Am primit un telefon de la Fran Hunter, gospodina care-a descoperit cadavrul. Gospodină? Când încetează o femeie să fie pur şi simplu femeie şi devine e 141 >

gospodină? — Ce voia? — Nu ştiu. N-a vrut să vorbească cu tipul din Inverness care a răspuns la telefon. Vrea să vorbească doar cu tine. Perez ignoră tonul ştrengăresc din glasul lui Sandy. Din partea lui era ceva firesc şi nu însemna nimic. — Când a sunat? — Acum zece minute. Spunea că o să fie acasă toată seara. — Acum sunt în Ravenswick. O sun şi poate trec pe la ea în drum spre casă. Bătu încet la uşă, pentru că era posibil ca micuța Cassie să fie deja în pat. Dar era încă trează, exact aşa cum îşi închipuise mai devreme. Era în halat şi papuci şi stătea la masă. Deasupra buzei superioare avea o mustață colorată de la ciocolata caldă pe care o bea. Fran se uită pe fereastră înainte să-i deschidă uşa. Oamenii făceau asta peste tot în Shetland. Aici, mai mult ca oriunde, îşi zise el, poezia lui John Donne, pe care o învățase la şcoală, era adevărată. Moartea unei persoane îi afectase pe toţi, îi făcuse să vadă altfel lumea. Şi asta poate că nu era un lucru tocmai rău. Ei de ce ar trebui să fie protejaţi? De ce ar fi fost ei aşa deosebiți? — Nu mă aşteptam să ajungeţi atât de repede, spuse Fran. Sper că nu v-am făcut să alergaţi după cai verzi pe pereţi. Probabil că nici nu e foarte important... Puteţi să aşteptaţi o clipă s-o scot pe Cassie de aici? El se aşează pe fotoliul mare, cel în care îşi imaginase că stătea Fran. Ea îi aduse un pahar de vin roşu, pe care el ştia că ar fi trebuit să-l refuze, dar n-o făcu, şi o felie de plăcintă cu brânză şi spanac. — Bănuiesc că n-aţi avut timp să mâncaţi, îi spuse ea pe un ton neutru. Între timp, el le auzi pe mamă şi fiică fredonând un cântecel despre o vulpe într-o cutie, apoi auzi sunetul indescifrabil al cuvintelor dintr-o poveste. — Scuze că am întârziat. e 142 >

Fran era acum lângă el. Îşi turnă şi ea un pahar cu vin. Perez îşi dădu seama că probabil aţipise. — Aţi vrut să vorbiti cu mine. El vru să-i ofere locul din fotoliu, dar ea dădu din cap şi se aşează pe podea, cu capul întors spre focul din şemineu, aşa încât nu putea să-i vadă ochii. — Probabil nu are nicio importanţă. Probabil aveaţi deja informaţia. — Spuneţi-mi oricum. — Cassie a stat noaptea trecută cu tatăl ei. M-am dus s-o iau azi după-amiază. Fran ezită o clipă. — Ştiu unde a fost Catherine cu o noapte înainte s-o văd cum cobora din autobuz cu Magnus Tait. Mi-a spus Duncan. — N-a încercat să ia legătura cu mine, spuse Perez pe un ton neutru. Cel puţin, nu din câte ştiu eu. — Nici n-ar face-o. Din punctul lui de vedere, faptul că ar trebui să se deplaseze până în Lerwick, poate chiar să dea o declaraţie, n-ar fi decât o inconvenienţă. Aşa e el. Întotdeauna ocupat. Întotdeauna cu treabă. — Până acum, am solicitat doar informaţii la nivel general, spuse Perez. Mâine va avea loc o conferinţă de presă. Lucrurile astea se organizează mai greu decât crede lumea. — A fost la o petrecere în Haa, la una dintre casele lui Duncan. Jumătate din Shetland a fost acolo. O să fie uşor să obţineţi o confirmare. Perez participase de câteva ori la petrecerile lui Duncan. Erau legendare. Se intra fără invitaţii şi nu era niciodată ceva formal. Vestea se răspândea mai iute ca focul. Noaptea asta rămân la Haa. Petrecerile nu se terminau niciodată prea devreme. Când barurile se pregăteau să închidă, luai un taxi, sau un prieten mai puţin abțiguit decât ceilalţi, şi mergeai în nord. Nu ştiai niciodată peste cine puteai să dai acolo. Cel mai adesea, cântăreți. Lui Duncan îi făcea plăcere e

să încurajeze tinerele talente. Cel puţin, aşa descria el lucrurile. Perez nu fusese niciodată sigur ce le ieşea tinerilor cu viori şi chitare în urma sindrofiilor, în afară de timpul petrecut acolo şi felul în care erau periaţi ca nişte vedete. Uneori, puteai să te ciocneşti de câte o vedetă în devenire când treceai pe lângă oaza lui Duncan din Highland Park. Un actor în vacanţă, sau un politician care se afla acolo pentru o conferință, un director mărunt, sau un producător de care auziseră numai cei care se învârteau prin lumea artei. Lui Duncan îi plăcea să încurajeze arta în general. Şi sofisticarea. Probabil cu asta simțeau tinerii că se aleg când mergeau să benchetuiască acolo. Invitaţii erau îmbrăcaţi fistichiu şi discutau despre subiecte savante. Nu era ca şi când te-ai fi dus să dansezi la balul primăriei. — V-a spus Duncan cu cine venise Catherine la petrecere? — Nu părea să ştie. Cred că era mai pe dinafară decât de obicei. Avusese o ceartă cu Celia. Celia Isbister. Mama lui Robert. În Shetland, aşa funcționau lucrurile. Nu era neapărat important. Oamenii aveau relaţii complicate şi ascunse. — Ştii cumva dacă a fost şi Robert acolo? — Nu ştiu, Duncan nu mi-a spus. De obicei e nelipsit. Vocea îi era aspră, uşor duşmănoasă. — Nu vă place de el. — E un copil răsfăţat, de bani gata. Mă rog, nu prea e vina lui. — Nu mai e un copil. — Păcat că încă se comportă ca un copil. Ea se întoarse, atingându-i genunchiul lui Perez cu umărul. — Ştiţi ce, nu mă băgaţi în seamă. Mi-e greu să n-am o părere negativă despre familia aia. Mama lui mi-a distrus căsnicia. Sau, cel puțin, Duncan a distrus-o. Ea a fost doar un complice. Acum, însă, se pare că i-a ajuns. A ieşit şi ea din povestea asta. S-a întors definitiv la Michael. Destul de convenabil, chiar înainte de festivalul focului. O să fie acolo şi o să-l susţină de dragul aparenţelor. Toţi o e

să comenteze că formează o familie drăguță. Duncan e din nou pe cont propriu. Bietul şi singuraticul Duncan. Pentru prima dată, Perez îşi zise că Fran începuse să bea înainte ca el să ajungă acolo. — Catherine v-a spus vreodată că l-ar cunoaşte? — Pe Robert? Nu. — Dar pe Duncan? — Nu, dar nici n-ar fi spus ceva, nu-i aşa? Sigur ştia că e fostul meu soţ. Chiar dacă era nou venită, probabil auzise bârfele. Şi doar nu credeţi că Duncan s-ar fi dat la Catherine? Era doar un copil. Dar, în timp ce vorbea, el îşi dădu seama că ea se gândea la varianta asta şi că nu putea să şi-o scoată din minte. Probabil că se mai gândise la asta şi înainte. — Puteţi să-mi spuneţi mai multe despre petrecere? Duncan v-a mai povestit şi despre ceilalți invitaţi? — Nu. Dar am avut impresia că era atât de afectat de povestea cu Celia încât n-ar fi observat nici dacă intrau în casă Victoria şi David Beckham. Chestie care nu-i stă deloc în fire. Perez se ridică fără tragere de inimă. În alte condiţii ar fi rămas să împartă restul vinului din sticlă cu ea, poate chiar i-ar fi sugerat să iasă împreună la un moment dat. La cinema. Fran era o femeie dedicată artei. Asta era ceva care i-ar fi plăcut. Pe la sfârşitul săptămânii, după ce s-ar fi cunoscut mai bine, poate că i-ar fi spus că o iubeşte. Probabil că era mai bine ca ea să fie implicată în anchetă, iar el să nu poată nici măcar s-o sărute pe obraz la plecare. e 145

Capitolul 21 Magnus stătea ţeapăn în scaun şi asculta. Nu putea să vadă în afara casei. Se ocupase el însuşi de asta. În timpul zilei, o grămadă de oameni încercaseră să privească înăuntru şi, pe la amiază, deja nu-i mai putea suporta. Primul vizitator a fost un poliţist tânăr, care a cerut să-i vadă cizmele. — Care cizme? Nu înţelesese. Încerca să-l păcălească, să nu mai poată ieşi afară? — Cizmele pe care le purtaţi când aţi văzut fata, i-a explicat omul. l-aţi spus inspectorului Perez că aţi traversat câmpul şi aţi văzut-o. — Aşa. — Avem nevoie de ele. Ca să le comparăm cu urmele de paşi pe care le-am găsit. Magnus tot nu pricepea foarte clar ce vrea poliţistul de la el, dar arătase spre cizme, care erau aşezate pe o bucată de pânză de sac în verandă. Poliţistul se aplecase, le îndesase într-o pungă de plastic şi plecase cu ele cu tot. La scurt timp după aceea, se auziseră din nou bătăi ferme în uşă. Magnus deschisese, crezând că erau tot poliţişti, dar nu, era o femeie de la un ziar, cu un carnet în mâini, care vorbea aşa de repede — taca-taca-taca — că nici nu se înţelegea ce spune. Mai mult, îl speriase cu vocea ei stridentă, cu nasul ascuţit care parcă voia să-l împungă şi cu pixul pe care i-l tot aţintea spre piept. După aceea n-a mai răspuns la nicio bătaie în uşă. Se aşezase la masă şi se prefăcuse că citeşte o revistă veche care zăcea prin preajmă de când murise maică-sa. De ce o păstrase, oare? Îşi zise că o fi existat un motiv, la un moment dat, dar nu-şi mai amintea. Puteau să-l vadă prin fereastră şi se aplecau şi ciocăneau în geam ca să-i atragă atenţia, dar îi speriau corbul din colivie. Atunci a pus piciorul în prag; a turtit câteva cutii şi le-a bătut în cuie la geam. e 146 >

Acum nimeni nu mai putea să vadă înăuntru, dar nici el nu mai vedea afară, ceea ce îl făcea deja să se simtă ca un prizonier. Nu mai ştia cum e vremea sau dacă Garda de Coastă îşi încheiase cercetările pe deal. Probabil că se şi întunecase. Ştia asta după ora indicată de ceasul mamei lui. În mintea lui, afară încă era bulucită o mulţime de oameni care abia îl aşteptau să iasă ca să-i strige mizerii. Nu mai auzise niciun zgomot de ceva vreme, dar ei puteau să fie în continuare acolo, aşteptând în tăcere ca să-l ia prin surprindere, precum monştrii din coşmarurile pe care le avea când era mic. După moartea lui Agnes, coşmarurile începuseră să fie tot mai groaznice. În vis o vedea palidă şi slabă, aşa cum ajunsese când tusea convulsivă se transformase în pneumonie. În cele din urmă, o duseseră la spital. Scuipa sânge când tuşea. Braţele şi picioarele erau albe şi osoase. Îi aminteau de oasele de oaie pe care văzuse că le ciuguleau animalele şi păsările când carcasa rămânea pe câmp. În visele lui, însă, Agnes se afla încă la Hillhead şi se îndeletnicea cu treburile ei obişnuite: o ajuta pe mama lor la gătit curăţând cartofi sau băgând ceva la cuptor, sau mulgea vaca pe care o ţineau în şopronul de lângă casă; stătea ghemuită lângă animal, trăgea şi strângea de uger şi murmura un cântecel pentru sine în timp ce lucra. Şi devenea tot mai slabă. La finalul visului, chiar înainte să se trezească leoarcă de sudoare, tot ce mai rămânea din ea era zâmbetul sângeriu şi ochii cenuşii schimonosiţi. Acum, în timp ce stătea în fotoliul mamei lui şi fixa pendula cu privirea, coşmarurile se întorceau. Oamenii pe care şi-i închipuia aşteptându-l afară nu-i erau străini. O vedea pe sora lui cum bate în geam sau zgâlțâie uşa, mirată s-o găsească încuiată. Se ridică şi-şi turnă un deget de whisky. Îi tremurau mâinile. Simţea că înnebuneşte dacă mai rămâne acolo. Oricine s-ar fi simţit aşa dacă ar fi fost încuiat într-o cameră fără vedere afară şi ar fi aşteptat să-l salte poliţia. Scutură din cap ca să alunge gândurile e 147 >

prosteşti şi încercă să-şi amintească de Agnes pe vremea când era bine. EI fusese întotdeauna greoi şi încet. Ea, în schimb, era delicată ca o pasăre. Parcă zbura peste dealuri pe scurtătura către şcoală, iar părul flutura în urma ei. „Uită-te la soră-ta" îi zicea mama ca să-l facă de râs. „E mai mică decât tine şi nu strică tot ce atinge. Nu-i o proastă mare şi neîndemânatică. De ce nu poţi fi şi tu ca ea?" Şi-o imagină cum ţopăia în curtea şcolii. Alte două fete ţineau capetele unei sfori şi Agnes sărea. Nu spunea poezioara din joc, era concentrată doar să numere în gând. El o privea mândru, aşa de mândru că rânjetul îi umpluse toată faţa şi îi rămăsese acolo toată ziua. Ea purta o rochie de pânză imprimată care se decolorase de la spălat şi era atât de scurtă acum, că aproape i se vedeau chiloţii când sărea. Oare Catrionei îi plăcuse şi ei să sară coarda? Îl deranja că nu mai ținea minte. O mai văzuse de câteva ori prin curtea şcolii sau când găsise vreun motiv să meargă pe țărm ca să mai culeagă o bucată de lemn folositoare, un rest de plasă sau vreun butoi. De cele mai multe ori stătea pur şi simplu cu prietenele ei vorbind şi chicotind întruna. Pe atunci erau alte vremuri. Nu ca în copilăria lui şi a lui Agnes. Când Catriona creştea, avea televizor în casă şi cataloage cu haine moderne. Şi mult mai multe jucării, nu doar bucăţi de sfoară. Pe insule ajunsese industria petrolului şi oamenii aveau bani să cumpere computere şi jocuri sofisticate, iar profesoarele îi duceau pe copii în excursii în sud. Odată, la şcoală se organizase o excursie la Edinburgh. Câteva mame, îmbrăcate elegant pentru o asemenea aventură, participaseră şi ele. Doamna Henry, învăţătoarea, stătuse cu o coală de hârtie în mână lângă autobuzul care trebuia să-i ducă la aeroport. Făcea lista de prezenţă, deşi îi cunoştea foarte bine pe toţi copiii. Catrionei îi plăcuse tare mult oraşul. Când se întorsese acasă, vorbise zile întregi despre el. Venise la Hillhead special ca săi povestească doamnei Mary Tait, iar el se oprise din teme ca s-o asculte. El nu plecase niciodată de pe insule şi îi pusese Catrionei o e 148 >

mulţime de întrebări — despre autobuze, despre magazinele mari şi despre cum era să mergi cu trenul. Fata râsese de el şi îi spusese să meargă într-o zi la Edinburgh. Era la doar o oră distanţă cu avionul. Următoarea vizită la Hillhead a fost în ziua în care a dispărut. Fusese o vreme groaznică, cu un vânt de sud-vest teribil pentru perioada aceea a anului: nu rece, dar cu siguranţă aprig. Mama ei o trimisese afară şi ea se plictisise, aşa că venise aici. Era răutăcioasă şi batjocoritoare, de parcă vântul intrase în ea şi o sălbăticise. Nu voia să se mai gândească la ziua aceea. Nu voia să se mai gândească la zăcământul de turbă şi la grămada de pietre de pe deal. Toate coşmarurile s-ar fi întors să-l bântuie. e 149 +

Capitolul 22 Roy Taylor stabilise întâlnirea pentru mijlocul dimineţii, nu chiar la prima oră. Spera să primească nişte rezultate de la patolog până atunci, deşi era conştient că cerea prea mult, iar acum era deja zece şi jumătate şi încă aştepta. Îl rugase pe Billy Morton să-l sune de la Aberdeen imediat ce avea informaţii utile. Măcar obţinuseră raportul anchetei judiciare, dar din laborator nu venise nimic. Dura câteva zile, chiar şi în regim de urgenţă. Jimmy Perez stătea tăcut la un pupitru din fundul sălii, ascultând explicaţiile lui Taylor despre întârziere şi despre cât de mult îl frustra chestia asta. Trebuia să asculte cu mare atenţie din pricina accentului scouses, cu vocale ciudate, stâlcite. Inspectorul le atrăsese atenţia de la bun început. Avea prezenţa scenică tipică unui actor sau cuiva care practică stand-up comedy. Parcă te obliga să-l priveşti. Perez şi-ar fi dorit să aibă aceeaşi prezenţă, aceeaşi abilitate de a-şi motiva oamenii. Vremea se mai înmuiase şi locul începea, parcă, să se dezgheţe. În pauzele din conversaţie, lui Perez i se părea că aude cum se topeşte zăpada. Norii care plutiseră toată noaptea deasupra mării se rostogoleau peste insulă, iar în cameră era la fel de întuneric ca la precedenta întrunire a echipei, la ivirea zorilor. Taylor analiza raportul anchetei judiciare. — În afară de agentul local, chemat primul la locul crimei, există alte trei seturi de urme de paşi, anunţă el. Agent local. Era mai politicos decât ceilalţi. Perez credea că, pe propriul teritoriu, Taylor ar fi folosit o altă denumire pentru oamenii în uniformă care îndeplineau munca de rutină. Aici, în schimb, era foarte atent să nu jignească pe nimeni. — Zăpada era suficient de adâncă să reţină bine urmele şi nici nu 6 Dialect al limbii engleze vorbit în Liverpool (n.red.). e

se topise în cursul zilei, aşa că ofițerul criminalist a avut noroc. Se pare că e specialistă în cizme şi pantofi. — Un set de urme îi aparţine doamnei Hunter. Cizme de cauciuc măsura 39. Bineînţeles, există două rânduri de urme pentru fiecare set — cele care vin la locul crimei şi cele care pleacă de acolo. Un alt set de urme, ceva mai recente şi care întretaie, pe alocuri, urmele doamnei Hunter, îi aparţin domnului Alex Henry, soțul profesoarei din Ravenswick. Cizme de piele, mărimea 43. Din nou, era de aşteptat. Ştim că doamna Hunter i-a făcut cu mâna, el a traversat dealul ca să ajungă la ea, după care ne-a sunat de pe propriul telefon mobil. Cel de-al treilea set de urme îi aparţine lui Magnus Tait. Urmele lui nu sunt, însă, foarte clare. E greu de spus cât timp a stat la locul crimei şi de ce se afla acolo. Asta pentru că urmele celelalte sunt suprapuse peste ale lui. El a ajuns la locul crimei înaintea tuturor. Legistul e foarte ferm în această privinţă. Sandy Wilson trase un chiot şi lovi cu pumnul în aer, dar se potoli repede când ceilalţi rămaseră tăcuţi. — Crezi că avem motive de bucurie, Sandy? îl întrebă Taylor. Vorbise pe un ton blând, dar cu o nuanţă de sarcasm pe care Perez şi echipa din Inverness îl sesizară imediat. Politeţea inspectorului avea, fără îndoială, o limită. — Păi asta înseamnă că am găsit criminalul, nu? răspunse Sandy. — Tait a recunoscut deja că a fost la locul crimei, interveni Perez. Nici nu a încercat să ascundă acest lucru, mi-a mărturisit chiar de la prima vizită pe care i-am făcut-o. E consemnat şi în jurnalul anchetei, Sandy. Dar poate n-ai avut timp să-l studiezi încă. — Normal că a recunoscut. Ştia că o să-i descoperim urmele şi s-a gândit să inventeze un motiv... — Nu cred că e capabil de o asemenea gândire strategică, continuă Perez. Ar fi vrut ca Sandy să se resemneze odată, în loc să tot braveze în faţa celorlalţi. — În plus, interveni Taylor, dacă el a ucis-o, cum a ajuns e 151

Catherine tocmai acolo, Sandy? Nu există nicio urmă a fetei. Ce-a făcut, a zburat până acolo? Au cărat-o nenorocitele alea de păsări în gheare? — Poate că a cărat-o chiar Tait. — Catherine era o femeie tânără, înaltă. El e bătrân. Poate a fost puternic odată şi încă e obişnuit cu munca fizică, dar nu cred că ar mai fi în stare s-o care peste două câmpuri fără s-o lase măcar o dată jos, ca să-şi tragă sufletul. Chiar dacă era deja moartă. — Şi atunci, cum a ajuns acolo? Întrebarea îi era adresată lui Taylor, dar inspectorul din Inverness s-a mulţumit doar să-l privească îndelung pe Sandy, în tăcere. — Spune-i, Jimmy, vorbi el în cele din urmă. Tu ai dezlegat acest mister, nu-i aşa? Considerase, probabil, că nu-i poate răspunde lui Sandy fără să-şi piardă cumpătul, spunând ceva ce ar fi regretat ulterior. — A mers acolo, răspunse Perez. A mers singură până acolo, alături de ucigaş, care-o fi acela. lar urmele ei au fost acoperite de zăpadă pentru că a nins. Pe la miezul nopţii a fost o vreme tare rea. L-am sunat pe Dave Wheeler, meteorologul din Fair Isle. O parte din trupul victimei era acoperit de zăpadă deşi, conform legistului, faţa şi pieptul i-au fost curățate cu grijă. Aşa a putut Fran Hunter s-o vadă din stradă. — Dar Tait poate fi acuzat de crimă chiar şi aşa. De ce n-ar fi? Putea foarte bine să revină a doua zi de dimineaţă şi să-i curețe zăpada de pe faţă. — Ar putea fi criminalul, interveni Taylor, incapabil să se mai reţină. Normal că ar putea fi! În orice caz, e suspectul principal! Hai să ne imaginăm scena: e întuneric. După-amiază a invitat-o pe fată la el ca să bea un ceai. Asta ştim. El a recunoscut şi au mai şi fost văzuţi coborând împreună din autobuz. Să presupunem o clipă că a reuşit s-o ţină lângă el toată după-amiaza. Cum a convins-o după aceea să meargă cu el pe deal, pe întuneric? Era o tipă tânără, inteligentă, crescută ia oraş. Nu era naivă, avea şcoala vieţii. Chiar e 152 +

dacă n-ar fi auzit poveştile despre Tait şi dispariția Catrionei Bruce, crezi că s-ar fi aventurat în noapte cu el? Asta o să spună avocaţii apărării. Şi asta mă îngrijorează şi pe mine. Taylor se întoarse rapid cu spatele la Sandy, ca şi cum nu mai merita atenţie. — Jimmy, tu ce crezi? — Nu cred că era genul care să se sperie uşor. lar aici, în Shetland, există încă un sentiment de siguranță, nu? Nu prea se întâmplă lucruri dramatice. Nu de genul tragediilor din alte părți. Ne lăsăm copiii să hoinărească după bunul plac. Ne sperie gândul că s-ar putea apropia prea mult de stânci, nicidecum că ar putea fi răpiți de vreun criminal pervers. Mai putin acum. Acum, suntem şi noi ca restul lumii. Pe toată insula, copiii sunt ținuți în casă şi li se cere să se ferească de bătrâni dubioşi. — În concluzie, cred că e posibil ca fata să fi mers cu el. Poate credea că o să-i arate ceva interesant. Sau era o provocare, un pariu. Un subiect cu care să-şi amuze prietenii a doua zi. Se opri. — În schimb, n-ar fi stat pur şi simplu să aştepte să fie sugrumată. S-ar fi luptat cu el, dar nu există urmele unui atac. Individul n-are niciun fel de zgârieturi pe faţă sau pe mâini. Or să ia o probă de sub unghiile ei, poate aşa vom şti mai multe. — Care ar fi explicaţia ta, Jimmy? continuă Taylor. Prezintă-mi scena, spune-mi cum crezi tu că s-au derulat lucrurile. — Cred că fata a mers până acolo cu cineva cunoscut, cu care se simţea în largul ei. Cineva cu care ar fi mers braţ la braţ ca să se mai încălzească. Atacul a survenit fără nicio avertizare. Eşarfa pe care o purta i-a fost strânsă cu putere în jurul gâtului. Chiar şi aşa, a încercat să se opună, dar atacul a fost atât de brusc, încât nu a mai avut nicio şansă. Ori asta, ori a fost cineva suficient de puternic ca so ia prin surprindere. — Te gândeşti la un iubit, poate? — Poate. Probabil. Dar nu neapărat. - 153 +

— Dă-ne amănunte despre băiatul care-i făcea curte, cel care le-a adus înapoi în seara de Revelion. — Jonathan Gale. Provine dintr-o familie de englezi. S-au mutat de curând la Quendale. E cu un an mai mare decât Catherine şi merge încă la liceu. A venit la mine când eram acolo. Tatăl lui e scriitor şi călătoreşte mult. În fine, amândoi erau străini aici, deci era de aşteptat să se înţeleagă foarte bine. lar el se îndrăgostise lulea de ea. Se vedea de la o poştă, deşi a fost destul de zgârcit în declarații. Se pare, însă, că sentimentul nu era reciproc. Conform declaraţiilor lui Sally Henry, Catherine abia a schimbat două vorbe cu el în maşină când s-au întors de la Lerwick. lar Euan a confirmat că ea nu părea deloc interesată. Însă Gale nu avea cum s-o ucidă. Părinţii lui au declarat că şi-a petrecut cu ei toată seara de 4 ianuarie şi s-au uitat la un film. — Până la miezul nopţii? — Nu chiar, dar se pare că n-ar fi putut să plece cu maşina fără ca ei să-l fi auzit. Ar fi vrut să spună că a stat de vorbă cu puştiul şi că-l plăcuse mult, dar credea că Taylor n-ar fi fost impresionat de acest amănunt. Aşa că a continuat: — Nu trebuie neapărat să fi fost un iubit. Putea fi oricine de care ea nu se temea. — Tatăl? — Cred că s-ar potrivi profilului. Însă el a fost în Lerwick toată seara. Şi care să fi fost motivul? — Dumnezeu ştie! l-am confruntat declaraţiile cu cele ale colegilor lui şi nu prea s-au potrivit la ore. Nu era chiar aşa de târziu, cum a declarat el, când a plecat din oraş. Nu e un motiv serios de suspiciune, dar ar fi avut suficient timp să-şi omoare fata înainte să ningă. Taylor începu să se plimbe prin cameră, ca de obicei. Perez se întrebă, iritat, dacă nu putea să-i dea ceva să-l liniştească. Poate Valium? Sau nişte prăjituri din acelea cu canabis, de care făcea e 154

Sarah în facultate? Cum le spunea? Negrese cu haşiş. — Ştiu unde a fost Catherine în noaptea dinaintea întâlnirii din autobuz cu Magnus Tait. S-ar putea să ne ajute. Taylor se opri brusc. — Pentru Dumnezeu, omule, acum ne spui? Unde? Perez era tentat să spună că nu apucase să intervină în discuţie până acum, dar se abţinu. — A fost la Haa, la una dintre petrecerile lui Duncan Hunter. Se iscă un freamăt de familiaritate, chiar de satisfacţie, din partea localnicilor din Shetland. Taylor, în schimb, nu era deloc amuzat. — Chestia asta ar trebui să însemne ceva? — Duncan e un fel de crai local. Şi om de afaceri, antreprenor. lar petrecerile sale sunt faimoase. Cu toţii am fost măcar la una dintre ele, deşi ne amintim foarte puţin din ceea ce s-a întâmplat acolo. — Da' pe femeia care a descoperit cadavrul n-o cheamă tot Hunter? — Duncan e fostul ei soţ. — Şi are asta vreo importanţă pentru noi? — Doar în sensul în care ea mi-a spus că victima fusese la petrecerea de la Haa cu o seară înainte. Duncan nu s-ar fi sinchisit să ne anunțe. — Aş fi zis că e destul de greu să nu se afle aşa ceva. Taylor se încrunta, încercând să înțeleagă semnificaţia acestui nou amănunt. Perez îl compara cu un antropolog care analiza ritualurile şi moravurile unui trib străvechi. — Adică vreau să spun că nu cred că a fost singura persoană de la petrecerea aia. Ar fi trebuit să aflăm despre asta imediat ce am solicitat informaţii despre victimă, la conferinţa de presă. — Nu cred că Duncan a încercat să facă un secret din asta, spuse Perez. Numai că el e genul de om care consideră că regulile nu i se aplică şi lui. Cum spuneam, nu se sinchiseşte să ridice telefonul, atât. — Un ticălos arogant, adică? - 155

— Cam aşa ceva. — Ar trebui ca unul dintre noi să poarte o discuţie cu el, nu? Unul dintre noi. Unul dintre străini, care să nu fie de prin partea locului. Spiritul de echipă nu rezistase mult timp. — Lăsaţi-mă să vorbesc eu cu el mai întâi, spuse Perez. Dacă simt că mă abureşte, puteţi încerca şi voi. Rămaseră în tăcere o vreme. Pe chipul lui Taylor se vedea clar că se concentra, că analiza informaţiile. La cât de tare se încrunta, parcă puteai să auzi sinapsele cum îi sfârâie. Sună un telefon. Sandy răspunse. — Da, şefu. Avea un ton timid acum, deşi nu ştia cu ce greşise. — E profesorul Morton din Aberdeen. Inspectorul preluă convorbirea din biroul său. În timp ce aşteptară, tăcerea păru să devină din ce în ce mai asurzitoare. Perez se apropie de fereastră şi privi oraşul. Liniile drepte ale caselor cenuşii erau acoperite de ploaia care începuse să cadă în rafale. Taylor reveni cu un carnet A4 în mâini. Luase notițe amănunțite, cu o caligrafie măruntă şi înghesuită. — Catherine Ross a fost sugrumată, anunţă el. Nu cu mâinile goale, ci cu eşarfa pe care am găsit-o lângă ea. Cum ne aşteptam, de altfel. Nu există urme de luptă. Ora morţii? Nu ne e de mare ajutor: între optsprezece şi douăzeci şi patru, în seara de 4 ianuarie. Băuse alcool cu puţin timp înainte de a muri. Şi nu mâncase mai nimic. E aproape sigur că a fost ucisă în locul în care a fost găsită. Se uită la Sandy. — Şi, dacă un om de ştiinţă spune „aproape sigur”, înseamnă că e sigur 110%. În rest, era o femeie sănătoasă şi în formă foarte bună. Întrebări? — Există urme ale unui act sexual recent? întrebă Perez, înainte ca Sandy să întrebe acelaşi lucru, ceva mai direct şi mai puţin delicat. — Nu, răspunse Taylor. Nimic în acest sens. e 156 >

Făcu din nou o pauză. — Era virgină. Cei doi se întâlniră după ce restul echipei se împrăştiase. Fusese ideea lui Taylor. — Găsim o cafea normală pe undeva? Perez l-a dus la Peerie Cafe, pe aleea îngustă de mai sus de port. La parter era plin de femei de vârsta a doua îmbrăcate în hanorace. Luaseră o pauză de cumpărături şi se refugiaseră de vremea rea. Câteva mame erau cufundate într-o conversaţie aprinsă într-un colţ. Una dintre ele alăpta discret. Capul copilului era ascuns de un tricou foarte larg, iar Perez se întrebă cum de reuşea să respire. Găsiră o masă liberă la etaj. În jur era hărmălaie, nu le era teamă că ar putea să-i audă cineva. — Deci, începu Taylor, ce părere ai? Ştii, am presupus mereu că, dacă Tait e implicat în povestea asta, trebuie să existe o motivaţie sexuală. Dar nici pomeneală. — Asta nu înseamnă că n-a omorât-o el. — Da, poate că le prefera curate, continuă Taylor. Credeam că fetele n-au nimic în comun, dar iată că au. Nici Catriona, nici Catherine n-au fost atinse. — Dar n-aveai de unde să ştii asta, mai ales în privinţa Catherinei. — Prenumele lor încep cu litera C, îşi continuă Taylor analiza. Ambele au locuit în aceeaşi casă. Ce coincidenţă, nu? — Poate, răspunse Perez. Asta nu înseamnă că le-a ucis Tait. — Ce fel de om e Duncan Hunter? Perez ridică din umeri. — Nu pot să-l sufăr. Asta nu înseamnă că are o plăcere deosebită să omoare fete. — Locuia aici când a dispărut Catriona Bruce? — Locuieşte aici dintotdeauna. E un peşte mare într-un iaz prea mic. Dar mândria lui n-ar rezista o clipă în lumea mare de afară. e 157 +

Zâmbetul lui Taylor era sarcastic. — Şi cu ce te-a supărat, de fapt? — Am fost colegi la şcoală. Prieteni buni, o vreme. — Şi apoi? Perez ridică din nou din umeri. — Mai bine merg să vorbesc cu el. Să vedem ce are de spus despre Catherine. — Vrei să vorbesc eu cu el? — Nu, ţie n-o să-ţi spună nimic. Taylor îl privi uşor nostalgic, ca un fumător care renunţţase de curând la ţigări şi savura fumul altora. Îi făcea plăcere să fie coordonatorul anchetei, dar ducea dorul conversaţiilor personale cu oamenii. Îşi dorea să fie pe teren şi să ia pulsul acţiunii la cald. — Treci pe la mine când te întorci, să-mi spui ce-ai aflat, încheie Taylor. Perez aprobă din cap, se ridică din scaun şi dispăru în stradă. - 158

Capitolul 23 În acea vreme, Perez credea că Duncan îi salvase viaţa. Aşa a simţit atunci. Avea 13 ani. Era septembrie, la începutul anului şcolar şi trebuia s-o ia de la capăt cu atmosfera Liceului Anderson, cu orele de acolo, cu faptul că locuia la cămin şi că nu putea vorbi cu ai lui decât la telefon. După o vară întreagă petrecută pe insulă, în care îşi ajutase tatăl cu oile şi cu pescuitul, liceul părea o închisoare. Cel mai rău moment era revederea cu băieţii din Foula, care-i făcuseră viaţa grea în primul an şi care, peste vacanţă, nu uitaseră deloc cât de distractivă era chestia asta. În timpul săptămânii se descurca mai uşor. La cămin mai erau şi alţi copii şi era prezent întreg personalul. Sfârşitul de săptămână, în schimb, era groaznic. Ceilalţi copii îl aşteptau cu nerăbdare, dar Jimmy Perez îl ura din tot sufletul. ÎI aştepta, întotdeauna, cu groază. Se imagina la volanul unei bărci micuţe şi vedea cum un val uriaş se ridică deasupra lui şi îl izbeşte cu toată puterea. Inevitabil. Invariabil. Vineri seara număra minutele rămase până luni dimineaţă, calculând în minte procentul de nefericire care se scursese şi cât mai rămânea din coşmar. Apoi, Duncan Hunter începuse să-l simpatizeze. Prin ce miracol? A existat vreun moment de recunoaştere sau conştientizare a faptului că ar putea fi prieteni? Perez nu-şi amintea. Avea o singură imagine în minte: o zi însorită în care adia vântul. Apa din port se spărgea în valuri mărunte. El şi Duncan aveau aproape 14 ani şi se amuzau pe seama unei glume. Perez nu mai ştia cine o spusese, dar îşi amintea că amândoi râseseră cu poftă. Duncan râdea atât de tare, încât a fost nevoit să-şi pună braţul pe umerii lui Perez, ca să nu cadă din picioare. Perez îşi lăsase capul pe spate şi i se păruse că tot cerul se învârteşte în jurul său, fiindcă norii pluteau foarte repede. Când s-a uitat din nou în jur, ameţit, a văzut că fraţii din Foula erau morocănoşi şi ofticaţi fiindcă el avea acum un prieten, un aliat, şi ei “159

trebuiau să-şi găsească o nouă victimă. De atunci, Perez începuse să aştepte weekend-ul cu bucurie. Vineri seara lua autobuzul până la North Mainland împreună cu Duncan şi mergeau pe jos tot drumul până la Haa. Când văzuse prima dată casa, nu reuşise să o cuprindă pe de-a-ntregul. Nu mai văzuse niciodată o casă atât de mare. — În ce parte locuieşti tu? îl întrebase pe Duncan. Puştiul nu înţelesese întrebarea. — Camerele cu vedere la țărm sunt foarte umede, nu le folosim prea des. Şi nici personal mult nu mai e. Aşa că nu doarme nimeni la ultimul etaj. lar pe vremea aceea, în plină febră a petrolului, tatăl lui Duncan era fie prea ocupat, fie prea năucit de posibilităţi, fie foarte precaut în privinţa cheltuielilor pentru casă, încât aceasta părea întunecată, primitivă. Generatorul nu funcţiona deseori şi nu aveau curent electric. Aşa că mâncau cina la lumina lumânărilor, la masa cea lungă din camera principală. În casa de la Haa Perez s-a îmbătat pentru prima dată şi tot acolo a fost prima oară când a atins sânii unei fete. S-a întâmplat când părinţii lui Duncan erau plecaţi la Aberdeen. Pentru a sărbători faptul că aveau toată casa la dispoziţie, au dat o petrecere mare, prima petrecere a lui Duncan. Era mijlocul verii şi era lumină aproape toată noaptea. Perez mersese cu fata pe plajă. O chema Alice, era o englezoaică venită în vacanţă. Priviseră soarele care nu mai apunea, stând sprijiniți de zidul alb din jurul casei, iar Perez îşi strecurase mâna sub bluza ei. Ea îl lăsase s-o mângâie câteva minute, după care îl împinsese râzând. Odată, l-a întrebat pe Duncan: — Părinţii tăi nu se supără că vin la voi în fiecare weekend? Duncan păruse mirat de întrebare. — Nu, de ce s-ar supăra? Ştiu bine că eu vreau asta. Poate că atunci fusese prima dată când Perez îşi dăduse seama de prăpastia adâncă dintre ei. Duncan primea orice îşi dorea, orice considera că i se cuvine. lar diferenţa asta devenise şi mai evidentă e 160 >

după câteva zile petrecute la Fair Isle. Nu era ceva evident. Duncan se purta fermecător şi foarte politicos cu părinţii lui Perez. La cămin se organizase o seară dansantă, iar Duncan se prinsese în horă, învârtind de mama focului toate femeile de vârsta a doua, care chicoteau şi îl făceau pungaş, rugându-l să mai vină pe-acolo. Însă Perez observase că uneori se plictisea şi făcea comentarii pe un ton superior. Era sigur că toată familia, inclusiv el, fuseseră uşuraţi să-şi ia la revedere de la Duncan. Şi acum? Acum, aşa cum îi spusese şi lui Roy Taylor, nu mai putea să-l suporte pe Duncan Hunter. Ura gesturile de falsă prietenie dintre ei, incidentele din copilărie, readuse de fiecare dată în discuţie, fiindcă din prezent nu mai aveau niciun subiect de conversaţie. Şi asta nu era tot. Mai exista un motiv, şi încă unul foarte concret. Şantajul. Dar despre asta nu vorbeau niciodată. Ciocăni la intrarea din faţă de la Haa, sperând ca Duncan să fie acasă. În ultima vreme petrecea la fel de mult timp la Edinburgh ca în Shetland. Poate că se întorsese Celia. Duncan avea un fel aparte de a se purta cu femeile. Cele mai multe se întorceau la el. Perez spera că Celia avea să-i deschidă uşa. O simpatiza şi credea că ea iar fi putut spune ceva despre motivul pentru care Catherine Ross venise la Haa. Nici n-ar mai fi fost nevoit să treacă prin toată simularea vechii prietenii înainte să afle ceva cu adevărat util. Iniţial, părea că locul e pustiu şi că va trebui să revină. Pătura de nori întreținea mirosul de sare şi de alge putrede dinspre mare. Ploua mai tare ca oricând şi, după câteva minute de aşteptare în faţa uşii, l-a făcut ciuciulete. Apa dădea pe-afară din jgheaburi şi se revărsa din canalizare. Apoi, din casă se auzi un zgomot. Nişte papuci lipăiră pe gresie. O cheie fu răsucită în broască. În prag apăru Duncan - personificarea mahmurelii. Nebărbierit, cu un miros acru, clipind puternic din cauza luminii. — Pentru Dumnezeu, omule! Ce vrei? Perez era mulțumit că scăpase, cel puţin, de obişnuita îmbrăţişare şi evocare a vremurilor de altădată. - 161

— Motive profesionale, răspunse încet. De poliţie. Pot să intru? Duncan nu răspunse. Se întoarse şi îşi târşâi din nou papucii spre bucătărie. Lângă aragaz se afla un vechi scaun Orkney, cu spătarul înalt de răchită îmbrăcat în stofă ca să nu lase curentul să răzbată. Perez îşi amintea că scaunul se afla acolo dintotdeauna. Duncan se cufundă în el. Perez îşi imagina că Duncan îşi petrecuse toată noaptea în scaun, dacă se lua după sticla goală de whisky Highland Park de lângă el. Polițistul umplu un ceainic cu apă şi îl aşează pe plită. — Ceai sau cafea? Duncan îşi deschise încet ochii. Rânji, în felul său specific, care stârnea în Perez dorinţa de a-i arde una peste ochi. — Dragul de James! spuse Duncan. Întotdeauna prezent la datorie. — E vorba de crimă. De data asta, nu mai pot face să dispară problemele. Duncan parcă nici nu-l auzise. — Ceai să fie. O cană mare şi bună de ceai! Bucătăria arăta de parcă nişte studenţi îşi petrecuseră un întreg semestru în ea. Duncan observă că Perez studia mizeria. — Nu mai găseşti personal bun în ziua de azi! — Nici pe Celia? — A plecat. Zâmbetul şi impertinenta îi dispăruseră de pe chip. — Hm, şi eu care am crezut că e înnebunită după tine! — Şi eu am crezut la fel. Apa din ceainic fierbea. Cutiile de ceai se aflau la locul obişnuit. Perez clăti două căni. În frigider descoperi exact cât lapte aveau nevoie. — Catherine Ross, spuse el. Cât de bine ai cunoscut-o? — Deloc. — A fost aici, la petrecere, cu o seară înainte să moară. — Ai stat de vorbă cu Fran... e 162 -+

— Doamna Hunter a descoperit cadavrul. Duncan termină ceaiul şi se ridică din scaun ca să-şi umple o cană cu apă. Rămase în picioare, sprijinit de chiuvetă. — Nu trebuia să fi renunţat la relaţia cu Fran, spuse el. Am iubito mult, să ştii. Nu aveam motive să ne despărţim. — Doar pe Celia. — Ei, Celia! Cu Celia a fost altceva. Nici nu s-a pus vreodată problema să ne căsătorim. Ea nu l-ar fi părăsit niciodată pe Michael. Ştii bine că aparențele contează foarte mult aici. N-a existat nicio competiţie între ele. lar cu Fran mă însurasem, nu? Avem un copil. În fine... Acum am pierdut-o şi pe Celia. Perez îşi permise să devieze de la subiect. — Ce s-a întâmplat între voi? Credeam că asta e o chestiune rezolvată — o relaţie convenabilă şi pentru tine, şi pentru ea. — Şi eu credeam la fel. Numai că devenise cam posesivă. Nesigură. Din cauza vârstei, poate. Făcea tot felul de crize din cauza altor femei. De fapt, devenise o pacoste. Luă o înghiţitură zdravănă de apă şi privi în gol pe fereastră. Rafalele de ploaie continuau să lovească geamurile. — Dar nu i-ai cerut să plece. Ea te-a părăsit. De ce? — Sincer? Habar n-am. S-a întâmplat brusc. Chiar în seara petrecerii, când a fost şi fata aia aici. Nu făceam nimic deosebit, nimic din ceea ce nu mai făcusem de o mie de ori înainte. Trăncăneam. OK, poate flirtam. Nimic serios. Chiar ne aflam în mijlocul unei conversații, ceva banal. Ea îmi zicea, ca de fiecare dată: „Ştii că eşti prea bătrân ca să mai faci chestii de-astea. De ce nu le spui să plece? Să avem şi noi câteva ore de linişte împreună.” Mereu îmi spunea asta. lar eu îi promiteam, ca de fiecare dată: „E ultima oară. E ultima petrecere la Haa. Ai dreptate, trebuie să mă potolesc.” După care mi-a spus că pleacă şi că nu se mai întoarce. Na făcut scandal sau ceva de genul ăsta. Nu-i stătea în fire. Din contră, a fost foarte demnă. Celia a fost întotdeauna o femeie demnă. Şi-a împachetat lucrurile şi apoi i-am auzit maşina. Ştiam că - 163 +

era ceva serios. Şi că de data asta o dădusem rău în bară. — Cât aţi vorbit s-a întâmplat ceva care ar fi putut s-o facă să plece? Cu ce era relevantă chestia asta? De ce îl interesa atât de mult subiectul? Pentru că simțea o plăcere deosebită să răsucească cuțitul în rana lui Duncan. Aşa-i trebuie! Duncan dădu neştiutor din cap. Închise ochii o clipă, de parcă îl lovise durerea de cap. Apoi îi deschise la loc. — A primit un sms. L-a citit în timp ce vorbea cu mine, după care m-a anunţat că pleacă. ÎI privi brusc pe Perez, cu o expresie îngrozită. — Crezi că era de la un alt bărbat? Să fi avut un amant în tot acest timp? — Primea des sms-uri? — Doar de la băiatul ei. Robert nu poate nici să se şteargă la fund fără s-o întrebe pe ea înainte. — Robert nu era la petrecere? — Cred că fusese pe aici mai devreme. Când a plecat Celia, el deja nu mai era. Mă urăşte de moarte, însă văd că participă constant la petrecerile mele. — A venit cu fata care a murit? — Omule, ştii cum e la petrecerile astea. Uşa e mereu deschisă şi vin tot felul de oameni. — l-ai spus lui Fran că ai lăsat-o pe Catherine să stea pentru că o cunoştea Celia. — Aşa am spus? Aş fi lăsat-o să stea oricum, arăta beton! — Şi ai vorbit cu ea? — Da, am stat de vorbă. — Înainte sau după plecarea Celiei? — Şi înainte, şi după. — Era însoţită? Adică, venise cu un prieten sau aşa ceva? — Nu. — Ai întrebat-o? e 164

— Poate. Dar aşa ceva se observă, nu? Când apare o tipă bună de tot, întâi vezi dacă e cu cineva. — Nu era cu Robert? — Nu în sensul ăla. Cred că i-am văzut stând de vorbă când au venit. Oricum, ce naiba — Robert Isbister? Vorbim de o tipă trăsnet pe care o ducea capul. Ce ar fi avut de vorbit mai mult de două minute cu Robbie? Tot ce-şi doreşte ăsta de la viaţă e să fie la fel de faimos ca ta-su! Dar cu tine ce ar fi avut de vorbit mai mult de două minute? — Prin urmare, ai vorbit cu ea. Despre ce? — Despre filme. l-am spus şi lui Fran. Tipa era înnebunită după filme. Chiar avea o cameră de filmat la ea şi mi-a arătat cum funcţionează. — A filmat la petrecere? — Nu ştiu. Se poate. Comenta ceva despre clubul cinefililor. Se întreba de ce au numai blockbustere. De ce nu putem să vedem, măcar din când în când, şi un film european. Spunea că asta îi lipseşte cel mai mult în viaţa din Shetland — un cinematograf cu filme artistice. Era o tipă pretenţioasă, ştii, aşa cum sunt de regulă copiii inteligenţi, dar nici nu se lua foarte în serios. — L-ai făcut avansuri? — Hm, nu ceva serios. — Adică? — Mi-a spus foarte limpede că nu e interesată. Şi mă ştii bine, numi place să insist prea mult. Sunt destule alte femei disponibile. Însă Perez îşi amintea de o altă conversaţie cu Duncan, în care îi povestea cât de mult se străduise s-o cucerească pe Fran. Dacă ar fi fost cu adevărat interesat de Catherine, ar fi încercat din greu s-o impresioneze. — Cum ţi s-a părut fata? În ce stare de spirit? — Era efervescentă, extrem de veselă, înflăcărată. l-am şi spus că voiam şi eu orice luase ea. — Crezi că luase ceva? e] 165

— Nu, era tânără, atâta tot. Tânără şi încântată de sine. Cum eram şi eu cândva. — A rămas toată noaptea? — Aşa se pare. Conform spuselor lui Fran, fata a fost văzută în autobuz a doua zi pe la prânz. Dar nu a fost cu mine. Eu îmi plângeam de milă, aşa că am băut de supărare şi mi s-a tăiat filmul. S-au întâmplat multe în ultima vreme. Ieri am reuşit să rezist, cât de cât, pentru că a fost Cassie aici. Tăcu o clipă. — Ai văzut-o acasă la Fran pe frumoasa mea Cassie? — Da, am văzut-o. — Când Fran m-a anunţat că e însărcinată, nu eram sigur că vreau un copil. Nu mă vedeam în stare. Acum, în schimb, nu-mi imaginez viaţa fără ea. N-aş rezista dacă Fran ar lua-o din nou de lângă mine. — Ar face asta? — Nu ştiu sigur. Par să se simtă bine aici, dar nu se ştie niciodată, nu? La un moment dat, Fran o să întâlnească pe altcineva. Acum o să te rog să pleci. Vreau să fac duş şi să mă schimb. După-amiază zbor în sud cu treabă. Perez se ridică. — Când te întorci? — Mâine seară. Nu-ţi face griji, n-am de gând să fug. Înainte să se întoarcă la maşină şi în ciuda ploii torențiale, Perez ocoli casa şi ajunse în spatele ei, care dădea spre țărm. Rămase o clipă pe loc, încercând să găsească adăpost sub platanii îndoiţi de vânt, şi privi spre locul în care stătuse odată cu Alice. Fusese foarte sigur de dragostea lor şi nu înţelesese niciodată de ce ea nu-i răspunsese la scrisori când ajunsese din nou acasă. e 166 *

Capitolul 24 Era sâmbătă. Nu avea şcoală, dar nici de odihnă nu avea parte. De regulă, Sally mergea sâmbăta la Lerwick ca să repete cu orchestra de tineret. De cele mai multe ori mergea cu tatăl ei cu maşina, după care el rămânea la birou ca să mai lucreze câteva ore. Măcar atât, aşa spunea el. Sally nu era sigură. Sâmbăta era ziua fixată de Margaret pentru curăţenie şi spălat rufe şi nimeni nu-şi dorea să fie prin preajmă în aceste momente. În dimineaţa asta, Sally se trezise ameţită şi cu o senzaţie bizară. Nu avusese o noapte prea bună. Visase mult. Câteodată se temea că viaţa ei era formată numai din vise. Că nimic nu era, de fapt, real. Viaţa de familie creată de mama ei — slujba de duminică, ceaiul băut în familie în fiecare seară, atmosfera placidă, calmă, ordonată — toate astea erau o păcăleală. — Sally accepta totul doar ca să fie lăsată în pace. Se prefăcea că e o fiică harnică şi grijulie, deşi adesea îşi dorea ca maică-sa să moară. Nici chiar prietenia cu Catherine nu era ceea ce părea de fapt şi depunea eforturi mari să nu-şi arate gelozia şi ranchiuna. Câteodată, tot acest efort o făcea să se simtă ciudat, de parcă ar fi fost deconectată de la realitate. Ca şi cum s-ar fi privit pe sine de undeva, de sus. Odată încercase să-i explice Catherinei senzaţia, dar ea nu înţelesese nimic. Nu avea poftă de mâncare la micul dejun. Vedea că părinţii ei sunt îngrijoraţi, iar frământările lor o încântau. Asta era o schimbare. Toată copilăria încercase să le atragă atenţia despre cum o necăjeau şi o tachinau ceilalţi copii, dar ei nu se sinchisiseră niciodată. „Nu-i băga în seamă”, îi spusese mama. „Câinii latră, caravana trece.” — Ce-ar fi să nu mergi azi la repetiţii? îi sugeră Margaret, în timp ce punea tigăile la înmuiat în apă cu detergent. Mama ei nu accepta nici în weekend ideea unui mic dejun relaxat, înşfăca farfuriile imediat ce terminai de mâncat. e 167 +

— Încă resimti şocul. Poate ar trebui să mergem la doctor. Hai să stai acasă azi. Dar ăsta era ultimul lucru pe care şi-l dorea Sally. — Probabil am să mă simt mai bine dacă ies. Tatăl ei îşi turnă o ultimă cană de ceai. — Vino cu mine. Azi mă ocup de păsările de pe plajă. O să fie mult aer proaspăt şi faci puţină mişcare. Poate te ajută. Sally nu avea niciun motiv plauzibil să refuze. Îşi dădea seama că el îşi doreşte cu adevărat să-l însoţească şi, asemenea mamei ei, îi era greu să-i spună nu. Aşa că merse în cameră, se schimbă în blugi şi într-un tricou mai vechi, apoi ieşi pe verandă, unde îşi trase cizmele de cauciuc. El o aştepta deja. Margaret ieşi după ei cu un termos şi o pungă de sandvişuri. Rămase acolo cât să le facă semn cu mâna la plecare. Sally ştia că mama ei abia aştepta să aibă toată casa la dispoziţie. Ea şi tatăl ei nu făceau altceva decât să strice ordinea şi curăţenia. Ploaia se oprise în timpul nopţii, iar afară se încălzise puţin. Un semn amăgitor de venire a primăverii. De la înălţimea scaunului din faţă al Land Roverului, câmpul unde zăcuse Catherine se vedea foarte bine. O bucată din banderola Poliţiei se desprinsese. Câţiva corbi dansau în aer deasupra aburilor din vârful stâncii. — Cum arăta? întrebă Sally. EI ştia la ce se referă, dar rămase o clipă pe gânduri. Sally credea că o să-i ceară să nu se mai gândească la Catherine, să uite totul despre crimă. Într-un final, tatăl ei îi răspunse: — Arăta moartă. N-am mai văzut un cadavru până acum. Te gândeşti că arată precum cineva care doarme, dar nu-i deloc aşa. Să nu-ţi faci griji cu privire la ce i s-a întâmplat pe câmp. Mă refer la păsări şi la toate poveştile care circulă. Tot ceea ce o făcea să fie cine era ea dispăruse demult. Cu mult înainte. Făcu o pauză. — Înţelegi ce spun? — Cred că da. e 168 *

În fiecare lună, Alex mergea de-a lungul coastei şi căuta păsări moarte aduse la mal de valuri. Nu era singurul. Peste tot pe insulă erau oameni care făceau acelaşi lucru pe alte porţiuni — Pete de la RSBP, Paul, Roger şi toţi ceilalţi voluntari. Era un fel de statistică, o imagine a stării de sănătate a populaţiei de păsări de pe insulă. Îi explica aceste amănunte lui Sally în timp ce conducea Land Roverul pe o cărare îngustă care ducea la o mică fermă. Ea îl asculta, încântată să audă lucruri noi. Obsesiile tatălui ei aveau ceva reconfortant în ele — erau mereu aceleaşi. Casa de la capătul drumului era proaspăt văruită şi, în spatele ei, fluturau câteva scutece puse la uscat. Când se apropiară, din casă ieşi o femeie tânără şi le aruncă nişte grăunţe găinilor care ciuguleau de zor prin grădină. Îl salută pe Alex cu mâna şi intră înapoi în casă. — Tocmai au preluat-o doi tineri, spuse el. Sunt nou-veniţi în zonă. E bine că măcar locuiesc aici. Ani de zile a fost doar o casă de vacanţă. Sally era mirată de cât de multe ştia el despre noua familie. Nu-l credea un tip preocupat de soarta celor din jur. O conduse dincolo de casă, pe o plajă de pietre. Tărmul era abrupt şi plin de o grămadă de alge. Le simţea mirosul. — E posibil să găsim câteva păsări ucise de petrol, spuse el. Undeva mai la nord sunt câteva zone poluate. Vorbea de unul singur. Ea se ţinea cu greu după el şi aproape căzu când pietrişul îi alunecă de sub cizmă. El se întoarse şi o prinse de cot chiar înainte să se lovească. Avea o mână puternică şi contactul fizic o şocă. Nu-şi amintea, în copilărie, s-o fi atins vreodată. Nu era genul care să-şi îmbrăţişeze sau să-şi alinte copilul. Când se asigură că îşi recăpătase echilibrul, tatăl ei îşi retrase mâna şi merse mai departe, cu capul plecat ca să se uite la ţărm. Aproape imediat descoperi o raţă cu coadă lungă, moartă de curând, şi o ridică trăgând uşor de aripă pentru ca Sally să-i observe fiecare pană. — A fost atinsă de petrol. Nu mult, dar suficient ca s-o omoare, e 169

spuse el. Nu ştia ce să-i răspundă. Nu se putea preface că e tristă din cauza unei rațe moarte. Se apropie de apă şi lăsă valurile să-i ude cizmele, până când el hotărî să plece mai departe. Sally rămase să se uite la apa cenușie, încercând să-şi golească mintea de toate gândurile. Când îl ajunse din urmă, el mai ţinea în mână o victimă. — Guillemot', îi spuse. Întoarse pasărea şi îi pipăi osul din aripă. — Nu are pic de grăsime. Numai muşchi micuţi, extrem de fini. Ea se aştepta ca tatăl ei să arunce pasărea în sac şi să meargă mai departe, dar el preferă să-i povestească despre rață, despre schimbările climaterice, despre topirea ghețarilor şi despre efectele acestor lucruri asupra faunei şi florei oceanelor, asupra ţiparilor şi a planctonului. — Hrana necesară păsărilor dispare treptat. Vara trecută, cormoranii şi lupii de mare nu au făcut pui deloc. Sally înţelegea acum de ce mamei ei îi displăceau profund aceste pasiuni. Îi păsa prea mult de lucruri imposibil de schimbat! Cum ar fi putut ele să concureze cu grija lui faţă de întreaga planetă? Chiar şi uciderea brutală a unei fete de liceu părea un eveniment lipsit de importanţă în acest context. Sally îşi aminti că prietena ei dorise, la un moment dat, să-i ia un interviu lui Alex. Îl auzise vorbind la Radio Shetland şi fusese foarte impresionată de el. Dar ea nu era o tipă uşor de impresionat. Erau amândouă în camera de zi din spatele reşedinţei Ross şi îşi făceau temele cu radioul deschis când vocea lui umpluse dintr-odată încăperea. Fără să vrea, Sally se simţise foarte mândră. Ce tare e tata! Acum nu-şi mai amintea despre ce vorbise el atunci. Poate despre suprapăşunat. Asta era pasiunea lui. lar Catherine remarcase imediat chestia asta: — E atât de implicat în ceea ce face! Crezi că ar accepta să-mi 7 Specie de rață sălbatică (n.red.). e 170 >

ofere un interviu? Păruse şi ea la fel de entuziasmată ca şi el. La fel de vie! Acum îi era greu să accepte că nimic nu mai era ca atunci. Alex parcă îi citi gândurile: — Cred că ţi-e dor de ea. De Catherine. Sally îşi aminti cât de singură se simţea în staţia de autobuz. — Aşa e, mi-e foarte dor de ea. — N-o ştiam prea bine. Dar părea cam ciudăţică. — Mie-mi plăcea de ea. — Nu trebuie să-ţi fie frică, zise el. N-aş lăsa niciodată să ţi se întâmple ceva rău. Era pentru prima dată când Sally simţea că ar putea să se teamă de ceva. — Ţi-a luat vreodată vreun interviu pentru proiectul la care lucra? întrebă Sally. Se aştepta de la Catherine să-i fi spus dacă îi luase interviu tatălui ei, dar cu ea nu ştiai niciodată ce secrete ascunde. El se încruntă. — La care proiect te referi? — Un proiect la care lucram pentru şcoală, despre Shetland. Despre impresiile ei, ca om din afara regiunii. Voia să-i povesteşti despre munca ta. — Nu, răspunse el, nu mi-a vorbit niciodată despre asta. Ceva din vocea lui îi spuse lui Sally că i-ar fi plăcut foarte mult să fie intervievat şi că îi părea rău că nu se întâmplase aşa. Când ajunseră din nou la Land Rover, telefonul sună. Era Robert. Sally era singură în maşină şi butona radioul în căutarea unei melodii decente. Alex se dusese să schimbe două vorbe cu femeia de la fermă. Noii locatari erau interesaţi de ştiinţele naturii, spunea el, şi îi convinsese să caute şi ei păsări afectate de ţiţeiul din mare. ÎI văzu cum se îndreaptă spre uşa de la intrare. O deschise fără să bată şi îşi scoase cizmele înainte să intre. Chiar atunci sună Robert. Nici nu se putea un moment mai potrivit. Parcă ar fi privit-o de undeva, e

din depărtare, aşteptând să rămână singură. — Vrei să ieşim deseară? — Nu pot. Nu avea energia necesară să se pregătească şi să inventeze o scuză care să stea în picioare în faţa părinţilor. Fără acoperirea Catherinei, acest proces era un adevărat coşmar. — Atunci când? — Nu ştiu când. Sună-mă săptămâna viitoare. În timpul zilei. Dacă sunt la ore, te sun eu mai târziu. Ar fi vrut să-l mai întrebe ce făcea, să mai vorbească un pic, doar preţ de-o conversaţie banală. Însă el îi răspunse scurt: — Nu ştiu dacă pot. les cu barca. Şi închise brusc telefonul. Un sfert de oră mai târziu, tatăl ei reveni la maşină. Ea înghețase de tot. Se întreba ce se întâmplase în casă între Alex şi tânăra femeie. Era foarte mândră de ea că nu cedase imediat planurilor lui Robert, dar i-ar fi plăcut să poată aştepta ceva mai sigur. A doua zi de dimineață merse cu părinţii la biserică fiindcă nu avea destulă energie să se opună. În vreme ce ei se rugau pentru pace în lume, ea se gândea la Robert Isbister. Normal. Era mereu prezent acolo ca să-i distragă atenţia, ca să se vâre cât mai adânc în mintea ei. De ce nu s-o fi dus cu ei când a rugat-o? De ce nu stabilise o dată fixă ca să se vadă în timpul săptămânii? Sunetul cuvintelor repetate atât de des o învăluiau şi reuşea să se alăture corului, dar nu auzea nimic. Se întreba dacă tatăl ei, îmbrăcat în costum elegant şi scrobit, asculta slujba sau se gândea şi el la cu totul alte lucruri. După slujbă, în timp ce părinţii schimbau amabilităţi, preotul se apropie de ea şi o mângâie pe mână. Era un tip obez, atât de gras că mersul era un efort care-l făcea să gâfâie. — Dacă ai nevoie să vorbeşti cu cineva, ştii unde mă găseşti. Trebuie să fie o perioadă foarte dificilă pentru tine. Nu putea să-i spună că era ultimul om din lume cu care ar fi vorbit, aşa că Sally îi mulțumi şi se grăbi să aştepte afară. e 172 +

Duminicile erau mereu la fel. După slujbă urma prânzul de duminică. De fiecare dată când plecau la biserică, Margaret punea friptura în cuptor şi curăța cartofii înainte să iasă pe uşă. Aşa, la întoarcere, nu mai era mare lucru de făcut. Tocmai treceau cu maşina prin dreptul şcolii, iar Sally era cu gândurile departe, când Margaret spuse: — Oare să-l chemăm pe domnul Ross la masă? Cred că e cumplit pentru el să stea de unul singur în casa aia imensă. Şi avem suficientă mâncare. Sally era îngrozită. Încerca să şi-l închipuie pe domnul Ross stând încremenit la masa din bucătărie în vreme ce mama ei hăcuia friptura gătită prea mult şi-l asalta cu un şuvoi nesfârşit de întrebări. — Cred că e prea devreme pentru asta, spuse Alex. Ar putea să creadă că ne băgăm în viaţa lui. Poate altădată. Margaret păru să accepte răspunsul, aşa că mâncară singuri, ca de obicei. Mai târziu, când stăteau lângă foc, sună telefonul. Margaret croşeta, cu ochii lipiţi de o telenovelă fără sfârşit pe care o denigra constant, dar o urmărea întotdeauna. Alex se schimbase în ceva mai comod şi citea. Se ridică să răspundă la telefon, dar Margaret îşi lăsă deoparte lucrul şi-l opri: — E-n regulă, răspund eu. Probabil e un părinte. Lui Margaret îi plăcea să vorbească la telefon chiar mai mult decât să urmărească seriale proaste. Simţea că are control deplin dacă ţine receptorul în mână. Se simţea importantă. Avea chiar şi un ton special pe care-l folosea cu părinţii, calm şi cu o notă de superioritate. De data asta reveni imediat în cameră. Părea puţin tulburată. — E pentru tine, îi spuse lui Alex. E detectivul ăla. e 173 +

Capitolul 25 Perez se întâlni cu Roy Taylor ca să ia prânzul la hotelul unde erau cazaţi băieţii din Inverness. Taylor venise cu propunerea. — Doar stăm de vorbă, îi spusese acesta. Poţi să-mi povesteşti cum a decurs discuţia cu Hunter şi să stabilim ce facem mai departe. Lui Perez îi convenea planul. Duminica era ziua în care mama lui îl suna ca să vorbească mult, iar el nu avea încă un răspuns pentru ea. În drumul prin oraş, băgă capul pe uşa Biroului de Investigaţii. Taylor terminase conferinţa de presă şi telefoanele sunaseră întruna. Nicio informaţie utilă, însă. Cel puţin deocamdată. Cei mai mulţi raportau maşini necunoscute observate în noaptea de 4 ianuarie pe drumul spre sud de Lerwick. Câţiva oameni o văzuseră pe Catherine la petrecerea de la Haa. Restaurantul era plin de clienţi care veniseră să mănânce de prânz. Majoritatea îl cunoşteau pe Jimmy Perez, dar văzură că e ocupat şi nu-l deranjară. Taylor părea deprimat. Ascultă în tăcere amănuntele discuţiei cu Hunter. Comandase de băut imediat ce sosise, dar paharul era încă neatins. Stăteau într-un colţ retras, unde nu puteau fi auziţi. — L-am sunat pe domnul Ross şi l-am rugat să caute camera de filmat, spuse Perez. Dacă într-adevăr Catherine a filmat ceva la petrecere, am putea să identificăm mai mulţi participanţi. Taylor îşi ridică privirea din paharul cu bere: — Credeam că până azi o să avem ceva mai concret. Că totul o să se limpezească până-n weekend. Dar se pare că e mai complicat decât am sperat. Perez înţelese că englezul aterizase în Shetland crezând că avea de-a face cu un caz simplu, pe care să-l rezolve rapid şi să se umple de glorie la întoarcere. Taylor luă o înghiţitură de bere: — Oare am omis ceva? — Alex Henry, spuse Perez. Soţul profesoarei. l-am luat o e 174

declaraţie, fiindcă a fost a doua persoană prezentă la scena crimei, dar nimeni nu a stat serios de vorbă cu el. Şi, dacă mergem pe ideea unei conexiuni între dispariţia Catrionei Bruce şi crima recentă, cred că ar trebui să vorbim şi cu domnul Henry. Locuieşte chiar alături de casa în care au stat cele două victime. — Locuia acolo şi când a dispărut Catriona Bruce? — Margaret Henry predă la Ravenswick de ani de zile. A fost şi profesoara Catrionei. Avem o declaraţie la dosar în care spune asta. E posibil să fi fost chiar ultima persoană care a văzut-o înainte de dispariţie. A declarat că, în după-amiaza cu pricina, a văzut-o pe Catriona urcând spre Hillhead după-amiază. Era sâmbătă. Nu avea ore. — Dar soţul a fost interogat atunci? — Doar pe scurt. Toţi erau convinşi că Magnus Tait e criminalul. — Povesteşte-mi ceva despre Alex Henry. — Nu sunt prea multe de spus. E om de ştiinţă. Răspunde de protecţia mediului natural în cadrul Consiliului local. Sarcina lui e să monitorizeze mediul şi să evalueze proiectele de planificare urbană. Postul a fost creat, iniţial, cu bani proveniţi din exploatarea petrolului. Iar el pare un tip conştiincios. În timp, şi-a făcut câţiva duşmani — ştii la ce mă refer. S-a opus construcţiei de case pe un teren mlăştinos, cu vegetaţie rară, care ar fi fost secat şi distrus. lar pescarii îl urăsc fiindcă a ameninţat că-i trimite în judecată pentru că vânează foci. E un tip discret, familist. Poate chiar singuratic, uneori. — Atunci să mergem la el. — Vrei să participi la interogatoriu? — Hai, Jimmy, ia-mă şi pe mine! zise Taylor şi zâmbi, ca un copil care se roagă să fie acceptat în jocul unor mai mari ca el. Perez nu mai pomeni faptul că statutul de şef al anchetei îi conferea toate drepturile. — Am să-l sun după-amiază, bine? — Tu n-ai viaţă personală, Jimmy? N-ai pe cineva cu care să e 175 +

petreci după-amiaza de duminică? — Nimic special. Alex Henry avea un birou la muzeu, o clădire cenuşie şi impozantă aflată lângă bibliotecă, mai la deal faţă de port. Spusese că-i va primi acolo. Când ajunseră, găsiră lumina aprinsă şi uşa deschisă. El stătea în colț cu un ceainic în mână, iar alături pregătise o tavă. — Tocmai făceam nişte ceai, le spuse. Vreţi şi voi? Să ştiţi că n-am decât lapte praf. Era un tip îndesat, voinic. Perez şi-l imagină în postură de marinar. Avea centrul de greutate poziţionat în partea de jos a corpului şi ar fi reuşit, cu siguranță, să-şi păstreze echilibrul în timpul unei furtuni. Purta un pulover croşetat şi nişte blugi largi pe care-i comandase din catalog, fără să-i probeze înainte. — Sper că nu te superi că nu v-am primit acasă, Jimmy, vorbi el la pertu. Au fost nişte momente dificile, mai ales pentru Sally. Peste tot sunt lucruri care-i stârnesc amintiri. — E-n regulă. Biroul era foarte mic, aşa că se aşezară undeva în muzeu, înconjurați de exponate, diverse broşe şi bărci vikinge, scaune şi roți de tors. Exista şi o dioramă specială despre Up Helly Aa. Nu mai e mult până la festival, îşi zise Perez. Întotdeauna era un coşmar pentru poliţie: insula se umplea de vizitatori, iar peste tot erau numai focuri şi băutură. — Cu ce vă pot ajuta? — E posibil ca moartea Catherinei să aibă legătură cu dispariţia Catrionei Bruce, îi explică Perez. De aceea, vorbim cu toţi locuitorii din zona Ravenswick. Ştii că trebuie să verificăm toate pistele. — Sigur, înțeleg. — Ne poţi spune ce-ţi mai aminteşti despre Catriona? — După atâţia ani, foarte puţin. Atunci a fost o tragedie, un şoc pentru toată lumea. O aveam deja pe Sally, deşi era foarte mică, şi nici nu voiam să mă gândesc prin ce trecea familia Bruce. Când s-a e 176 >

întâmplat, nu credeam c-o să uităm vreodată. Numai despre asta s-a vorbit zile întregi. Perez era uimit de disponibilitatea lui Henry la dialog. Nu-l cunoştea foarte bine, dar tipul nu era renumit pentru generozitatea cu care oferea informaţii. Când soţii Henry ieşeau în oraş, Margaret îşi asuma în general rolul de purtător de cuvânt. Singurul subiect la care nu-i mai închideai gura lui Alex era fauna de pe insule. — Ce-a spus lumea atunci? — Că o ucisese Magnus. Tatăl lui murise, rămăsese numai cu maică-sa, Mary, o femeie în vârstă, singura care avea grijă de fermă. Trecuse de optzeci de ani când a murit. Era micuță, dar cu o putere nemaipomenită. El făcea cam toată munca în casă, dar nu ieşea din cuvântul ei. lar ea nu suporta să-l vorbească cineva de rău. Îmi amintesc că, într-o zi, oamenii se adunaseră în faţa casei lor şi îi cereau lui Magnus să se predea, să spună unde se află cadavrul fetei. Bătrâna a ieşit urlând: „Magnus al meu e un băiat de ispravă. N-a făcut nimănui niciun rău!" Oamenii o admirau că îi lua apărarea, dar asta nu le-a schimbat părerea despre el. Îl considerau în continuare vinovat. — Tu ce părere aveai despre asta? — Mi-e greu să mă pronunt într-o direcţie sau alta dacă n-am dovezi concrete. Probabil că e un defect profesional. Şi nu cred că au existat astfel de dovezi care să-l condamne. Cred că, dacă ar fi ucis-o într-un moment de furie, poate, sau dacă ar fi fost un accident, atunci ar fi recunoscut. Nu-l văd capabil să mintă. Dar nici n-am altă explicaţie pentru ce s-a întâmplat cu biata fată. — Catriona a venit vreodată la voi acasă? — Da, uneori. Eram prieteni cu părinţii ei, dar nu foarte apropiaţi. Eu şi Margaret suntem nişte persoane discrete. Ne vedeam doar la ocazii speciale. Mai veneau la ceai în a doua zi de Crăciun, iar noi mergeam la ei de Anul Nou. Sally ne însoțea şi de fiecare dată o culcam în camera de sus, după care o căram până acasă cât încă dormea. Ştii cum e! e 177 >

Normal, îşi zise Perez. Ştiu cum e. Aşa are să fie şi pentru mine în Fair Isle? Totul o să fie planificat şi absolut identic, ani în şir? — Părinţii ei cum erau? — Nişte oameni liniştiţi. Amabili. Tatăl lui Kenneth a cultivat pământul şi asta şi-a dorit şi el să facă, era un vis al său din copilărie. După dispariţia Catrionei, însă, nu a mai fost în stare de nimic. Au vândut casa şi terenul separat şi s-au mutat în sud. — N-au avut niciun fel de probleme? Nu te-ai gândit niciodată că părinţii ar fi putut fi implicaţi în dispariţia ei? — Nici măcar o dată. Mereu îţi trece prin cap, nu-i aşa, când vezi că la televizor apare un tată iar copilul e dat dispărut. Te întrebi dacă nu cumva e chiar el vinovatul şi tot ce spune nu-i decât un teatru ieftin. La asta s-a ajuns. Nu mai avem încredere în nimeni. Dar în privinţa lui Kenneth şi a Sandrei — nu, n-am avut nicio bănuială. Niciodată! — Mai aveau şi alţi copii? Perez ştia răspunsul, desigur. Studiase dosarul de nenumărate ori. Dar mărturia lui Alex adăuga o notă personală tabloului acelei familii, mai mult decât reieşea din pagini întregi de declaraţii ale martorilor. — Da, un băiat mai mic, Brian. Cu doi ani mai mic decât Catriona. Margaret i-a avut în clasă pe amândoi. — Tu unde erai atunci, Alex? Când a dispărut Catriona? — Lucram aici, pregăteam un dosar pentru comisia de urbanism. Nu m-am mai dus acasă pentru că aveam o întâlnire a doua zi în Kirkwall, aşa că am plecat direct la Sumburgh ca să prind avionul. Am aflat ce se întâmplase abia seara, când am sunat-o pe Margaret. Ea mi-a spus că toată lumea e pe-afară şi că începuseră căutările. Eram sigur că o s-o găsească, fie moartă undeva pe fundul hăului din Raven's Head, fie vie undeva pe deal, pierdută şi speriată. N-am crezut niciodată că ar putea să dispară pur şi simplu. — Crezi că ar fi fost posibil să o tragă curenţii în larg? Dacă ar fi căzut de pe stâncă, să zicem. e 178 +

Taylor vorbea pentru prima dată de la începutul întâlnirii. — Doar un curent puternic de primăvară, cu un vânt la fel de puternic din spate. Există aici un şelf de piatră şi o plajă de pietriş care sunt acoperite de apă doar de două ori pe an. În ziua aia era o vreme urâtă, într-adevăr, dar vântul bătea spre larg şi era reflux. Dacă ar fi căzut de pe stâncă, cu siguranţă ar fi fost încă acolo la sosirea echipei de salvare. — Ce fel de copil era Catriona? întrebă Perez. Probabil că Margaret vorbea despre ea. Era genul de copil căruia îi plăcea să rătăcească prin împrejurimi? — Cred că tocmai de-asta nu m-am speriat foarte tare când am auzit că lipseşte. Toată lumea zicea că-i o ştrengăriţă. Puțin cam precoce faţă de ceilalți. Mereu încerca să se dea mare la şcoală, spunea Margaret. Credea că Sandra o răsfaţă prea tare. Dar nici ei nu mai erau foarte tineri când au avut copii, aşa că... — Catriona nu era un copil prea comod, să înțeleg? — Era energică, conchise Alex. Aşa era. — Mai plecase şi înainte de acasă? — Nu plecase chiar, însă ne-a dat ceva bătăi de cap cu o săptămână înainte să dispară. N-o mai găsea nimeni. Kenneth se dusese s-o caute la şcoală, dar au descoperit-o taman în Hillhead. Mary Tait cocea şi Catriona voia să aştepte până când aveau să fie gata pateurile. Mary ne-a spus că ea insistase. Pur şi simplu nu voia să plece. De-asta, când a dispărut iar, toată lumea a bănuit că e la Hillhead. — Familia ei unde locuieşte acum? — Nu ştiu, poate îşi aminteşte Margaret. Atunci ne-au trimis o felicitare de Crăciun, după care n-am mai ştiut nimic de ei. — Ce părere aveai de Catherine Ross? Urmă o pauză lungă. — Era o femeie tânără, nicidecum un copil, spuse Alex. — De aceeaşi vârstă cu fiica ta. — Ei, poate şi ea e o femeie tânără, dar nu vrem noi s-o vedem e 179 +

încă aşa. Margaret, cel puţin. Sally n-a avut niciodată destulă încredere în sine. E o fată frumoasă, nu ca vedetele alea schiloade din reviste. Însă mereu s-a temut să nu se îngraşe. Catherine era altfel — foarte sigură pe ea, foarte sofisticată. Margaret n-o plăcea deloc. Spunea că o domină pe Sal, că-i bagă în cap numai prostii. — Şi tu credeai la fel? — Eu mă bucuram că Sally are o prietenă de vârsta ei care să locuiască în apropiere. Iniţial şi Margaret s-a bucurat de lucrul ăsta. Copilăria lui Sally, ca fată de învăţătoare, nu avea cum să fie uşoară. Chestia asta te diferenţiază din start. I-a fost greu să lege prietenii cu ceilalţi copii. Chiar mă temeam pentru ea, mi se părea că se simte terorizată. Margaret nu credea că-i mare lucru şi nu ne-am mai agitat în privinţa asta. Speram că o să se simtă mai bine când intră la liceu, dar nici acolo nu părea mai fericită. A fost chiar mai rău. Cred că Sally n-a avut deloc prieteni până să apară Catherine. Poate că se străduia prea tare să fie acceptată şi chestia asta îi îndepărta pe ceilalţi. — Şi s-a schimbat ceva de când a apărut Catherine? — Sally nu mai era atât de singură. Dar nu ştiu foarte exact cât de apropiate erau. Tăcu din nou. — Poate că Margaret avea dreptate şi Catherine doar se folosea de Sally. Dar, la momentul acela, lucrurile arătau altfel. Credeam că şi Catherine e nefericită, mai ales că nici ea nu era foarte sociabilă. În plus, era, ca şi Sally, fată de profesor. — Crezi că ne mai poţi da alte amănunte relevante despre ea? — Nu chiar. Nu era o persoană accesibilă. Era politicoasă, se vedea imediat educaţia primită acasă, dar parcă nu se relaxa niciodată. Voia mereu să impresioneze. Poate tatăl ei ştie ce fel de gânduri avea Catherine. Nu cred că e cineva care s-o fi cunoscut mai bine. Perez avea impresia că fata îl fascinase pe Alex. Nu era genul de descriere pe care s-o faci prietenei fiicei tale. Alex îşi dorise s-o e 180 >

înţeleagă pe Catherine. — V-aţi întâlnit vreodată separat? Alex păru şocat. — Nu, bineînţeles că nu. De ce aş fi făcut-o? — Ce făceai în seara dinaintea zilei în care a fost găsit cadavrul? — Am lucrat din nou până târziu. A avut loc o întâlnire a societăţii de istorie naturală. Cel care trebuia să susțină prelegerea a anulat în ultimul moment, aşa că a trebuit să vorbesc eu în locul lui. Alex ridică privirea. — Au fost prezenţi treizeci de oameni. N-a fost un discurs remarcabil, dar cei care l-au ascultat îl vor ţine minte. — La ce oră ai ajuns acasă? — După conferinţă am ieşit să bem ceva. Un pahar. Cred că era cam zece şi jumătate când am ajuns acasă. Poate puţin mai târziu. — Ningea când ai ajuns? — Nu, chiar se înseninase puţin, apăruse luna. Abia mai târziu a început să ningă. — Ai remarcat ceva neobişnuit când ai coborât dealul? — Adică un cadavru pe câmp? Scuze, m-am gândit şi eu la asta. N-am remarcat nimic, dar asta nu înseamnă că nu se afla deja acolo. Drumul era plin de polei şi mă concentram din răsputeri să cobor cu bine dealul. — La Hillhead se vedeau lumini aprinse? Alex se gândi o vreme. — Îmi pare rău, nu-mi amintesc. Făcu o pauză. — Însă era lumină în casa lui Euan. Are un bovindou şi nu trăsese draperiile. — Ai văzut pe cineva înăuntru? — Nu, pe nimeni. — Asta e tot, domnule Henry? Sau consideraţi că ar trebui să mai ştim şi altceva? Alex tăcu din nou. Perez îşi zise că, de data asta, întrebarea cu e 181

răspuns deschis avea să scoată ceva la iveală. Uneori funcționa. Dar bărbatul doar clătină încet din cap. — Nu, zise el, îmi pare rău că nu pot să vă ajut mai mult. Ceea ce, îşi zise Perez, nu prea era un răspuns. e 182 -e

Capitolul 26 Fran primise un câine. Una dintre mamele de la şcoală apăruse cu el cu o seară în urmă. Se fâstâcise. — Nu vrem să ne amestecăm, dar ne-am gândit că vă poate fi de folos. Nu muşcă, dar face multă gălăgie când o supără ceva. Ne-am gândit că sunteţi singure aici şi staţi atât de aproape de locul în care au găsit cadavrul... Fran o invitase în casă şi îi oferise un pahar de vin pe care femeia îl refuzase. Pe urmă încercase cu o cană de ceai, pe care o acceptase. Fran intenţionase ca gestul ei să preceadă un refuz politicos. În Londra nu suportase câinii. Întotdeauna îşi făceau nevoile pe asfalt şi scheunau. Femeia vorbea întruna despre copii şi despre şcoală. — Vai, Margaret Henry e o învăţătoare extraordinară! Nu-şi pierde vremea cu prostii. Fran nu-şi exprimase opinia şi nici nu vorbise despre crimă. Când femeia se ridicase să plece, câinele rămăsese pe poziţii. Fran avu brusc sentimentul bizar că, dacă refuza cadoul, urma să se întâmple o grozăvie: un atac asupra casei sau asupra ei şi a lui Cassie. Îşi imagina cum ar fi vorbit părinţii despre asta în curtea şcolii: „Ştiţi, a fost din pricina orgoliului. l-am oferit un câine care să aibă grijă de ea, dar ne-a refuzat”. Aşa că Fran avea acum un câine pe nume Maggie, un metis în care predomina rasa collie. Alb cu negru. Cassie era încântată — îi ceruse în repetate rânduri un animal de companie — şi îşi petrecea toate serile chinuind sărmana fiinţă, care accepta tratamentul cu atâta resemnare că Fran se îndoia serios asupra calităţilor ei de paznic. Era duminică după-amiază. Cassie se afla la petrecerea aniversară a unei colege de şcoală. Se îmbrăcase cu rochiţa preferată, plină de volănaşe roz şi paiete sclipitoare, şi îi dăduseră "183

lacrimile de supărare că părul nu voia să stea cum îl prindea ea. Ce o să zică ceilalți despre mine dacă arăt aşa? Mamele altor copii au placă de îndreptat părul sau ondulatoare! Ceea ce sugera faptul că Fran era o mamă groaznică, încerca să înţeleagă accesele fetiţei. Era prima noapte pe care o petrecea la o prietenă, reprezenta un soi de ritual de iniţiere. Fusese luată cu maşina la petrecere, iar Fran rămăsese în dreptul uşii şi-i făcuse cu mâna, dar Cassie n-o observase. Deja chicotea cu celelalte fete din maşină. Maggie dormea dusă în fața sobei. Fran îşi reluă lucrul la un desen în peniță şi cerneală pe care-l începuse cu câteva zile în urmă. Era inspirat de Raven's Head — modelul pietrelor, plaja de pietriş de dedesubt. Pornise la lucru cu o imagine foarte clară despre cum avea să arate desenul, însă acum îi era greu să se concentreze. Era agitată şi simţea furnicături pe piele, de parcă ar fi luat prea multă cofeină. Se molipsise, probabil, de la starea de nervozitate a lui Cassie. Într-un moment de frustrare, rupse coala de hârtie, o mototoli şi o aruncă în foc. Se simţea ca şi cum fusese ţinută prizonieră în cameră zile întregi. Dacă eram la Londra, îşi zise, aş fi sunat pe cineva. Ne-am fi întâlnit întrun bar să luăm prânzul sau să bem un vin. Ar fi fost lume în jur, zgomot, bârfe. Dacă găseam un cadavru acolo, puteam să vorbesc despre el până-mi ieşea din sistem. Nu mi-ar mai fi răsărit în fața ochilor când încercam să desenez. Încălţă cizmele de cauciuc, trase o haină pe ea şi deschise uşa. Câinele o urmă. În timpul nopţii se produsese o schimbare semnificativă de temperatură şi Ravenswick părea acum un alt loc, mai blând, mai prietenos. Poliţiştii se aflau încă pe drumul spre Hillhead, dar în număr mult mai mic. De la distanţă, oamenii păreau desene din bastonaşe, aşa cum făcuse şi Cassie cu băţul pe plaja de la Haa. Putea să vadă şi casa lui Euan. Maşina era încă în faţă, aşa că îi trecu prin minte să-i facă o vizită. Dacă ea se simţea copleşită, cât de greu trebuia să-i fie lui? Cobori dealul. Câinele îi hămăia pe lângă e 184 +

picioare. Bătu la uşă, iar Euan deschise imediat şi o privi cu asprime. Surprinsă, făcu un pas înapoi. — Scuză-mă, spuse el. Credeam că e tot vreun reporter. I-a oprit poliţia pe culmea dealului, dar unul sau doi tot mai reuşesc să se strecoare. Şi nu sunt de prin partea locului, probabil vestea despre crimă a ajuns în toată ţara. — Nu eram sigură că ai chef de vizite. Pot să plec, dacă vrei... — Nu. Tocmai mă pregăteam să mă uit prin lucrurile Catherinei. Poliţia mi-a cerut camera ei de filmat. Dar nu sunt sigur dacă sunt încă în stare... Vrei un ceai? Lăsă câinele în grădină şi îl urmă înăuntru. Când intrară în bucătăria decorată în stilul anilor '60, ea observă cât de greu îi era lui să-şi păstreze cumpătul. În timp ce ţinea ceainicul sub robinet, mâinile îi tremurau încontinuu. — Aş vrea să ştiu mai multe despre cealaltă fată, spuse el, cu spatele încă la ea. — Care fată? — Catriona Bruce. Cealaltă fată care a locuit aici. Şi care a dispărut. Se întoarse şi luă două căni de pe raft. — La început nu mi-a păsat cine a omorât-o pe Catherine. Nu prea mult. Faptul că nu mai era aici, absenţa ei... Ştiu că sunt egoist, dar asta mă durea cel mai tare. După care mi-ai spus despre cealaltă fată şi mi-am dat seama că lucrurile stau cu totul altfel. — Cum adică altfel? — Dacă moartea Catherinei face parte dintr-o serie de crime, înseamnă că putea fi evitată. Înţelegi ce spun? Fran nu era foarte sigură că pricepea, dar dădu încet din cap. — Trebuie să aflu ce s-a întâmplat acum opt ani cu fata aceea. Aşa o să capete sens şi povestea asta. O să înţeleg de ce a murit Catherine. — Corpul Catrionei n-a fost găsit niciodată. — Ştiu. e 185

Apa din ceainic fierbea, dar Euan părea să nu bage de seamă. Căpătase o nerăbdare în voce şi furia îi revenise. — Bineînţeles că ştiu. Trecu pe lângă Fran. — Vino aici. Hai, vino! îi spuse. Părea să fie gata s-o apuce de braţ, dar se opri. O conduse printro cameră mică de serviciu, unde erau o chiuvetă, o maşină de spălat şi un uscător. Era o cameră întunecată, neatinsă de valul de modernizare din restul casei. Avea miros de umezeală. — Probabil că asta a fost vechea bucătărie, spuse Euan. lar aici a fost cămara. Deschise unul dintre dulapuri. — Uite! Vocea îi devenise un țipăt strident. — Uită-te acolo! Interiorul uşii de la cămară nu mai fusese vopsit de ani de zile. O deschise larg pentru ca ea să vadă semnele făcute cu carioca. Marcau înălţimea copiilor care locuiseră acolo. Lângă fiecare însemnare se afla o dată şi o iniţială. El arătă spre semnul de jos: „B”. — Vine de la Brian, îi spuse, fratele mai mic. L-am întrebat pe detectiv. El mi-a spus numele băiatului. Iar aici e Catriona. Însemnarea era făcută cu roz. — Atât de înaltă era cu o lună înainte să moară. — Pare destul de mică pentru vârsta ei. Fran se tulbură fără să vrea. Cassie era cu doar câțiva centimetri mai scundă. Euan părea să fi uitat complet de ceai. Se duse înapoi în bucătărie şi se aşeză pe scaun, ţinându-şi capul în mâini. Ea rămase o vreme în picioare, dezorientată, dar îşi dădu seama că nu poate să facă nimic pentru el. Nu reacţionă deloc când îi spuse că pleacă. Fran începu să urce dealul. Simţea că trebuie să se îndepărteze de bărbatul cultivat care, acum, părea să se transforme în fărâme în faţa e 186 >

ei, căutând explicaţii în tipare şi în mâzgăleli de pe uşi şi alimentându-şi obsesia pentru alt copil dispărut. Făcea asta din vinovăţie? Vinovăţia că nu fusese un tată grozav? Câinele se zbengui pe lângă ea, apoi fugi înainte. Ajunse la o zonă plată de teren, înaintea unei pante abrupte. Totul în jur era plin de apă, şanţurile erau umplute până la refuz cu zăpadă topită, iar pământul mustea ca un burete. Nişte raze palide de soare se reflectau în apa liniştită a bălților formate peste noapte. Toate se uneau prin fire subţiri de apă într-un lac imens de suprafaţă. Fran trecu prin ele împroşcând în toate părţile. Îşi zise că lui Cassie i-ar fi plăcut la nebunie să facă acelaşi lucru. Nu cred că pot să fac față singură, se gândea. Şi nu se referea doar la problemele majore, ca moartea Catherinei şi problema cu Duncan. Mai erau şi altele despre care ar fi vrut să vorbească cu prietenii ei. Despre bărbaţi, de exemplu. Îi era dor să aibă un bărbat lângă ea, iar fi plăcut să recunoască asta, să râdă puţin de ea însăşi şi să-şi cântărească opţiunile. Aici îi era imposibil să vorbească despre lucrurile astea, fiindcă oamenii n-ar fi înţeles-o niciodată. Îi lipseau chiar şi conversațiile banale despre haine, dietă, vacanțe şi alte subiecte pe care le desconsidera când făceau parte din viaţa ei. Întotdeauna se considerase o femeie independentă, puternică. Iar acum, pentru prima dată de când se întorsese în Shetland, îi lipsea compania prietenelor ei. Aici va fi întotdeauna o străină. Întotdeauna. Poate că fetiţa urma să prindă accentul de Shetland, să se mărite cu un localnic, dar oamenii nu vor uita niciodată că maică-sa era englezoaică. Poate că lucrurile ar fi stat altfel dacă nu s-ar fi despărţit de Duncan. Ar fi existat o doză de acceptare. În momentul de faţă, însă, nu vedea cum să îmbunătățească situaţia. Desigur că pe insulă mai erau şi alţi străini — expaţii englezi. Cei ca Euan sau ca ea, erau cu sutele. Încercau să-şi construiască o viaţă nouă acolo. Unii dintre ei se străduiau atât de tare să pară de-ai locului, încât deveniseră de-a dreptul ridicoli. Începuseră să ia lecţii e 187 >

de tors la fuior, ascultau muzică tradiţională şi se făceau de râs încercând să vorbească în dialect. Şi-i închipuia adunaţi în cafenelele şi restaurantele din oraş, îmbrăcaţi în cardiganele specifice insulei şi în bluze tricotate de mână. Îi întâlnea la clubul de film sau la festivalul de carte. Alţii nu erau la fel de sociabili, preferau să stea deoparte. Pentru ei, Shetland era un fel de exil temporar din care aveau să revină curând în lumea civilizată şi să aducă poveşti despre gerul cumplit şi despre izolarea totală. Ambele grupuri petreceau cea mai mare parte a timpului cu cei asemenea lor. Dar ea nu se regăsea niciunde. Aşa o să ajungi îşi zise. O să ajung o femeie jalnică de vârsta a doua care trăieşte numai prin operele ei. Însă mişcarea în aer liber îi ridică moralul. Regăsea o plăcere copilărească în a umbla prin bălți şi a stropi cu noroi în toate părțile. Ultimul gând se transformă în autoironie: până la urmă, ce era aşa de rău să trăiască numai pentru arta ei? Începu să urce dealul de-a lungul unui zid de pietre. Nu mai ajunsese niciodată atât de departe. De regulă se plimba împreună cu Cassie, iar fetița nu putea să meargă atât de mult, ba chiar începea să scâncească şi să vrea acasă imediat ce plecau. Aici, pe coasta înaltă, efectele ploii erau şi mai dramatice. Apa curgea în şuvoaie printre pietre şi turbă, luând cu ea la vale nisip şi aluviuni şi efectiv săpând cărări noi în pământul de pe deal. La o ploaie mai abundentă, cu siguranţă s-ar fi produs alunecări serioase de teren. Îl auzise pe Alex Henry vorbind despre asta la radio. O cauză era suprapăşunatul, spunea el. Erau prea multe oi, care smulgeau rădăcinile de iarbă şi distrugeau țesutul de sprijin al pământului. Schimbarea sistemului de subvenţionare era un lucru bun, urma să nu mai existe subvenţii pentru fiecare animal în parte. Ea credea că Henry dăduse dovadă de mare curaj să spună chestia asta, fiindcă fermierii locului nu aveau să-l simpatizeze prea tare. Deşi Henry era localnic, era un tip mai retras şi mai izolat chiar decât ea. Auzise mulţi părinţi care şuşoteau despre el în curtea şcolii şi chiar se e

întrebase dacă bărbatul avea vreun prieten. Căţeluşa alergase înainte, fără să-i pese de înclinația terenului. Deodată se opri şi începu să latre. Fran o strigă, dar Maggie refuza să se întoarcă. Fran o urmă peste coama dealului, alunecând din când în când pe porțiunile de noroi. Maggie se afla pe culme. Se pare că ploaia dislocase o grămadă de pietroaie, descoperind stratul de turbă de dedesubt. Căţeluşa scormonea în moloz. Fran o strigă din nou. Ea se întoarse, însă fără să se mişte de pe loc. Soarele apăru de după un nor subţire şi străluci mai tare decât o făcuse toată ziua. Lumina venea din spatele dealului şi crea o atmosferă ireală, translucidă. Şi câinele, şi bolovanii şi dealul păreau foarte bine conturaţi, de parcă îi desenase o mână puternică şi sigură. Răsuflând din greu, Fran ajunse lângă Maggie. Începu s-o certe, spunându-i că nu şi-o dorise niciodată. Se opri, o prinse de zgardă şi o trase deoparte. Atunci observă ceva sub grămada de pietre. Un pantof. Pielea era decolorată şi catarama ruginită. Era un pantof de copil. Maggie parcă înnebunise, lătra şi ţopăia întruna, iar Fran se temu să nu se sufoce. Încerca în continuare să o ţină de zgardă. Se vedeau şi câteva petice de haine. Bumbac galben. Apoi conturul ca de ceară al unui picior, extrem de palid pe fundalul de turbă neagră, plin de rădăcini. “189

Capitolul 27 Mobilul lui Perez sună când vorbea la telefonul fix cu mama lui. De-abia se întorsese de la întâlnirea cu Alex Henry şi hotărâse că nu mai putea să amâne această conversaţie. Încă nu ştia ce urma să-i spună, dar merita măcar s-o sune. Îşi turnă o bere şi formă numărul. — Ei bine? spuse ea, fără să întrebe nimic despre caz, deşi auzise cu siguranţă ştirile de la Radio Shetland. Cum rămâne cu Skerry, ce ai decis? Vorbea pe un ton calm. Nu voia să-l preseze, dar glasul femeii trăda entuziasmul şi emoția. Cel mai tare îşi dorea ca fiul ei să revină acasă. Îşi dorea asta poate chiar mai mult decât îşi dorea nepoți. Dacă l-ar fi întrebat întâi de caz, dacă şi-ar fi dat seama cât de importantă e munca lui, nu numai pentru el, dar şi pentru familiile victimelor, i-ar fi răspuns altfel. Dar Jimmy simţi o urmă de dispreţ faţă de ea pentru că lumea ei era atât de limitată. Se întindea, pur şi simplu, până la marginile insulei — 10 kilometri lungime şi 6 lăţime: North Light şi South Light, Sheep Craig şi Malcolm's Head. Când sună mobilul şi văzu numărul lui Fran Hunter pe ecran, îi spuse mamei lui: — lartă-mă, am un apel urgent. E legat de cazul Ross. Nici nu-ţi imaginezi cât de gravă e situaţia aici. E mare tevatură. Trebuie să răspund. — Bine, îi zise ea resemnată, pentru că reuşea să-şi imagineze cât de gravă era situaţia. Îmi pare rău. Ştiu că ai multe pe cap. — Te sun mai târziu, în seara asta, dacă apuc. Deja îi părea rău că fusese atât de dur cu ea. — Şi stăm de vorbă atunci. — Mai e cineva interesat de loc, îi spuse ea grăbită, în vreme ce pe fundal se auzea soneria mobilului. E chiar din Skerry. Nepotul lui Willie. Cel care a studiat la Agronomie şi vrea acum să se e 190 >

întoarcă acasă. Şi închise telefonul. În fiecare an, de Crăciun, mama lui interpreta un rol în serbarea copiilor, deci se pricepea la finaluri teatrale. — Alo! Apăsase automat pe butonul verde al mobilului şi îi auzea vocea lui Fran Hunter, dar mintea îi era în cu totul altă parte, aşa că dură câteva secunde ca strigătele disperate ale femeii să-i ajungă la urechi. — Am găsit-o pe cealaltă fată! îi spuse Fran, când înțelese în sfârşit că Perez o aude. Cuvintele se succedară clar, sacadat. Aterizară rând pe rând în urechea lui, la fel ca pietricelele aruncate în apă de pe o stâncă: „Am/ găsit-o/ pe/ cealaltă/ fată.” Deja devenise suficient de conştient de cât de serioasă era informaţia. Tonul ei grav spunea multe, aşa că nu mai era nevoie să întrebe despre cine vorbea. Se întâlniră pe aleea din faţa casei ei. Fran îl aştepta deja de ceva timp. Căţeluşa era închisă înăuntru şi începuse să sară pe pervazul ferestrei. Se întunecase. Doar o dungă de lumină mai întârzia să plece, undeva la orizont, spre apus. — Vă duc eu sus, îi spuse ea. V-ar lua o veşnicie să căutaţi de unul singur. I se părea că ea însăşi arată ca un copil, aşa învelită în haină, cu gluga trasă pe frunte şi cu fermoarul încheiat sub bărbie. Doar ochii i se mai vedeau cât de cât. — Trebuie să mai aştept un coleg. Îi lăsase lui Roy Taylor un mesaj la hotel. Telefonul sunase ocupat. Perez ştia că şi-ar fi îngreunat viaţa dacă mergea mai departe fără detectivul englez. — Nu o să întârzie mult. — Bine. Părea foarte palidă. — Nu vreţi să aşteptăm înăuntru? — Sunteţi bine? e 191 >

— Ce credeţi? Tocmai am mai descoperit un cadavru! Al doilea într-o săptămână. Fu surprins de duritatea din glasul ei şi nu ştia ce să spună. — lertaţi-mă. Numai că e ciudat. De ce am găsit eu cadavrul? Din nou? — Cassie unde e? Brusc îşi dădu seama de coincidenţă şi fu uimit că nu se gândise la asta înainte. Încă o fată al cărei nume începea cu litera C. — E la o petrecere. Altfel ar fi fost cu mine. Şi se întoarse ca să-l privească, ca să facă să înţeleagă ce coşmar ar fi fost dacă fetiţa ar fi văzut şi ea cadavrul. Perez se întrebă dacă era cazul să-i spună ceva, s-o avertizeze să n-o lase niciodată singură pe fetiţă, dar tocmai atunci apăru Taylor. Conducea cu viteză. Îi auziră maşina înainte s-o vadă. Perez îşi dădu seama că era dezamăgit de sosirea detectivului, pentru că şi-ar fi dorit să intre în casa lui Fran şi să aştepte acolo împreună cu ea, la căldura focului. Fran fu prima preocupare a lui Taylor când sări din maşină. Se îndreptă ţintă spre ea cu un aer îngrijorat şi stângace, dar evident sincer. Îi luă o mână într-ale lui: — Îngrozitor. Ce şoc cumplit trebuie să fi simţit din nou! Nu exista nicio urmă de suspiciune în glasul lui, nimic care să sugereze că descoperirea a două cadavre într-o săptămână putea fi altceva decât o întâmplare nefericită. Perez înţelese că vedea în şeful lui un rival, pentru că şi-ar fi dorit ca Fran să-l placă mai mult pe el, să-l considere pe el mai atent şi mai preocupat de ea. Oare Taylor era singur, nu avea pe nimeni? Nu spusese niciodată nimic despre vreo soţie sau vreo prietenă. Poate că totuşi avea pe cineva. Vorbise o grămadă de timp la telefon în timp ce Perez încercase să-l sune. Acum îşi zise că reacţia lui faţă de Fran păruse rece şi fără pic de consideraţie, aşa că încercă să îndrepte lucrurile. — Doamna Hunter s-a oferit să ne arate locul de pe deal, interveni el. Dar nu cred că e necesar, ce zici? Putem trimite oameni e 192 +

care să cerceteze zona. Deja se întunecase complet, dar cerul era senin şi luna strălucea în noapte. Taylor se gândi serios la ambele variante, apoi se întoarse spre Fran: — Dacă nu vă deranjează, ar fi mai bine să veniţi cu noi. Ne-aţi ajuta enorm. Chiar şi pe întuneric, Perez îşi dădu seama că ea zâmbea. Pe deal zăcea un copil mort, dar Roy Taylor reuşea s-o flateze. — Sigur, nu mă deranjează deloc. Prefer să merg acolo decât să aştept aici de una singură. Călătoria pe deal fu o experienţă deopotrivă bizară şi plăcută. Mai târziu, avea să şi-o amintească ca pe o serie de momente memorabile. Fran mergea în faţă, iar ei doi o urmau îndeaproape. Perez era ultimul. La un moment dat, îşi ridică privirea şi îşi dădu seama că siluetele fiecăruia erau conturate pe fundalul lunii. Văzuţi din stradă, probabil că păreau nişte personaje de desene animate, dintr-un serial ciudat produs undeva în Europa de Est, care-i rămăsese în minte din copilărie. Trei excentrici plecaţi în căutarea comorii ascunse. Personajele din desenele acelea aveau mereu o misiune. O altă scenă fixată în memoria lui Perez a fost când Taylor a păşit pentru prima oară în mlaştina de la Gillie Burn. Trebuia să fi văzut întinderea lăptoasă în lumina lunii chiar înainte să ajungă la ea. Nu exista nicio cărare ocolitoare. Cum nu purta cizme de cauciuc, apa rece i s-a strecurat imediat peste ghete şi apoi prin şosetele groase de lână, până la piele. S-a abținut să înjure, deşi ar fi făcut-o cu siguranţă dacă Fran n-ar fi fost cu ei. Perez era teribil de încântat de păţania colegului său, deşi ştia că e o atitudine imatură. În clipa aceea nu era cu nimic mai breaz decât băieţii din Foula. Când au ajuns în sfârşit la bucata de teren care ascundea trupul fetei, luna dispăru după nori şi dealul se întunecă complet. Perez aprinse lanterna. Aşa reuşiră s-o vadă prima dată pe Catriona Bruce. Era foarte teatral, de altfel — vedeta spectacolului, în lumina - 193

unui singur reflector. Hainele erau zdrenţuite, dar corpul părea foarte bine conservat. Perez se gândi imediat la Frumoasa din pădurea adormită. Şi acolo era ceva cu gheaţă şi sânge. Dacă o sărut, îşi zise, o să se trezească şi o să se transforme într-o prințesă. e 194 >

Capitolul 28 Magnus Tait îşi dăduse seama că vor veni să-l ia din clipa în care văzuse maşinile pe drumul dinspre Lerwick şi, apoi, lanternele care urcau pe deal. N-ar fi avut cum să ştie că poliţia se afla acolo dacă nar fi ieşit din casă. Nu auzise niciun zgomot străin. Se trezise brusc dintr-unul din coşmarurile lui obişnuite. Gâfâia şi era leoarcă de sudoare. Se dăduse jos din pat. Nu suporta ideea că ar putea să adoarmă şi să viseze din nou acelaşi lucru. Apoi îşi zise că nu mai avea cum să fie nimeni la uşa lui, nu la ora două noaptea — văzuse pe ceasul mamei lui. Chiar şi jurnaliştii ar fi trebuit să fie în pat. Ar fi fost o bună ocazie să mai iasă din casă. Simţea nevoia să-şi amintească cum arăta lumea pe-afară. Înnebunea dacă mai stătea închis. ÎL irita situaţia asta, iar coşmarurile erau tot mai rele. Merse înapoi în dormitor şi se îmbrăcă, apoi ieşi. Nu mai ştia de când petrecuse atât de mult timp închis în casă. Chiar şi când îl durea gâtul şi tuşea, cum se întâmpla uneori, tot prefera să iasă la aer. Dar îşi aminti de ziua în care dispăruse Catriona. Aceea fusese ultima oară. Atunci fusese închis în casa toată ziua. Oamenii se adunaseră în jurul clădirii şi erau foarte furioşi, mult mai furioşi decât cei care veniseră acum, pentru că fetiţa era de-a lor, nu? Tatăl ei, Kenneth, era din Ravenswick şi familia lui locuise în vale dintotdeauna. Nu era cazul familiei Ross, care se mutase aici doar de şase luni. Se adunaseră la ferestre şi începuseră să bată în geamuri, până când maică-sa ieşise la ei şi le strigase să-l lase în pace: „E un om bun!” Aşa le spusese. Strigase foarte tare, chiar şi el o auzise, deşi de spaimă se ascunsese în dormitor. Se întrebă dacă şi acum ar mai spune acelaşi lucru despre el. La început crăpă doar puţin uşa, ca să poată încuia la loc repede dacă era nevoie. Pe aleea din josul casei lui era parcată o maşină, dar nu o observă atunci. Umpluse o găleată de tablă cu turbă şi se - 195

gândea cât de isteţ fusese să facă asta. Dacă oamenii se întorceau, avea cu ce să aţâţe focul. Aşeză găleata în verandă şi rămase pe loc o vreme, bucurându-se de aerul plăcut. Nici măcar nu avea haină, dar parcă nu simţea frigul. Abia atunci observă că în maşină era un bărbat. Stătea pe locul şoferului. Magnus îi văzu conturul capului. Pe mine mă urmăreşte. Probabil că a stat acolo toată noaptea, ca să mă urmărească pe mine. Şi, în ciuda spaimei, faptul că un om renunţa la somn ca să-l urmărească pe el îl făcea să se simtă extrem de important. Le era teamă de ce-ar putea face? Le era teamă de el? Chiar le era? Făcu câţiva paşi în jos, spre cărare. Doar atât cât să poată alerga rapid în casă. Poate până la jumătatea drumului de unde se afla maşina pândarului. Îl considera pândar, dar nu înţelegea ce urmăreşte, de fapt. Merse până acolo încât să vadă reacţiile bărbatului şi ca să-şi dezmorţească picioarele. În clipa aceea, ceva îl determină să se întoarcă. Privi în sus pe deal, dincolo de drumul spre Lerwick, şi văzu maşinile din faţa casei nevestei lui Hunter, unde toate luminile erau aprinse. Şi mai văzu duba cea mare care fusese parcată în faţa casei lui când o găsiseră pe Catherine, şi apoi luminile lanternelor care se agitau pe deal. Şi înţelese că o găsiseră pe Catriona. Şi că în curând aveau să ajungă la el. Când sosiră, îi aştepta pregătit. Avea un costum, care atârna de regulă în dulapul pictat din dormitor. Îl purta când mergea duminica la slujbă cu mama lui. Ultima oară când mersese la biserică şi purtase costumul fusese la înmormântarea ei. ÎI netezi cu grijă pe pat. Îşi aminti de slujbă. În aer plutea un miros putred, combinat cu aroma lacului de mobilă folosit pentru scaune. El stătuse singur pe rândul din faţă. Îi muriseră toate rudele — unchiul, verişorii. Dar locul era, totuşi, plin de lume: vecini, oamenii alături de care mama lui crescuse. Le auzea şoaptele, rostite suficient de tare tocmai pentru ca el să audă: „Din cauza lui a murit. Nu mai suporta ruşinea. Mary a fost mereu o femeie mândră.” e 196 >

Găsi o cămaşă albă. Avea manşetele destrămate, dar era curată. Îi promisese mamei lui să fie curat şi, în zilele cu soare, atârna rufe pe sârmele din spatele casei. Crezuse că avea şi o cravată, dar n-o găsi. În sertarul de sus al dulapului descoperi fundele pe care le luase din părul Catrionei. Le privea destul de des. Nu ca să-i amintească de ea - oricum n-ar fi uitat-o niciodată — ci pentru că şi-o închipuia mai bine când simţea mătasea alunecându-i printre degete. Atingerea lor fină îl excita, îi aducea aminte de chiloţeii de mătase roz pe care-i purta sub fustă. Cămaşa şi costumul îi erau prea mari. Haina îi cădea pe umeri şi fusese nevoit să găsească o curea ca să-şi fixeze pantalonii. Îşi zise surprins că, probabil, fusese ceva mai solid în tinereţe. Da, aşa e, fusese un bărbat solid şi puternic. Nu avea ce altceva să poarte, aşa că păstră hainele de pe el, cu gândul că mama ar fi fost de acord. Iar fi spus că se îmbrăcase cuviincios. Că era un semn de respect. Aşeză fundele pe masă. Nu ştia ce să facă cu ele. Le furase. Poate Kenneth şi Sandra le-ar dori înapoi. După care îşi prepară o cană cu ceai şi se aşeză lângă foc, aşteptând. Se ridică de două ori, o dată ca să meargă la toaletă şi o dată ca să pună apă deoparte pentru corb. Se gândi că n-ar strica să se bărbierească, dar se simţea prea obosit. Era încă întuneric la sosirea poliţistului, deşi se făcuse dimineaţă. Ceasul arăta ora şapte şi treizeci şi opt de minute. Ca şi ultima dată, omul ciocăni la uşă şi aşteptă. Nu încercă să intre în casă până ce Magnus nu-i deschise uşa. Insul părea epuizat. Lui Magnus îi aminti de pescarii care plecau toată noaptea pe mare şi se întorceau cu părul întărit din pricina sării şi cu mâinile înroşite şi crăpate de ger. Când reveneau acasă, nu voiau decât să doarmă. Erau prea obosiţi chiar şi să se mai dezbrace. — Intră, spuse el, şi încălzeşte-te puţin. Cred că ai îngheţat acolo, pe deal, toată noaptea, deşi nu mai e chiar aşa de frig. Un gând îi trecu prin minte şi întrebă: — Ai fost vreodată la pescuit în Fair Isle? Acolo e un loc numai bun pentru dat la peşte. e 197 >

— Da, nu e rău deloc, răspunse polițistul. Am prins câteva oale de homari acolo. Poţi lua un preţ bunicel pe ei. — Ne grăbim? continuă Magnus. Să fac nişte ceai? Polițistul zâmbi trist şi Magnus înţelese că nu era nicio grabă, că omul prefera să amâne cât mai mult momentul plecării. — Vrem doar să vă punem câteva întrebări, spuse el. Despre Catriona. Şi da, aş bea nişte ceai. — Putem să adăugăm şi un strop de tărie în el. — Eh, de ce nu? Dar puţin. Nu cred că vreţi să derapez cu maşina în şanţ. — Eşti singur? Data trecută au venit doi oameni. — Mai e un coleg în maşină, dar nu ne-am dori să conducă el. Când mă îmbăt conduc mai bine decât conduce el când e treaz. Magnus înţelese că polițistul încercase să facă o glumă şi zâmbi din politețe. — Să-i oferim şi lui ceai? — Nu, doarme. Mai bine-l lăsăm în pace. Magnus umplu ceainicul şi-l aşeză pe plită. Se întoarse şi văzu că polițistul descoperise fundele de mătase. — Au fost ale Catrionei, îi spuse el. Le-am luat de la ea. Mi se părea că părul ei arată mai frumos desprins. Mi-am zis că îi stătea mult mai bine. — N-ar trebui să vorbim aici despre Catriona, ci la secţia de poliţie. — Nu-mi place secţia de poliţie, spuse Magnus. — N-o să vă facă nimic. O să fiu mereu acolo şi nu o să se întâmple nimic rău. — Crezi că o să am voie să păstrez fundele? — Nu. Întrebarea îl irită pe poliţist. — Nu, bineînţeles că nu. Se răzgândi în privinţa ceaiului şi îi spuse că ar fi bine să plece, pentru că în curând se lumina. Copiii plecau la şcoală şi reporterii — 198 >

la vânătoare de subiecte. — O să mă întorc acasă? întrebă Magnus în faţa uşii. — Nu ştiu. Cred că nu, pentru o vreme. — Cine va hrăni corbul? Tăcere. Magnus spera că polițistul o să-l asigure că va avea el grijă de asta, dar el nu rosti niciun cuvânt. Magnus rămase pe loc, aşteptând răspunsul poliţistului. — Dacă nu are nimeni grijă de corb, trebuie să-l omori, continuă Magnus. Cel mai simplu e să-l dai cu capul de zid. Dar nu poţi să-l laşi să moară de foame în colivie. Şi dacă îl eliberezi tot o să moară, pentru că nu poate să-şi găsească singur de mâncare. Polițistul tăcea în continuare. — O să faci asta? — Da, răspunse polițistul din Fair Isle. O s-o fac. — Mănâncă hrană de câini. Dacă găseşti pe cineva să aibă grijă de el, să ştii că asta mănâncă. Camera fusese zugrăvită față de ultima dată când fusese acolo — zugrăvită recent, pentru că Magnus simţea mirosul specific — dar pereţii aveau încă aceeaşi culoare. Culoarea de la suprafaţa laptelui când e lăsat la separat. Imaginea îi aminti din nou de Agnes şi de vaca lor. Mai era şi un calorifer mare, tot de culoare crem. Era foarte fierbinte. La sosire, Magnus îi auzise pe funcţionari vorbind despre asta. Unul dintre ei credea că se dereglaseră butoanele, iar celălalt era convins că nimeni nu se deranjase să regleze temperatura după trecerea gerului. Magnus şi-ar fi dat haina jos. Ar fi putut s-o atârne de spătarul scaunului, ca să stea drept. Dar se temea să nu fie un gest lipsit de respect, aşa că o păstră pe el. Erau de față detectivul din Fair Isle şi o femeie mai tânără, care nu era din Shetland. Detectivul o prezentă, dar Magnus nu reuşi să-i reţină numele. Dacă i-ar fi spus doar prenumele, poate că ar fi reţinut. Îi plăceau prenumele de femei. Câteodată, când nu reuşea să adoarmă, le repeta în minte. “199

Polițistul se prezentă la rândul său cu numele acela străin, ciudat, pe care Magnus îl mai auzise înainte şi care acum i se întipări în memorie. Mai era de faţă şi un avocat care părea să fi avut o mahmureală groaznică, dar care purta un costum mult mai elegant decât Magnus. Toţi patru se înghesuiră în jurul unei mese mici. Magnus ştia că nu trebuie să-şi afişeze rânjetul specific. Câteodată nu auzea ce i se spune, fiindcă se concentra foarte tare să nu rânjească deloc. — Nu vă acuzăm de nimic, spuse Perez. Nu deocamdată. Vrem doar să vă punem câteva întrebări. Avocatul îi spuse că putea să nu răspundă dacă nu dorea, şi Magnus îşi aminti iar cuvintele mamei: „Nu le spune nimic!” — Când aţi luat fundele din părul Catrionei? întrebă Perez. Vi lea dat ea? Magnus se gândi o clipă. — Nu, răspunse într-un final. Am întrebat-o dacă pot să le păstrez eu, dar nu mi-a dat voie. Închise ochii, amintindu-şi vocea care îl tachina: „Ce să faci tu cu fundele, Magnus? Nu vezi că n-ai pic de păr?” — Le-aţi luat singur? — Da, le-am luat. E bine că am spus asta? Se simţea confuz. Poate că ar fi trebuit să-şi țină gura. ÎI privi pe avocat, dar chipul acestuia era inexpresiv. — Catriona trăia când i-ai luat fundele, Magnus? De data asta, ştia foarte bine ce trebuia să răspundă. — Nu. Dacă ar fi trăit, n-aş fi putut să-i iau fundele. Ar fi avut nevoie de ele. Dar ea era moartă; ce nevoie mai avea de funde? — De la Catherine Ross aţi luat ceva, după ce aţi ucis-o? Câteva clipe se simţi dezorientat şi nu înţelese despre cine vorbeau. Apoi pricepu. Catherine. Corbul lui. — N-am ucis-o eu, răspunse şi se ridică din scaun, pentru ca ei să-l creadă. Ideea asta era atât de şocantă pentru el, încât îşi pierdu e 200 >

concentrarea şi simţi că rânjetul i se înfiripa pe faţă. — Era prietena mea, de ce s-o omor? e 201

Capitolul 29 La micul dejun, mama lui Sally era absolut copleşită de arestarea lui Magnus Tait. — Ce uşurare! Am avut nervii întinşi la maximum toată săptămâna să-l ştiu chiar aici, pe vârful dealului. Sally bănui că şi ea se simțea uşurată, chiar dacă asta n-o aducea pe Catherine înapoi. — Ai văzut când l-au arestat? — Nu, Maurice a văzut când trecea cu maşina pe aici de dimineaţă. Zicea că erau atât de multe maşini pe şosea că abia a reuşit să treacă. Maurice era îngrijitorul şcolii. În clipa aceea, Alex intră în bucătărie. Tocmai ieşise din duş şi avea părul ud. Purta un tricou cu mânecă scurtă şi ţinea un pulover în mână. Urma să-l îmbrace înainte să iasă. Lui Sally i se părea că arată foarte bine în blugi şi tricou alb — era în formă şi parcă mai tânăr. Cu siguranţă la fel de tânăr ca domnul Scott de la şcoală. Margaret turnă nişte terci de ovăz în castron şi îl aşeză în dreptul locului său de la masă. El îşi turnă lapte deasupra şi începu să mănânce. Margaret nu mai aminti de Magnus Tait şi începu să povestească despre unul dintre copiii de la şcoală, care se purta foarte urât. Totul părea foarte normal şi obişnuit. Sally avea impresia că doar îşi imaginează toată nebunia care se întâmplase. Când o să se apropie de staţia de autobuz de lângă casa Ross, Catherine o s-o aştepte acolo. Tatăl ei o să fie la fel de plictisitor şi de vârsta a doua ca întotdeauna, iar ea o să se trezească din coşmarul ăsta. Telefonul sună. O lăsară pe Margaret să răspundă. Sally îşi închipuia că vestea despre arestarea lui Magnus Tait se răspândise deja şi că toţi voiau să afle cât mai multe amănunte. Nu puteau să-i strice mamei plăcerea. Îşi puse farfuria în chiuvetă şi îşi adună e 202 -e

lucrurile necesare pentru şcoală. Alex era încă la masă şi îşi ungea tacticos o felie de pâine cu unt. Când Margaret se întoarse, era roşie la față. Rămase în dreptul uşii şi aşteptă ca ei să se uite la ea. — Era Morag, le spuse. Credea că ar trebui să ştim şi noi, pentru că oricum va apărea curând la ştiri. Altădată, se gândea Sally, Alex şi-ar fi întrebat soţia despre ce era vorba. Acum, însă, mesteca liniştit în continuare şi aştepta. Nu avea chef să-i cânte în strună şi s-o întrebe. Sally era curioasă, dar rămase şi ea la fel de tăcută. Margaret părea disperată din cauza lipsei lor de interes. — E vorba de Catriona, strigă ea. l-au găsit trupul în zăcământul acela de turbă de pe deal! Morag spunea că s-a conservat perfect. Ai crede că a murit ieri! Tăcu o clipă. — De-aia l-au arestat pe Tait, acum au dovezi. Şi cine altcineva ar fi putut fi criminalul? Alex lăsă cuțitul deoparte. — Cum au găsit-o? — Ploaia şi zăpada topită au provocat alunecări de teren. Catriona era îngropată în turbă şi apa a deplasat stratul de suprafaţă. Mama lui Cassie Hunter se plimba pe acolo cu câinele acela de la familia Ellis. Ea a anunţat poliţia. Sally studia chipul tatălui său. Nu-şi dădea seama la ce se gândea în acele momente. — Biata femeie, şopti el. Ce coincidență groaznică, să găsească două cadavre la rând! Lui Sally i se păru foarte amuzantă remarca. Stârnea o imagine tare caraghioasă în mintea ei — mama lui Cassie se împiedica şi cădea în fund peste un cadavru. Ştia, însă, că nu putea să râdă atunci. — Măcar acum Kenneth şi Sandra vor afla ce s-a întâmplat cu fata lor, spuse Margaret. Poate chiar vor găsi puterea să se întoarcă - 203

acasă. La şcoală, Sally se afla din nou în centrul atenţiei, fiindcă nimeni nu mai aflase despre arestarea lui Magnus Tait şi despre cadavrul descoperit al Catrionei. La strigarea catalogului, îi spuse domnului Scott că ucigaşul Catherinei fusese arestat. Reacţia acestuia o surprinse. Se purta de parcă tocmai primise un cadou. Îi mulțumi, nu la fel de politicos şi rece ca atunci când îi înmâna o lucrare, dar recunoştinţa lui părea sinceră. — E bine că mi-ai spus aşa repede. N-aş fi vrut să aflu tocmai în cancelarie. Sally se gândi că, poate, nici Robert Isbister nu aflase încă veştile. Ar fi fost un motiv bun să-l sune. La urma urmei, fusese interesat de subiect, deci Sally nu era obligată să aştepte s-o sune. Nu mai suporta să aştepte. Prima oră avea franceză. Nu suferea franceza. Îi spuse Lisei că toate veştile astea o făceau să se gândească iar la Catherine şi că nu era în stare să se concentreze deloc. O rugă s-o scuze în faţa profesoarei. Era prima oară când lipsea de la ore fără un motiv întemeiat. Se duse la toaletă, se închise într-o cabină şi-l sună pe Robert. El răspunse imediat. Nu avea semnal foarte bun şi vocea lui suna destul de ciudat. Sally nu simţea emoţiile pe care le avea de obicei când vorbea cu el. — Magnus Tait a fost arestat. Pentru uciderea Catherinei. Au găsit şi corpul celeilalte fetițe. Credeam că vrei să ştii. Nu era sigură de ce credea că el ar vrea să ştie. Nu putea să înţeleagă ce-l fascina, de fapt, la acest caz. Probabil că era vorba de simţul macabrului, ca la toţi ceilalți. — Crezi că ne putem vedea? Poţi să scapi? Părea teribil de nerăbdător, iar Sally îşi zise că muşcase momeala. Voia să afle toate detaliile, deşi ea chiar nu mai avea alte amănunte. Se gândi ce orar avea. Nimic important. Lisa putea să le spună tuturor că nu se simţea bine, iar ei o să presupună că plecase acasă. — Sigur, de ce nu. e 204 -e

Se întâlniră în duba lui, în port. A trebuit să-l aştepte un sfert de oră, cu toţi pescăruşii aceia care-i ţipau pe deasupra capului. Brusc deveni neliniştită. Credea că el aşteaptă de la ea mai mult decât ceai şi conversaţie. Mai mult chiar decât informaţii despre crimă. Era oare pregătită pentru asta? Nu făcuse niciun efort deosebit să se aranjeze în dimineața aceea, nici măcar duş nu făcuse, fiindcă discuţia despre Tait durase prea mult. Se văzu prin ochii lui: o şcolăriță cam neîngrijită, cam plinuţă, cu o geantă plină de cărţi. Când se urcă în maşină lângă el, el îi puse mâna pe după gât, o trase uşor spre el şi o sărută. Simţea ceva diferit la el. O uşurare. Poate că aşa simțeau toţi cei afectaţi de drama asta. Nu doar uşurare fiindcă un criminal fusese arestat, ci pentru că poliţia nu mai avea motive să le răscolească vieţile tuturor. Cu toţii aveau secrete — domnul Scott, Robert. Poate chiar şi părinţii ei. lar acum, polițistul din Fair Isle avea să-i lase în pace. El porni spre nord fără să scoată o vorbă. Ea îi mângâia părul fin de pe încheietură, iar el se juca cu mâna ei, mângâindu-i palma cu degetul mare. Ea îşi dorea ca el s-o sărute din nou, dar era prea timidă să-i ceară asta, plus că şi aşteptarea era excitantă în sine. — Unde mergem? — M-am gândit să mergem la Duhul Călător. Ai vrea să-l vezi? Barca lui era ancorată la Whalsay. Asta însemna o cursă dusîntors cu feribotul. Sally încercă să-şi amintească dacă ştia pe cineva la feribot care ar fi putut să le spună părinţilor că a trecut pe acolo, dar Robert părea extrem de hotărât să meargă, aşa că acceptă. Erau primii la rând pentru feribot şi rămăseseră să aştepte în maşină. Se ţineau de mână şi priveau cum feribotul se apropia de mal. Fiecare val îl aducea mai aproape. La coadă mai erau câteva camioane şi o altă maşină. Cu toţii aşteptau liniștiți să treacă. Robert îi aduse cafea de la automat. Îl cunoştea pe tipul din cealaltă maşină, care se dusese şi el după cafea, dar nu o prezentă pe Sally. În timp ce ei vorbeau despre pescuit şi despre o petrecere dintr-un bar din Whalsay, ea privea pe geam insula care se apropia tot mai - 205

mult. Nu-şi amintea dacă mai fusese vreodată acolo. Poate cu ani în urmă. Barca era aşa cum o descrisese toată lumea: de un alb strălucitor, plină de antene şi de radare şi mult mai mare decât îşi imaginase ea. Robert era foarte mândru de ea şi se vedea de la o poştă cât de mult valora pentru el. Nu era doar un mod de a-şi câştiga existenţa, ci îl definea. Barca era, de fapt, ce era şi el. Sally se gândi că genul ăsta de lucruri le spunea Catherine şi se simţi tare mândră de ea. O conduse în interior şi îi arătă camerele echipajului. Aveau scaune de piele, un televizor imens şi un frigider. El scoase două cutii de bere şi îi oferi una. Ea acceptă. Simţea foarte clar mişcările leneşe ale bărcii. Era cufundată mult în apă, iar marea verzuie era foarte aproape când priveai prin hublou. Orizontul se înclina întrun ritm constant, hipnotizant. — Îți plăcea de Catherine? îl întrebă deodată. Adică, înţeleg dacă ti-ar fi plăcut, fiindcă arăta extraordinar. — Nu, răspunse el. Dar nici nu i-aş fi dorit vreodată o astfel de moarte. Cred, însă, că era o vacă înţepată. Toată ziua numai filme şi artă! — Pe mine ai să mă iei vreodată la una dintre petrecerile de la Haa? — Nu eu am dus-o, m-am întâlnit cu ea acolo şi am stat puţin de vorbă, atâta tot. — Dar pe mine o să mă duci? — Da, de ce nu? Băuse repejor berea. Fusese mult mai tare decât era ea obişnuită. Mişcarea bărcii o dezorienta. El îi aduse o altă cutie de bere şi continuară să vorbească. Despre munca lui, despre familie. O descrise pe mama lui: Oamenii nu o înțeleg prea bine. Numai din cauza lui Hunter. Iar ea e atât de slabă, că nu-i poate refuza nimic. ÎL descrise şi pe tatăl lui, de parcă n-ar fi fost o fiinţă reală, el un erou despre care auzi în cărţi. Dar ea nu se mai concentra. Era conştientă de corpul ei sub haine, de limba cu care îşi atingea dinţii, de pielea picioarelor ei e 206 >

frecându-se de branţurile adidaşilor. Totul era la locul lui, bine închegat. Se aplecă şi îşi dezlegă şireturile. Aruncă unul dintre pantofi, iar pe celălalt îl împinse cu piciorul eliberat. Îşi scoase şi şosetele şi le făcu ghem. Pe podea se afla o carpetă aspră. Îşi frecă tălpile de ea. Robert, care vorbea în continuare despre o furtună care izbucnise din senin când se aflau la Stavanger, tăcu brusc. — Scuze, îi spuse ea, dar e cam cald aici. El se aplecă şi îi luă unul din picioare în mâini, răsucind-o uşor până ce aproape o întinse de tot pe canapea. Apoi îi masă talpa cu degetul, aşa cum făcuse şi în maşină. Sally crezu că leşină. Mai târziu, se întrebă în sinea ei: Aşa e pentru toată lumea? Oare e la fel şi pentru cei în vârstă? Se întrebă dacă părinţii ei mai aveau parte de sex din când în când. Se gândea că, poate, pentru ei era mai bine că nu erau aşa de grăbiţi şi agitaţi. Tatăl ei ar fi mult mai răbdător, nu atât de dur sau cu atât de multe cerinţe. Dar lăsă deoparte gândurile astea, i se păreau neloiale. La ce-ar fi putut să se aştepte prima oară? Robert stătea întins şi fuma. l-ar fi plăcut să mai vorbească, dar el părea pierdut în propriile gânduri. Poate că toţi bărbaţii se purtau aşa. l-ar fi plăcut să întrebe: A fost bine? Ţi-a plăcut? M-am mişcat cum trebuie? Dar ştia că e mai înţelept să tacă. În cele din urmă îi spuse: — Trebuie să mă întorc, altfel pierd autobuzul. Mai era destul timp, dar era lihnită de foame. Nu mai visa la sex, ci la batoane de Kit Kat şi chipsuri sau la un sandviş cu şuncă. El se ridică şi Sally înţelese din nou de ce îl considera atât de atrăgător. Îi privi umerii laţi şi muşchii de pe braţe şi de pe spate. Până la urmă nu greşise. În timpul traversării cu feribotul, se pomeni că zâmbeşte. El stătea lângă ea cu mâna puternică aşezată pe piciorul ei şi, când o lăsă din nou la şcoală, o sărută. Nu vorbiseră nimic despre ce se întâmplase între ei. Mai era mult până la terminarea orelor, aşa că Sally intră în e 207 >

magazinul de la colţ, de unde îşi cumpără ciocolată şi o revistă. Dădu direct la pagina de teste, dar niciuna dintre variantele deacolo nu-i răspundea la întrebări. În autobuzul spre casă, îi sună telefonul. Răspunse imediat, sigură că o căuta Robert. Voia, probabil, să-i spună ceva frumos şi reconfortant. Sau, poate, ce bine se simţise cu ea. Dar era o voce de femeie. Iniţial, nu a recunoscut-o. — Sally? Tu eşti? Am numărul tău de la mama ta. Îmi pare rău că te deranjez. Fran Hunter la telefon, locuiesc în casa de lângă biserică. Fosta nevastă a lui Duncan Hunter, ar fi vrut să-i spună. Dar s-a abținut, ar fi fost nepoliticos. — Voiam să te întreb dacă ai putea să stai cu Cassie. M-au rugat să predau câteva cursuri serale la facultate, în locul profesorului care s-a îmbolnăvit. Poate ai să te simţi ciudat, fiindcă înainte mă ajuta Catherine... Dar mama ta mi-a spus să te întreb... Femeia tăcu. — Deloc, spuse Sally repede. Chiar mi-ar plăcea să vă ajut. Se gândea că ar fi o cale să se întâlnească cu Robert fără ca mama ei să afle despre asta. Era riscant, dar mai sigur, totuşi, decât dacă ar fi plecat în Lerwick cu el. — Oricând. e 208 >

Capitolul 30 Familia Bruce sosi de la Aberdeen în acelaşi avion cu Jane Meltham, medicul legist. Păreau mici şi pierduţi în spaţiu în timp ce traversau pista de aterizare dinspre avion, mult mai în vârstă decât s-ar fi aşteptat Perez. Probabil că el păstrase în minte imaginea lor de la moartea Catrionei. Numai că ei nu se conservaseră în turbă, ca fiica lor. Nici n-ai fi zis că se întorceau acasă. Păreau, mai degrabă, nişte refugiaţi ajunşi într-o ţară străină. Băiatul care-i însoțea, fratele Catrionei, era mai înalt ca ei. Roy Taylor preluă familia în maşina lui, iar Perez o conduse pe Jane. — Interesantă turba asta, spuse ea în vreme ce treceau pe lângă hotelul Sumburgh. Cum arată fata? — Neatinsă, spuse el. Zici că a fost ţinută undeva, în viaţă, şi îngropată doar cu câteva ore în urmă. Are o pată maronie în bărbie, iar părul a căpătat o nuanţă mai închisă, castanie. Atât. Purta o rochie de bumbac şi nici asta n-a putrezit mai deloc. Îi era imposibil să-şi scoată din minte imaginea fetei. Îi curăţaseră pământul de pe faţă, ştiind, însă, că nu au voie să atingă nimic pentru a nu contamina scena crimei. Totuşi, trebuiau s-o identifice ca să le poată transmite părinţilor o informaţie sigură. După atâţia ani de aşteptare, ar fi fost o greşeală intolerabilă să nu facă o identificare corectă. Fata era întinsă pe spate. Părul blond, murdar acum, era răsfirat cu grijă în jurul capului. Oare Magnus făcuse asta? Credea că arată mai drăguţ aşa? Sau îşi dorise numai fundele? Perez nu reuşea deloc să-i înțeleagă motivaţia. O ucisese doar pentru funde? Procurorul decisese că existau suficiente dovezi pentru a-l condamna pe Magnus, măcar pentru uciderea Catrionei Bruce. Şi avea dreptate. Existau fundele; el însuşi mărturisise oarecum, deşi, după primul interogatoriu, Magnus nu mai scosese niciun cuvânt, înţepenise pur şi simplu, cu un rânjet isteric lăţit pe chip şi e 209 >

mulțumindu-se să dea doar din cap. Tăcuse întruna chiar şi când se întâlnise în privat cu avocatul său. Urmau să obţină o condamnare. Probabil pentru ucidere din culpă, ţinând cont de lipsa lui de discernământ. Se vor aduce rapoarte medicale, din care va rezulta că are un coeficient de inteligenţă scăzut, poate chiar şi afecţiuni ale creierului, dar Magnus Tait va merge, cu siguranţă, la închisoare. O să plece din Shetland pentru prima oară în viaţa lui şi o să fie închis undeva departe. Asta nu era suficient pentru Jimmy Perez. Voia să ştie exact ce se întâmplase în ziua în care Catriona urcase dealul spre casa din Hillhead. Voia să ştie ce îl determinase pe Magnus s-o înjunghie. Fiindcă fusese înjunghiată. Şi-au putut da seama de cauza decesului chiar înainte de sosirea medicului legist. Corpul era foarte bine conservat. Rana din piept se vedea foarte clar, iar materialul rochiei avea pe el pete de culoarea ruginei. Şi, mai mult ca orice, Perez voia să ştie de ce, după opt ani de zile, Magnus hotărâse să ucidă din nou. Şi de ce pe Catherine Ross? Doar pentru că se întâmplase să-i intre în casă în noaptea de Anul Nou şi se îndrăgostise de ea? Sau poate numele era de vină? Dacă ar fi chemat-o Ruth sau Rosemary ar fi lăsat-o în pace? Şi de ce alesese să-şi sugrume victima de data asta? Jane vorbea despre corpurile descoperite de arheologi prin mlaştini: — Erau vechi de sute de ani şi se conservaseră perfect. Nu mă mir că după opt ani de zile rezultatul e acelaşi. Fascinant! Perez îşi dădea seama cât de nerăbdătoare era să ajungă la scena crimei şi să studieze cadavrul. Nici nu observa peisajul mirific al coastei. Se despărţiră pe deal. Ea rămase alături de echipaj, el reveni în Lerwick. Nu era în stare să intre în acum în Biroul de Investigaţii, să dea ochii cu Sandy şi cu rânjetul lui superior, cu încântarea stupidă pe care fără îndoială că o afişa. Probabil că se apucaseră deja de băut. Sărbătoreau arestarea făptaşului şi întoarcerea băieţilor din e 210

Inverness înapoi în sânul civilizaţiei. Ambele tabere aveau motive de sărbătoare. Perez, în schimb, avea nevoie de un duş şi de somn. Acasă, telefonul fix îi arătă că avea mesaje. Era mama lui, bineînţeles. Nu o mai sunase duminică seara. Era tentat să o sune acum, fără să mai stea pe gânduri. Da, vin acasă. M-am săturat de viața de aici. Spune-le că vreau să cumpăr eu proprietatea de la Skerry. Dar nu luă în seamă gândul. Îşi limpezi mintea sub jetul anemic al duşului, după care se întinse în pat şi adormi pe loc. Când se trezi, era după-amiază târziu şi afară se întunecase. Nu se simţea încă odihnit. Se trezise aşa cum se culcase, tulburat de neliniştea care-l măcina. Legată de Fran şi Cassie. Legată de Magnus. Teama că greşiseră tot afurisitul de caz. Bătrânul poate că o ucisese pe Catriona, dar şi pe Catherine? Îşi verifică mesajele de pe telefon, un ritual ca un fel de penitenţă. Avea, într-adevăr, un mesaj de la mama lui, dar era scurt şi pe un ton resemnat: „Scuze că te deranjez, ştiu că eşti ocupat şi nu vreau să te sâcâi.” Ceea ce nu-l făcu deloc să se simtă mai bine. Următorul mesaj era de la Duncan Hunter: „Am auzit veştile despre Magnus Tait. Bună treabă! Nu cred că mai are vreo importanţă, dar mi-am amintit ceva de la petrecerea de la Haa. Dămi un ţâr. O să fiu la birou toată ziua.” Nu lăsase niciun număr de telefon, de parcă toată lumea îi ştia numărul de telefon de la Hunter Associates. De parcă nu puteai să supravieţuieşti în Shetland dacă nu ştiai asta. Perez căută în cartea de telefoane şi formă numărul. O tânără îi spuse că domnul Hunter era într-o întâlnire şi nu putea vorbi. Îl întrebă dacă putea să preia ea mesajul. Perez şi-o imagina: tânără, slabă, unghii lungi şi roşii, buze subţiri şi la fel de roşii, cu o fustă minusculă care abia îi acoperea posteriorul. — Domnul Hunter m-a sunat mai devreme, spuse el. Sunt inspectorul Perez. Mi-a spus că e urgent. — O clipă, vă rog. Auzi o melodie. Nu era zgomotul electronic banal şi insipid de la e 211

Hunter Associates. Era ceva contemporan, cu un ritm pe care ar țopăi tinerii în club. Probabil că Duncan plătise pentru un ton de aşteptare personalizat. Melodia se opri la fel de brusc cum începuse, în mijlocul frazei muzicale. — Jimmy, mersi că m-ai sunat. Ştii, poate nici nu mai e de interes. — Din contră, te ascult cu atenţie. — Nu pot vorbi acum. Hai să ne vedem mai târziu, la Monty's. Fac cinste. E luni seară, nu-i aglomerat. Pe la opt. Convorbirea se întrerupse înainte ca Perez să poată răspunde ceva. Monty's era, probabil, localul unde se mânca cel mai bine în Lerwick. După ce-l descopereau, turiştii veneau aici în fiecare seară. Li se alăturau expaţii englezi, care le lăudau prietenilor produsele locale. Pentru localnici, în schimb, era cam piperat şi intrau doar la ocazii speciale. Sala nu era foarte mare, iar mesele erau destul de apropiate una de alta dar, cum spusese şi Duncan, luni seara în ianuarie era destul de puţină lume. Când Perez ajunse, Duncan era deja acolo. Comandase o sticlă de vin roşu şi începuse primul pahar. Se ridică şi îi întinse mâna: — Felicitări! — Nu s-a terminat încă. — Oamenii spun altceva. Perez ridică din umeri: — Ce voiai să-mi spui? Duncan arăta mai bine decât ultima dată, dar nu cu mult. Era bărbierit, se îmbrăcase elegant şi reuşise să se tundă, dar se vedea că stă foarte prost cu somnul. Pierduse cumva aroganța tipică neamului Hunter. — M-am tot gândit la petrecerea aia de la Haa. — Cea la care a venit şi Catherine Ross? — Da. Urmă o pauză în conversaţie, timp în care chelneriţa le luă comanda.

— Uite ce e, mi s-a rupt filmul la un moment dat! — Dar îţi mai aminteşti ceva? — M-ai întrebat de Robert. El nu a venit cu Catherine. Venise deja mai devreme să stea de vorbă cu Celia înainte să apară ceilalţi invitaţi. Nu ştiu despre ce vorbeau, probabil chestii de familie. Oricum, discuţia devenise foarte aprinsă, cel puţin... Se opri brusc. — Poate că voia s-o convingă să meargă acasă cu el. Nu m-a plăcut niciodată, iar pe Celia a făcut-o întotdeauna să-i mănânce din palmă. Perez îl privea şi se întreba ce voia să spună de fapt. Nu avea nicio legătură cu ancheta poliţiei, asta cu siguranță. lar Duncan n-ar fi făcut nimic să-i ajute pe poliţişti — nu vedea sensul să o facă. La el exista tot timpul o intenţie ascunsă. Putea manipula toată insula. — Catherine şi Robert se cunoşteau, continuă el. Vreau să spun, când a apărut ea, a fost evident. — Cum adică? Perez îşi pierdea răbdarea. — EI vorbea cu Celia în bucătărie. Ea pregătea nişte gustări. Tot acolo erau băuturile, aşa că acolo eram şi eu. Catherine a intrat cu mai mulţi oameni şi Robert a văzut-o. A fost ca un şoc pentru el. Nu se aştepta ca ea să apară acolo. S-a oprit din discuţia cu maică-sa şi s-a holbat, pur şi simplu, la ea. Rămăsese ca trăsnit, de parcă nici prin cap nu i-ar fi trecut că ea o să apară acolo. — Era încântat s-o vadă? — Cred că da. Încântat, dar şi puțin emoţionat, cred. Agitat. — Catherine cum a reacţionat? — Nicicum. N-a lăsat să se înţeleagă că l-ar cunoaşte, cel puţin nu pe moment. Şi-a turnat ceva de băut şi a început să se bage-n seamă cu mine. Flirtam, oarecum. Era genul ăla de femeie care te face să te simţi special. Te putea face să crezi că eşti interesant, amuzant. Fran n-a fost niciodată în stare de asta, nu se chinuia. Dar Catherine... Oh, Catherine era foarte pricepută. 213
+

— Avea doar 16 ani. — Dar era sofisticată, experimentată. Şi virgină. — Doar asta aveai să-mi spui? Nu prea merită o cină la Monty's. — În timp ce flirta cu mine, se uita din când în când la Robert. Nu ştiu de ce, parcă nu-mi vine a crede că-i plăcea de el. Însă, la un moment dat, au dispărut împreună. Cel puţin, aşa cred. De fapt, sunt destul de sigur. Era chiar înainte ca Celia să-mi spună că pleacă. Dar ştii cum e la petreceri, mai ales la cele reuşite. Te prinde o conversaţie bună şi orice altceva îţi dispare din atenţie. Auzi muzica, dar nu asculţi cu adevărat. Ştii că mai sunt oameni prin preajmă, dar nu eşti conştient de ce face fiecare. Sunt doar nişte corpuri care se mişcă, dansează. — Vomită... — Nu aşa devreme, spuse Duncan înţepat. Nu e cazul să fii ironic, omule, încerc să te ajut. Pe bune. A fost un moment în care am observat că niciunul dintre ei nu mai era acolo. Mi-ar fi plăcut să mai stau cu ea. OK, de fapt o căutam, chiar. M-am uitat peste tot după ea, fiindcă mă prinsese, avea stil. Şi acum, când m-am mai gândit la chestia asta, mi-am dat seama că nici Robert nu era acolo. Ti-am spus deja că poate că nu e important. Chelneriţa se apropie cu mâncarea. Perez n-o recunoscu, deşi aveau cam aceeaşi vârstă şi părea de-a locului. Preţ de câteva clipe încercă să-şi dea seama dacă o cunoştea sau nu. Duncan se apucă imediat să mănânce, oarecum îmbufnat fiindcă Perez nu-i era teribil de recunoscător pentru informaţia primită. — Unde s-au dus? — Nu ştiu, doar n-am căutat prin toată casa. Nu era chiar atât de important. — Eşti sigur că mai erau în casă? — De unde dracului să ştiu? Poate au plecat să se plimbe cu maşina şi şi-au tras-o nebuneşte în duba lui Robert. Nu i-am văzut. Cum spuneam, era o femeie foarte atrăgătoare. Robert, în schimb, e e

un pămpălău, băiatul mamei răsfăţat. Bănuiesc că arată bine dacă îţi place tipul de viking blond şi bine făcut, dar Catherine era o tipă mult prea deşteaptă ca să cadă pe spate din cauza asta. Şi tu ce-oi fi? îşi zise Perez. Un gherţoi. Motivul care îl determinase pe Jimmy să-l vadă pe Duncan într-o lumină diferită nu era cine ştie ce. S-ar fi putut întâmpla oriunde. Aici, unde pânza de relaţii se înfăşura strâns în jurul tău şi nu-ţi mai dădea drumul, era genul de chestiune cu care aveai de-a face zilnic. Duncan era pasionat de viteză. Mergea ca un nebun cu maşina pe drumul dinspre nord. Sandy Wilson îl oprise. Îşi dăduse seama că era băut şi îi spusese că trebuia să-l testeze. Dar tatăl lui Sandy lucra la compania lui Duncan. Era tâmplar, dar avea mână pentru orice, şi lucra la renovarea clădirilor cumpărate de Duncan. Duncan l-a ameninţat pe Sandy că-l zboară pe tatăl lui dacă îi face testul de alcoolemie. Perez nu era convins că ar fi făcut-o, fiindcă meseriaşii buni sunt greu de găsit. Dar Sandy l-a crezut şi Duncan a scăpat doar cu amendă pentru depăşirea vitezei. Şantaj. Perez aflase mult mai târziu de acest episod. Sandy se îmbătase într-o seară şi ciripise tot. Perez nu spusese nimănui. Sandy nu dădea pe-afară de inteligenţă, dar nici nu merita să fie călcat în picioare. Şi, oricum, Perez îi era dator lui Duncan. Îi salvase viaţa în timpul şcolii sau, cel putin, îl salvase de băieţii din Foula. Numai că datoria aia era plătită şi simţea că, de fapt, nu-i mai datora nimic. De-aia îl ura pe Duncan: nu pentru că era un gherțoi, ci pentru că fusese constrâns să-l vadă ca atare prin atitudinea de care dăduse dovadă. Şi pentru că, la paisprezece ani, fusese prietenul lui cel mai bun. — Cât timp au lipsit Robert şi Catherine? întrebă Perez. Duncan ridică din umeri: — Nu ştiu, cam o oră, nu mai mult. Nu era foarte târziu. Oricum, s-a întors înainte ca Celia să-mi spună că s-a săturat. Eram suficient de treaz încât să mă ţin pe picioare. Şi-mi aduc aminte când s-a întors Catherine. Poate doar ieşiseră puţin, avea obrajii roşii, îngheţaţi. Şi părea extrem de încântată, ţi-am spus. Atunci mi-a e 215

povestit că vrea să se apuce de filme. Zicea că are în cap foarte multe vise, foarte multe proiecte şi că nu era sigură că o să aibă timp să le facă pe toate... Duncan tăcu şi Perez se gândi că, totuşi, Duncan era trist. Că îi părea rău pentru fată, nu numai pentru sine. — lar Robert cum era? — Nu ştiu, nu l-am mai văzut. El nu s-a întors. După ce terminară de mâncat, coborâră treptele abrupte ale restaurantului şi rămaseră pe strada îngustă. — Hai să mai mergem undeva, să bem ceva, spuse Duncan. Ca în zilele bune. Perez era tentat. l-ar fi priit să se îmbete cu cineva care nu lucra în poliţie. Dar Duncan era mult prea înflăcărat şi Perez se întrebă din nou care fusese, de fapt, scopul întregii seri. N-avea cum să fie, cu siguranţă, faptul că şi Duncan era singur, că în vremea copilăriei şi el avusese tot atâta nevoie de băiatul timid din Fair Isle pe cât avusese Perez nevoie de el... e 216

Capitolul 31 ÎI privi pe Duncan cum merge pe alee spre piaţa centrală în care îşi lăsase maşina. Era încă devreme şi Perez nu se simţea încă gata să se întoarcă acasă. Vestea despre arestarea lui Tait probabil ajunsese în toată insula de-acum. Oamenii aveau să se simtă din nou în siguranţă, încrezători că toată povestea asta fusese o anormalitate cumplită şi că astfel de crime violente nu se întâmplă decât prin alte părţi, nu pe la ei. Cu toţii puteau să doarmă din nou liniştiţi. Mai puţin familiile victimelor. Soții Bruce locuiau la nişte rude în Sandwick. Bănuia că Euan Ross era singur în casa aceea mare de lângă țărm. Perez trimisese un poliţist să-l informeze despre arestarea lui Tait, dar acum îşi zise că ar fi mai bine să meargă personal. Ross fusese revoltat de eliberarea lui Tait după dispariţia Catrionei. I se părea un gest de laşitate să nu vorbească personal cu el sau să nu-i răspundă la întrebări. Măcar atât îi datora poliţia. În timp ce trecea pe lângă Hillhead, îşi aminti de corb. Oare ar fi trebuit să-l omoare acum şi să încheie povestea? Probabil că legiştii terminaseră cercetarea locului, fiindcă banda galbenă fusese îndepărtată şi casa era în întuneric. Găsi uşa încuiată şi se simți uşurat. Probabil că cineva din echipaj luase cheia. Poate că găsiseră deja un alt cămin pentru pasăre. Îşi amintea că în Dunrossness locuia o femeie care îngrijea păsări bolnave. Poate că îl duseseră la ea. Trebuia să verifice chestia asta. O să se întoarcă mai târziu. Euan Ross era furios. Era roşu la față, iar violența cu care deschisese uşa îi trăda din plin starea. Perez se gândea că aşteptase, probabil, toată ziua pe cineva care să vorbească cu el. — Inspectore, spuse el. În sfârşit. Locuiesc aici de suficient timp ca să ştiu că în Shetland nu există noţiunea de urgenţă, dar mi-am zis că măcar din curtoazie o să-mi răspunzi mai repede la solicitare. La urma urmei, telefonul dumitale a declanşat totul. e 217

Se întoarse şi intră în casă, lăsându-l pe Perez să închidă uşa şi să urmeze. S-au aşezat în camera mare, cea cu peretele de sticlă care oferea priveliştea asupra capului Raven's Head. Euan nu aprinsese luminile din centru, ci doar câteva spoturi prinse în pereţii laterali. În încăpere erau porţiuni mari de întuneric. Probabil că peste iarnă adunase lemne, fiindcă în şemineu ardea un butuc de pin. Aroma lui acoperea şi ultimele urme ale parfumului Catherinei. Pentru o clipă, Perez rămase confuz. Nu era în stare să-şi dea seama la ce se referea bărbatul. — Îmi pare rău, dar nu mi-a spus nimeni că aţi cerut să mă vedeţi. — Atunci de ce ai venit? — Credeam că aveţi întrebări pentru mine după arestarea bătrânului. Nu voiam să aflaţi toate detaliile din presă. De cele mai multe ori deformează realitatea. Ar fi vrut să adauge că vizita i se părea şi un gest de curtoazie, dar se abţinu. Ross era un tată îndoliat, până la urmă, avea tot dreptul să fie furios şi nepoliticos. Urmă un moment de tăcere. Euan Ross se strădui să-şi recapete stăpânirea de sine. — Ar fi trebuit să-mi transmită mesajul, spuse Perez. Poate îmi spuneţi acum de ce m-aţi căutat. — M-aţi rugat să caut camera de filmat a Catherinei. — Aşa este. Aţi găsit-o? Euan nu-i răspunse la întrebare. — Aveţi dovada că Tait a ucis-o pe fiica mea? — Nu încă. Avem doar dovezi care îl leagă de moartea Catrionei Bruce. Deocamdată e acuzat numai de această crimă. Dar vom face tot posibilul să fie acuzat pentru ambele crime. — Nu credeam că o să fie atât de important pentru mine, continuă Euan, dar nu cred că aş suporta să nu ştiu ce i s-a întâmplat cu adevărat. Nu e vorba de răzbunare, doar vreau să ştiu, e 218 +

atât. Şi mai vreau dreptate pentru Catherine. Măcar acum să fac ce trebuie faţă de ea. — Domnule Ross, puteţi să-mi arătaţi camera de filmat? Euan părea încă să evite acest subiect. Se oferi să pună de ceai. Aveţi timp de un ceai, nu? Dispăru în bucătărie, lăsându-l pe Perez să se uite afară, în noapte. După un timp, se întoarse cu două căni pe tavă şi începu imediat să vorbească. Stăteau faţă în faţă pe două fotolii de la fereastră, dar Euan evita să se uite la Perez. Privirea lui era pierdută undeva, în noaptea de afară. — Nu a fost un copil uşor de crescut, parcă niciodată nu avea nevoie de somn. Lui Liz i-a fost foarte greu. Încercam s-o ajut şi eu, dar lucram foarte mult atunci — corecturi, planificări, activităţi extraşcolare. Voiam să-mi construiesc o carieră, eram foarte ambițios. Acum, tot efortul mi se pare ridicol. Liz nu a mai vrut alţi copii. Eu spuneam mereu că al doilea o să fie cel mai liniştit copil din lume, dar ea nu mai era dispusă să rişte. Nu era mare lucru, nu ne-am certat din cauza asta. Aş fi fost de acord cu orice voia ea. Acum, însă, mi-aş fi dorit să fi insistat mal mult, să fi făcut încă un copil când Catherine crescuse. Nu pentru mine — pentru Catherine. I-a fost foarte greu când a murit Liz, iar eu am fost zdrobit. Un frate sau o soră i-ar fi ţinut de urât. Perez nu spuse nimic. Sorbi din ceai şi ascultă mai departe. Credea că Ross uitase complet de camera de filmat şi că voia doar să vorbească. — Catherine îmi semăna mult, continuă Ross. Era foarte ambițioasă. Poate pentru că era singurul nostru copil, îi era greu săşi facă prieteni de vârsta ei. Era foarte cinstită, foarte directă şi nu-şi dădea seama cât îi rănea pe ceilalţi. Tot timpul avea câte un proiect. De mică fusese complet absorbită de ceea ce făcea. Era şi o fire competitivă. Chestia asta n-o făcea foarte populară. Îi plăcea să câştige. Se întoarse cu faţa la Perez. — Nu ştiu de ce-ţi povestesc toate astea, probabil că nu contează e 219

deloc. Vreau doar să vorbesc despre ea. Cred că şi ei i-ar fi plăcut. Ar fi strâmbat din nas să audă dulcegării şi vorbe mari de la oameni doar pentru că a murit. — Chiar mă interesează. Sunt informaţii utile. — Când ne-am mutat aici, se plictisea îngrozitor. Spunea că n-are nimic în comun cu tinerii din zonă. Nu era adevărat, dar nici nu făcea vreun efort în acest sens. De asta părea arogantă, superioară. Iam auzit pe profesori vorbind în cancelarie despre ea şi nici ei nu-i apreciau atitudinea. Mi-era teamă să nu ajungă o singuratică, o ţintă a huliganilor. Bineînțeles, mare parte era şi vina mea. Devenisem complet dependent de ea după moartea lui Liz şi n-am tratat-o nicio clipă ca pe un copil. — Totuşi, s-a împrietenit cu Sally. — Da, Sally se purta frumos cu ea şi Catherine se bucura de compania ei. Nu se aştepta nimeni, dar se înțelegeau bine. Făcu o pauză. — Prietenia cu Sally conta foarte mult, dar nu asta a determinat-o pe Catherine să facă un efort să se integreze. Era altceva. A găsit un proiect nou... Tăcu din nou. Cana de ceai rămăsese neatinsă pe podea, lângă fotoliu. Părea atât de pierdut în gândurile sale, încât Perez credea că uitase de musafirul său. — Despre ce proiect era vorba, domnule Ross? — Un film. Şi aici intervine camera de filmat. l-o făcusem cadou de ziua ei. Îi plăcea foarte mult lumea filmului şi marea ei ambiţie era să devină cea mai renumită regizoare britanică. Avea un talent aparte să observe oamenii, poate şi din cauză că relaţiona foarte greu cu ei. A fost foarte încântată de cadou şi s-a jucat mult cu ea la început, bănuiesc că o testa — ce funcţii avea, cum putea s-o manevreze. Am şi un film cu ea. L-am făcut de ziua ei şi l-am salvat în calculator. Mă bucur foarte tare că am făcut asta. O să-l am mereu acolo... Păru să-şi dea seama că divaga de la subiect. e 220 +

— Apoi a început să se ocupe mult mai serios de filmări. Cum spuneam, făcuse din asta un proiect, spera să-l poată folosi la admitere. La facultatea pe care şi-o dorea ea se intra foarte greu. — Despre ce era filmul? — Shetland. Locuri şi oameni. — Un documentar? — Un fel de documentar, presupun. Spunea că voia să dărâme stereotipurile. Nu era un film despre frumuseţea peisajelor sau despre viaţa aspră pe insulă, astea erau doar cadre de fundal. Ea voia să demonstreze că oamenii sunt la fel, oriunde ar trăi. Cel puţin aşa cred. Nu vorbea mult despre film, iar eu nu eram în stare să-i acord mereu atenţia cuvenită. — A reuşit să termine filmul? — Cred că da. Sau în mare parte. Ştiu că înainte de Crăciun se apucase de montaj. Câteodată o auzeam vorbind în camera ei şi credeam că era cu Sally, dar se pare că era singură şi înregistra, de fapt, comentariul la film. — Deci aveţi şi filmul. Încă o amintire valoroasă de la ea. — Nu. Tocmai asta voiam să-ţi spun. M-ai rugat să caut camera de filmat, dar să ştiţi că nu am găsit-o. A dispărut, la fel şi discul cu filmul despre Shetland. Au fost furate. — Sunteţi sigur? — Catherine dezvoltase o obsesie pentru filmul ăsta, inspectore. În săptămânile de dinainte să moară, devenise cel mai important lucru pentru ea. Îi dedicase sute de ore de muncă. Nimeni nu avea voie să intre în camera ei. Ţi-am mai spus şi înainte că intimitatea era extrem de importantă pentru ea. Era singura cameră în care doamna Jamieson nu făcea curat, dar era mereu ordine. Păstra toate discurile într-un sertar de lângă calculator. Cel cu filmul despre Shetland lipseşte. — Poate a rămas în computer. — Am verificat. Nu e nici pe hard-disk. — A intrat cineva în casă? < 221

— Nu, dar criminalul n-ar fi avut nevoie să intre prin efracţie. Catherine avea cheile la ea, iar asasinul putea să le ia foarte uşor. Poate din cauza asta n-au fost găsite. — Aţi simţit vreo prezenţă străină în casă? — O, inspectore, văd fantome peste tot. Dar nu mi s-a părut că a pătruns vreo persoană în carne şi oase. — Puteţi să-mi arătaţi camera ei? — Sigur. Camera fusese cercetată în ziua în care descoperiseră cadavrul Catherinei, dar nu de către Perez. Îşi zise că arăta mai degrabă a birou decât a dormitor. Podeaua avea o nuanţă pală şi era din parchet laminat. Avea un front de lucru cu calculator şi un dulăpior. Patul de o persoană era acoperit cu o pătură neagră de bumbac. Dulapurile erau făcute la comandă şi aveau aceeaşi culoare ca biroul. Totul era curat şi foarte bine organizat. Pe perete era un singur tablou, un poster mare de prezentare a unui film francez din anii '50. Alb-negru. — Ea singură şi-a conceput camera, spuse Euan. Aici se simţea în largul ei. Când era mică, nu-i plăcea să aibă contact cu oamenii, să fie luată în braţe, aşa cum fac copiii de obicei. Liz şi cu mine chiar ne întrebam dacă nu cumva suferea de vreo formă incipientă de autism. Dar nu cred că a fost cazul sau, dacă a fost, a ţinut frâiele bolii de una singură. Avea nevoie de perioade lungi de singurătate înainte să dea din nou ochii cu lumea. — Ce ţinea în scrin? — Materiale de la şcoală. Poţi să te uiţi. Perez trase un sertar. Fiecare dosar era etichetat în funcţie de subiect. Arăta mult mai ordonat decât sertarul lui de la serviciu. — Spuneaţi că înregistra şi propriile comentarii. Mă întrebam dacă nu există şi un scenariu. — Bineînţeles! spuse Euan, mai animat decât fusese toată ziua. Poate că hoţul nu s-a gândit la chestia asta. Am să caut. — Vreţi o mână de ajutor? . 222 e

— Nu, inspectore, aş prefera să caut singur. Se mai opriră câteva clipe în holul de la intrare. Perez se îmbrăcă şi se pregăti să plece. Euan îi întinse stingher mâna: — Mulţumesc că m-ai luat în serios. De când Fran Hunter i-a găsit corpul în zăpadă, tot încerc să găsesc o explicaţie pentru moartea Catherinei. Descoperirea Catrionei pe deal a răspuns oarecum la întrebări. Dar nu e suficient. Un nebun găseşte o plăcere deosebită în maltratarea fetelor — e peste puterile mele de înţelegere. E prea arbitrar, fără sens. Cred că filmul care lipseşte ne poate lămuri mai mult. Dacă fiica mea a filmat, ceva ce asasinul prefera să rămână secret, asta putea deveni un motiv de crimă. Dar poate că îmi fac iluzii. Poate că o să înnebunesc şi eu. Deschise uşa şi îi făcu loc lui Perez să treacă. În drum spre maşină, Perez îşi aminti de o conversaţie pe care o avusese cu Magnus Tait pe la începutul anchetei. Magnus îi spusese că fata îl fotografiase în ziua în care venise la el la ceai. Asta se întâmplase imediat după petrecerea de la Haa. Poate că nu fusese o fotografie, poate Catherine îl inclusese pe Magnus în filmul ei. <

Capitolul 32 Când ajunse la secţie a doua zi, Perez observă că toţi băieţii din Inverness plecaseră, cu excepţia lui Roy Taylor. Perez îi auzea vocea în timp ce urca treptele. Preluase un birou în cadrul Biroului de Investigaţii şi acum stătea la el cu scaunul dat pe spate, cu picioarele întinse, urlând la telefon. Era singura persoană din încăperea care avea acum un aer părăsit, dezolat, precum feribotul de Northlink după ce toţi pasagerii coborau pe țărm. Pe jos rămăseseră urme de gunoaie şi pe birouri zăceau pahare de carton murdare de cafea. Era mijlocul dimineţii şi soarele se străduia să răzbată printre nori. Doi pescăruşi se aşezaseră pe acoperişul clădirii vecine şi ţipau unul la altul. Perez rămase în picioare şi aşteptă până când Taylor încheie convorbirea. — Vor să închid cazul şi să mă întorc la Inverness. Nu pot. Nu mă mulţumesc cu explicaţia că Tait a ucis-o pe Catherine şi cu siguranţă nici n-o să obținem o condamnare. Nu există nicio dovadă care să-l lege de ea. Iar fetele nu au fost ucise în acelaşi mod. — Avem dovezi de circumstanţă, totuşi. Două fete omorâte în acelaşi loc... — Le-am spus că mai rămân. Dacă tot mai insistă, am să-mi iau zile de concediu. Ridică privirea şi rânji. — Întotdeauna mi-am dorit să fiu aici de Up Helly Aa. — E doar un spectacol pentru turişti. Un pretext ca să te îmbeți. — Deocamdată e un pretext să nu plec în sud. Perez se întrebă din nou dacă pe Taylor îl aştepta cineva acasă. Poate că după câteva beri o să aibă suficient curaj să-l întrebe. — Mai e ceva... Începu să-i povestească vizita la Euan Ross şi amănunte despre filmul la care lucra Catherine şi care acum lipsea. Simţi imediat scepticismul lui Taylor. e 224 +

— Poate fi un motiv, insistă Perez, întrebându-se totodată de ce era atât de important pentru el. Poate că fata filmase ceva ce n-ar fi trebuit să vadă. — Individul e sigur că filmul lipseşte? Taylor se aplecă în faţă, aşa că scaunul se aşeză în sfârşit pe toate cele patru picioare. — Adică, îmi închipui că e într-o stare foarte proastă şi nu e prea greu să te înşeli în astfel de momente. Perez ridică din umeri. — Părea convins de ce spune. Şi camera de filmat a dispărut. Magnus spunea că fata l-a fotografiat cu o zi înainte de a i se fi găsit cadavrul. Poate că i-a vorbit despre Catriona. Cred că n-ar fi rău să-i ducem calculatorul la specialiştii din sud. Poate reuşim să recuperăm datele şterse. Urmă o perioadă de tăcere, după care Taylor îşi ridică brusc privirea: — Tu ce crezi? Crezi că Tait le-a omorât pe amândouă? Perez nu considera important ce credea el, ci obţinerea unei condamnări. Taylor continua să-l fixeze cu privirea: — Nu ştiu, răspunse. Chiar nu ştiu. Simţi că-l dezamăgise pe Taylor şi încercă să-şi argumenteze răspunsul: — Cred că o înţeleg mai bine pe Catherine, acum că am stat de vorbă cu tatăl ei. Era o tipă singuratică. Vedea viaţa prin obiectivul camerei de filmat. În felul ăsta, a reuşit să supravieţuiască aici. Prin film îşi satisfăcea plăcerile, micile nebunii. — Era un fel de voyeur feminin? — Mai degrabă un observator, un comentator. Perez îşi aminti ce îi povestise Duncan despre fată. — Un regizor. — Un regizor face lucrurile să se întâmple cum vrea el, nu? Ceea ce înseamnă ceva mai mult decât un simplu observator. — Poate chiar a încercat să facă lucrurile să se întâmple după -

placul ei. Şi poate de-asta a şi murit. Celia Isbister locuia în casa construită de soţul ei, Michael, pe vremea când acesta începuse să câştige bani mulţi. Se afla la marginea Lerwick-ului, cu vedere asupra oraşului, dar şi a mării. Când cei doi se căsătoriseră, gura lumii spunea despre el că e un bărbat norocos, fiindcă se însura cu un sac de bani. Celia avea cu siguranţă o poziţie influentă în societate. Fusese trimisă la o şcoală scumpă din sud şi familia ei deţinea o casă imensă în Unst. Însă şcoala era plătită de o mătuşă bogată, iar după moartea părinţilor casa cea mare i-a revenit fratelui mai în vârstă. Altceva nu rămăsese de împărţit, în afară de datorii. Poate că Michael fusese dezamăgit de noul statut strâmtorat al nevestei, dar n-o învinovăţise cu nimic. Era copleşit de faptul că ea acceptase să se mărite cu el şi considera că e de datoria lui să se ridice la înălţimea ei. Începuse o afacere în domeniul transportului. Odată cu descoperirea țițeiului de pe insulă, camioanele lui transportau ciment, ţevi şi bere la terminalul din Sullom Voe, iar taxiurile transportau directori de la aeroportul Sumburgh. Dacă ştiuse vreodată despre aventura Celiei cu Duncan - şi, cu siguranţă, aflase — nu-i ceruse niciodată socoteală. Ea se afla întotdeauna alături de el la apariţiile în public şi se umfla în pene când o prezenta unor miniştri sau funcţionari publici veniţi din Londra sau din Edinburgh. Celia îl lăsase pe Michael să facă ce voia el la casă. Poate că era un soi de căinţă. Cu siguranţă nu avea cum să fie pe gustul ei. Era un fel de bungalou în stil rustic, cu foarte mult spaţiu deschis. Celia se opusese doar robinetelor de aur pentru băile din dormitoare. Jimmy Perez se întrebă din nou ce-o fi crezând Robert despre mariajul părinţilor lui. Se mişca în ambele lumi din care veneau cei doi. Era cel mai tânăr membru al Comisiei Up Helly Aa şi mergea la toate petrecerile de la Haa. Desigur, ştia, ca toată lumea, de relaţia dintre mama lui şi Duncan. În Shetland, informaţiile despre viața privată a e 226 +

celorlalţi erau asimilate în mod subconştient, ca într-un fel de osmoză. Perez şi restul lumii se aşteptaseră de mult ca Celia să-l părăsească pe Michael şi să se mute la Haa, alături de Duncan Hunter. Însă ea continua să trăiască în bungalou, cu soţul ei şi cu Robert. În timp ce se gândea la toate astea, Perez se convingea tot mai mult că ipoteza uciderii Catherinei din cauza vreunui secret pe care ea să-l fi filmat era o prostie. În Shetland existau foarte puţine secrete. Cele care mai rămăseseră neştiute erau, pur şi simplu, trecute cu vederea, lipsite de importanţă. Parcă moşteniseră din epoca victoriană nevoia de a crea un spectacol din viaţa privată a celorlalți. Sunase înainte ca să se asigure că o găsea pe Celia. Ea îi spusese că intenţiona să stea în casă toată ziua. Nu-l întrebase ce voia de la ea. Poate îşi închipuia că Jimmy urma să vorbească în numele lui Duncan. Celia era singură în bungalou. — Michael nu e? întrebă Perez. Ar fi vrut să stea de vorbă şi cu Michael. Ea clătină din cap: — E la Bruxelles, la o conferinţă europeană despre comunităţile periferice. După care urmează o întrevedere la Barcelona despre dialecte aflate în pericol de dispariţie. A plecat pe 3 şi se întoarce chiar înainte de Up Helly Aa. ÎI conduse pe Jimmy în bucătărie şi începu să prepare cafea, fără să-l întrebe dacă asta vrea. Lui i se păru că Celia era cam palidă şi absentă. Deşi se apropia de cincizeci de ani, încă era o femeie frumoasă, cu pomeţi bine conturaţi şi buze pline. Înțelegea de ce Duncan era atras de ea şi se pomeni că o priveşte captivat în timp ce ea se întindea să ia nişte căni. — Bănuiesc că nu mă vizitezi din curtoazie, spuse ea. Normal că nu. Niciodată nu te-am vizitat, nici când Duncan îmi era încă prieten. Erai un secret de care ştia toată lumea, dar nu puteam să . 227

vorbim deschis despre asta. — Dar nici despre fata care a murit nu poate fi vorba. Cazul s-a încheiat, nu-i aşa? — Mai sunt câteva chestiuni de lămurit. Robert e acasă? Ea îl privi cu atenţie, după care clătină din cap. — A ieşit cu barca, cu Duhul Rătăcitor, într-o călătorie mai lungă, dincolo de Insulele Feroe. Nu ştiu când se întoarce. A fost prea mult? — Era prieten cu Catherine Ross, nu-i aşa? Celia se aplecă să ia lapte din frigider. Purta blugi şi o bluză neagră. — Nu mi-a povestit niciodată de ea. — Dar au fost împreună cu o seară înainte ca ea să fie ucisă, la petrecerea lui Duncan de la Haa. — Da? N-am remarcat. Aveam altele pe cap atunci. — Robert e cu cineva? Ea râse scurt. — Robert mereu e cu cineva. Cel puţin cu una. Nu suportă să fie singur. Şi arată foarte bine. — Atunci cu cine îşi petrece timpul? — De unde să ştiu? Nu-şi aduce prietenele acasă. Perez trase un scaun şi se aşeză. — Ce-a făcut Duncan în seara aia când te-a supărat aşa de tare? Întrebarea o şocă. O consideră o lipsă crasă de politeţe. Dar se hotărî să răspundă oricum. Poate că simţea nevoia să-i explice. Voia să-l facă să înţeleagă. — Nu a fost ceva anume. Mi-am dat seama că, dacă nu plecam atunci, n-aş mai fi plecat niciodată. La vârsta asta încă mai pot s-o afişez. Relaţia, vreau să spun, din postura femeii mai în vârstă. Dar la şaizeci de ani? Ar deveni de-a dreptul ridicol. Şi nu suport gândul că aş fi ridicolă. Tăcu o clipă, după care continuă: — L-am mai părăsit şi înainte, dar m-am întors de fiecare dată. e 228 +

Sunt dependentă. Probabil că la fel e şi pentru alcoolicii care încearcă să renunţe la băutură. Crezi că deţii controlul, că un singur pahar n-are ce să-ţi facă şi apoi te trezeşti iar prins cu totul. De data asta, despărţirea e definitivă. Râse scurt. — Scuze că sună aşa melodramatic. Tocmai am vorbit cu el la telefon, a treia oară azi. E foarte greu să nu cedez. — E amărât şi el. — O să-i treacă. O să găsească o fată tânără şi frumoasă care să-l consoleze. Se întoarse cu spatele. Perez nu ştia ce ar fi trebuit să răspundă. Ea turnă cafeaua şi reveni cu faţa la el. — Aş pleca din Shetland, dar nu cred că sunt în stare. N-ar fi drept faţă de Michael şi n-aş rezista în altă parte. Perez sorbi din cafea şi aşteptă continuarea. — M-am măritat prea devreme. Credeam că-l iubesc pe Michael. Familia mea nu-l considera potrivit, dar tocmai asta m-a atras şi mai tare. E un om foarte bun şi blând şi nu prea am avut parte de aşa ceva acasă. Până la urmă, însă, bunătatea nu e de ajuns, dar e greşeala mea şi trebuie să trăiesc cu ea. Perez tăcea. — Niciodată n-aş fi luat decizia să-l părăsesc pe Duncan dacă nu intervenea povestea cu fata, spuse ea dintr-odată. — Fata? întrebă Perez, deşi ştia foarte bine la cine se referă. — Fata care a murit. Catherine. — Ce-ar fi putut să spună încât să-l părăseşti pe Duncan? — N-a spus nimic. Dar m-am văzut prin ochii ei. O femeie de vârsta a doua care a renunţat la viaţa ei pentru un bărbat mai tânăr care o lua de bună. O proastă! — Cum a reuşit să facă asta? Întrebarea părea pusă din politeţe. Perez dădea impresia că susține conversaţia, nimic mai mult. — Ne filma. Era foarte discretă. Nu ascundea că ne filmează dar, . 229 -e

după o vreme, nimeni nu mai remarca. Ştii cum sunt emisiunile alea de la televizor? Te uiţi la oameni care se fac de râs şi-ţi spui: „Doamne, chiar nu-şi dau seama? Doar ştiu şi ei că sunt filmati!” Însă acum am înţeles cum e, de fapt. — Duncan mi-a spus despre camera de filmat. — Ţi-a spus? EI cu siguranţă a apărut în film. S-a dat din plin în spectacol. Probabil că, pe parcursul serii, şi el a uitat că e cineva acolo care filmează. Sau era prea beat ca să-i mai pese de cum se dădea în stambă. Eu eram tot timpul încordată, fiindcă mă gândeam cum o să arăt în filmul ei. Ridicol, probabil. În cele din urmă, n-am mai suportat. l-am spus lui Duncan că totul s-a sfârşit şi am plecat. — Ăsta a fost singurul motiv? Din ton, Perez părea că-şi cere scuze că pusese întrebarea. — Parcă am înţeles că ai primit un sms. — Un sms? Trăgea de timp. — Duncan mi-a spus că ai primit un mesaj pe telefon, că l-ai citit şi că, imediat după aceea, ai plecat. — lartă-mă. Nu-mi amintesc. — Pe cine a mai filmat Catherine? — Filma toată petrecerea, pe toţi invitații. — L-a filmat şi pe Robert? Celia se încruntă. — Cred că da, laolaltă cu toţi ceilalţi. — Dar Catherine şi Robert au dispărut împreună o vreme. Ea îşi aşează cana pe masă. — Cine ţi-a spus asta? — Contează? Ea continuă să-l privească fix, aşa că Jimmy cedă. — Tot Duncan. El mi-a spus că au ieşit împreună. Ea a revenit şi era îmbujorată şi entuziasmată. Robert nu s-a mai întors, însă. La scurt timp după aceea, ai primit un sms şi ai plecat. — Ei bine, spuse ea, Duncan vorbeşte verzi şi uscate. Nu trebuie -

să crezi tot ce spune. Nu-l suportă pe Robert. Niciodată nu s-au înteles. — De ce? — Cine ştie ce are Duncan în cap? Băiatul a fost o povară pentru el când era mic, fiindcă era în grija mea tot timpul. L-am pus pe el pe primul loc. Iar lui Duncan nu-i convenea asta. Sunt foarte curioasă să văd cum o să se descurce când Cassie o să fie destul de mare să-i ceară lucruri. Acum o adoră, nu-l deranjează cu nimic. — Dar acum că Robert e mare şi e mai independent? Ea schiţă un zâmbet. — Acum îi aminteşte de diferenţa de vârstă dintre noi. E mai apropiat ca vârstă de Robert decât de mine. — Mai are şi alte motive să nu-l placă? Perez înţelese că mersese deja prea departe. Ea se ridică. Se înfuriase. Vorbi răspicat: — De ce-ţi tot bagi nasul, Jimmy? Mereu mi s-a părut că ăsta e un mod tare neplăcut de a-ţi câştiga existența, judecându-ţi mereu prietenii. Încă eşti gelos pe Duncan? Despre asta e vorba? Perez nu ştia ce să-i răspundă. Se simţea ciudat, timid -— băiatul din Fair Isle faţă în faţă cu clasa sofisticată din Lerwick, la căminul Janet Courtney al liceului Anderson. Ea îl scuti de acest efort: — E cazul să pleci. N-am de gând să mai răspund la întrebări decât în prezenţa unui avocat. În vreme ce se apropia de maşină, Perez îi simţi privirea în ceafă. e

Capitolul 33 Sally avea câteva ore libere şi stătea în sala de recreaţie. Câţiva băieţi adunaseră nişte bănci în jurul unei mese joase şi jucau cărţi. De la un CD player se auzea o melodie pe care nu o cunoştea. Erau vremuri când ura să vină aici. Prefera să-şi petreacă timpul în bibliotecă. Acum, în schimb, îi era greu să-şi amintească ce o speriase atât de tare, de ce privirile şi şuşotelile celor dinăuntru o îngrozeau. Odată, încercase să-i explice Catherinei: „Mă urăsc!" „Ba nu te urăsc", îi spusese ea. „Chiar au nevoie de tine. Nu s-ar simți superiori dacă n-ar avea pe cineva pe care să dispreţuiască. Nu s-ar simţi împliniți." Catherinei nu-i păsa. Călca peste gentile lor, le lua locul favorit şi punea propria ei muzică. Se apropia de ei fără menajamente, protejată de camera de filmat, pe care le-o băga pur şi simplu sub nas. Se bucura de toată ostilitatea lor şi o filma cu interes. După care se întorcea spre Sally şi o privea, vrând parcă să-i spună: „Vezi? Nu e sfârşitul lumii. Ce crezi că ar putea să-ţi facă?" Şi asta a ajutat-o mult pe Sally, fiindcă a putut să le facă faţă de una singură. Deşi nu fusese deloc uşor. Acum, în schimb, Sally se simţea aproape ca acasă în sala de recreaţie. Îi privea cu milă pe intruşii de pe coridor, care pierdeau vremea timizi pe la uşă, mult prea fricoşi ca să intre. Râdea de ei împreună cu Lisa. Era o prietenă mai uşor de întreţinut decât Catherine, mai ales că îi spunea lui Sally exact ceea ce-şi dorea să audă. Sally se gândi să-i povestească despre Robert. Stăteau singure într-unul dintre colţurile sălii, iar Lisa era o prezenţă generoasă, comodă şi empatică, întinsă în fotoliul uzat. leşise în oraş cu o seară înainte şi se plângea de mahmureală. Pe Sally o mânca limba să-i spună noutăţile: „la ghici cu cine mă văd?" Ştia că Lisa ar fi fost teribil de impresionată, de-abia aştepta să-i vadă figura când îi w 232 +

povestea. Însă Lisa nu era deloc o tipă discretă şi vestea s-ar fi răspândit imediat în toată şcoala. Sally nu putea risca. O să le spună ea singură părinţilor, când o să se simtă în stare. Îşi căută telefonul în geantă. Avea un mesaj: Robert se întorsese de la pescuit şi voia s-o vadă. Se întoarse cu spatele la Lisa şi începu să scrie: „Stau cu fata lui Fran Hunter diseară. Ne vedem acolo?" Era emoţionată. lar faptul că se vedeau acasă la Fran adăuga şi mai mult suspans aşteptării. — Ceva interesant? întrebă Lisa. Tinea ochii închişi, ca să fie limpede cât de rău se simțea. — Nu. Doar ceva legat de babysitting-ul de diseară. Bănuia că ar trebui să se simtă vinovată că aranjase cu Robert o astfel de întâlnire. Maică-sa ar fi fost îngrozită să afle. Dar pe Fran probabil că nu ar deranja-o. Şi nici pe tatăl ei. Deodată îi veni ideea că tatăl ei ar avea o amantă secretă, că şi el îşi aranja întâlniri ascunse. Zâmbi în sinea ei gândindu-se la prostiile care-i treceau prin cap. Chiar dacă ar fi avut vână pentru o aventură, cineva tot ar fi aflat despre asta. Veşti de genul ăsta circulă imediat. Aşa cum urma să se afle şi despre ea şi Robert. La prânz părea că vremea se îndreaptă şi Sally ieşi pe stradă ca să-şi ia ceva de mâncare. Perez era la intrare. O văzu pe coridor şi îi făcu semn cu mâna. — Tocmai am trimis pe cineva să te cheme. Voiam să stăm puţin de vorbă. — De ce? Credeam că s-a terminat. — Mai am câteva întrebări. — Mă duceam să iau ceva de mâncare. — Merg cu tine. Hai să mergem în oraş, fac cinste. Îi cumpără peşte cu cartofi prăjiţi şi se aşezară pe o bancă în port ca să mănânce. Iniţial, Sally nu se aştepta la cine ştie ce trataţie, dar peştele era foarte bun şi chiar se simţea bine să stea cu el de vorbă. Oricum, era mult mai bine decât în sala de recreaţie. Noua Sally nu mai era timidă în faţa străinilor. Se simţea transformată, ca broscuţa . 233

din poveste care a fost sărutată de prințesă. Cu toate că Robert nu aducea deloc a prinţesă. — Cred că îţi e tare dor de ea, spuse Perez. De Catherine. Aşa îi spusese şi tatăl ei. Lui Sally nu-i convenea ca toţi să creadă că era dependentă de Catherine. Încercă să-şi aleagă cât mai bine cuvintele şi să răspundă sincer. — Nu ştiu cât timp ar mai fi ţinut prietenia noastră. Mă simţeam puţin copleşită de ea, trăia mult prea intens pentru mine. — Cum adică intens? — Punea la îndoială orice spuneau oamenii, săpa adânc ca să descopere semnificaţii ascunse. Ridică din umeri. — La început, m-a impresionat felul ei de-a fi. Dar, după o vreme, a devenit greu de suportat. Am simţit nevoia să-mi văd de viaţă. — Despre asta era filmul? Despre săpături adânci după semnificaţii ascunse? — Da, bănuiesc. — De ce n-ai spus nimic despre filmul la care lucra? — Era doar un proiect la şcoală, nimic serios. — Pentru ea era foarte serios. — Poţi să spui şi aşa. Conta pentru ea mai mult ca orice. — Spune-mi câte ceva despre filmul ăsta. — De ce? Am crezut că l-aţi arestat deja pe Magnus Tait. — L-am arestat. Aşteptă ca el să spună mai multe, dar Perez tăcu. Mototoli punga de cartofi şi o aruncă în coşul de gunoi. — Filmul era un fel de comentariu al ei despre noi, despre Shetland. — Un documentar? Deci nu era ficţiune, prezenta fapte reale. — Prezenta punctul ei de vedere. Sally ştia că nu trebuia să fie atât de critică la adresa unei prietene care murise, dar nu putea să se abţină. e 234

— Vreau să spun că nu era deloc o relatare obiectivă. — Ce conţinea? Ţi-a arătat vreodată? — Fragmente. — Deci nu era terminat? — Aproape. — Dar nu l-ai văzut în întregime. — Nu. Cum am zis, mi-a arătat doar fragmente pe parcurs, cadre cu care se mândrea foarte tare. — Cum ar fi? — Cum ar fi o scenă filmată în sala de recreaţie — sala noastră de la şcoală. — Ştiu, spuse el. Am fost şi eu la şcoala asta. — Sunt doi tipi care stau de vorbă. Cred că nu şi-au dat seama că îi filma. Oamenii se obişnuiseră deja ca ea să bântuie peste tot cu camera de filmat. Câteodată era pornită. De obicei nu era. Dar, după o vreme, nimeni n-o mai băga în seamă. Tipii ăştia vorbeau despre străini. Ştii cum uneori, vara, vin tot felul de oameni... Nu numai albi... Îşi dădea seama că roşeşte, se simţea la fel de ciudat ca atunci când Catherine i-a arătat filmarea. — Şi vorbeau despre cât de mult urăsc străinii, fiindcă Shetland nu e un loc pentru străini şi ce le-ar face ei străinilor ăstora. Nu conta atât de mult ce spuneau, ci modul în care îi filmase Catherine. Arătau ca nişte nebuni violenti. Sally se opri câteva clipe. — Mi-a spus atunci: „Trebuie să-i arăt chestia asta lui Duncan Hunter, s-o includă în viitoarea campanie pentru promovarea turismului. Să vadă toată lumea ce oameni ospitalieri sunteţi voi, ăştia din Shetland.” Ea ne credea pe toţi la fel — ignoranţi, reduși, plini de prejudecăţi. Cel puţin, asta ar fi arătat filmul. — Ai mai văzut şi altceva? — Cred că mai era o filmare şi cu domnul Scott, făcută în secret. Mi-a vorbit mult despre cum se gândea să facă asta. Voia să 235

ascundă camera în geantă şi să facă o gaură pentru obiectiv. După care trebuia să ne amuzăm copios când urma să arate filmarea în clasă. Dar nu ştiu dacă a făcut-o, până la urmă. Cu Catherine nu puteai niciodată să fii sigur de ceva. Câteodată folosea nişte cuvinte foarte dure, dar nu vorbea serios. Avea un simţ al umorului mai ciudat. Nu cred că voia intenţionat să rănească pe cineva. Sally îşi scutură punga de cartofi. În jurul lor se adunară imediat o mulţime de pescăruşi. — Ţi-a povestit ce conţinea scena cu domnul Scott? — Nu. Mi-a spus că nu vrea să strice surpriza. Perez se ridică, dându-i de înţeles că discuţia se apropia de final. Sally se întrebă care fusese adevăratul scop al conversaţiei. La maşină, el se opri: — Nu găsim camera de filmat şi nici discurile. Ai idee unde ar putea fi? Sally se gândi la ultima vizită pe care o făcuse în casa mare de la RavenswicK. — Păstra discul într-o cutie metalică la ea în dormitor. Spunea că, în felul ăsta, dacă ar lua foc casa, filmul ar avea o şansă să scape. Dacă nu e acolo, nu ştiu unde ar putea fi. În seara aceea, când Sally coborî din autobuz, mama ei se afla încă la şcoală. O văzu pe Sally traversând curtea şi îi făcu semn să intre. Înăuntru domina mirosul specific de plastilină, lac de parchet şi vopsele. Sally nu avea amintiri plăcute din primii ani de şcoală. Încă din primele zile, nişte copii mai mari o luaseră peste picior. O făcuseră să plângă, iar ea fugise la mama, care îi ceruse să nu se mai plângă atât, dar îi certase şi pe ceilalţi copii. După aceea, de fiecare dată când mama ei îi pedepsea în vreun fel, cumva era din vina ei. O porecliseră „Sally pârâcioasa”. Toate lucrările şi proiectele ei erau distruse când nu era atentă şi îi puneau piedică în curtea şcolii. Pe vremea aceea era şi plinuţă, iar asta n-o ajuta deloc. Acum, însă, e 236 >

liceul Anderson nu mai părea un loc atât de groaznic. Sally se simţea mult mai sigură pe sine decât la început. Copiii pictau ceva pentru festivalul Up Helly Aa. O barcă vikingă făcută din carton ocupa mai multe bănci. În fiecare an construiau aceeaşi machetă -— Sally îşi amintea de ea din şcoala generală. Margaret Henry nu avea prea multă imaginaţie artistică. — Trebuie s-o agăţ în perete. Mă ajuţi un pic? — Pune-i să facă şi nişte torţe. Un colaj. Orice de culoare roşie, portocalie sau galbenă care se poate decupa dintr-o revistă. Sau ceva mai strălucitor, din celofan sau hârtie de împachetat. — Da, poate n-ar fi rău. Margaret făcu un pas înapoi ca să vadă dacă barca stătea drept. Sally ştia că n-o să facă nimic diferit. — Tata ajunge devreme în seara asta? — Nu, are o întâlnire în Scalloway. — Eu trebuie să stau cu fetiţa doamnei Hunter. — N-am uitat. Margaret îşi şterse mâinile pe o bucată de hârtie de bucătărie. — Să sperăm că nu-ţi dă de furcă. Copila asta, Cassie Hunter, e-o adevărată pacoste. Şi mai e şi foarte plină de ea. Atenţia îi era încă atrasă de barcă şi părea că vorbeşte de una singură. — Are ceva ce-mi aminteşte de Catriona Bruce. Sally ajunse la casa lui Fran cu o pungă în care avea câteva cărţi şi trusa de machiaj. De data asta voia să depună puţin efort pentru Robert. Cassie era deja în pat. — E ruptă de oboseală, spuse Fran. Câteodată se mai agită în timpul nopţii, dar asta se întâmplă de regulă mai târziu. N-ar trebui să-ți facă necazuri. Deşi Fran purta doar o pereche de jeans, era evident că şi ea încercase să se aranjeze puţin înainte să iasă. Îşi dăduse cu ruj şi mirosea a parfum. Purta o bluză de mătase strâmtă, cu decolteu. Sally n-ar fi putut niciodată să poarte aşa ceva din cauza burţii prea e 237 >

mari. — Drăguţ din partea ta că ai venit, spuse Fran. Acum că au arestat pe cineva nu mă mai simt aşa de rău că te-am rugat să vii, dar sunt sigură că te face să-ţi aminteşti de Catherine. — Toată ziua m-am gândit la ea. Inspectorul a venit azi la şcoală ca să-mi pună câteva întrebări. — Serios? Fran se pieptăna în faţa oglinzii de deasupra policioarei. Se opri şi rămase cu mâna în aer, deasupra capului. Sally îşi dădea seama că murea de curiozitate să afle despre ce vorbiseră, dar că nu voia să pară băgăcioasă. — M-a întrebat despre filmul la care lucra Catherine. Se pare că nu l-au găsit, continuă Sally. Fran îndesă peria într-un sertar şi îşi îndreptă gulerul. — Vorbea adesea despre film. Era un proiect, nu? Păcat că lipseşte, ne-ar fi amintit de ea. — Aşa e. — În frigider e o sticlă de vin desfăcută, îi spuse Fran din uşă. Brusc parcă nu mai avea tragere de inimă să plece. — Serveşte-te. Şi ia şi ceva de mâncare, dacă vrei. Apoi păru că încearcă să se convingă singură că nu se întâmpla nimic rău dacă îşi părăsea fetița, apucă geanta şi ieşi. În casă se făcu linişte. Sally rămânea foarte rar singură acasă noaptea. Margaret nu avea viaţă socială şi, dacă se întâmpla totuşi să nu fie acasă, era la o întâlnire de la şcoală, atât de aproape că Sally auzea prin perete vocile politicoase şi bătăile din palme. Părea că şcoala e prezentă în absolut toate aspectele vieţii lor. Petrecuse ceva timp şi acasă la Catherine, dar nu-şi imaginase vreodată că ar putea locui acolo. Era prea mare. Prea pompoasă. Casa lui Fran era diferită, însă. Se plimbă prin cameră, privind fotografiile, desenele, CD-urile cu muzică şi imaginându-şi cum ar fi să aibă propria ei casă. Cum ar fi să locuiască aici cu Robert. . 238

În frigider descoperi brânză franțuzească de fiţe, un tub de pastă de măsline negre şi o pungă de salată. Îşi turnă un pahar de vin alb din sticla din frigider. Dacă maică-sa o mirosea, o să-i spună că Fran a insistat. ÎI bău repejor şi paharul era aproape gol când auzi o bătaie blândă în geam. Se întoarse în scaun şi îl văzu. Stătea cu faţa lipită de sticlă, strâmbându-se caraghios ca să arate ca un personaj din desene animate. Îi deschise uşa. El rămase pe loc, umplând tot spaţiul din cadrul uşii. În mână ţinea un bax de patru cutii cu bere. — Unde ai parcat? — În spate, nu-ţi face griji. Între deal şi casă e un intrând. Nu se vede nimic. Sally era încântată că el îi înţelegea nevoia de a păstra ascunsă relaţia lor şi că nu râdea de ea din pricina asta. — Hai, intră! îi spuse. Exact cum făcuse şi bătrânul în noaptea de Anul Nou, când le invitase în casă pe ea şi pe Catherine. "239

Capitolul 34 Când ajunse acasă, Fran se gândi că Sally invitase, probabil, un bărbat în casă. Era un miros străin. Nu ceva neplăcut. Cu siguranţă nu fumase, pentru că n-ar fi permis aşa ceva. Poate era de la aftershave. Puştii folosesc aftershave mai nou? Nu o deranja că Sally invitase un băiat — probabil că era un coşmar să fii tânăr în locul ăsta, să n-ai deloc parte de intimitate, toată lumea să ştie ce faci şi cu cine te întâlneşti — dar i-ar fi plăcut ca fata să-i fi cerut voie înainte. Chiar o încânta perspectiva de a juca rolul unei zâne fermecate şi protectoare. Mai spera şi că fuseseră discreţi. N-ar fi fost de dorit ca fetița să nimerească în mijlocul unei partide sălbatice de sex pe canapea. Fran şi-ar fi dorit să se culce devreme, cu un pahar mare de whisky înainte — avea multe la care să se gândească —, dar Sally nu se grăbea deloc să plece. — Cassie a dormit foarte bine, nu s-a trezit deloc. Am verificat o dată să văd ce face. E o fetiţă tare drăgălaşă, cred că eşti tare mândră de ea. Şi uite-aşa Fran mai deschise o sticlă de vin şi o invită pe Sally să mai stea de vorbă la un pahar. Catherine nu spusese niciodată ceva drăguţ despre Cassie. — Ai avut o seară bună? întrebă Sally. Ochii îi străluceau şi Fran îşi aminti deodată cum e să ai şaisprezece ani — schimbările bruşte de stare între extaz şi agonie, senzaţia că niciun adult n-ar putea să înţeleagă vreodată intensitatea, pasiunea, groaza prin care treci. Îşi dădu seama că Sally aşteaptă un răspuns. — Foarte bună, mulţumesc. Pentru că, evident, nu era de ajuns, adăugă: — Am terminat Şcoala de Arte, aşa că m-au rugat să ţin locul profesorului de artă. A fost OK. Câţiva elevi sunt foarte buni. e 240

— Ah, da. Păi, când mai ai nevoie... — Săptămâna viitoare, aceeaşi zi. De data asta, Fran chiar obosise. Scotoci în geantă după o bancnotă de zece lire. — E OK dacă mergi singură acasă? Te-aş duce cu maşina, dar nu vreau s-o las singură pe Cassie. Îţi dau o lanternă şi te urmăresc de aici, ca să mă asigur că ajungi cu bine. Sau poţi să-l suni pe tatăl tău să vină să te ia, dacă nu s-a culcat încă. — Merg singură, spuse Sally. Nu ştiu dacă tata a ajuns. A avut o întâlnire în Scalloway, dar trebuia să se fi terminat de mult. Oricum, n-ai de ce să-ţi faci griji pentru mine. Toată lumea e în siguranţă acum că l-au arestat pe Magnus, nu-i aşa? Dar Fran rămase pe verandă şi se uită după ea în timp ce cobora dealul. Pentru Catherine nu-şi făcuse niciodată griji şi se întreba de ce se sinchisea acum. Cum spunea şi Sally, Magnus era în arest. Îşi zise că avea tot dreptul să fie îngrijorată, doar descoperise recent două cadavre. Şi tocmai aici, în Shetland, unde se presupune că nu se poate întâmpla nimic rău. Oricine în locul ei ar fi neliniștit. Era o noapte senină şi, cu toate că lumina lunii nu era foarte puternică, reuşi să-i vadă silueta până când Sally dispăru după Hillhead. Apoi urmări cum lumina lanternei se deplasă de-a lungul zăcământului de turbă, coti în dreptul casei lui Euan şi dispăru în curtea şcolii, în bucătăria din şcoală se aprinse lumina şi Fran intră în cele din urmă în casă. Cassie se afla în dreptul uşii de la camera ei. Era albă la faţă şi tremura, pe jumătate adormită. Fran o luă în braţe şi o conduse înapoi în pat. — E-n regulă, e-n regulă, îi spunea întruna. E doar un coşmar, s-a terminat. Se întinse în pat lângă fata ei şi aşteptă până când Cassie începu să respire din nou normal, regulat. În dimineaţa următoare, Cassie nu dădu niciun semn că visul urât din seara precedentă o afectase în vreun fel. Când Fran pomeni e 241 >

episodul într-o doară, fetiţa nu-şi aminti nimic. Dar câteva indicii despre sursa coşmarului se iviră în drum spre şcoală, când treceau pe lângă Hillhead. — Acolo locuia monstrul, spuse Cassie. — Ce vrei să spui? — Monstrul căruia îi place să omoare fetiţe. — Cine ţi-a spus asta? — Toată lumea. Toată lumea vorbeşte despre asta la şcoală. — Acolo locuia Magnus. Ţi-l mai aminteşti pe Magnus, nu-i aşa? Ţi-a oferit nişte bomboane. Poliţia crede că el a omorât-o pe Catherine, dar şi pe o altă fată mai mică, pe nume Catriona. E un om bătrân care a făcut nişte lucruri foarte rele. Dar nu e un monstru. Cassie părea confuză. — Poliţia crede că Magnus a omorât-o pe Catherine? — Da. — Dar Catherine nu era o fetiţă mică. Fran nu se simţea în largul ei. — Uite ce e, nu te mai gândi la asta. — Dar... — Serios, chiar nu trebuie să-ţi faci griji. Magnus a fost arestat. Nu mai poate să facă rău nimănui. În curtea şcolii, Fran se întrebă dacă ar fi cazul să stea de vorbă cu doamna Henry despre coşmarul lui Cassie şi despre poveştile care circulau între copii. Însă bănuia că învăţătoarea o considera deja un părinte exagerat de proiectiv şi nevrotic. Mai bine se abţinea. O s-o ajute singură pe Cassie. În plus, abia aştepta o zi plină de muncă. Imaginea corbilor în zăpadă era încă foarte vie în mintea ei, mai ales din pricina evenimentului cu care o asocia. Soarele, care la răsărit parcă arunca flăcări, zăpada strălucitor de albă şi corbii cei negri i se întipăriseră în minte. Tabloul ăsta avea elementele basmelor tradiţionale şi ale sacrificiului primitiv. Spera ca şi pe pânză emoţiile să fie la fel de puternice precum erau în mintea ei. Când se întoarse ca să urce din nou dealul, îl observă pe Euan e 242 +

prin geamul mare al casei sale. Stătea în picioare şi se uita pe fereastră. Purta ochelari şi avea aerul neîngrijit al unui profesor distrat din cărţile pentru copii. Se gândea că era mult prea îngândurat ca s-o observe, dar probabil că îi atrase cumva atenţia, fiindcă el începu să-i facă disperat cu mâna. Fran urcă poteca spre casa lui. — Intră, îi spuse. Tocmai luam o pauză. Bei o cafea cu mine? Depresia părea să-i fi dispărut complet, în schimb părea copleşit de o nevoie disperată de activitate. Când se apropie de el, Fran îi remarcă figura trasă şi ochii roşii. Nu era bărbierit şi, probabil, nu dormise deloc peste noapte. — lei o pauză? Lucrezi? — Mă uit prin lucrurile Catherinei. — Of, Euan, chiar trebuie să faci asta acum? — Absolut, răspunse el. E vital. M-am oprit numai pentru că simţeam că-mi pierd concentrarea. În plus, i-am promis Inspectorului Perez că am să fac asta. Vino! Îţi torn nişte cafea, după care mergem sus. O conduse pe Fran de-a lungul coridorului de la etaj, până la camera unde probabil că-şi avusese Catherine dormitorul. Era pătrată, neaşteptat de bine ordonată şi îngrijită, cu excepţia dosarelor puse în teancuri pe pat. Unul dintre sertarele unui dulap era tras şi golit. O jaluzea albă acoperea fereastra, iar Euan lucra doar la lumina unei lămpi de birou. Fran nu se simţea în largul ei acolo. Avea impresia că stă într-o cameră de spital privat. Un spital de boli mintale, în care uşile erau mereu încuiate. — Te deranjează? spuse ea şi ridică jaluzeaua, pentru ca lumina rece a dimineţii să pătrundă în casă. De la geam putea să vadă şcoala şi o porţiune de golf. O văzu pe doamna Henry prin geamul şcolii, dar copiii nu erau în câmpul ei vizual. S-ar fi aşteptat ca Euan să sorteze hainele şi alte lucruri ale Catherinei, nicidecum lucrările de la şcoală. Ce importanţă aveau e 243 -e

teancurile astea de hârtii? — Ce cauţi, de fapt? — Scenariul filmului Catherinei. Cel puţin, asta am început să caut. Mi-am dat seama repede că şi acesta lipseşte. Probabil că îl ţinea alături de CD. Era o tânără foarte bine organizată. Poate am reuşit, totuşi, s-o învăţ ceva — nevoia de ordine. Aşa că oricine a furat filmul a furat şi scenariul. Dar poate găsesc nişte însemnări, o idee sau măcar o temă. Ceva care să ne pună pe drumul cel bun. — Îmi pare rău, spuse Fran, nu prea înţeleg. — Catherine lucra la un film, un proiect pentru şcoală, un fel de documentar. — Şi ai pierdut filmul? — Nu, nu l-am pierdut. Sigur nu l-am pierdut. Filmul a dispărut, într-adevăr, dar a fost furat, nu pus aiurea undeva. — Cum poţi fi sigur de asta? EI îşi ridică privirea. — Tocmai ţi-am explicat. Era o tipă foarte organizată, nu pierdea niciodată nimic. Cu siguranţă nu ceva atât de important pentru ea. În plus, filmul a fost şters din calculator. — Şi e important? — Bineînţeles că e important. Poate constitui motivul crimei. Moartea ei capătă un sens. — Crezi că Magnus Tait l-a furat? — Ah, spuse el, acum înţelegi de ce e atât de important? E puţin probabil să-l fi luat el, nu-i aşa? Poţi să crezi că a furat discheta şi scenariul, dar e mai greu de susţinut ipoteza că un om cu vârsta şi educaţia lui ar fi în stare să şteargă documentul din calculator. Ochii săi alunecară din nou asupra hârtiilor de pe pat. Abia aştepta să se întoarcă la ele. Fran îşi zise că, dacă îl lăsa singur, avea să-şi piardă orice simţ al realităţii. Plus că, dacă-l abandona, urma să se gândească la el toată dimineaţa. — Vrei să te ajut? — Ai face asta? e 244

Euan îşi aşeză cana de cafea pe pervaz şi privi din nou hârtiile. — Tocmai m-au sunat de la poliţie. Familia Bruce ar dori să viziteze casa. Cred că vor să-şi amintească de fata lor. Mai ales dacă i-au văzut cadavrul, ar vrea să şi-o amintească cum era de fapt. Îi înţeleg. Dar aş vrea să termin de căutat până vin ei. Înțelegi? Ei cred că ştiu acum adevărul despre fata lor şi, cel puţin, au parte de ceva linişte sufletească. Vreau să trec prin toate sertarele, deşi sunt convins că scenariul nu este aici, am verificat aseară. Dar sper să găsesc, totuşi, ceva, poate însemnările iniţiale, orice ne-ar putea da un indiciu. — N-a vorbit cu tine despre film? — Nu mi-a povestit amănunte. Sau nu-mi amintesc eu. Nu cred că am fost un foarte bun ascultător. Nu după moartea lui Liz. Urmă un moment de tăcere, întrerupt de țipătul pescăruşilor. — Mă apuc de sortat dosarele de aici, spuse el dintr-odată. Proiectul a fost stabilit în a doua jumătate a semestrului trecut. Orice însemnări mai timpurii nu sunt relevante. Pe celelalte putem să le luăm jos şi să le studiem cu atenţie. Ţi se pare în regulă? — Da, sigur. Se aşezară unul lângă celălalt pe patul îngust şi luară la mână eseuri şi notițe, aşezând la loc în dulap hârtiile de dinainte de data proiectului. Faptul că fata fusese extrem de meticuloasă era de mare ajutor. Fiecare lucrare era datată. Restul hârtiilor intrară într-o cutie galbenă de plastic, pe care Euan o adusese din altă cameră şi în care, odată, poate că stătuseră jucăriile ei. Tocmai se pregăteau să le ducă jos, când clopoţelul de şcoală sună. Fran rămase o clipă la fereastră şi se uită la copiii care ieşeau în fugă în curtea şcolii. O zări pe Cassie în hanoracul ei roz. Părea să stea mai mult singură, privind în jur, după care se apropie în fugă de două fetiţe care se ţineau de mână şi intră în jocul lor. e 245

Capitolul 35 Cutia galbenă trona în mijlocul mesei din bucătărie. Euan umplea ceainicul şi aştepta ca Fran să i se alăture înainte să înceapă să caute. Fran credea că totul era o pierdere de vreme, însă nu ştia cum să-i spună asta. Aruncase deja în dormitor o privire pe hârtii şi nu observase niciun fel de indiciu. — Catherine avea cumva o geantă de şcoală? Ideea îi venise din senin. — Ştiu că nu se mai poartă ghiozdanele, dar tot trebuie să fi avut o geantă în care îşi ţinea cărţile. N-or fi acolo şi materialele la care lucrase de curând? — Ar trebui să fie pe undeva. Aşteaptă o clipă, mă uit. Şi dispăru. Atât de mult timp, încât Fran se întrebă dacă n-ar fi cazul să-l caute. Într-un târziu, se întoarse cu o geantă de piele care semăna foarte mult cu un ghiozdănel. Era vopsit în verde şi avea o floare galbenă uriaşă desenată pe capac cu creionul. — Scuze că am dispărut, nu-l găseam şi a trebuit s-o sun pe doamna Jamieson. ÎI pusese pe un raft din debara. Rămase tăcut o clipă şi îl privi. — Ţin minte când l-a cumpărat Catherine, chiar înainte să ne mutăm, de la unul dintre magazinele second-hand din târgul Corn Exchange din Leeds. Mi se păruse o prostioară atunci, dar ea a stat o zi întreagă să-l picteze. Deschise geanta şi scoase fiecare obiect pe rând: un penar de plastic, trei dosare, un carnet de luat notițe, o cutie de absorbante şi câteva hârtii. Euan respira greu. Fran ar fi vrut să-l întrebe dacă se simte bine, dar privirea lui concentrată îi spunea că nici măcar n-ar fi auzit întrebarea. Deschise penarul, din care scoase un stilou, două pixuri şi câteva creioane colorate, numai bune pentru desenat. Apoi aşeză carnetul în faţa lui pe masă şi deschise coperta cartonată. e 246 >

În capul paginii se afla scrisul îngrijit al Catherinei: Temă la engleză: documentar/realist. Un film? Verifică dacă se poate. lar mai jos, scris cu litere ascuţite şi suficient de mari cât să acopere tot spaţiul liber: FOC ŞI GHEAŢĂ. — Aşa voia să-şi numească filmul, spuse Euan. Normal. — Nu cumva e şi o poezie cu titlul ăsta? — A lui Robert Frost. Aşteaptă o clipă. Dispăru din cameră, dar de astă dată se întoarse mult mai repede. — Cartea era pe masa de jos din camera ei, mi-am amintit că o văzusem acolo. Răsfoi paginile până descoperi ce căuta. — E un titlu bun, spuse Fran. Îşi zise că era un titlu nimerit şi pentru un tablou şi îşi aminti din nou imaginea corbilor în zăpadă, cu discul roşu al soarelui în spatele lor. — Ce altceva mai scrie? Întinse mâna să ia carnetul, dar el îl aşează la loc pe masă, mai departe de ea. — Poate ne uităm mai târziu la el, îi spuse. Ideea că am putea descoperi ceva relevant e un stimul bun. O recompensă pentru când terminăm de căutat prin celelalte dosare. Nu ne putem permite să ratăm ceva. Înţelegi, nu? Nu era sigură că înţelegea cu adevărat această atitudine reținută, dar dădu din cap şi ridică un teanc de hârtii din cutia de pe masă. Îşi dădea seama cât de greu îi era lui să-şi păstreze cumpătul şi nu voia să-l supere cu nimic. Începu cu nişte însemnări laborioase şi trei eseuri despre Macbeth. Se gândea că-şi îmbogăţeşte cultura generală cu ocazia asta. O oră mai târziu, terminase de citit tot teancul din faţa ei. Pe lângă Macbeth, se luptase cu însemnările de la istorie, despre Contrareforma catolică, şi cu eseuri de la psihologie, despre stereotipii de gen şi influențele de grup asupra adolescenților. Filmul despre Shetland nu era menţionat nicăieri. e

Însă pe marginea unui set de notițe Fran descoperi ceva ce semăna cu o mâzgăleală, care se tot repeta. Iniţial crezu că era doar un desen interesant, fără semnificaţii deosebite. Dar îl studie cu mai multă atenţie când observă că se repeta de câteva ori. Desenele erau aproape identice, părând mai degrabă un fel de logo: erau compuse dintr-un cristal cu opt fețe pus peste o limbă de flăcări. Foc şi gheață. I-l arătă lui Euan, iar el răsfoi prin propriul teanc de hârtii şi identifică desenul în alte trei locuri. — Eu nici nu le-am băgat în seamă, probabil că n-am ochiul la fel de antrenat ca al tău. Mă concentram mai mult asupra textelor. — Ai descoperit ceva? — Nu, răspunse încet, recunoscându-şi fără tragere de inimă eşecul. Nimic. — N-ar fi mai firesc ca orice legat de un proiect recent să fie în geantă? În carnetul cu însemnarea titlului sau în cele trei dosare. Simţea că-şi pierde răbdarea cu el. De ce se încăpăţâna să nu caute în locurile cele mai evidente? Aştepta ca ea să plece, ca să poată căuta de unul singur? — Poate, spuse el şi îşi ridică privirea de la masă. Sau poate îmi fac doar iluzii şi n-o să aflu niciodată ce s-a întâmplat cu ea, de fapt. Fran se întinse şi luă bucăţile de hârtie mototolite din geanta Catherinei. Una dintre ele era un bilet de feribot şi i-l arătă lui Euan: — A mers cu o cursă dus-întors la Whalsay, chiar înainte de Crăciun. Avea prieteni acolo? — Cred că-mi amintesc de călătoria asta. A fost la o petrecere, la un puşti de la şcoală, spunea. Dar nu văd ce importanţă are. — Mai avem şi ăsta. E un bon de la supermarket. ÎI întinse pe masă şi-l apăsă de câteva ori cu degetul mare, ca să-l îndrepte. — E de la Safeway's din Lerwick. E datat cu o zi înainte de moartea ei. A ieşit la cumpărături? — Nu pentru casă. Îi luă bonul din mână şi se încruntă. e 248 +

— Nimic din ce e pe listă n-a apărut la noi. Ea n-ar fi cumpărat niciodată cârnaţi sau plăcintă. Era aproape vegetariană şi cu siguranţă n-ar fi mâncat niciodată carne procesată. Apoi întoarse bonul şi Fran observă pe spate câteva cuvinte, dar nu reuşi să le desluşească. El împinse hârtia înapoi spre ea: — Uite ce scrie pe spate. E scrisul Catherinei. Şi Fran citi: Catriona Bruce: dorință sau ură? — Ce înseamnă asta? — E o referire la aceeaşi poezie. Euan luă din nou volumul de poezii şi începu să citească cu voce tare. Glasul îi tremura de parcă îmbătrânise. „De e să mă supun acestui joc Eu ţin cu cei ce-o văd sfârșind în foc Dar dac-ar fi de două ori să moară Îmi pare-a şti destul ce-nseamnă a urî Ca să pot da alt răspuns: Pentru-a distruge bun e şi îngheţul.”8 — Şi atunci ce vrea să spună Catherine cu asta? Fran uitase că era nervoasă pe el. Era absolut captivată de această enigmă. Părea că toată povestea depăşise cu mult realitatea morţii celor două fete. — Sugerează că uciderea Catrionei a fost din pasiune sau din ură? Emoţiile astea stau la baza comportamentelor violente. Şi ce legătură are asta cu filmul ei? — Există o întrebare mult mai importantă, comentă el şi se îndreptă în scaun. Tonul îi era neutru, aproape academic. — De ce o interesa Catriona Bruce? Eu n-am auzit de ea până la moartea Catherinei. Ştiam că o familie pe nume Bruce locuise aici mai demult, dar nicidecum că fata lor dispăruse. Oare Catherine 8 Robert Frost„„Foc şi gheaţă”, traducere de Victor Felea, în volumul Robert Frost. Versuri, Editura Tineretului, 1969 (n.red.). e 249 —*

descoperise ceva despre dispariţia ei? Dacă da, ar fi putut constitui un motiv suficient de serios pentru o altă crimă. Fran îl privea uluită, încercând să priceapă ce monstruozităţi spunea. Părea o nebunie să lansezi astfel de ipoteze pe baza unor însemnări fugare, dar el avea dreptate.
— Acum putem să vedem ce mai e în caiet? Şi în cele trei dosare? Îşi dădu seama, abia după ce rosti întrebarea, că părea puţin prea curioasă. Nu trebuia ca Euan să rămână cu impresia că moartea fiicei lui era un fel de joc pentru ea. Se întoarse să-i studieze privirea, sperând că nu-l jignise, dar atenţia le fu distrasă de un zgomot de afară. — O maşină, spuse el. Probabil că sunt soţii Bruce. Credeam că mai întârzie. Strecură bonul fiscal în carnet şi îl puse în geanta de piele, după care merse să deschidă uşa de la intrare. Fran aşeză caietele la loc în cutia de plastic, pe care o împinse sub masă.

Capitolul 36 Kenneth şi Sandra Bruce se aşteptau ca locuinţa să fie exact cum o ştiau ei. Acum, că lucrurile stăteau cu totul altfel, păreau derutați. Se plimbau prin camerele mari şi priveau în jur ca nişte vizitatori modeşti într-o galerie de artă, neştiind sigur cum ar fi trebuit să reacționeze. — Arată foarte bine, spuse Sandra, e aranjat foarte drăguţ. Fran îşi dădea seama că gândurile lui Euan erau departe, la bonul fiscal de la Safeway's, la caietul necitit. Poate că aşa se simţea mai aproape de fiica pe care o pierduse recent. Ca şi cum Catherine tot mai încerca să comunice cu el. Pentru musafiri, însă, probabil că părea distant, arogant. Fran se pomeni că joacă rolul gazdei, oferindu-le cafea şi luându-le hainele. Familia era însoţită şi de o polițistă îmbrăcată în civil. Poate că o cunoşteau de pe vremea când locuiau în Shetland, fiindcă îi spuneau pe nume — Morag. — Puteţi să vizitaţi toată casa, le spuse Fran. Nu te deranjează, Euan, nu-i aşa? El o privi ca trezit din reverie. — Nu, deloc. Vă rog! Fiul celor doi, Brian, intrase alături de părinţi şi răspunsese monosilabic când Fran îi oferise cafea sau suc. Era un băiat înalt şi solid care părea stânjenit de dimensiunile lui şi de vocea încă în formare. În timp ce părinţii săi urcară ca să vadă camerele de la etaj, el rămase lângă foc, cu privirea în pământ, legănând în mâini o doză de cola. Euan stătea la fereastră şi privea spre Raven's Head, fără să pară conştient de prezenţa băiatului. Fran nu mai suporta tăcerea. — Cred că nu-ţi aminteşti prea multe despre casă. Erai foarte mic când aţi plecat de aici. EI ridică privirea spre ea. Bărbia îi era acoperită de acnee. — Am câteva amintiri foarte clare, îi răspunse. Mai ales ziua în e 251 +

care a dispărut Cat, pe aceea mi-o amintesc foarte bine. Fran aşteptă ca el să continue, dar băiatul sorbi din cola. — Îţi aminteşti amănuntele, nu-i aşa? Ce ai mâncat sau cu ce erai îmbrăcat. Băiatul zâmbi şi Fran îşi imagină că, într-o zi, urma să fie un tip foarte simpatic. — Purtam un tricou al celor de la Celtic. Nu ştiu de ce, dar am ţinut mereu cu Celtic. — Era vacanţa de vară, nu? Nu aveaţi şcoală. — Uram şcoala. — Da? Ar fi vrut să-l întrebe de ce, dar îi era teamă să nu tacă din nou. — Cred că din cauza lui Cat, ea ura şcoala rău de tot şi m-a molipsit şi pe mine de mic. — De ce nu-i plăcea la şcoală? Puştiul dădu din umeri. — Doamna Henry n-o plăcea prea tare, aşa ziceau părinţii. Ştii cum vorbesc mereu despre tot felul de lucruri şi au impresia că nu-i asculţi sau că eşti prea mic ca să-nțelegi. Tata voia s-o mute la altă şcoală, zicea că nu se va simţi niciodată bine la Ravenswick pentru că doamna Henry o certa mereu. Mama credea că ar fi fost stânjenitor. Cum i-ar fi explicat? Se uită la Fran. — Nu erau prieteni apropiaţi cu familia Henry. Erau doar vecini, ştiţi, se vizitau reciproc. De-aia ar fi fost cam aiurea s-o mute pe Cat. Era ca şi cum ar fi spus „Ştii, ni se pare că habar n-ai să fii [7 învăţătoare!” După ce Cat a dispărut, mama s-a simţit vinovată, credea că, la o altă şcoală, Cat ar fi fost mai fericită. Tata zicea că e o prostie, fiindcă oricum era vacanţă. Şcoala era ultima ei grijă. — De ce n-o plăcea doamna Henry? Şi ce s-ar putea întâmpla dacă n-o place pe Cassie? — Habar n-am. Cat a fost mereu neastâmpărată. Niciodată nu stătea locului şi nu asculta ce i se spunea. Voia mereu să atragă s2527%

atenţia asupra ei. — Cred că nu era prea comod pentru tine. — Ba da, fiindcă eu voiam să nu se uite nimeni la mine. Tăcu o clipă. — Doamna Henry era de părere că soră-mea ar fi trebuit să meargă să se consulte. La un psiholog sau ceva de genul ăsta. Tata s-a înfuriat, zicea că nu-i nimic în neregulă cu Cat, doar că se plictisea uşor şi că, de fapt, doamna Henry nu ştia să se poarte cu un copil foarte inteligent. Zâmbi din nou. — Asta-i altceva ce n-ar fi trebuit să aud. Soții Bruce ajunseseră la etaj. Fran le auzea paşii şi vocile în surdină. Probabil că se aflau deja în dormitorul lui Euan, camera în care dormiseră şi ei şi în care îşi concepuseră copiii. Credea că Brian terminase de povestit dar, în ciuda tuturor schimbărilor, casa îi trezea multe amintiri. — În ziua în care a dispărut, o tot încurca pe mama. Era o zi senină şi bătea vântul. Mama se apucase de spălat perdele. Îmi amintesc că se urcase pe un scaun ca să dea jos perdeaua. Fereastra era mai mică pe atunci, dar tot era greu. Cat alerga prin casă şi s-a lovit de scaun, iar mama a căzut şi a sfâşiat perdeaua. A început să urle la noi şi ne-a trimis să ne jucăm afară. Deja atârnase un rând de rufe pe sârmă, la uscat. Prosoape şi feţe de pernă. Îmi amintesc foarte bine cum trăgea vântul de ele. Ce ciudat cum îţi rămân în minte unele chestii! — Ca într-un film, spuse Fran cu gândul la Catherine. — Da. Exact ca într-un film. — Atunci a dispărut Cat? — Nu, ne-am jucat o vreme. Cat conducea jocul, ca de fiecare dată. Apoi s-a apucat să culeagă flori din grădină. Erau mândria mamei. l-am zis c-o să dea de necaz, dar ea mi-a spus că erau pentru Mary şi că mama n-o să se supere, fiindcă tocmai ea îi spusese să fie drăguță cu Mary. - 253

— Mary era mama lui Magnus? Locuia la Hillhead? — Da, era bătrână rău de tot. Credeam că are vreo sută de ani, fiindcă şi Magnus era bătrân, iar Mary era maică-sa. Probabil că el avea vreo şaizeci de ani, iar ea — optzeci. Cat a legat florile cu una dintre fundele pe care le avea în păr şi a luat-o la fugă pe deal cu ele. Eu am coborât pe plajă, mai erau şi alţi copii acolo. Mama o fi crezut că e cu mine, fiindcă a venit să ne strige la ceai. Se opri o secundă. — Asta e tot ce-mi amintesc, restul mi-e foarte neclar. Sandra şi Kenneth Bruce se întoarseră. Paşii lor răsunau pe treptele de lemn. Rămaseră în hol, alături de Morag. Sandra se ştergea la ochi cu o batistă. — Hai, fiule, spuse Kenneth. Să mergem. Brian se ridică, îi salută pe Fran şi pe Euan, care se întorsese cu fața de la geam, şi ieşi. Euan nu-i conduse. Fran, în schimb, îi însoţi până la maşină şi simţi nevoia să se scuze pentru nepoliteţea gazdei. — Domnul Ross a suferit un şoc îngrozitor, sunt sigură că înţelegeţi. Când reveni în casă, Euan stătea aplecat deasupra mesei din bucătărie. Îşi aşezase ghiozdanul verde în faţă şi scosese caietul. Încă nu-l deschisese. ÎI privea fix. Abia când reveni ea se încumetă să-l deschidă, cu mâini tremurânde. Ea se aşează lângă el, ca să poată citi în acelaşi timp. Sub mirosul de cafea, respiraţia lui avea un iz acru. Prima pagină o văzuseră deja. FOC ŞI GHEAŢĂ, cuvinte nu atât scrise, cât desenate, foarte mari, de parcă literele ar fi fost formate din ţurţuri. Pe pagina următoare erau alte însemnări, dar fiecare cuvânt era legat de alte cuvinte sau fraze, ca un fel de schemă de brainstorming. De la Foc porneau pasiune, dorință, nebunie, soarele de la miezul noptii, Up Helly Aa, sacrificiu. Gheaţă era legat de ură, reprimare, frică, întuneric, rece, iarnă, prejudecată. Liniile care uneau cuvintele erau groase şi bine conturate. — Bănuiesc că sunt temele pentru film, spuse Euan. e 254 e

— Poate că voia să prezinte sentimentele astea prin imagini. Probabil ceva legat de extremităţile peisajelor şi de lumină. Era un proiect foarte ambițios. Euan îşi ridică privirea din hârtii, sensibil la orice fel de comentariu încărcat cu o notă critică. — Avea şaisprezece ani, e normal să fii ambițios la vârsta asta. Dădu pagina. Nu mai era scris nimic. Răsfoi caietul până la capăt. Şi celelalte pagini erau goale. ÎI azvârli cât colo şi lovi cu palma în masă. Gestul violent o sperie pe Fran. — Nu-i de-ajuns, zise el. Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu ea! Fran se pierdu. Se afla lângă un om matur în mijlocul unei crize de isterie şi nu putea pur şi simplu să-i ceară să-şi revină odată din starea asta şi să se calmeze. — N-am terminat încă, zise ea. Mai sunt dosarele din geantă. Hai să ne uităm în ele. El se ridică şi ea crezu că urma să plece şi s-o lase din nou singură. Îşi dăduse seama că îi vorbise de sus şi nu l-ar fi învinovăţit dacă s-ar fi supărat. Dar el se apropie de chiuvetă şi se spălă pe faţă cu apă rece, după care se aşeză din nou la masă, cu prosopul încă în mâini. — Ai dreptate, îi spuse. Aşa e, ai dreptate. Izbucnirea lui o şocase, iar acum era şi mai uimită de cât de calm era, de parcă nimic nu se întâmplase. — Să ne uităm în dosare. Erau trei. Pe unul scria Istorie, pe unul Psihologie şi pe unul Engleză. Fran îl lăsă pe el să aleagă. Primele două nu conţineau nimic relevant şi fură date deoparte, fiind doar notițe recente de la cursuri. Dosarul de engleză era foarte subţire. Fran se temea chiar că era gol, dar observă pe coperţi câteva desene cu FOC ŞI GHEAŢĂ. Euan deschise dosarul şi scoase o coală de hârtie. Era un A3, îndoit ca să încapă în dosar. ÎI despături şi rămase lângă Fran ca să se uite împreună. La început, ea nu înțelese nimic. Credea că erau doar primele e

încercări de a prinde pe hârtie nişte gânduri şi idei. Coala era împărţită în mai multe casete desenate. În fiecare dintre ele se afla câte un desen cu cerneală neagră. Mai erau şi nişte cuvinte scrise la repezeală. Nu recunoscură stilul îngrijit specific Catherinei. Era îmbârligat şi aproape lizibil. — Ce părere ai? o întrebă Euan, pe un ton din ce în ce mai disperat. Asta e tot ce avem. E singurul indiciu cu care plecăm la drum. — Poate fi un fel de storyboard, un plan al filmului, spuse ea. A desenat fiecare cadru. Mă rog, aproape, uneori foloseşte cuvinte, dar e un plan pentru cum urma să arate filmul. — Marele ei plan. Ca să ştie ce scene trebuie să filmeze. — Probabil. Fran încercă să se concentreze pe fiecare casetă în parte, acoperindu-le pe cele din jur cu mâinile şi cu o foaie ruptă din caietul de însemnări. — De unde începe? Aici e un desen cu corbi. E un desen foarte bun. Deci filmul începe de aici, de acasă. Aşa cred, cel puţin. Trecu la următoarea: — Asta îţi spune ceva? — Scrie „sala de recreaţie”. E locul în care se adună cei de-a douăşpea la şcoală. Urma să filmeze o scenă aici, bănuiesc. — Şi asta? El clătină din cap: — Aici sunt doi omuleți din bastonaşe, puteau să fie desenaţi şi de un copil. E limpede că pentru ea aveau o însemnătate aparte. Poate erau doar o schiţă. Mie nu-mi spun nimic. Dar planul ăsta e un punct de plecare. Cred că ne putem da seama ce voia să spună în film. Fran nu era deloc de aceeaşi părere, dar nu zise nimic. Se bucura că starea de spirit a lui Euan se îmbunătăţise. Continuă studierea desenelor. Într-o casetă ghiciră că desenul reprezenta nişte oi, iar în alta — nişte pescăruşi. Poate că imaginile erau un fundal pentru - 256 >

comentariile ei. Fran nu înţelegea deloc legătura lor cu focul şi gheaţa din titlu. Pe toată planşa erau împrăştiate multe iniţiale. Cele mai multe nu-i spuneau nimic. Apoi găsi grupul „R.I.”. Nu se aşteptă ca Euan să se prindă, dar el zise: — Robert Isbister. Asta ar putea fi Robert Isbister! — Dar inițialele se pot referi şi la alte persoane. — Inspectorul Perez chiar m-a întrebat dacă îl cunosc, fiindcă i-a văzut duba prin apropiere într-o seară. Dar asta se întâmpla după moartea Catherinei, presupun că nu mai e foarte relevant. Doar dacă nu se furişase aici ca să fure filmul şi scenariul, îşi zise Fran. Asta se putea întâmpla ulterior crimei. Euan începuse să caute filmul abia la câteva zile de la moartea fiicei lui. Dar Fran nu spuse nimic, fiindcă nu avea deloc chef să explice cum ajunsese să-l cunoască pe Robert Isbister. Ce-ar fi putut să spună? Ştii, e fiul adult al amantei de vârsta a doua a sotului meu. În casetă, alături de iniţiale, mai era scris ceva: — Ce crezi că înseamnă asta? Scrisul Catherinei era foarte greu de descifrat pe planşă, de parcă ar fi încercat să-şi noteze ideile foarte repede ca să nu le piardă. Euan întoarse pagina ca să vadă mai bine. — E o dată. 3 ianuarie. Pare să fi fost adăugată mai târziu. Nu ţi se pare că e altă cerneală? Se întinse şi îşi îndreptă spatele. — Cred că ne scapă ceva. Pe planşă nu văd vreun motiv pentru a vrea cineva s-o omoare. — Poate că nici nu există. Sunase dur, dar nu ştia cum altfel s-o spună. — Poate că Magnus chiar e vinovat, iar filmul şi scenariul lipsesc fiindcă terminase proiectul şi l-a predat la şcoală la sfârşitul trimestrului. Era bine dacă verificam asta înainte să fie nevoie să treci prin toată tevatura. — Nu, spuse el, nu pot să accept varianta asta. Dacă filmul era < 257

gata de la mijlocul lui decembrie, de ce există data asta pe planşă, 3 ianuarie? De ce se face referire la festivalul Up Helly Aa în caietul de însemnări? Evenimentul are loc abia spre sfârşitul lui ianuarie. Ridică şi bonul, care avea propriul său mesaj. — De ce o preocupa dintr-odată Catriona Bruce? — Asta nu mai ţine de noi. Fran se temea că Euan înnebunea de tot dacă o ţinea tot aşa noapte de noapte, găsind conspirații şi mesaje ascunse în fiecare cuvânt sau desen mâzgălit aiurea. — Trebuie să-i arăţi desenele astea lui Jimmy Perez. O să ştie ce să facă cu ele. Reacţia lui o şocă din nou: se ridică brusc, iar scaunul se răsturnă în spatele lui. — Nu, asta mă priveşte numai pe mine! N-are nicio legătură cu poliţia! Apoi îşi dădu seama că o speriase. Îşi ridică scaunul, se aşează şi redeveni profesorul politicos şi calm. — Îmi cer scuze. Ai dreptate, bineînţeles. Dar o să fac nişte copii înainte să le dau documentele. Însemnările astea par atât de intime, încât n-aş suporta să ştiu că le studiază şi alţii. Ar fi tot un fel de abuz. . 258 +

Capitolul 37 Magnus stătea în celulă. Urma să mai apară o dată în instanţă înainte de a fi transferat la închisoarea din Scoţia, deşi el nu era pe deplin conştient de acest lucru. Ştia doar că, la un moment dat, o să fie mutat. De fiecare dată când vreun agent se apropia cu cheile zdrăngănindu-i la curea şi cu ghetele răsunând pe podeaua de gresie, credea că venise vremea să plece din Shetland. Câteodată, i se părea că viitorul arată ca un val uriaş şi negru care abia aştepta să-l înghită. Însă era mai rău de atât. Înţelegea ce înseamnă un val. Nu ştia să înoate şi n-ar fi supravieţuit niciodată, dar putea să-i înţeleagă natura. Pentru el, însă, viitorul, era negru, de nepătruns. Era atât de îngrozit de ideea de a fi mutat, că de fiecare dată când îl vizita avocatul sau când lua masa începea să tremure. Nimeni nu se mai putea înţelege cu el, aşa că, după o vreme, au renunţat să insiste. Ploua. Auzea picăturile pe geam, dar fereastra era prea sus ca să poată privi afară. Îşi închipuia că era vară şi că se apucase de tăiat iarba aşa cum se făcea pe vremuri, cu o coasă, fiindcă ei nu aveau mult pământ şi n-avea niciun rost să ceară o maşină de tuns iarba de la vreun vecin. Se oprise să respire şi să-şi şteargă fruntea asudată cu mâneca bluzei. Dinspre vest bătea un vânt rece, care înălța coamele albe ale valurilor de la Raven's Head, dar el se încinsese de la efort. Sus, pe deal, vedea un copil care dansa. În mână ţinea nişte flori legate cu o fundă. Magnus sprijini coasa de zid. Lucra de dimineaţă şi crezuse că urma să termine înainte să ia o pauză, însă acum se gândi să se oprească puţin şi să bea nişte ceai cu pateuri pe care le făcuse mama lui cu o zi în urmă. Pe coridor se auziră strigăte. Nu înţelegea cuvintele — îl furase visul. Doi poliţişti se chemau reciproc. Magnus îşi ţinu respiraţia, simţi că ameţeşte din cauza panicii, dar probabil că totul fusese în glumă, fiindcă unul dintre ei izbucni în râs şi îi auzi cum se 12597

îndepărtează. Reuşi să respire din nou. Îi povestise Catherinei despre Catriona când venise la el în vizită, în ziua în care făcuse cumpărături de la Safeway's şi se întâlniseră în autobuz. Nu avusese intenţia să vorbească despre asta, doar o invitase la ceai, iar ea voia ceai. Nu o gură de alcool, era prea devreme, dar o cană de ceai era binevenită. Îi făcuse poze. Mai întâi afară, lângă casă, în timp ce el privea peste deal, spre şcoală. Apoi în casă, după ce plimbase aparatul peste tot şi se oprise câteva clipe lângă colivia corbului, foarte aproape de gratii. De când fusese arestat, Magnus se gândea adesea la corbul lui şi credea că ar fi trebuit să-l ucidă imediat ce-l găsise cu aripa ruptă. Poate că ar fi fost un gest mai milostiv decât să-l ţină în cuşcă. Catherine îi arătase fotografiile pe un ecran mic şi îi spusese „Uite, Magnus, eşti la televizor!" Dar de ceva vreme nu mai vedea bine şi nu reuşise să distingă imaginile. Păreau să se mişte de colocolo, dar cum ar fi putut nişte fotografii să se mişte? Însă o asigură că-i plac foarte mult, fiindcă nu voia s-o supere. Crezuse că o să plece atunci, dar Catherine se aşezase în fotoliul mamei lui şi se lăsase pe spate, ca şi cum ar fi fost foarte obosită. Se dezbrăcase de haină şi o aruncase pe jos. Purta nişte pantaloni negri, foarte evazaţi. Mama lui nu purtase niciodată pantaloni, dar în casă se făcuse cald şi, în lumina amurgului, avu impresia că vorbeşte chiar cu ea. De ce îi povestise despre Catriona? Pentru că se gândise tot timpul la ea de la Anul Nou încoace, când fetele dăduseră buzna în casa lui. Erau mai mari decât Catriona, mai degrabă femei decât fete, cu buzele lor strălucitoare şi cu ochii conturaţi cu negru, dar îi trezeau aceleaşi sentimente. Chicotelile, felul repezit de a vorbi şi modul în care se jucau cu şuviţele de păr îi aminteau de ea; picioarele mici şi încheieturile subţiri ale Catherinei, braţele grăsune şi moi, brăţările şi mărgelele pe care le purtau. Însă acum Catherine stătea picior peste picior în fotoliul mamei lui. Îşi întinsese spre foc e 260 >

tălpile încălţate în şosete şi nu mai chicotea. Îi punea întrebări pe un ton blând şi îi asculta toate răspunsurile. Iar el uitase de îndemnul maică-sii, „Nu le spune nimic!” şi îi povestise tot ce se întâmplase în ziua când îi vizitase Catriona. Mai târziu, bineînţeles, îi păruse rău. Mai târziu, îşi dăduse seama că greşise. e 261

Capitolul 38 Se aflau în casa lui Jimmy Perez. Taylor era încă în Shetland. Perez nu înţelegea cum inspectorul reuşise să scape de întoarcerea la Inverness. Nu răspunsese la telefon, vorbise vag despre câteva zile de permisie, spunea că-l doare spatele sau că mai avea de rezolvat câteva detalii: „Mai am câteva ceva de pus cap la cap.” Exact aceeaşi scuză o folosea şi Perez ca să explice de ce ancheta încă uciderea Catherinei Ross. Fiindcă, de fapt, cazul era încheiat, nu? Bătrânul fusese arestat. Din clipă-n clipă urma să plece în sud, iar ei puteau să uite de toată povestea până la începerea procesului. Doar că Perez nu era în stare să uite. Şi nici Taylor. Din pricina asta se adunaseră acum în casa lui Perez şi nu la secţia de poliţie, unde riscau să primească telefoane de la superiorii din Inverness şi ar fi fost nevoiţi să mintă. Şi tot din pricina asta lui Perez îi dispăruse orice resentiment faţă de un intrus care venea aici să rezolve cazul. Rangul nu mai conta. Deveniseră aliaţi. Vremea se schimbase iar, se mai luminase. Ploaia se oprise, la fel şi vântul. Prognoza meteo pentru 25 ianuarie anunţa presiune ridicată şi ger. Era numai bine pentru Up Helly Aa — o noapte senină, în care puteai să vezi focurile mari de la o poştă. În oraş, numai despre asta se vorbea — barca, procesiunea, cine urma s-o conducă — şi turiştii începuseră deja să apară. Stăteau în camera cu lambriuri de lemn. Lumina lăptoasă a soarelui se reflecta în suprafaţa apei. Perez făcuse o cafetieră plină de cafea care ar fi trebuit să le ajungă, dar deja se golise şi lichidul era rece. Vasul şi alte două căni rămăseseră pe o tavă pe podea. Pe măsuţa joasă se afla carnetul de notițe, storyboard-ul Catherinei şi bonul mototolit de la Safeway's. Euan Ross le adusese cu o seară înainte. Venise direct de la bibliotecă, unde copiase toate hârtiile. Îi cunosc scrisul mai bine ca oricare dintre voi, aş putea să observ ceva util, le spusese el. Coala de e 262 -e

hârtie şi carnetul de notițe se aflau într-o ţiplă A4, pe care o ţinuse cu atenţie, la distanţă, ca pe o bombă. Refuzase să le predea altcuiva de la secţia de poliţie în afară de Perez. Când Taylor ridică bonul, Perez avu impulsul de a i-l lua înapoi. Englezul avea mâinile mari şi lui Perez îi era teamă că l-ar putea strica de tot. Tuşul era oricum destul de şters. Taylor se uită la scrisul Catherinei: Catriona Bruce. Patimă sau ură? Apoi îl întoarse. — E din 4 ianuarie, ora 10:57, spuse Perez încercând să-şi păstreze cumpătul, în speranța că Taylor avea să lase jos hârtiuţa. Apar toate produsele: biscuiţi cu ovăz, lapte, ceai, cârnaţi, o porţie de plăcintă cu carne, două cutii de mazăre, două de fasole, o pâine albă feliată, o prăjitură cu ghimbir şi o sticlă de whisky Famous Grouse. Am fost în casa lui Magnus... Şi nu doar o dată. Fusese acolo a doua zi după arestarea bătrânului şi luase corbul în colivia lui veche şi ruginită şi i-l dusese femeii din Dunrossness să aibă grijă de el. Nu le spusese colegilor despre asta. Oricum îl considerau destul de ciudat. Însă nu putea să lase pasărea să moară de foame şi cu atât mai puţin s-o dea cu capul de perete. Îşi îndreptă din nou atenţia asupra bonului. — În frigider erau doi cârnaţi de aceeaşi marcă, alături de plăcintă. În cămară e o cutie de fasole, iar cealaltă, goală, e la gunoi... — OK, îl întrerupse Taylor. Deci bonul e al lui Magnus. Lăsă, în sfârşit, hârtiuța pe masă, iar Perez răsuflă ușurat. — Data contează foarte mult, continuă el. E 4 ianuarie, o zi înainte să fie găsit cadavrul fetei. Ziua în care, probabil, s-au întâlnit în autobuz. Catherine a făcut însemnarea asta când a fost la el în casă. Era ceva ce voia să rețină. Revenim mai târziu la asta. Mai mult ca sigur a luat bonul cu ea, fiindcă Euan l-a găsit în camera ei, ceea ce înseamnă că a plecat vie de la Hillhead. — Nu înseamnă că Magnus n-a ucis-o, spuse Taylor. Poate că a urmărit-o până acasă. Sau a chemat-o să se întâlnească afară. Am r263

crezut de la bun început că e foarte probabil să fi fost omorâtă unde a fost şi găsită. Medicul legist e aproape sigur. — Mda, zise Perez. Poate. Dar de ce s-o fi urmărit? De ce s-o omoare? — Fiindcă îi povestise despre Catriona Bruce. Individul e un singuratic, trăieşte izolat de când a murit maică-sa. Dintr-odată, are un partener de conversaţie, o persoană empatică, dispusă să-l asculte. Poate că ea a avut, la rândul ei, propriile motive ca să-l determine să vorbească. Voia să-i pună poveştile în film. Sau poate că era doar o puştoaică amabilă căreia îi era milă de bătrân. Tentaţia a fost prea mare pentru el. Poate că băuse un pahar-două de whisky şi i s-a descleştat limba. În fine! — Înţeleg ipoteza asta, spuse Perez, şi pot chiar să-mi închipui că a omorât-o ca să păstreze tăcerea. Ceea ce nu pot accepta, însă, este ideea că Magnus a intrat în casa familiei Ross, a căutat filmul şi scenariul în camera Catherinei şi apoi l-a şters şi din computer. Chestia asta scârţâie. O clipă rămaseră tăcuţi şi se uitară unul la altul. Taylor se întinse şi se foi în scaun. Îi spusese lui Perez că are probleme la spate, o hernie de disc, de aceea nu putea sta locului, dar Jimmy nu era convins de asta. Mintea lui nu-şi găsea liniştea, nu corpul. — Şi atunci, ce facem? întrebă Taylor. Nu pot să mai rămân mult aici, am promis că la sfârşitul săptămânii sunt înapoi. Dacă depăşesc termenul, o să-mi frece ridichea cu sancţiuni disciplinare. — O să merg din nou la Liceul Anderson, spuse Perez, să verific dacă n-a predat filmul mai devreme sau dacă i-a cerut părerea vreunui prieten. Dacă în film nu găsim niciun fel de indicii, va trebui să renunțăm la ipoteza asta. Cum spuneai, însemnarea de pe bonul fiscal îl incriminează pe Magnus Tait, demonstrează că i-a povestit despre Catriona. Euan spune că nu avea cum să ştie povestea asta de altundeva. Taylor se ridică şi luă storyboard-ul cu ambele mâini, după care îl duse în dreptul ferestrei. e 264 -*

— E o nebunie, spuse el. Dacă aducem chestia asta ca probă, o să spună că fata suferea de psihoză. Ce semnificaţie au însemnările astea? Sunt un fel de cod? Seamănă cu scrierea egipteană, cu hieroglifele. — Euan crede că e un fel de plan al filmului, o ordonare cronologică a scenelor. — Tu înţelegi ceva din ea? — Ei spun că structura filmul pe baza poeziei „Foc şi gheaţă" de Robert Frost. — Ei? repetă Taylor încruntat. — Doamna Hunter era cu Euan când a căutat prin lucrurile Catherinei. — Pentru numele lui Dumnezeu! Ea a descoperit ambele cadavre! Dacă nu aveam atâtea dovezi, femeia asta putea fi unul dintre suspecți. Se îndepărtă de la fereastră. Perez îi înțelegea iritarea dar, pe de altă parte, nu şi-o putea imagina pe Fran omorând pe cineva. Se gândea la ea uneori, noaptea târziu, când ploaia îi bătea în geamuri. O vedea ghemuită lângă foc, cu Cassie în braţe, citindu-i poveşti. Perez se ridică şi se duse la bibliotecă. Avea o antologie de poezii de pe vremea când mergea la şcoală. Era furată, avea încă ştampila liceului. Nu asta îi fusese intenţia, doar că nu mai ajunsese să o returneze după ce terminase şcoala. O împachetase laolaltă cu celelalte lucruri când plecase de acasă. Oare o să fie împachetată din nou şi transferată pe un raft la Skerry, în camera cu ferestre mari de la care, spre sud, se vedea Fair Isle? Citi cuprinsul şi găsi ce căuta — „Foc şi gheaţă", I-o înmână lui Taylor. — Ce părere ai? Preţ de câteva minute, Taylor rămase surprinzător de liniştit. Stătea lângă fereastră, aplecat peste carte, extrem de concentrat la ceea ce citea. În cele din urmă, se ridică. — Nu ştiu care e mai distrugător, spuse el. Dar gheaţa e mai rea. e] 265

— Ce vrei să spui? — Pot să înţeleg foarte bine violenţa care provine din foc, din Pasiune, din pierderea controlului. Nu spun că o susţin, dar o înţeleg. Un om poate să-şi piardă cumpătul, poate să simtă furia oarbă. Dar violenţa rece, calculată, planificată cu mult timp înainte — ca de gheaţă — trebuie să fie mai rea, nu crezi? Perez i-ar fi spus că, pentru victimă, rezultatul era acelaşi. Dar Taylor era încă pierdut în propriile gânduri, deci şi-ar fi răcit gura degeaba. Când Perez ajunse la liceu, clopoţelul tocmai sunase pentru orele de după-amiază. Rămase la intrare până când toţi elevii dispărură în clase şi holurile rămaseră pustii. Intră la secretariat şi întrebă dacă domnul Scott era acolo. Nu trebuia să se prezinte, secretara era aceeaşi din vremea copilăriei lui. ÎL privi pe deasupra ochelarilor cu rame albastre de plastic pe care-i avea dintotdeauna, după care verifică un orar agăţat în perete. — Nu are ore acum, ar trebui să-l găsiţi în cancelarie. Niciodată nu fusese prea simpatică. Scott stătea la un birou, întors cu spatele la sală, şi corecta nişte exerciţii. Când Perez bătuse la uşă, o femeie strigase nervoasă: — Da, ce este? Se aşteptase, probabil, să fie un elev. Apariţia lui Perez o lăsă într-o postură stânjenitoare. Îngăimă ceva despre o discuţie cu directorul şi ieşi imediat din cancelarie, lăsându-i singuri. Scott lăsă deoparte pixul roşu şi se ridică pe jumătate: — Domnule inspector, cu ce vă pot ajuta? Părea mult mai relaxat faţă de ultima oară când se întâlnise cu Perez la şcoală. Poate că trecuse peste durerea pe care i-o provocase moartea Catherinei. Sau poate că spera că arestarea lui Magnus însemna sfârşitul întrebărilor jenante despre relaţia lui cu fata. — Mai am nevoie doar de câteva detalii, spuse Perez. — Desigur. O cană de ceai? e 266 >

Perez acceptă şi se aşeză pe unul dintre taburetele portocalii. Se simţea ca un impostor, ca şi cum n-ar fi avut dreptul să fie acolo. Parcă ar fi fost mai potrivit să aştepte afară, cu o lucrare pe care n-o predase la timp. — Aş vrea să vorbim despre filmul Catherinei. — Un proiect din semestrul trecut. Le-am dat să scrie un documentar. Trebuiau să surprindă spiritul Shetland-ului contemporan. Ea m-a întrebat dacă putea să facă un film. Mi-a spus că o să predea şi scenariul, aşa că am consimţit. — Dacă era un proiect din semestrul trecut, înseamnă că l-a predat înainte de vacanţă, nu? Scott îi întinse o cană de ceai. Lichidul părea decolorat, iar Perez ştiu dinainte să bea că nu avea niciun gust. — Nu tocmai. Perez îşi zise că profesorul de engleză era mai simpatic când era emoţionat. Atitudinea asta încrezătoare şi protocolară era teribil de iritantă. Aşteptă şi, în cele din urmă, Scott decise să continue. — Mi-a cerut o prelungire a termenului de predare. De obicei, respecta toate termenele şi fusese foarte entuziasmată de ideea filmului, aşa că rugămintea ei m-a surprins. — V-a cerut chestia asta înainte sau după episodul romantic dintre voi? Aşa cum sperase Perez, Scott se înfurie brusc, dar reuşi să-şi păstreze cumpătul. Din tonul lui era limpede că nu considera remarca inspectorului ca fiind demnă de un răspuns. — A fost înainte să vină la apartamentul meu. Deja acceptasem să-i prelungesc termenul de predare. Nu punea presiune pe mine în acest sens. — V-a explicat de ce avea nevoie de o prelungire? — Voia să includă şi un material despre Up Helly Aa. Pentru cei din afară, festivalul e un moment emblematic şi i-am înțeles importanţa în cadrul filmului. l-am cerut, totuşi, un sinopsis înainte de încheierea semestrului. Exista deja un val de invidie la adresa ei e 267 >

şi nu voiam să prilejuiesc mai multe acuzaţii de favoritism. — Aţi primit acest sinopsis? — Nu personal. V-am spus că n-am mai văzut-o în ultimele zile din semestru. Probabil că a venit la cancelarie când nu eram aici sau i l-a dat unui alt profesor. Eu am găsit materialul în cutia de corespondenţă. — Puteţi să mi-l arătaţi, vă rog? Se aştepta ca profesorul să-l refuze, dar Scott oftă adânc, vizibil iritat de întrerupere, şi îl invită să-l urmeze la Catedra de engleză. Clasa era în aripa veche a clădirii. Părea mai frig aici, în ciuda razelor palide care intrau prin spiraiul prăfuit. Urcară împreună nişte trepte, apoi intrară într-o clasă pustie. Scott trase un sertar din care scoase un dosar gros. — Am adunat toate lucrările Catherinei. Mă gândeam că Euan şi le-ar dori. Aşează dosarul pe masă şi îl privi câteva clipe în tăcere înainte să-l deschidă. Nu ştia de ce, dar Perez se aştepta ca sinopsisul să fie scris cu aceleaşi litere încâlcite ca şi planul filmului, dar fusese scris la calculator. Titlul era acelaşi, Foc şi Gheaţă, cu caractere îngroşate, în susul paginii, îl citi încet, conştient de privirea lui Scott. Filmul foloseşte imaginile-stereotip ale peisajului şi istoriei din Shetland şi le împleteşte cu observații despre viaţa contemporană de pe insule. Nu există un fir narativ. Imaginile şi conversațiile reale sunt montate astfel încât spectatorul să tragă propriile sale concluzii în legătură cu valorile după care se ghidează această comunitate unică. Astfel, povestea este relatată de locuitori reali din Shetland, localnici sau nou-veniți, cu propriile lor cuvinte. Comentariul meu prezintă scena şi atmosfera. Nu există niciun fel de judecăți morale din partea mea. — Altceva nu mai e? întrebă Perez. Nu prea arată a sinopsis, vreau să spun că nu sunt prea multe detalii. — Aşa este. Chiar asta voiam să-i spun şi eu când urma să mă întâlnesc cu ea. Din păcate, n-am mai avut această ocazie. e 268 >

Când ieşi pe poarta principală, Perez îl observă cu coada ochiului pe Jonathan Gale, puştiul care le adusese cu maşina pe Catherine şi pe Sally în noaptea de Anul Nou. luţi pasul şi-l ajunse din urmă. — Salut! Ce mai faci? Puştiul ridică din umeri. — O să mă bucur când o să plec de-aici. La anul merg la universitate. Am intrat la Bristol. Abia aştept. — Probabil că te-a afectat moartea Catherinei. Nu e simplu să pierzi pe cineva la care ţii. — Nu văd de ce m-ar afecta, nu făcea decât să mă ia peste picior tot timpul. Brusc, Perez îşi dădu seama că înţelegea foarte bine la ce se referă Jonathan. — În noaptea de Anul Nou, Catherine era cu Robert Isbister? Se gândea că fata s-ar fi etalat cu Robert tocmai ca să demonstreze ceva. Jonathan râse amar: — Nu, nimic de felul ăsta. Robert se urcase pe Sally în maşină, nicidecum pe Catherine. Era un spectacol absolut oribil, nici nu mai ştiam unde să mă uit doar să nu mai văd. Perez se întrebă dacă nu cumva Robert fusese cel care încerca să demonstreze ceva. Voia să o facă geloasă pe Catherine? Doar nu era atât de obsedat de ea încât s-o omoare. r 269

Capitolul 39 Cassie voia să petreacă ziua de 25 ianuarie cu tatăl ei. El sărbătorea întotdeauna Up Helly Aa în aceeaşi zi cu festivalul din Lerwick. Pe plajă se făcea un foc mare de tabără şi toată lumea se aduna după paradă la Haa. Nu semăna deloc cu spectacolul pentru turişti din Lerwick. Era un eveniment doar al comunităţii. Fran respinse ideea din start. Up Helly Aa acasă la Duncan era o debandadă şi un dezmăţ. Cum ar fi putut Duncan să aibă grijă de copil în condiţiile astea, mai ales că Celia plecase şi nu mai era nimeni care să-l ţină în frâu? Era duminică după-amiază şi Duncan îşi dusese fiica la Unst, în vizită la un unchi în vârstă. Acum erau în pragul uşii lui Fran şi se certau pe tema festivalului. Încercau să păstreze un ton civilizat pentru că fetiţa se uita la televizor. — Haide, o să-i placă la nebunie! spunea el. În plus, îi va distrage atenţia de la toată nebunia de aici. — Cred că glumeşti. Fran avea în minte imaginea de coşmar a petrecerii văzută prin ochii unui copil. Şi-o imagina pe Cassie abandonată pe plajă, privind în jur la nişte străini uriaşi în vreme ce tatăl ei se distra cu prietenii lui. Flăcările aruncau umbre sinistre pe chipurile tuturor. Cassie avea şi aşa destule coşmaruri cu monştri. — S-ar speria îngrozitor. Şi tu ai fi prea beat ca să ai grijă de ea cum trebuie. Duncan păli şi începu să clipească puternic, de parcă tocmai fusese pălmuit. Fran făcu un pas în spate, aşteptându-se la o izbucnire violentă, dar el îi răspunse aproape în şoaptă: — Chiar aşa o părere proastă ai despre mine? După care se întoarse şi se îndepărtă fără să mai spună nimic. Nici măcar nu-şi luă rămas-bun de la fetiţă. Fran îl privi cum pleacă şi se simţi vinovată. Poate că îl judecase greşit. Oare să-l cheme e 270

înapoi şi să-i spună că putea s-o ia pe Cassie la petrecere dacă promitea să aibă grijă de ea? Pe de altă parte, el găsise întotdeauna metode s-o manipuleze. Poate că vina era tocmai reacţia pe care sconta el. Sigur, îi promisese deja lui Cassie că o să petreacă Up Helly Aa împreună, fiindcă fetiţa numai despre asta vorbea. lar Duncan ştia să te vrăjească prin poveşti. Când Fran îi spuse clar că n-o să se întâmple nimic de genul ăsta, Cassie făcu o criză de nervi. Se aruncă pe pat, urlând şi sughiţând. Fran se îngrozi la gândul că putea să facă un atac cerebral. Printre sughițuri reuşea să rostească isteric câteva cuvinte: — Cum mă mai duc eu la şcoală? Toată lumea merge la Up Helly Aa, am pictat şi barca pentru asta! Unchiul lui Jamie face parte din echipa Jarl-ului! Eu ce le spun? Ce-au să creadă despre mine? Şuviţele de păr din jurul feţei i se umpluseră de lacrimi. Fran i le îndepărtă uşor de pe frunte şi obraji. — O să mergem la Lerwick, îi spuse ea, şi o să ne uităm la paradă şi la cum o să dea foc bărcii. Asta e adevăratul festival Up Helly Aa, mult mai interesant şi mai frumos decât un foc de tabără pe plaja de la Haa. Plânsetele încetară la fel de brusc cum începuseră. Fetiţa se cutremură dramatic de câteva ori. Fran se întrebă dacă abilităţile manipulatoare se moşteneau pe linie paternă. Se pare că şi Euan Ross se gândise la festival. A doua zi, după ce o lăsă pe Cassie la şcoală, Fran îi făcu o vizită. El îi oferi cafea şi o invită în camera de zi, a cărei fereastră uriaşă oferea o perspectivă impresionantă asupra golfului. — Cei de la poliţie consideră că fiica mea nu terminase filmul, fiindcă ceruse o prelungire a termenului de predare ca să includă şi secvențe de la Up Helly Aa. S-ar fi potrivit foarte bine temei, nu-i aşa? Fran îşi dădea seama că el nu se mai gândise la nimic altceva de e 271

când descoperise carnetul de însemnări şi storyboard-ul filmului. Teoriile despre moartea Catherinei îi cotropiseră mintea şi nu mai era în stare să doarmă sau să mănânce, devenind, încet-încet, paranoic. Lipise planul pe peretele din bucătărie şi, în timp ce pregătea cafeaua, nu reuşea să-şi desprindă ochii de la el. Tocmai voia să-l întrebe dacă fusese la vreun medic, dar el vorbi din nou: — Ştiam că fiica mea a fost la bibliotecă ca să citească mai multe despre festival. Era foarte acidă în privinţa lui. Ideea alaiurilor formate exclusiv de bărbaţi pare de neconceput în ziua de azi pentru o tânără femeie independentă ca ea. Se pare că totul a început de la un fel de joc. În secolul al XVIII-lea, oamenii dădeau foc câtorva butoaie cu smoală şi le rostogoleau pe străzile din Lerwick ca să sărbătorească mijlocul iernii. Pare o îndeletnicire extrem de periculoasă. Catherine ar fi mers la festival mâine. Am vorbit despre asta, deşi nu mi-am dat seama atunci că avea legătură cu filmul la care lucra. Ea ar fi fost mai interesată, bănuiesc, de incidentele stupide din jurul festivalului decât de spectacol în sine. Părea, din nou, pierdut în propriile gânduri, dar se întoarse spre Fran şi îi spuse: — Probabil că am să merg mâine seară la Lerwick. Într-una dintre ultimele noastre discuţii i-am spus Catherinei că o să merg şi eu. Poate că sună ridicol, dar simt că am o datorie faţă de ea. Ştiu că nu s-ar fi sinchisit, dar am spus că o să merg şi o să mă ţin de cuvânt. — Poţi să vii cu noi. l-am promis lui Cassie că mergem şi noi, fiindcă toţi copiii de la şcoală se duc şi s-ar simţi exclusă dacă ar rămâne acasă. — Mulţumesc, dar nu, spuse el încet. Eşti foarte amabilă, dar nu cred că o să fiu o companie plăcută. Se lăsă un moment de tăcere stânjenitoare. Fran îşi zise că el ar fi preferat să rămână singur, dar obsesia asta nu-i aducea nimic bun. În plus, mai avea o jumătate de cană de cafea de terminat şi nu ştia cum ar fi putut să plece fără să se facă de râs. - 272

— Ce planuri ai? îl întrebă. De viitor, mă refer. Vrei să rămâi aici sau ai de gând să pleci în sud? — Nu pot să mă gândesc atât de departe. Parcă toată atenţia lui era atrasă de o bărcuţă care traversa golful şi, în clipa aceea, nu putea să se gândească la nimic altceva. Se concentra numai la desenele Catherinei, de la care aştepta indicii surprinzătoare care să-i explice moartea. — Crezi că inspectorul Perez e un tip inteligent? întrebă el din senin. Ea se gândi o clipă. — Cred că poate să clarifice lucrurile. Cel puţin, dă dovadă de o minte deschisă. — l-am arătat toate informaţiile pe care le-am descoperit despre filmul Catherinei — bonul, carnetul de însemnări, planul scenelor. Are toate documentele, eu am păstrat doar copii. Fran îşi dădea seama cât îi era de greu să renunţe la hârtiile acelea. — Foc şi gheață, continuă el. Sper că detectivul a înţeles pe deplin semnificaţia titlului. Am încercat să-i explic... Fran nu ştia ce să-i spună. Nu putea să vorbească în numele lui Perez. Oricum, nici ea nu era ferm convinsă că înțelegea pe deplin ce voia Catherine de la acest film. Sau poate că nici nu avea vreo semnificaţie aparte. Ross construia o teorie extrem de complexă doar pe baza unei poezii şi a unei teme date la şcoală. El continuă să vorbească, dar mai mult pentru sine: — Era gheaţă în noaptea în care a fost ucisă Catherine. Normal că era gheaţă. Ură îngheţată. Distructivă. lar mâine noapte e festivalul focului. Focul care înseamnă pasiune... Ea aşteptă ca el să continue, dar Euan păru să-şi dă seama că vorbeşte aiurea. — Probabil nu înseamnă nimic, nimic sinistru. E doar o scuză ca oamenii să se îmbrace în costume caraghioase şi să se dea în spectacol. Şi apoi să bea prea mult.
12737

Când îi spuse că nu era nevoie s-o conducă, Fran nu fu sigură că o auzise. e 274 +

Capitolul 40 Era luni dimineaţă şi Sally se trezi pe întuneric. Aprinse veioza de pe noptieră, căută pe bâjbâite ceasul deşteptător şi se uită la oră. Din bucătărie o auzi pe mama ei, care închise un dulăpior şi începu să amestece cu linguriţa într-o cană. Mama ei parcă se trezea din ce în ce mai devreme în fiecare dimineaţă, deşi nu mai avea nimic de făcut. Pregătirile pentru şcoală erau finalizate în fiecare seară înainte de culcare — teancul de caiete portocalii erau notate şi aranjate cu grijă pentru a doua zi. De ce nu putea să se relaxeze măcar din când în când? Câteodată, Sally chiar o compătimea. Până la urmă, nu avea niciun prieten. Avea doar părinţi care se temeau de ea. În baie, Sally se privi în oglinda de deasupra chiuvetei. Zâmbi. Coşul de pe marginea nasului îi dispăruse. Era luni dimineaţă şi se simţea bine. Crampele de stomac, durerile de cap şi panica de altădată dispăruseră complet. Acum aştepta cu nerăbdare să ajungă la şcoală şi să-şi vadă colegii. Intră la duş şi lăsă capul pe spate ca să-şi spele părul. La masă, mama ei părea să fie cu mintea în altă parte. Terciul de ovăz se lipise de oală, iar în congelator nu mai era pâine de prăjit. Sally îşi puse musli într-un castron, turnă lapte peste cereale şi începu să viseze la Up Helly Aa. Avea să fie o noapte fabuloasă pentru Robert. O să fie alături de tatăl lui, Guizer Jarl-ul, şi o să mărşăluiască de-a lungul străzilor din Lerwick şi în jurul centrelor comunităţii. Se simţea obligată să fie lângă el. Normal că o să meargă în oraş la paradă şi la arderea bărcii. Asta nu era o problemă. Mersese cu părinţii la festival de când era mică. Dar, de îndată ce focul avea să se stingă, ei vor vrea să se întoarcă împreună acasă. Dar mâine noapte nici nu concepea să se întoarcă la Ravenswick şi să se culce în casa şcolii înainte de ora zece. Nici vorbă de aşa ceva! — Deseară sunt din nou bonă la doamna Hunter. . 275

— Da? Margaret era la chiuvetă şi freca oala arsă. Coatele ei dezgolite erau roşiatice şi osoase ca nişte copane crude de pui. Sally nu era convinsă că mama ei îi receptase cuvintele. Pe fundal se auzea Radio Shetland. Un glas entuziasmat, de bărbat, destul de subţire, dădea prognoza meteo pentru noaptea următoare. — M-a întrebat dacă pot să vin direct de la şcoală ca să-i pregătesc ceaiul lui Cassie înainte ca ea să plece. O să mănânc la ea. E în regulă? — Nu văd de ce n-ar fi. Fusese neaşteptat de uşor. Nu se lovise de întrebări sau comentarii la adresa calităţilor de părinte ale lui Fran. Lui Sally îi trecu prin cap că mama ei păţise ceva. Poate intrase la menopauză. Când se întâmplase asta? Ajunsese la vârsta potrivită? Nu se preocupă prea tare. Avea alte lucruri la care să se gândească. leşi din casă cu mult înainte de sosirea autobuzului, pentru ca Margaret să nu aibă ocazia să se răzgândească. Prima oră era engleza cu domnul Scott. Încă făceau Macbeth şi citeau în clasă cu voce tare, fiecare interpretând un alt personaj. De la moartea Catherinei, lui Sally şi lecţiile i se păreau mai uşoare. Profesorii erau mai răbdători, mai dornici să ofere explicaţii. Şi o remarcau. lar ea vorbea mai puţin, dar îşi cântărea mult mai bine cuvintele. Asta fiindcă nu mai era atât de emoţionată mereu. Avuseseră ca temă un eseu despre Lady Macbeth şi relaţia cu soţul ei. Semestrul trecut aşteptase îngrozită nota, trăncănind cu oricine despre orice numai să uite de lucrare. Acum, însă, era curioasă ce comentarii avea profesorul la eseul ei. Doar nu era să-i spună în faţă că făcuse o prostie, chiar dacă aşa ar fi stat situaţia. Îşi zise că Scott nu arăta rău. Nu era sexy ca Robert, dar era blând, sensibil. Catherine fusese prea dură cu el. Scott se aşeză pe banca ei, aşa cum stătea odată pe masa Catherinei. Îşi folosea mâna ca să se sprijine şi o aducea foarte aproape de a ei. Purta o haină de lână, căreia ea îi simţea mirosul. e

— Un eseu excelent, Sally. Ai făcut nişte observaţii extrem de interesante. Cred că semestrul ăsta ai făcut progrese remarcabile. O să-ţi recomand o bibliografie suplimentară. Ştia că, lângă ea, Lisa rânjea cu gura până la urechi. Ştia, de asemenea, că toţi o vor lua peste picior în sala de recreaţie, dar nu se putea abţine să nu se simtă flatată. — Mulţumesc, domnule profesor. Ar fi grozav. Atmosfera de la şcoală i se păru complet nouă, diferită, de parcă ar fi fost din nou copii mici şi se pregăteau de sosirea Crăciunului. În aer plutea o stare frumoasă de frenezie. Toţi debordau de energie şi parcă nu erau în stare să se concentreze deloc. Totul se datora apropierii festivalului. Cei din clasa a douăsprezecea râdeau pe seama acestei agitaţii, dar chiar şi în sala lor de recreaţie se simţea o emoţie reținută, o frivolitate generală. La prânz se luară de ea, cum se aşteptase: — Scottie a pus ochii pe tine, îi spuse Lisa. Se vede de la o poştă. — Ar trebui să fii atentă, interveni cineva. — Şi de Catherine îi plăcea şi uite ce-a păţit, zise altcineva. Urmă un moment de tăcere, până când James Sinclair îşi aruncă resturile de sandviş în Simon Fletcher şi haosul se dezlănţui din nou. La ultima oră, Sally nu avea nimic în orar, aşa că se duse în centru ca să urmărească ultimele pregătiri pentru paradă. Robert era deja acolo şi părea că îşi petrecuse toată ziua în jurul bărcii, fiindcă în păr îi străluceau picături de email. Deşi stabiliseră să se întâlnească, preţ de o clipă el păru şocat s-o vadă. Sally se întrebă ce păţiseră toţi cei pe care îi ştia ea — mama ei, Robert, chiar şi tatăl ei. Toţi păreau atât de captivaţi de propriile gânduri şi preocupări, încât viaţa de zi cu zi era o surpriză continuă. I se părea că barca arăta nemaipomenit. Era enormă, iar capul dragonului de la prora se înălța deasupra lui Sally, atrăgându-i atenţia cu nările pictate în flăcări şi cu ochii mistuitori, de-a dreptul hipnotici. Robert rânji. Îşi puse un coif cu coarne pe cap şi înşfăcă un . 277

scut. — Ce părere ai? Tata se întoarce mai târziu şi vreau să arate totul perfect când ajunge el. Ei i se părea că arată ca un puşti care se dă în spectacol. Îi veni în minte imaginea domnului Scott citindu-le din Shakespeare şi se întrebă dacă Robert era cea mai potrivită alegere pentru ea. Apoi i se păru că arată splendid, cu părul lui blond şi cu barba asemenea. Cum ar putea Scott să concureze cu aşa ceva? El ridică scutul deasupra capului şi Sally fu impresionată de puterea lui. Şi pe ea ar fi putut s-o ridice la fel de uşor, sau putea săi rupă încheietura cu o singură mână. — Deseară sunt bonă din nou. Crezi că poţi să ajungi? Ştii că tiam zis mai demult de seara asta. Înţelegea din expresia pierdută din ochii lui că uitase complet. — Nu ştiu, spuse el cu voce joasă. Toată echipa se întâlneşte pentru fotografia oficială. Tata are nevoie de mine acolo. Mi-a încredinţat toate sarcinile lui cât timp e plecat. Dar ne putem vedea mâine. Ti-am luat bilet la una dintre săli. În seara asta, însă, nu pot. Ştii şi tu cum e. Trebuie să fiu acolo. Nu, îşi zise ea. Nu ştiu cum e. — Te rog. Întinse mâna şi-i atinse faţa, după care îl sărută repejor pe buze, atingându-l cu vârful limbii. ÎL văzu că se uită peste umărul ei la doi oameni care lucrau la barcă. Erau ghemuiţi în carenă ca să fixeze cât mai bine baza catargului şi nu observaseră nimic. Ce-i pasă lui? îşi zise. Eu trebuie să mă feresc de părinți, dar el e adult, face ce vrea. De ce se fereşte? — Încerc să ajung mai târziu. Sally nu-şi dădea seama dacă vorbise serios sau dacă i-ar fi spus orice numai să scape. Se întoarse la şcoală la timp ca să prindă autobuzul şi nu mai avu nevoie de povestea pe care o inventase de dimineaţă ca să-şi justifice absenţa. Însă nu era în stare să dea ochii cu mama ei, care e 278 +

probabil era şi mai prost dispusă după o zi întreagă petrecută alături de copii hiperactivi. Sally îşi amintea cum era la şcoala primară în zilele dinaintea festivalului — toţi copiii o luau razna şi se băteau toată ziua cu săbii de carton. Cu siguranţă, mama ei n-avea cum să fie prea veselă. Cobori din autobuz şi se îndreptă spre casa lui Fran. — M-am gândit să-i pregătesc eu ceaiul lui Cassie, ca să ai puţin timp pentru tine, spuse ea când ajunse în dreptul uşii, făcând pe bona ideală, dornică să sară în ajutor. Dacă vrei. Nu am prea multe teme în seara asta. Era povestea pe care i-o spusese mamei ei. Sally ştia să mintă şi era conştientă cât de important era să fie coerentă în minciunile ei. — Pot să revin mai târziu dacă te deranjez. — Nu, deloc. Fran deschise uşa şi o invită să intre. — Ar fi minunat. Cassie e în al nouălea cer, i-am promis că mergem mâine în Lerwick la festival. E prima oară pentru ea. Mergi şi tu? — Ba bine că nu! Ar fi vrut să-i spună că prietenul ei face parte din detaşamentul Jarl-ului, dar ceva o opri. O idee i se înfiripă brusc în minte, o poveste care s-o scape de privirile mamei ei şi să-i permită să se distreze cum trebuie. Doamna Hunter m-a rugat să merg cu ea mâine. O ajut s-o supravegheze pe Cassie. M-a întrebat dacă pot să dorm la ea pentru că ar vrea să meargă la petrecerea din sala de festivități. E OK, nu? Bineînţeles că Margaret urma să afle despre Robert la un moment dat, dar Sally avea nevoie de timp ca să pregătească povestea, ca să ştie exact ce are de spus. Cassie era încă trează. Începu să fie arţăgoasă şi să facă nazuri când Fran ieşi pe uşă. Sally se gândea că nu mai întâlnise niciodată un copil atât de plin de întrebări şi de imaginaţie. Cum să-ţi păstrezi răbdarea şi să-i răspunzi la toate întrebările? Imediat ce mama ei ieşi pe uşă, Cassie sări agitată din pat şi ceru un pahar de apă şi o carte. .
279 e

Vorbea întruna, epuizând-o pe Sally complet. Îi era greu să-şi păstreze cumpătul şi, pentru prima dată, înţelegea de ce Margaret era aşa de severă la şcoală. Robert putea să apară în orice clipă. Cassie trebuia să doarmă când venea el. În cele din urmă reuşi s-o convingă să se culce la loc şi o privi în timp ce somnul o fura încetîncet. La sosirea lui Robert, Cassie se trezi probabil din pricina bătăilor în uşă sau a glasului străin din casă. Apăru în pragul dormitorului cu părul ciufulit şi cu bluza de pijama ieşită din pantaloni. Sally credea că întreruperea o să-l supere, dar Robert băuse suficient cât să se moleşească. Se aşeză în fotoliul de lângă foc şi luă fetița pe genunchi. Cassie îi rezistă câteva clipe, după care cedă. Sally nu-şi dădea seama dacă uriaşul din casa ei o speriase atât de tare încât o redusese la tăcere sau dacă se bucura de prezenţa lui. Cassie rămase pe genunchii lui Robert până adormi la loc, iar el o luă în braţe, o duse în cameră şi o aşeză încet în pat. În mâinile lui puternice, fetița părea moale şi lipsită de viaţă ca o păpuşă de cârpe. Când Fran se întoarse acasă, Sally crezu de cuviinţă să-i spună de vizita lui Robert. N-ar fi fost frumos să afle de la Cassie. — Sper că nu te superi, a venit un prieten mai devreme, dar nu a stat mult. Sally se aştepta la întrebări. Îşi pregătise deja o explicaţie. Dar Fran părea, la rândul ei, pierdută în propriile gânduri. — Bine, îi spuse. OK, nicio problemă. e

Capitolul 41 Fran nu crezuse vreodată că în Shetland se putea aduna atât de multă lume la un loc. În seara aceea, cu toţii se înghesuiseră în oraş, toţi cei din insulele din nord şi din Bressay, Foula şi Whalsay. Şi nu erau numai localnici, ci şi o mulţime de turişti din toată lumea. Probabil că hotelurile şi toate formele de cazare erau la capacitate maximă. În mulţime distingea accente americane şi australiene, dar şi limbi pe care nu le înţelegea. Dar fanfara care conducea parada se apropia tot mai mult şi nu se mai auzea nimic, cu excepţia uralelor şi a muzicii. Toate glasurile păreau să se contopească într-un singur vuiet. Cassie era lângă ea, agitată fiindcă nu vedea prea bine în jur. Unii copii se strecuraseră în faţa mulţimii, dar Fran nu voia să-i dea drumul din mână de teamă că n-o să se mai găsească în aglomeratie. Cassie fusese într-o dispoziţie ciudată toată ziua din cauza unui secret pe care-l auzise la şcoală. Fusese când tăcută şi misterioasă şi nu-i răspunsese mamei ei la întrebări, când ciudat de agitată, turuind fraze de neînțeles. Acum nu-şi găsea astâmpărul în timp ce aştepta sosirea torțelor din depărtare. Guizer Jarl îşi făcu apariţia în costumul său impresionant, cu scut strălucitor şi cu coiful cu coarne, urmat de echipajul său de vikingi. Fran o ridică pe Cassie pe umeri ca să vadă alaiul, dar ceva din tot acest spectacol — ori vikingii fioroşi şi gata de luptă, ori celelalte personaje deghizate care îi urmau îndeaproape, ori focul — o sperie foarte tare, fiindcă îngăimă repede să fie lăsată jos. Fran înțelegea că imaginile aveau ceva de coşmar în ele: vreo zece Bart Simpson erau urmaţi de zece James Bond, la rândul lor urmaţi de zece măgăruşi din desene animate cu nişte dinţi albi enormi. Toţi bărbaţii făceau gălăgie, iar chipurile care nu erau acoperite de măşti erau aprinse de băutură şi de căldura torţelor. Procesiunea dură mai mult decât şi-ar fi imaginat. Trebuia să se e

strecoare pe strada îngustă, mărginită de case înalte şi cenuşii de-o parte şi de alta. — Ai văzut destul? Se aplecase ca să-i strige în ureche lui Cassie, altfel n-ar fi reuşit so audă. — Vrei să mergem acasă? Cassie nu răspunse imediat. Fran îşi dădea seama că ar fi vrut să plece, dar a doua zi se întâlnea cu copiii de la şcoală, care o să se laude cât de târziu au stat la paradă şi o s-o tachineze fiindcă a pierdut momentul culminant. — Trebuie să vedem cum arde corabia, spuse ea în cele din urmă cu încăpățânare, pregătindu-se de ceartă. Însă Fran ştia bine cât de cruzi pot fi copiii. Aşa că au rămas în oraş, s-au lăsat purtate de valul de mulţime către stadionul King George V, unde urma să fie arsă corabia. Fran îşi zise iar că, mai mult ca sigur, toţi locuitorii din Shetland se aflau acolo, fiindcă vedea în jur o mulţime de cunoscuţi. Pe unii îi zărea doar la distanţă, cu alţii mergea alături până când forţa mulţimii îi separa din nou. Pe Euan Ross îl zări în pragul unei uşi, la capătul unor trepte. Se uita la desfăşurarea de forţe fără să ia parte la ea. La fel ca şi Catherine, îşi zise Fran. La fel cum s-ar fi purtat şi Catherine dacă ar fi fost acolo. O trase pe Cassie din mulţime şi se apropiară de el. Aici era ceva mai linişte. Fanfara se îndepărtase, iar Fran putea să vorbească normal, fără să ţipe. — Cum ţi se pare? Nu îi răspunse imediat. Cobori lângă ele pe trotuar, se aplecă să o salute pe Cassie şi îi legă eşarfa mai strâns în jurul gâtului. Fran îl privea. Îşi zise că Euan îşi amintea de propria lui familie, de Catherine când era mică, de vremea când mama ei trăia. — E destul de amuzant, nu crezi? spuse el şi se ridică. Se ştie că e o născocire din epoca victoriană, dar se depun atât de multe eforturi e 282 -e

ca să iasă bine încât ar fi de prost-gust să-l critici. Strânge oamenii laolaltă, până la urmă. Sper că şi Catherine şi-ar fi dat seama de asta în filmul ei. — Vii să vezi arderea corăbiei? — Bineînţeles, răspunse el, acum trebuie să stau până la capăt. Dar nu mă aşteptaţi, ajung în ritmul meu. Începuseră cântecele. Cântece puternice, zgomotoase, pe voci bărbăteşti, ca un imn de fotbal sau un ritual de rugby. Fran îl lăsase pe Euan în dreptul uşii dar, când privi în urmă, el se făcuse nevăzut. Cassie o grăbea întruna, îngrijorată că o să întârzie şi o să rateze acțiunea de pe teren. În stradă, parada continua — o înşiruire de chipuri groteşti care rânjeau. Se întâlniră cu Jan Ellis, femeia din Ravenswick care le adusese câinele, şi cu fiica ei, Shona. Jan se bucură să le vadă şi întrebă de Maggie, dar Fran nu apucă să-i răspundă fiindcă soţul Janei trecu în marş pe lângă ele. Era costumat în scutece şi pe cap avea o bonetă tricotată de culoare roz. Mulțimea râse şi aplaudă. — Am înnebunit cât am împletit la costumul ăla, strigă Jan. Ce leo fi plăcând bărbaţilor să se costumeze atâta? După care dispăru şi ea, trasă de Shona care voia să-şi mai vadă o dată tatăl în postura aceea caraghioasă. Fran rămase o clipă pe loc. Zgomotul o ameţea şi i se făcuse rău. Îi era frică să nu leşine, aşa că lăsă capul pe spate şi respiră adânc. Când se îndreptă, i se păru că-l zăreşte pe Duncan pe cealaltă parte a străzii, prins într-o conversaţie intensă cu o femeie grasă care purta un hanorac roşu. Ştia că nu putea să fie Duncan cu adevărat. El era deja la Haa cu prietenii lui de băutură, gata să aprindă marele foc de tabără de pe plajă. Se întreba dacă în adâncul inimii îşi dorea, de fapt, să-l vadă. În seara aceea, orice era posibil în imaginaţia ei. Întreaga seară semăna cu un număr de prestidigitaţie. O invenţie victoriană care trecea drept un festival nordic care sărbătorea mijlocul iernii, o navă care n-o să plutească niciodată, bărbaţi costumaţi în scutece. Fantezia îmbrăca straiele realităţii. Visul . 283 +

oricărui vrăjitor. O făcea să i se învârtă capul. Festivalul arătase foarte diferit acasă la Duncan înainte de naşterea lui Cassie. Pe atunci se desfăşura cu un anumit stil. Duncan fusese întotdeauna un maestru de ceremonii extrem de priceput şi organiza un festival de-a dreptul romantic. Aproape că îşi dorea să fi fost acolo, pe plaja îngheţată, departe de toată mulţimea asta. Flăcările focului de tabără s-ar fi reflectat în valurile mării. ÎI căută din nou cu privirea pe bărbatul pe care-l confundase cu Duncan, dar acesta dispăruse, la fel şi femeia în roşu de pe trotuarul de vizavi. O iau razna. Oare tot aşa s-a întâmplat şi cu Magnus Tait? Şi el şi-a pierdut simțul realității? În clipa aceea îşi dădu seama că şi Cassie dispăruse. Nu-i venea să creadă. Privi în jur, aşteptând ca fetiţa să apară la fel de uşor cum dispăruse cel care semăna cu Duncan. Apoi se chinui să gândească clar şi logic. Cassie îi dăduse drumul la mână când se întâlniseră cu Jan şi cu Shona. Îi spusese că numai copiii mici îşi ţineau mama de mână. Fran înţelesese şi nu insistase. Acum căuta cu frenezie prin mulţime, încercând să dea de pălăria albastră a lui Cassie. Nimic. Încercă să-şi amintească dacă o mai văzuse pe fetiţă după despărţirea de Jan şi Shona. Atenţia îi fusese distrasă de imaginea lui Duncan. Crezuse că fetiţa era lângă ea. Îşi spuse că, probabil, Cassie o urmase pe Shona. Probabil că îşi croiau toate trei drum spre teren, ca să vadă cum e arsă corabia. Sigur le supraveghea Jan. Toată panica asta era ridicolă. Noroc că Margaret Henry nu putea s-o vadă. Îşi scoase mobilul din buzunar, dar îl privi neajutorată. Nu avea numărul lui Jan. Mulțimea din stradă se rărea. Un grup de puşti rămăsese în urmă cu nişte cutii de bere în mână şi behăiau o versiune proastă a cântecului pentru corabie. Trecu de ei şi se îndreptă spre paradă. În parc, mai multe echipaje cu torţe în mâini înconjuraseră corabia. Nu mai exista altă lumină. Felinarele se stinseseră la ora şapte şi treizeci de minute. Era foarte frig. În aer plutea un miros de fum şi iarbă zdrobită. Îşi croi drum printre oamenii care râdeau, e 284 -*

printre familii şi găşti de adolescenţi, căutând-o pe Jan. Cu toţii se distrau foarte bine. Toţi purtau hanorace, eşarfe şi pălării şi era greu să-i diferenţiezi pe cei care purtau costume. Flăcările jucăuşe aruncau umbre pe chipurile şi trupurilor tuturor. Cu toţii arătau exact la fel. Câteodată i se părea că o vede pe Cassie în mulţime dar, când se apropia, descoperea că era vorba de un alt copil, de fetiţa altcuiva. Sosise momentul arderii. Le făcea asta şi vrăjitoarelor — femeile ciudate care aveau viziuni. Cineva începuse numărătoarea inversă de la zece. I se păru că o zăreşte pe Celia, o siluetă înaltă într-o haină lungă şi neagră, cu capul aplecat într-o parte. Normal că venise să-şi susțină soțul. Credeam că eşti o cotoroanță. Poate că Celia o văzuse pe Cassie. Măcar era un chip familiar; dacă fetiţa se rătăcea pe acolo, era un adult care să aibă grijă de ea. Fran porni către ea şi, chiar atunci, Jarlul îşi ridică torţa şi o aruncă în corabie. Toţi ceilalţi îi urmară gestul. În explozia de lumină creată, Fran o zări pe Jan la marginea mulţimii. Se îndreptă spre ea, trecând de paznicii care îi cereau să se îndepărteze de foc. Simţea gust de vopsea arsă şi de lac. Jan era prinsă într-o conversaţie cu o altă mamă. — Ai văzut-o pe Cassie? Groaza din glasul ei le făcu să se oprească imediat şi să se întoarcă spre ea. — Am pierdut-o pe Cassie. E cu Shona? — Nu. Nu am mai văzut-o deloc de când ne-am întâlnit mai devreme. Corabia se prăbuşi în ea însăşi. Scândurile lungi se încovoiară şi crăpară, mistuite de flăcări. Doar capul dragonului se mai înălța semet deasupra mulţimii, susţinut de carcasa de lemn ars. e 285

Capitolul 42 — Încă o fată dispărută! Mergeau pe stradă, îndepărtându-se de piaţa mare ca să ajungă în port, unde era ceva mai linişte. Pe apă, feribotul plecase în drumul său spre Aberdeen, ca o lumină plutitoare. Urmăriseră parada ca nişte turişti obişnuiţi, până când Jimmy Perez primise apelul pe mobil. Trebuia să fie ultima seară a lui Taylor în Lerwick şi băuseră câteva beri. Nu sărbătoreau nimic. Niciunul nu simţise că era potrivit. Dar trebuia să marcheze cumva momentul. În sfârşit, puteau să vorbească fără să urle şi se uitară la apa neagră şi vâscoasă ca petrolul. — Altă fată al cărei nume începe cu litera C. Amândoi se gândeau la asta. Perez doar dăduse glas ideii. — Poate că e doar o coincidenţă. Poate că fetiţa a plecat, pur şi simplu, de lângă mama ei. Cam câte semnalări de copii pierduţi se primesc de obicei într-o noapte ca asta? Accentul de Liverpool al lui Taylor părea tot mai evident, mai aspru. Pe cine încearcă să convingă? îşi zise Perez. Încercă să nu lase iritarea să i se vadă în glas. — Fran Hunter e disperată, îţi dai seama. Ea a descoperit ambele cadavre. Numai asta şi e mult de suportat pentru un singur om. lar acum îi dispare fata... Perez simţea că nici el nu mai avea mult să-şi piardă cumpătul. Teama îl îngheţa. Simţea că i se ridică din stomac ca un lichid, până îl sufoca de tot. Era o prostie să încerce să gândească la fel ca Fran, să se pună în situaţia ei. N-ar face decât să se panicheze şi el, iar asta n-ar fi fost de folos nimănui. Trebuia să se stăpânească, să judece raţional. — Mulțimea se mai răreşte acum pe străzi, merg toţi la baruri sau la dans. Dacă fetiţa doar s-a pierdut şi rătăceşte pe undeva, o s-o găsim în mai puţin de o oră. Am trimis oameni s-o caute. După e 286 >

aceea, putem să presupunem că a fost răpită. Dar nu cred că putem să aşteptăm atât. Nu ne permitem luxul ăsta. — Dar ceilalţi din echipă? Ei ce cred? — Cred că exagerez şi că maică-sa se sperie degeaba. Doar criminalul a fost arestat, nu-i aşa? Cum ar putea să ajungă din nou în stradă şi să răpească alt copil? — Acum putem fi siguri că doamna Hunter n-a fost deloc implicată în moartea Catherinei, spuse Taylor. — Nicio clipă nu mi-a trecut prin minte că ar avea vreun amestec. — Ea unde e acum? — E cu Euan Ross, a dus-o el acasă. A zis că vrea să fie acolo, în cazul în care un vecin din Ravenswick o găseşte pe Cassie şi ar vrea să o aducă acasă. Morag e cu ei. — Ce căuta Ross în Lerwick? Nu-mi închipui că-i arde de petreceri. Căuta fantoma fiicei lui, îşi zise Perez. O siluetă subțire şi întunecată, aplecată deasupra unei camere de filmat fixate pe trepied. Oare ce-ar fi filmat acum, dacă ar fi fost aici? Şi ce legătură poate fi între filmul Catherinei şi dispariția micutei Cassie? Foc şi gheață. Ne-a prins şi pe noi obsesia tatălui şi am ratat, probabil, nişte aspecte evidente. — Lui Fran i s-a părut că l-a văzut pe Duncan pe stradă, chiar înainte de dispariţia fetiţei, spuse Jimmy, fără să răspundă la întrebarea lui Taylor. — Înseamnă că e cu el şi aşa se explică totul. Copilul n-ar fi plecat niciodată cu un străin, nu-i aşa? Nu fără să ţipe sau să se agite. Poate că exagerezi, omule. Ai încercat să iei legătura cu tatăl? — Normal. Şi pe fix, şi pe mobil. Nu răspunde. — Asta nu înseamnă că fata nu e cu el. Or fi încurcat orele de vizită, nu s-au înţeles... — Mama spune că nici vorbă de aşa ceva. Duncan a cerut ca fetiţa să petreacă Up Helly Aa la casa lui de la Haa, dar Fran a refuzat. I-a spus foarte clar că nu-i acceptă propunerea. S-au certat pe tema asta. — Poate a luat-o tocmai ca să-i facă în ciudă. e 287 e

Perez îşi zise că nici măcar Duncan nu era în stare de o asemenea cruzime. Dar nu putea să neglijeze complet varianta. — Vrei să merg eu la casa tatălui? întrebă Taylor pe un ton nerăbdător. Nu pricepea deloc de ce Perez încremenise pe loc, visând cu ochii deschişi. — Nu, eu ştiu drumul şi ajung mai repede. Tu rămâi aici şi coordonează căutările de pe teren. La ieşirea din oraş se circula greu. Până la uzina electrică era bară la bară. După ce trecu de uzină, traficul se rări şi apăsă puternic pe acceleraţie. Depăşise viteza legală. Probabil că alcoolemia era la limită. Încetini puţin când traversă prin Brae, după care începu să coboare dealul. Văzu focul de tabără aprins pe plajă şi multe siluete negre adunate în jurul lui. Dacă Duncan era acolo, n-ar fi avut cum să răspundă la telefon. Partea aceea de coastă era ca o gaură neagră pentru telefoanele mobile. Nu era niciun pic de semnal. Parterul casei era luminat. Îşi aminti de vremurile de demult, înainte ca Duncan să se căsătorească, când orice tânăr îşi dorea să petreacă Up Helly Aa pe plaja familiei Hunter, lăsând Lerwickul în seama turiştilor şi a celor mai vârstnici. Pe atunci, Perez se bucurase să fie invitat. O luase cu el din Aberdeen pe Sarah. Era prima oară când venea în Shetland şi fusese impresionată. Duncan flirtase cu ea, bineînţeles, iar ea îi răspunsese politicos, prieteneşte. Era flatată, dar nu cucerită de el. Fusese întotdeauna o femeie inteligentă. Doar divorțase de Jimmy Perez, nu? Asta arăta că are ceva între urechi. Intră în curtea împrejmuită şi parcă maşina. În ciuda luminilor aprinse, din casă nu se auzea niciun sunet. În bucătărie văzu mese ticsite de cutii şi sticle, dar nici ţipenie de invitaţi. Probabil că se strânseseră cu toţii în jurul focului. Perez repetă în minte ce să-i spună lui Duncan în cazul în care Cassie se afla aici şi tatăl ei o luase de pe strada aglomerată doar ca să demonstreze ceva. De exemplu, că Fran nu era o mamă grijulie. Sau, cum spusese Taylor, doar ca să-i facă în ciudă că Fran nu-l e 288

lăsase să o ia pe Cassie la Haa de la bun început. Perez ştia că trebuie să-şi păstreze cumpătul. Era implicat în familia asta, dar nu trebuia s-o arate. Poate chiar trebuia s-o lase pe Cassie să rămână aici şi doar s-o sune pe Fran ca s-o liniştească, lăsând-o pe ea să hotărască ce să facă mai departe. Însă nici trecerea în revistă a tuturor acestor scenarii nu-l convinse că fetiţa era acolo, în deplină siguranţă. Parcă ar fi ispitit providenţa. Îşi dorea atât de mult asta, încât nu-şi dădu voie să creadă că era aievea. Prima persoană pe care o remarcă pe plajă fu Celia. Ce căuta aici? Până la urmă, se dovedea că dependenţa de Duncan era prea puternică. Stătea mai departe de ceilalţi şi bea bere direct din sticlă. Dădu capul pe spate şi bău dintr-o înghiţitură sfertul rămas, apoi aruncă sticla în foc. Se făcu fărâme pe pietrele netede care împrejmuiau jăraticul. Perez nu avea chef să afle dacă se împăcase cu Duncan. Ea îi auzi paşii şi se întoarse brusc. Când îl recunoscu, păru dezamăgită. Cu toată băutura şi hohotele de râs, nimeni altcineva nu-i observă prezența. — Unde e Duncan? — Dumnezeu ştie, spuse ea. Abia am ajuns. Poate că se ascunde de mine. Sau poate că e deja în pat cu vreuna dintre prospăturile pe care le invită la chefurile lui, deşi chiar şi pentru el e cam devreme. De obicei, reuşeşte să stea îmbrăcat până îşi întâmpină toţi musafirii. — Ai văzut-o cumva pe Cassie? — Nu. E aici? Luă încă o sticlă din lada de lângă ea, scoase din buzunar un desfăcător şi scoase imediat capacul. — Atunci poate că e cu ea şi se joacă de-a familia fericită. O cacao caldă şi o poveste înainte de culcare ca să arate că s-a schimbat. Perez era surprins de tonul ei ranchiunos. — Nu l-ai văzut deloc? — Nu, îi răspunse ea. Am fost în oraş ca să-i văd pe Michael în momentul său de glorie în postura de Guizer Jarl şi pe Robert, care r 289

mergea în spatele lui şi număra anii până când o să preia el însuşi rolul. Voia să fie Jarl încă de când era mic. Umbla prin casă în pas de paradă cu o cratiţă pe cap. Vorbea pentru ea. Băutura o făcea melancolică, emotivă. — Nu ştiu de ce contează atât de mult pentru el. Poate că uneori ai nevoie să ţi se spună că aparţii unei comunităţi. — Duncan a fost în Lerwick? — Nu, spuse ea. De ce-ar fi mers? Niciodată nu merge la Lerwick de Up Helly Aa. El e deasupra muritorilor. N-ar suporta niciodată să danseze cu gospodine de vârsta a doua în Isleburgh sau la liceu. Nu-şi dă seama că nici el nu e departe de vârsta a doua. — Cassie a dispărut, spuse Perez. Dar Celia se mulţumi să soarbă în continuare din bere şi să privească amărâtă în foc. Nu părea să-l fi auzit. Perez se apropie de oamenii de lângă foc, însă observă imediat că Duncan nu era printre ei. Un tânăr îmbrăcat cu o haină cenuşie lungă stătea pe o ladă de bere întoarsă cu susul în jos şi cânta prost la chitară. Ceilalţi se adunaseră în jurul lui şi se prefăceau că îl ascultă. Când îi întrebă de Duncan şi de Cassie, ridicară cu toţii din umeri. Nu-şi dădea seama dacă erau drogaţi sau beţi sau dacă pur şi simplu nu le păsa. Intră în casă şi începu să-i caute disperat. Cineva făcuse curat de ultima oară când trecuse pe-acolo. Duncan chema o echipă de femei din Brae ca să-i deretice prin casă în schimbul a ceva bani şi a zâmbetului său de băieţel neajutorat. Oaspeţii probabil că trecuseră din bucătărie direct pe plajă, fiindcă sufrageria de jos era destul de curată şi mirosea încă a lac. Focul scăzuse, iar Jimmy luă instinctiv un buştean din găleată şi îl aruncă în cămin. Era încă umed. Sfârâi mult înainte să înceapă să ardă. Continuă să caute, fiindcă nu ştia ce altceva să facă şi nici nu se putea întoarce în oraş cu treaba făcută pe jumătate. Nu se aştepta să găsească nimic special. Intră în camere pe care nu le mai văzuse niciodată, nici chiar în weekend-urile în care pleca de la liceu cu - 290 >

Duncan şi aveau casa numai pentru ei. Ultimul etaj părea să nu fie folosit mai deloc. Era frig aici. Podelele nu erau acoperite, iar multe dintre camere nu erau mobilate. Îţi dădeau o senzaţie neliniştitoare la lumina puternică a becurilor golaşe pe care Perez le aprindea doar o clipă, cât să verifice dacă în camere era cineva. Unele erau complet goale, altele — pline de prostii. Apoi auzi un sunet şi rămase nemişcat. Părea să fie o discuţie. Apoi auzi un chicotit. Sunetul venea din spatele ultimei uşi de pe etaj. — Duncan! Glasul îi era spart, stins. Vocile amuţiră. El se întrebă dacă nu cumva totul fusese doar în imaginaţia lui, dacă nu confundase şuieratul vântului cu nişte şuşoteli. Însă uşa nu era închisă de tot. O rază de lumină se strecura pe sub ea. Se apropie încet şi o deschise. În spatele ei era o verandă cu tavanul boltit, ca al unei catedrale. O fereastră lungă era acoperită de nişte perdele foarte subţiri care se mişcau din pricina curentului de aer care pătrundea pe la tocurile ferestrelor prost fixate. În mijloc era un pat pătrat, cu stâlpii de la colţuri sculptați, acoperit de pături uzate şi covoare. lar în pat stăteau tolăniţi doi tineri, un băiat şi o fată. Părea să nu le fie frig, deşi erau pe jumătate dezbrăcaţi şi dezveliți, împărțeau o ţigară de după sex. Erau tineri — să fi avut şaisprezece sau şaptesprezece ani. Prezenţa lui îi speriase, dar îl priviră cu atâta inocenţă că Perez aproape îi invidie. Se scuză şi închise uşa în urma lui, după care cobori în goană cele trei etaje. La focul de tabără, peisajul se schimbase. Oaspeţii se întorceau agale în casă, iar în fruntea lor se afla Duncan. Îşi purta haina pe umeri, cu un singur nasture încheiat. Îi flutura pe spate ca o pelerină. Perez se apropie în goană de el, oprind procesiunea. — Ai văzut-o pe Cassie? — E cu Fran. Cotoroanţa aia nu m-a lăsat s-o iau în seara asta. De ce? e 291 >

— A dispărut, s-a pierdut de Fran pe străzile din Lerwick. Perez ştia că ar fi trebuit să-i dea mai multe detalii. Duncan era tatăl fetiţei şi avea tot dreptul să ştie. Dar ştia şi că timpul se scurgea în defavoarea lor. Ignorând întrebările lui Duncan, îi lăsă să-şi continue ritualul ridicol şi îşi târşâi paşii pe pietriş, înapoi la maşină. Demară imediat şi goni spre oraş. . 292 -e

Capitolul 43 Sally ieşi din sala de festivități ca să ia o gură aer. Uşa se închise în urma ei şi muzica se estompă. În seara aceea, cerul era plin de stele. Băutura i se urcase la cap. Se aplecă. Nu credea că o să i se facă rău, dar spera să-şi oprească vuietul din cap, să scape de senzaţia că pământul se mişcă şi că trebuie să se concentreze ca să nu-şi piardă echilibrul şi să cadă. Nu îşi pusese haina. Voia să stea afară doar o clipă, fiindcă înăuntru era extrem de cald din cauza centralei şi a mulțimii de oameni care dansau întruna. Nu-şi văzuse părinţii toată seara, nici nu vorbise cu ei. ÎI zărise pe Alex la paradă şi se întrebase ce făcea el pe-acolo, fiindcă Margaret era de negăsit. Părinţii îi crezuseră povestea că avea să-şi petreacă seara cu Fran Hunter şi Cassie. Când le spusese, parcă păruseră chiar încântați de ideea unei seri doar pentru ei doi. Însă nu-i văzuse pe stadion, la incendierea corabiei. Îşi zise că, probabil, erau deja acasă. Margaret făcea o cană de cacao caldă înainte de culcare şi umplea sticlele cu apă caldă pe care le punea în pat. Sally se ridică şi lăsă capul pe spate ca să se uite la cer. Ameţi din nou şi începu să simtă frigul, aşa că intră înapoi. În sală era aceeaşi atmosferă ca la prima ei întâlnire cu Robert. Poate puţin mai zgomotoasă de data asta. Câteva fete de la şcoală se dădeau în spectacol şi îşi dădea seama cât o invidiau pentru că era cu Robert. Se alesese praful de intenţia ei de a păstra relaţia un secret. Acum voia ca lumea să ştie. Se simţea bine, mai ales că mai slăbise puţin de la moartea Catherinei, iar asta era de mare ajutor. Poate reuşea să vândă ideea unor reviste glossy pentru adolescente — Dieta „Moartea celei mai bune prietene”. Ştia că nu era amuzant, dar nu se putea abţine să nu zâmbească. Se apropie de Robert. Prietenele ei făcuseră roi în jurul lui, dar el nu părea să le observe. Nu flirta cu ele deloc, nici chiar după ce ea ieşise afară. Sally profită de faptul că n-o văzuse intrând şi rămase - 293 e

deoparte, privindu-l. Lisa se străduia cu disperare să-i atragă atenţia, dar el o ignora. Încă mai purta o parte a costumului, dar renunţase la coif şi la scut. Pumnalul era încă în teacă, la chimir. Când dansaseră pe ritmul lent de mai devreme, Sally îi simţise atingerea pe coapsă şi i se păruse că era sexy. Nu se mai simţise niciodată aşa. ÎI mângâie pe gât. Probabil că şi el băuse, deşi nu se vedea. Luase foarte în serios organizarea festivalului şi ea îl aprecia pentru asta. Nu era ca băieţii de la şcoală, care găseau peste tot prilej de băşcălie. Simţea că pluteşte deasupra tuturor pe ritmurile muzicii din fundal, că-i priveşte pe toţi de la distanţă. Toate grozăviile care se întâmplaseră, moartea Catherinei, certurile cu părinţii şi necazurile de la şcoală, toate se încheiaseră de-acum. În sfârşit credea că orice era posibil. Muzica se opri şi formaţia luă o pauză ca să bea ceva. Robert se aplecă şi îi şopti la ureche: — Mă gândeam să mă întorc la Brae, e o petrecere la Haa. Vrei să vii? — De ce nu? — Cred că mi-am îndeplinit rolul în oraş, ce zici? — Sigur. Îşi zise că nu avea nimic de pierdut. Părinţii o aşteptau acasă abia dimineaţă şi poate că era chiar mai în siguranţă în altă parte decât în Lerwick. N-ar fi vrut să dea nas în nas cu ei şi să-i facă scandal de faţă cu toată lumea. — Poţi să conduci? Poate o s-o înveţe şi pe ea, se gândi Sally. l-ar deveni utilă în felul ăsta. Ea putea să se abţină de la băutură şi să-l ducă acasă după petreceri. Aşa, nu i-ar mai da papucii vreodată. — Sigur, nicio problemă. Când ajunseră la dubă, însă, el îşi aminti că nu o încuiase. Scăpă cheile pe jos şi începu să înjure. Ea se întreba de ce era atât de nervos. Toată seara decursese foarte bine şi ştia că el o aşteptase de e 294 -e

mult. Nu recunoştea asta, bineînţeles, dar se purta ca unul dintre copiii de la şcoala mamei ei când primea rolul principal în piesa de Crăciun. Poate că acum, fiindcă festivalul se terminase, Robert era deprimat. Pentru prima dată îi trecu prin minte că poate ea era cea puternică în relaţie. La nevoie, ea o să aibă grijă de el, nu invers. Plecară în nord. Robert aproape că nu zise nimic tot drumul. Mergea foarte repede şi aproape că pierdu controlul maşinii într-o curbă. Maşinile de deszăpezire fuseseră pe străzi mai devreme, dar drumurile erau alunecoase. Ea ar fi vrut să-i spună să meargă mai încet, dar îi era teamă să nu ajungă ca maică-sa, cicălitoare şi tot timpul având ceva de comentat. Şi, oricum, era palpitant să conduci cu viteză pe un drum întunecos şi liber. Robert pusese un CD, iar din boxe răsuna la maximum muzică rock. Îi dădea aceeaşi senzaţie ca atunci când se uitase la cer. Nu mai era Sally cea timidă. Totul se schimbase, întinse mâna şi i-o aşeză pe genunchi, masându-i interiorul coapsei cu degetul. În Brae era încă lumină la unele case, dar domnea liniştea. Sally auzise de Haa. Catherine îi povestise de o petrecere organizată acolo, deşi Sally nu pricepea deloc cum făcuse rost de invitaţie. Se gândea la asta şi încerca să nu răscolească resentimente vechi când Robert frână brusc şi ieşi de pe strada principală. Maşina derapă şi se învârti. Sally închise ochii. Îşi imagină cum maşina alunecă de pe drum în râpă sau se loveşte de zid, făcând una sau două victime. Robert reuşi, cumva, s-o redreseze. Maşina rămase întoarsă în direcţia greşită. — Băga-mi-aş! strigă el. Asta-mi mai trebuia, să se mai bage în seamă şi copoii şi să mă pună să suflu-n fiolă. Chicoti nervos, iar Sally îşi dădu seama că şi el se speriase destul de tare. Din nou se simţi mai stăpână pe sine decât el. Robert vină şi întoarse maşina în direcţia potrivită, după care începu să coboare panta dealului, de data asta ceva mai încet. Când se apropiară de casă, văzură că focul de pe plajă încă mocnea. O prezentă pe Sally mamei lui. Poate de asta o adusese cu el, ştia e

că Celia o să fie aici şi voia ca ele două să se cunoască. Sally aşa spera. Faptul că Robert voia să-i prezinte familia o făcea să se simtă ca o iubită adevărată. Acum, însă, nu mai era sigură că fusese o idee bună. Nu credea că o să se înţeleagă vreodată cu Celia. Purta o rochie extrem de sofisticată, lungă şi neagră. Rujul roşu-aprins îi ieşea în evidenţă pe chipul alb. Fusese prima persoană pe care o văzuseră la Haa şi Sally rămăsese şocată. Auzise de Celia Isbister, dar nu o cunoscuse. Se aşteptase să semene mai mult cu o mamă. Însă nu putea să-i spună lui Robert ce gândea. Era limpede că se bucura s-o vadă pe Celia. Părea să fie prins undeva la mijloc între cei doi părinţi, fiind disperat să le facă pe plac amândurora. De-asta condusese până aici ca un turbat. Relaţia dintre mamă şi fiu era ciudată pentru Sally. Semănau mai mult cu doi amanți. Păru extrem de încântat de revedere când ea apăru în prag de parcă toată casa era a ei. Robert o luă în braţe şi o strânse tare. Sally nu avusese niciodată o relaţie atât de intimă cu părinţii ei. Nici nu şi-ar fi dorit. Nu i se părea un lucru normal, sănătos. Înainte să intre, zăbovi o clipă în curte. Era linişte, cu toate că îşi imaginase că o să audă valurile spărgându-se de țărm. Probabil că era deja reflux. Privi în sus. La geamul de la etaj văzu chipul unui bărbat care o privea. Probabil că auzise maşina. Îl recunoscu. Era Duncan Hunter. Intraseră cu toţii în casă. Focul de pe plajă încă ardea mocnit. Cineva aruncase deasupra o bucată mare de lemn de plută, dar chiar şi aceasta aproape că arsese, lăsând în urmă numai cenuşă şi jar. Celia îi conduse prin sufrageria lungă ca să le arate focul prin uşile de sticlă ale terasei. Toţi ceilalţi musafiri erau în bucătărie. Pe aragaz era o tavă cu nişte cârnaţi înnegriţi şi câțiva cartofi copţi cu coaja încreţită şi maronie ca gâtul unei broaşte țestoase. Nimeni nu mânca. Nu semăna deloc a petrecere. Erau încă acolo şi beau în continuare, dar muzica se auzea foarte încet iar atmosfera era apăsătoare. r 296 >

— Fiica lui Duncan a dispărut, le spuse Celia. Cineva de la poliţie a trecut pe aici mai devreme, dar nu ne-a dat amănunte. Duncan a sunat-o pe Fran, dar nici ea nu ştie prea multe. Probabil că nu e nimic serios, aşa e copilul, nu poate sta locului. Însă după tot ce s-a întâmplat recent, vă puteţi închipui prin ce trece Duncan. E sus, aşteaptă lângă telefon. — Cassie lipseşte? întrebă Sally. Uneori mai fac pe bona pentru ea. Era foarte palpitant să fie în mijlocul acţiunii, să joace un rol în evenimente. — Dacă păţeşte ceva, Duncan o ia razna, continuă Celia. — Atunci să rămânem aici? Sally nu voia să-şi imagineze ce înseamnă să pierzi un copil, dar îşi închipuia că o casă plină de străini nu era cea mai plăcută companie. — Doamne, da, nici nu am îndrăzni să plecăm! Duncan nu suportă să fie singur. Celia avea un fel de a vorbi care te făcea să te simţi puţin inferior. Sally nu o înghiţea deloc, dar avea de gând se încerce de dragul lui Robert. Probabil nu era corect s-o judece acum. Era evident că Celia băuse foarte mult. În afară de ruj, se fardase şi cu tuş negru de ochi, care se întinsese. De aproape, arăta jalnic. Pe mâneca hainei avea o pată lipicioasă şi greţoasă. Poate că Margaret nu era o mamă ideală, dar măcar îşi păstra o fărâmă de demnitate. Ştia cum să se poarte în lume. Sally ar fi vrut să scape de acolo, însă începu din nou să bea. Ştia că nu era bine ce făcea, că ar fi trebuit să-şi ţină mintea limpede dar, când îi observă pe Robert şi pe Celia şuşotind şi stând atât de aproape unul de altul că frunţile li se atingeau, nu se mai putu abtine. e 297 -e

Capitolul 44 Magnus aproape că adormise când auzi voci în faţa celulei. Părea o ceartă. Îşi aminti că festivalul începuse şi bănui că era cineva care băuse prea mult. Odată, când era băiat, unchiul lui îl dusese să vadă parada şi îşi amintea că şi pe vremea aceea se bea foarte mult. Întrun an fusese şi Agnes. Era foarte mică pe atunci. Îşi amintea cum îi străluceau ochii de încântare că are voie să stea afară aşa de târziu şi îşi mai amintea şi punga de bomboane din buzunarul unchiului lor. Vizorul de metal al uşii se deschise, iar Magnus zări chipul unui poliţist în contre-jour faţă de luminile de pe coridor. Magnus se întinsese pe pat, dar acum se ridică în fund şi se sprijini cu spatele de zid. Se întrebă ce mai voiau de la el. Aveau de gând să-l trimită de-acolo? Sigur nu. Feribotul plecase demult, iar la ora aceea nu mai zburau avioane. Doar să fi închiriat unul special pentru asta. Se mai întâmplase şi altă dată. Dacă cineva se îmbolnăvea foarte tare şi trebuia transportat la spitalul din Aberdeen, unde aveau tot felul de aparate sofisticate, închiriau un avion special. În ciuda panicii, fu cuprins de un sentiment de mândrie că aduseseră un avion special pentru el. Auzi un clinchet de chei. Mecanismul din broască fu pus în mişcare, iar uşa celulei se deschise larg. Polițistul îmbrăcat în uniformă se dădu la o parte ca să-i facă loc altcuiva. — Ai un vizitator, îi spuse. Părea nervos. Magnus nu ştia ce făcuse de-l supărase pe poliţist. Când venise mai devreme să ia tava cu ceai, păruse în regulă, chiar amabil. Schimbaseră două vorbe despre paradă. — Nu eşti obligat să-l primeşti dacă nu vrei. În spatele poliţistului în uniformă, Magnus îl recunoscu pe detectivul din Fair Isle. Era îmbrăcat ca pentru afară, într-o haină groasă, şi ţinea mâinile în buzunar. Atunci Magnus se gândi că polițistul era supărat, de fapt, pe e 298 e

detectivul din Fair Isle, nu pe el. — ÎI primesc, de ce nu? spuse el servil. — Ai nevoie de avocat? Magnus era foarte sigur de răspuns. Nu-i plăcea deloc avocatul. Jimmy Perez se aşează în faţa lui pe un scaun de plastic. Magnus nu auzi paşii poliţistului care se îndepărta. Probabil că rămăsese afară, lângă uşă. Fiindcă se concentra să-şi dea seama de ce polițistul rămăsese acolo şi nu pleca în biroul lui, unde ar fi stat mult mai confortabil, nu auzi prima întrebare a inspectorului. Urmă un interval de tăcere şi Magnus îşi dădu seama că ar fi trebuit să răspundă. Se uită în jur, confuz şi jenat. — Ai auzit ce-am spus, Magnus? În vocea inspectorului era o nuanţă de nerăbdare pe care nu o mai simţise înainte, poate doar atunci când îi arătase fundele Catrionei la Hillhead. — Cassie a dispărut. O ştii pe Cassie, fetița doamnei Hunter? Magnus zâmbi fără să vrea. Rânjetul ăla îl băga mereu în bucluc. Îşi aminti cum mama fetiţei o trăgea pe sanie în ziua aceea plină de zăpadă, când corbii ieşiseră pe vârful colinei. — E o scumpete. — Ştii cumva unde ar putea fi, Magnus? Ai vreo idee? Magnus dădu din cap. — Ai vrea să mă ajuţi s-o găsesc? — O să-mi dea drumul? întrebă el ezitant. Aş veni dacă mă lasă, deşi sunt convins că mulţi oameni o caută deja, iar eu nu mai sunt tânăr. Îşi aminti când dispăruse cealaltă fetiţă şi dealul se umpluse de o mulţime de oameni. Şi el ajutase la căutări, până când cei doi poliţişti din Lerwick veniseră să-l ia de acolo. — Nu de genul ăsta de ajutor am nevoie. Vreau să-mi povesteşti despre Catriona. Ce s-a întâmplat cu Catriona, Magnus? Magnus deschise gura, dar nu reuşi să vorbească. — Tu ai ucis-o, Magnus? Dacă tu ai ucis-o şi îmi spui, asta ne va

ajuta să o găsim pe Cassie. Şi dacă nu ai ucis-o tu, dar ştii cine a făcut-o, iarăşi ne vei ajuta foarte mult. Magnus se ridică. Simţea că nu mai poate să respire. — Dar am promis. Simţea din nou nerăbdarea detectivului şi se trase îndărăt. Oare polițistul mai aştepta încă la uşă? — Cui i-ai promis? — Mamei. Nu le spune nimic. — Mama ta a murit, Magnus. Şi nu va mai şti niciodată. În plus, ea iubea copiii, nu? l-ar plăcea s-o ajuţi pe Cassie. — O iubea pe Agnes, spuse el şi adăugă, deşi ştia că nu trebuie, nu trebuia s-o vorbeşti de rău pe mama ta: pe mine nu cred că m-a iubit. — Spune-mi ce s-a întâmplat în ziua în care Catriona a urcat dealul. Era vacanţă, nu-i aşa? O zi însorită cu vânt plăcut? — Eram la câmp, spuse Magnus, coseam. Aproape terminasem şi voiam să mă ocup puţin şi de grădină. Pe atunci aveam o grădină pe o latură a casei, unde pământul e mai adăpostit. Acum nu mă mai preocup atât. Îmi ajung doar câţiva cartofi şi napi. Atunci aveam verdeţuri primăvara, varză ceva mai târziu, morcovi şi ceapă. Tăcu o clipă şi simţi iar agitația polițistului din Fair Isle, deşi expresia feţei nu i se schimbase deloc. — Am văzut-o pe fată alergând pe deal, cu un buchet de flori în mână. Îmi plăceau vizitele ei şi m-am gândit să fac o pauză, să beau o cană de cafea în casă. Îi aruncă inspectorului o privire defensivă: — Nu-i nimic rău în asta, nu? Dacă am făcut o pauză ca să stau de vorbă cu ea? — Bineînţeles că nu, dacă doar asta s-a întâmplat. El nu răspunse nimic. — Îmi spui? întrebă Jimmy. e 300 e

Vorbea încet, atât de încet că Magnus se chinuia să-l audă, deşi auzul lui era încă foarte bun. Nu ca al altor oameni în vârstă. Nu ca al mamei lui, care surzise de tot. Prin minte îi treceau cu viteză tot felul de gânduri. Imagini cu Catriona şi cu Agnes când era bolnavă. Cu mama lui ghemuită în scaunul de lângă foc, ţinând andreaua strâns sub braţ; bătea cu ea un ritm mohorât, neobosit. Imagini cu el copil la şcoala de duminică, stând pe scaunele de lemn pline de aşchii care te zgâriau pe spatele genunchilor şi urmărind cu privirea particulele de praf în suspensie în razele de lumină. Asculta predica pastorului. Spunea că singura cale către fericire era prin iertarea lui Dumnezeu. Nu prea înţelegea el cuvintele pastorului, nu pe toate, dar din când în când le intuia sensul, tot aşa cum ar fi distins nişte contururi vagi în ceaţă. Mai târziu a ajuns să nu mai creadă nicio vorbă. Hotări să nu-i spună nimic detectivului dar, când deschise gura, cuvintele ieşiră de la sine: — Dansa pe vârful dealului cu florile în mâini şi eu ştiam că vine la noi în vizită. Nici prin cap nu-i trecea că n-ar fi binevenită. Avea părul prins cu două funde... Îşi ridică mâinile deasupra capului ca să arate cum era prins părul Catrionei. — ...ca nişte corniţe. Eu ajunsesem deja în bucătărie şi mă spălasem pe mâini, eram gata să beau nişte cafea. Ea a intrat direct, nici măcar nu s-a deranjat să bată la uşă. Şi mi-am dat seama că era pusă pe şotii. Să fi fost din cauza vântului? Când bate vântul, vezi cum toţi copiii se reped afară şi sunt aşa de gălăgioşi, că îi aud de la mine de-acasă. Mama tricota. Eu mi-am dat seama că nu-i convenea deloc prezenţa Catrionei. Câteodată nu dormea deloc bine noaptea şi voia să fie lăsată în pace. Avusese o noapte proastă şi voia doar să tricoteze în linişte. — Dar tu voiai să o vezi? — Îmi plăcea s-o văd. l-am oferit un pahar cu lapte şi un fursec. Dar ea a zis că nu voia lapte. Voia suc. Noi nu aveam suc în casă. Ea

nu şi nu, că vrea suc. Uneori, când venea în vizită, stătea cuminte într-un loc şi desena sau, când avea chef mama, făceau prăjituri împreună. Dar în ziua aia se fâţâia prin toată casa, trăgea de sertare şi deschidea toate dulapurile. Probabil că se plictisea. Chiar a spus că se plictisea. Părea derutat. Plictiseala era un concept pe care nu-l înţelegea. Nu-i plăcea deloc să stea închis la secţia de poliţie şi era îngrijorat de ce avea să se întâmple cu pământul lui de la Hillhead, dar de plictisit nu se plictisea. — Şi a plecat? interveni Perez. Asta vrei să spui? Se plictisea, aşa că a plecat. Unde a plecat? Cu cine s-a întâlnit? Tăcere. — Magnus? — Nu a plecat, spuse el în cele din urmă. S-a dus în camera mea şi a început să caute acolo ceva cu care să se joace. Îşi aminti cum fata deschisese uşa camerei şi începuse să sară pe pat. Îşi dăduse capul pe spate şi râdea, iar codiţele îi fluturau în aer. Îşi aminti de confuzia pe care o simţise în faţa trupuşorului arămiu pe care se vedeau chiloţii de fiecare dată când sărea şi i se ridica fusta. — N-ar fi trebuit să facă asta, nu fără să ceară voie mai întâi. — Aşa e, încuviinţă inspectorul. Magnus se aştepta să-i mai pună întrebări, dar Perez tăcea. Îl privea doar, aşteptând să-şi continue povestea. — Păstrasem nişte lucruri de-ale lui Agnes, spuse Magnus. Îţi aminteşti că ţi-am spus de Agnes, sora mea. A murit de tuse convulsivă când era mică. Mama îmi ceruse să scap de ele, nu le voia în casă. Dar eu n-am putut să le arunc şi le ţineam într-o cutie, sub pat. Mai puțin când făcea mama curăţenia de primăvară, atunci trebuia să le mut. Dar nu-i spuse inspectorului chiar toate detaliile, nu credea că ar fi înțeles ce înseamnă să ai un secret, un lucru numai al tău. — Catriona le-a găsit. Nu era mare lucru: un iepure de pluş şi o e 302 >

păpuşă cu părul lung. Asta era tot ce avusese Agnes. Nu era ca acum, când copiii au o mulţime de jucării. — Nu voiai să se joace cu ele pentru că fuseseră ale lui Agnes. — Ba da! Magnus nu ştia cum să-l facă să înţeleagă ce se întâmplase cu adevărat. — Îmi plăcea s-o văd că se joacă cu ele. Mi-era teamă că o să râdă de ele, fiindcă nu semănau deloc cu cele cu care era ea obişnuită. A luat păpuşa în braţe şi a început s-o legene ca pe un copil. Şi Agnes făcea la fel, legăna păpuşa şi îi cânta. Catriona nu cânta, dar o legăna şi se purta frumos cu ea. M-a întrebat dacă putea s-o pieptene. Nu era o fetiţă rea deloc, doar că avea prea multă energie. lar noi nu ştiam ce să facem cu toată energia asta. — Ce s-a întâmplat după aceea? Magnus închise ochii, nu ca să revadă scena, ci ca să oprească amintirea. Dar nu mai putea s-o oprească. I se derulă în minte, iar când deschise ochii încă i se părea aievea. Mama lui apăruse deodată în dreptul uşii, cu trusa de tricotat fixată încă pe centura de la brâu. Dă-o-ncoace. Întinsese mâna să ia păpuşa. Fetiţa, sfidătoare şi încântată de momentul creat, o tachină ridicând păpuşa deasupra capului. Nu înţelegea, cum ar fi putut să înțeleagă? Despre Agnes nu se mai vorbise în casă de la moartea ei. Probabil că mama îşi păstra amintirile în felul ei aspru şi neînduplecat, dar Magnus nu avea voie să vorbească despre asta. Prin urmare, Catriona nu aflase niciodată nici măcar de existenţa lui Agnes. E păpuşa mea acum, mi-a dat-o Magnus! Cu ce ură de gheaţă se uitase mama lui la el! Apoi fetița încercase să fugă din casă, ţopăind şi râzând. Dar n-a mai ajuns la uşă, pentru că mama lui pusese mâna pe foarfecă. O folosea ca să taie firul de lână când tricota sau ca să croiască materiale. Nu era mare, dar era îngustă şi ascuţită. Apoi fetița a devenit ţeapănă şi moartă, arătând ea însăşi ca o păpuşă. Zăcea pe carpeta din faţa şemineului. Mama ridicase foarfeca deasupra capului şi o repezise în jos cu ambele mâini. Catriona e 303 >

gemuse încet, făcuse un pas mic înainte şi căzuse pe carpetă. Magnus ţinea minte că mama lui confecţionase carpeta din petice de haine cusute pe o pânză de sac. Îngenunchease lângă Catriona, apoi îşi ridicase privirea spre mama lui, aşteptând să-i spună ce să facă. Nu aveau telefon, dar ar fi putut să alerge la casa familiei Bruce. Mama lui vorbise încet, dar ferm: N-ar fi trebuit să se joace cu lucrurile lui Agnes! După care se aşezase la loc în scaun şi începuse să tricoteze iar. Sarcina a rămas în seama lui Magnus. A învelit-o pe Catriona în carpetă şi a dus-o în camera lui. Nu cursese foarte mult sânge. Aşezase păpuşa şi iepurele la loc în cutie, sub pat. Când au venit s-o caute pe Catriona, el era în grădină, tăia buruienile cu hârleţul. Nu, nu a venit la noi! Când s-au întors mai târziu, mama lui le-a spus acelaşi lucru. Nimeni nu remarcase lipsa carpetei şi nici n-ar fi avut cum, rareori intra cineva la ei în casă. Când se întunecase, Magnus desfăcuse carpeta. Catriona zăcea în mijlocul ei, pe spate. Îi desprinsese fundele şi îi netezise părul în jurul capului. Apoi o cărase sus, pe deal. Cerul era acoperit de nori şi nu era nici urmă de lună. O noapte neagră ca pana corbului. Oamenii încă o căutau pe promontoriu şi pe culmile dealurilor. Le vedea lanternele, dar pe el nu-l văzuse nimeni. Ei erau pe coastă, iar el se dusese în direcţia opusă. O întinsese pe fetiță în buruieni şi se întorsese acasă după o lopată bună, ascuţită. O îngropase în stratul de turbă, după care acoperise locul cu pietre. În zori a plecat spre casă. Era vară, nopțile erau încă scurte, dar tot nu l-a văzut nimeni. Când a ajuns în casă, a tăiat carpeta cu foarfeca mamei lui şi a aruncat-o în foc, bucată cu bucată. Mama lui aşteptase în dormitor ca el să termine, după care ieşise şi îi pregătise castronul de terci, cum făcea de fiecare dată la micul dejun. N-au vorbit niciodată despre cele întâmplate. Numai când au venit poliţiştii să-l caute, ea l-a avertizat: Să nu le spui nimic! — Aşa a fost, încheie el când şuvoiul de cuvinte se opri şi imaginile îi dispărură dinaintea ochilor. Asta s-a întâmplat. e 304 >

Îşi dădu seama că inspectorul era dezamăgit. Nu era ceea ce sperase să audă. — Aşa a fost, spuse el din nou. Îmi pare rău. Apoi, fiindcă se obişnuise să vorbească — după atâta timp în care nu avusese cu cine să stea de vorbă, acum începuse să se obişnuiască — deschise din nou gura şi începu să-i povestească inspectorului din Fair Isle despre ultima lui întâlnire cu Catherine Ross. Cumva, nu-i mai păsa de porunca mamei lui. e 305 >

Capitolul 45 În seara aceea, Fran fusese dureros de conştientă de trecerea timpului. Fiecare minut care se scurgea făcea tot mai puţin plauzibilă varianta ca fetiţa ei să se fi rătăcit şi să fi fost găsită de o familie care să aibă grijă de ea. Era aproape miezul nopţii, iar în Lerwick petrecerea din sala de festivități era în toi. În fiecare colţ al oraşului oamenii dansau, râdeau şi se bucurau de muzică. Bărbaţii erau gălăgioşi din pricina băuturii. Nu era un moment potrivit pentru copii. Copiii ar fi trebuit să fie în pat demult. Încercase să facă minutele să treacă mai greu. Nu voise să ajungă până aici. Se uită la ceas. Cele două limbi se apropiau una de alta. Nu suportă să vadă cum se unesc, aşa că se întoarse. Era ger, genul de frig care trece prin haine şi intră direct în oase. În casa ei din Ravenswick, Fran era conştientă de temperatura de afară, chiar dacă focul din şemineu îi încălzea camera. Trăsese draperiile la o parte ca să vadă farurile de pe şosea. Din când în când ştergea geamurile umede şi vedea chiciura groasă şi albă de pe fiecare fir de iarbă. Se gândea la Cassie şi spera că mai poartă încă fularul şi mănuşile. Voia să şi-o închipuie undeva afară, nu închisă cine ştie unde. Cassie nu suporta întunericul şi dormea mereu cu o veioză aprinsă. Fran se gândea la coşmarurile fetiţei. Îşi amintea cum Cassie, pe jumătate adormită, întindea în somn mâna după ea ca să se liniştească. Fran clipi involuntar şi simţi lacrimi pe obraji. Nu mai avea energie să le şteargă. Euan Ross era cu ea. Poliţista grasă stătea la masă, stânjenită şi tăcută. Euan îi turnase lui Fran nişte whisky, aşa cum îi turnase şi ea după moartea fiicei lui. Ea sorbise puţin, din politețe. Chiar şi acum, când simţea că înnebuneşte, că o ia razna de teamă şi că nu gândeşte clar, tot n-ar fi vrut să-l jignească. El ştia sigur că fiica lui murise. Pentru fiica ei mai exista încă speranţă. Se minună că îndrăznise să pară atât de afectată după ce descoperise cele două cadavre. e 306 >

Închisese câinele în dormitor. Îi amintea prea tare de Cassie. Nu voia s-o aibă pe Maggie în preajmă, mirosul i-ar fi făcut greață. Telefonul sună. Ea sări în picioare şi ajunse la el înainte de al doilea apel. Adrenalina îi invadă creierul şi simţi că poate să gândească din nou clar. Era Duncan. — Ceva veşti? — 'Te-aş fi sunat dacă aflam ceva, îi spuse ea. După ce Perez fusese la Haa ca s-o caute pe Cassie, Duncan o sunase şi îi ceruse explicaţii. Fran nu-şi dăduse seama ce simţea el. Se aşteptase s-o acuze că nu avusese grijă de fiica lor. Într-o situaţie similară, ea i-ar fi scos ochii la propriu. EI, în schimb, părea distant, rece. La început, Fran crezuse că era foarte beat şi că se străduia să n-o arate. Că făcea un efort să pară treaz. Acum, însă, bănuia că la mijloc era ceva mai mult. Sunase oră de oră. Nu putea să fie supărată pe el. Era vina ei, nu a lui. Dacă ar fi lăsat-o pe Cassie să meargă cu el la Haa, poate că acum ar fi fost în siguranţă. — Îmi pare rău, îi spuse. Spusese asta de fiecare dată când o sunase. Urmă un moment de tăcere. — Nu, răspunse el. N-aveai ce să faci. Nu poţi să dai vina pe tine. Vrei să vin acolo? — Nu. Rămâi unde eşti. Ar trebui să fie cineva în ambele case. Pentru orice eventualitate... El ar fi vrut să spună ceva, dar ea îl întrerupse: — Te rog, vreau să închid acum. Poate sună cei de la poliţie. Îti dau telefon imediat ce aflu ceva, promit. Închise şi îşi văzu reflexia în geam. O siluetă întunecată, o umbră de nerecunoscut, ajunsă la vârsta a doua. Simţi un val de milă pentru sine. Se mutase aici ca să o crească pe Cassie în siguranță. Era tot ce îşi dorise — o viaţă mai bună pentru amândouă. lar acum se simţea ţinta unei farse bolnave. Găsirea cadavrelor fusese şi aşa un moment destul de dificil pentru ea, nu mai putea să facă față şi acestei încercări. Îşi dădu seama că suspină. Pentru ea însăşi, de e

data asta, nu pentru Cassie. Euan se apropie şi îi oferi o batistă. Era curată, apretată, călcată. O acceptă. Senzaţia pe care i-o dădu materialul moale când îi atinse faţa o linişti puţin. — Cum poţi să te mai gândeşti să calci rufe într-o perioadă ca asta? îl întrebă ea, dând glas primului gând care-i venise în minte. Lui Euan luă puţin să-şi dea seama la ce se referă. Apoi zâmbi uşor. — Nu eu calc rufe, îi spuse. Mă ajută cineva care se ocupă ca lucrurile să meargă mai departe în jurul meu. Dacă eram de unul singur, s-ar fi dus de râpă totul, doar m-ai văzut. Ei i se păru că era foarte stăpân pe sine. — Ai descoperit ceva în notițele Catherinei? îl întrebă brusc. Orice i-ar putea ajuta să descopere cine face lucrurile astea? Înainte ca el să răspundă, de afară se auzi un zgomot. Reflexia ei din geam dispăru la lumina unor faruri. Ea îşi ţinu răsuflarea în vreme ce maşina încetini şi se opri în faţa casei. Era Jimmy Perez şi Fran îşi dădu imediat seama că era singur. Încă spera să-l vadă că ocoleşte maşina şi că ia o copilă cu el. Dar Perez se îndreptă direct spre casă. Vine să-mi spună că fata mea e moartă. Dacă avea veşti bune, ar fi sunat. Nu ar mai fi pierdut timpul să vină până aici. Maggie îl auzi apropiindu-se şi începu să se agite şi să latre din dormitor. Primul lucru pe care-l rosti când uşa se deschise fu „Nu am nicio veste nouă. N-am găsit-o încă.” Fiindcă aproape se convinsese singură că fiica ei era deja moartă, Fran se simţi atât de uşurată că îi veni să-l sărute. — Am câteva întrebări, spuse Perez. — Sigur. Orice. Se uită ia Euan Ross peste umărul ei. — Îmi pare rău, dar aş vrea să vorbesc în particular cu doamna Hunter. Mă înţelegeţi, nu? — Mă duc acasă, spuse Euan. Fran, sună-mă, dacă vrei să mă întorc. Sau poţi să vii tu la mine, dacă vrei. Nu-ţi face griji dacă e e 308 >

târziu, nu dorm. Fran nu fu în stare să-şi dea seama când el plecă. Ştia că ar fi trebuit să-i mulţumească, să-l conducă, să-i ofere inspectorului o cafea şi o gustare, dar rămase nemişcată în aşteptarea întrebărilor. Credea că Perez are vreo idee, o pistă. Că exista o speranţă. În timp ce aştepta, zări farurile altei maşini venind dinspre Lerwick, dar aceasta nu opri. El trase un scaun de la masă şi se aşeză în faţa ei, cu picioarele încrucişate sub scaun. Poliţista îşi mută scaunul într-un colţ. Fran simţea tensiunea din aer. Perez avea nevoie disperată de răspunsuri rapide. Când ea tăcu o clipă, el nu-i ceru să se grăbească, dar ea ştia că şi-ar fi dorit să o facă. Întrebările nu aveau nicio noimă pentru ea. Păreau puse de-aiurea. Perez o întreba despre Cassie, despre cum se descurcă fetiţa la şcoală, despre viaţa socială a lui Fran şi dacă şi-a făcut prieteni în Ravenswick. Ea nu-i ceru explicaţii, fiindcă singură nu mai putea face nimic ca să-şi găsească fata. Acum, totul depindea de el şi nu voia să-l facă să piardă timp explicându-i teoriile lui. Până termina, putea fi prea târziu. Nu dură foarte mult. După un sfert de oră, el se ridică: — N-ar trebui să rămâi singură aici, îi spuse. — Euan o să treacă pe-aici mai târziu. — Nu, nu e persoana potrivită, e mult prea implicat în povestea asta. Trebuie să găsim pe altcineva. Fran se gândi la Jan Ellis, cea care fusese atât de amabilă să-i aducă un cățel şi al cărei soț nu se temea să se facă de râs îmbrăcându-se în scutece. Auzi cum Perez o sună de afară, de pe mobil. Când maşina lui Jan parcă în faţa casei, el dispăru. Nu-i spusese nimic, iar ea nu-l urmări cu privirea când plecă. Înţelegea că Perez nu voia s-o asigure că totul urma să fie bine, nu voia să facă promisiuni pe care nu putea să le respecte. e 309 >

Capitolul 46 Jimmy Perez plecă de la casa lui Fran Hunter şi viră spre Hillhead. Se opri în fața casei bătrânului şi şterse condensul de pe parbriz. La poalele dealului încă se vedeau lumini aprinse în casa şcolii şi la Euan Ross, dar înăuntru nu era nici urmă de activitate. Roy Taylor înţelesese nevoia de discreţie — maşinile erau parcate astfel încât să nu se vadă de pe şosea. Era foarte tentant să coboare şi să li se alăture colegilor. Găsea ceva reconfortant într-o operaţiune de căutare. Amănuntele la care trebuia să fie atent l-ar fi ajutat să uite de panică. Putea să se concentreze la scotocit prin diverse obiecte ca să demonstreze o teorie de care era deja convins. Dar asta n-ar fi adus-o pe Cassie înapoi. Era sigur că fetiţa nu se afla în Ravenswick. Perez se forţă să respire încet, să analizeze raţional următorii paşi. Gândurile îi năvăleau în minte unul după altul şi se chinuia să le ordoneze. Erau gânduri stranii care nu aveau legătură cu situaţia de faţă, îi distrăgeau atenţia. Corbii. De fiecare dată când ajunsese pe aici în timpul zilei, îi văzuse survolând deasupra câmpurilor. Oare unde se duceau când se lăsa întunericul? Se uită la promontoriul îngheţat. Îi venea greu să-şi închipuie că păsările îşi găseau adăpost pe stânci, dar unde altundeva să fi înnoptat? Oare se înghesuiau unul într-altul, ca să se încălzească? Nu înţelegea cum de erau în stare să supravieţuiască unei ierni atât de aspre. Corbul lui Magnus murise deja. Perez îl dusese la femeia care îngrijea păsări şi animale rănite, iar ea îl hrănise conform instrucţiunilor lui Magnus. Însă schimbarea mediului îl afectase. Murise chiar în prima seară, aparent fără motiv. Femeia îi spusese că uneori se mai întâmpla şi asta. Apoi se gândi la Duncan, care îi fusese prieten şi apoi se transformase în duşman. Cum ar mai fi putut să dea ochii cu el, e 310 >

dacă fiica lui ar fi murit? Asta îl duse cu gândul la criminal. Ştia ce avea de făcut. Porni motorul şi dădu cu spatele până la poarta de vizavi de casa lui Magnus ca să întoarcă. Porni spre nord. În Lerwick, îl sună pe Taylor: — Ceva nou? — Ai avut dreptate, i-am găsit. Erau foarte bine ascunşi. Era foarte uşor să-i treci cu vederea. Dar nu i-ai trecut cu vederea, îşi zise Perez. Din glasul lui Taylor simţi că acesta se bucura de victorie. Încerca să se controleze, veselia lui era una vinovată, dat fiind contextul, dar tot răzbătea la suprafață. Nu Magnus Tait era criminalul care o ucisese pe Catherine Ross. Un englez le demonstrase că greşiseră. Un englez şi un nativ din Fair Island. — Du-te la Quendale. Vorbeşte cu băiatul de-acolo. Am ratat ceva data trecută când am fost. Nu era el în postura să dea ordine, dar nu-i mai păsa. Perez închise şi îi contactă pe ceilalţi din echipă, care începuseră deja căutările în jurul sălii de festivităţii. La ora aceea petrecerile începeau să se spargă şi oamenii plecau la casele lor. Cei care mai rezistau continuau distracţia la petreceri private. — L-aţi zărit pe undeva? — Nu l-a mai văzut nimeni de ceva timp. — Aţi verificat în casă? — Nimic. Uşa era deschisă şi am aruncat o privire înăuntru. Nici ţipenie. Conducea încet şi oprea din când în când ca să le pună întrebări grupurilor de petrecăreţi întârziaţi. Nimeni nu-l văzuse pe Robert de câteva ore bune. Îşi sună iar echipa şi le spuse: — Vorbiţi cu taximetriştii şi treziţi-i pe oamenii de pe feribotul spre Whalsay, poate s-a dus acolo. Îşi zise că era un loc bun în care să scapi de un copil mic: îl aruncai pur şi simplu în apă. La temperatura de acum ar fi îngheţat în câteva secunde, chiar dacă ar fi ştiut să înoate. Din senin, îi veni - 311 *

în minte imaginea corbului. Se gândi că nici n-ar fi fost nevoie de o apă foarte adâncă. În funcţie de curenţi, exista posibilitatea ca trupul fetiţei să nu fie găsit niciodată, chiar dacă o arunca în apă în locul în care era ancorată nava. Perez încercă să-şi amintească ce prieteni de-ai lui aveau bărci şi locuiau lângă Vidlin. Trebuia să convingă pe cineva să-l ducă pe apă până la Whalsay. Apoi avu altă idee: Celia era la Haa, sau în orice caz vorbise cu ea acolo mai devreme. Merita să încerce. Pentru a doua oară în acea noapte, Perez porni spre nord, traversând întinderile pustii de teren mlăştinos. La intersecţia de la Brae, observă urme de cauciucuri pe şosea şi schimbă vitezele ca să coboare panta spre casă. Pe plajă erau două siluete conturate de ultimele scântei ale focului, dar nu reuşea să le recunoască. Nu ştia la ce să se aştepte. Nu ştia nici cum o să reacționeze Duncan la dispariţia fiicei lui. Nu l-ar fi surprins ca petrecerea să fie în toi şi exhibiţionistul de Duncan să fie abţiguit în încercarea de a păstra aparențele. Însă la Haa era linişte. Nici după ce opri motorul nu auzi muzică. Briza uşoară care sosise odată cu schimbarea curentilor încetase, iar fumul se ridica din hornul înalt într-o coloană perfect verticală. Îl vedea bine la lumina lunii şi putea să-i simtă aroma de lemn. Deschise uşa fără să bată. În bucătărie, o necunoscută dormea în scaunul cu spătar înalt. Era o femeie tânără. Îşi strânsese picioarele sub ea. Doi bărbaţi stăteau la masă şi mâncau pâine prăjită. Erau îmbrăcaţi la costum şi purtau cravată, de parcă s-ar fi aflat la un mic dejun de afaceri în oraş. ÎI auziră intrând şi ridicară privirea spre el, crezând că era un prieten de-al lui Duncan. — Salut, îi spuse unul dintre ei, deloc surprins de vizita de la două noaptea. E sus, dar nu prea are chef de petrecere. Individul avea accent englez şi Perez bănui că era partener de afaceri cu Duncan. Nu spuse nimic şi trecu mai departe în salon. Acolo se aflau cei doi tineri pe care îi descoperise mai devreme în pat. Stăteau e 312 >

îmbrăţişaţi pe canapea, nu chiar adormiţi, dar absorbiți unul de celălalt. Celia stătea direct pe podea, cu ochii aţintiţi la focul din şemineu. Îl mai aţâţa din când în când cu vătraiul, făcând să sară scântei. Părea că plânsese. — Robert e aici? Ea ridică privirea spre el: — A fost, îi spuse. Acum nu mai ştiu. Duba mai e în curte? Nu întrebă de ce voia să ştie de Robert şi nici dacă are veşti despre Cassie. Perez ar fi vrut să urle din toţi rărunchii, orice numai să-i trezească din starea asta letargică. Cu ce drept lâncezeau ei în casă pe jumătate inconştienţi când o fetiţă dispăruse? Nu spuse nimic şi ieşi în grabă. Ar fi trebuit să se gândească la dubă de când sosise aici. O văzu imediat. Înainte să se apropie de ea, îşi mută propria maşină pentru ca s-o blocheze. Nu-şi dorea să fie pus în situaţia jenantă ca Robert să-i fugă de sub nas. Încercă uşa şoferului — era încuiată. Se uită pe geam şi lumină cu lanterna, dar geamul era plin de sare şi nu se vedea nimic înăuntru. Se aplecă pentru a vedea mai bine. Pe scaunul pasagerului era o mănuşă roz, dar era prea mare ca să fi una dintre mănuşile lui Cassie. În spate nu vedea nimic. Partea utilitară era separată de scaune prin nişte bare de metal. Perez încercă şi uşile din spate. Mânerul se mişcă, deblocă o siguranţă şi uşile se deschiseră. Înăuntru se afla o grămăjoară moale. Nu încercă să-şi dea seama ce-ar putea fi. Aprinse lanterna şi descoperi doi ochi larg deschişi şi speriaţi. Clipiră din pricina luminii. Era vie. Cassie nu se putea mişca, avea mâinile legate cu noduri marinăreşti bine făcute, iar în gură îi fusese îndesat un ghem uleios. Perez îşi scoase briceagul din buzunar. Lăie sforile, îi scoase ghemul din gură, după care o luă în braţe şi o ţinu ca pe un bebeluş. Ea începu să tremure. El alergă în casă şi începu să strige după Duncan imediat ce intră pe uşă. Bărbatul coborî în grabă scările.

Capitolul 47 Sally se trezi pe plajă. Nu-şi amintea cum ajunsese acolo. Afară era frig, dar i se părea că frigul acesta vine de undeva, de departe. Robert îşi dăduse jos haina şi i-o pusese pe umeri. Focul reuşea încă să-i mai încălzească puţin. Se gândi brusc că fusese de ajuns pentru o noapte şi că era momentul potrivit să se întoarcă acasă. Părinţii ei dormeau cu siguranţă, iar ea putea să se strecoare înăuntru în linişte şi să-şi facă nişte ceai. Era epuizată, ar fi adormit imediat ce s-ar fi întins în patul ei îngust, în care dormise de când nu mai încăpuse în pătuţul de bebeluş. Pătura o s-o încălzească şi o să doarmă mult şi bine. Asta îşi dorea cel mai mult, să doarmă. Dar somnul era, în acel moment, o alternativă imposibilă. Robert avea chef de vorbă: — Ţi-a povestit Catherine ce s-a întâmplat ultima dată când am fost aici? — Nu vreau să ştiu, răspunse ea. — Care era treaba cu ea? — Uite ce e, nu-mi pasă. Nu acum. Se sprijini de el şi simţi cum i se închid ochii. Cuţitul prins de cureaua lui o împungea în spate. Nu o deranja şi era, oricum, prea obosită ca să se mişte. Asta era efectul băuturii? Te făcea să vrei numai să dormi şi să uiţi de toate? — Mama a avut dreptate în legătură cu Catherine, continuă el. Sally simţi cum cuvintele îi ricoşează din cap. Ce voia să spună, de fapt? Îşi dădu seama că nu avea nicio şansă să doarmă. Trebuia să-l asculte. — La ce te referi? îl întrebă. — Zicea că era o fată ciudată. Că era piază rea. — Era prietena mea, spuse Sally, deşi părea ciudat să-i ia apărarea Catherinei în faţa lui Robert. Mai ales în faţa lui Robert! — A încercat să-şi bată joc de mine. Nu puteam s-o las să scape e

nepedepsită. — N-a mai fost nevoie. A murit. — Îmi plăcea de ea, continuă el, chiar îmi plăcea pe bune. Exact asta şi voia. Mama mi-a zis că era doar un joc pentru ea, încerca să mă tachineze, să se joace cu mine, doar ca să vadă cum reacţionez. Pentru Dumnezeu, mai las-o pe maică-ta deoparte! Sally îşi imagină viitorul lor dacă ar fi rămas împreună. La primul semn că lucrurile se înrăutăţeau, el ar fi dat fuga în braţele Celiei ca să plângă pe umărul ei şi ca să rezolve ea situaţia. Poate că era mai sănătos să-ţi urăşti mama. Poate că ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare lui Margaret că o trata ca pe un rahat. Ceva mai departe de foc, chiciura se instalase pe mal. Când se retrăgeau, valurile lăsau în urmă dâre de gheaţă care aruncau reflexii palide în lumina lunii. O, Doamne, îşi zise, ce mizerie! — M-a filmat, spuse el. — A filmat pe toată lumea. — M-a filmat când am lovit-o în seara aia. M-a enervat atât de tare, că i-am dat una. Am plesnit-o peste faţă şi i-am lăsat nişte urme roşii. Ea şi-a dorit-o. Era material bun pentru film. Aşa zicea. A fixat camera pe un trepied şi m-a provocat până am uitat de prostia aia de cameră. Parcă eram ursul de la circ. Sally tăcea. — Ai auzit ce-am spus? întrebă el. Sally încercă să se ridice, dar el o ţinu strâns de umeri. — Ai de gând să mă plesneşti şi pe mine? Vorbele parcă fuseseră rostite de altcineva. Nu trebuia să-l întărâte în legătură cu Catherine, nu era vina lui. Ştia bine cum se purta Catherine şi nu avea rost să-l enerveze acum. — Nu, îi spuse el. Parcă vorbise un băieţel de la mama ei de la şcoală. — Nu, bineînţeles că nu. — Îndepărtează-te imediat de ea! De data asta era vocea unui adult. Stătuseră cu faţa la foc şi la apa - 315

de dincolo de el, aşa că nu-l auziseră pe Jimmy Perez când se apropiase de ei. Sally îşi zise că poliţistul se mişcase foarte tăcut pe pietriş, fără să scoată niciun zgomot. Era un tip tăcut. Nici când repetă cuvintele nu le rosti pe un ton ridicat. Amândoi se întoarseră spre el. — Mama ta vrea să vorbească cu tine, Robert. Vino cu mine. Robert începu să se ridice. Deci asta a fost, îşi zise Sally. Celia a câştigat. Ori de câte ori o să-l strige, el o să alerge la ea într-un suflet. Îşi dădu seama că era posibil să nu-l mai vadă niciodată. Îl urmări cum se împletici pe drum până dispăru în întuneric. Ceva mai departe, pe plajă, se auzeau voci agitate. Părea un fel de ceartă. Nu îşi dădu seama despre ce era vorba. Îşi zise că Robert avea mişcări stângace. Avea picioarele destul de scurte şi fundul jos, prea aproape de pământ. Se întrebă ce găsise, de fapt, aşa de atrăgător la el. Mai avea haina lui pe umeri dar, chiar şi aşa, tremură de frig şi se întoarse din nou spre foc. Îi simţi dogoarea pe faţă. Ustură ca o palmă care lasă urme roşii, îşi zise. În mână încă strângea cuţitul pe care i-l luase lui Robert de la centură când nu voia să-i dea drumul. — L-ai fi omorât şi pe el? o întrebă poliţistul. Nu-i răspunse. Înclină lama cuţitului astfel încât să reflecte luminile jucăuşe ale focului. Lama părea roşiatică în lumina acea bizară, de parcă ar fi fost deja plină de sânge. — Am găsit-o pe Cassie, zise el. E teafără. — Asta n-a avut nicio legătură cu Robert, spuse ea. Lăsase maşina descuiată. Cassie se pierduse de maică-sa şi i-am spus c-o ajut eu s-o găsească pe doamna Hunter. În dubă erau câteva funii. Am fost în Brigada de Fete, mă pricep la noduri. Tăcu o clipă. Când derapaseră la intersecţia de la Brae, o auzise pe Cassie rostogolindu-se în spate, dar Robert nu sesizase nimic. — De ce-ai răpit-o? întrebă Perez. Nu e nevoie să răspunzi, oricum n-ar trebui să vorbesc cu tine decât în prezenţa unui avocat, dar eram curios. E doar un copil, cu ce te-ar fi putut supăra? — M-a văzut în noaptea aia cu Catherine. Se trezise, avusese nu e 316 >

ştiu ce coşmar, şi m-a văzut pe geam la lumina lunii. Am reuşit s-o conving că fusese doar un vis. Numai că în seara asta, când am găsit-o rătăcită şi speriată pe străzile din Lerwick, mi-am zis că mai bine nu risc. A fost o prostie. Dar nu era numai atât. Ştiai foarte bine că fetita asta o să ajungă exact ca şi Catherine — încrezătoare, arogantă, plină de ea. Nu e genul de copii care să fie luat peste picior, care să se simtă rău în fiecare dimineaţă înainte să plece la şcoală. O să aibă replici acide care vor umili cine ştie ce biet copil. E cu nasul pe sus. Margaret avusese dreptate în privința asta. — De ce n-ai ucis-o pe loc? întrebă Perez. Ea dădu din umeri. — Trebuia să aştept până se făcea linişte, nu? Linişte ca în noaptea în care am ucis-o pe Catherine. O noapte ca asta. — Pentru asta aveai nevoie de cuţit? Ea dădu din nou din umeri. — Acum nu-ţi mai foloseşte, continuă el, mai bine mi-l dai mie. Ea nu-i răspunse. Se aşează pe nisip şi ţinu cuțitul pe genunchi. În depărtare auzi zgomotul maşinilor care plecau de la Haa. Petrecerea se încheiase. Robert pleca acasă cu Celia. Se meritau unul pe altul. — Sally, dă-mi cuțitul. Îşi zise că l-ar putea răni înainte s-o oprească. Cântări în minte varianta asta. Fiorul de a o face. Se întrebă dacă ar simţi acelaşi lucru ca atunci când a ucis-o pe Catherine. Poate că ar fi şi mai excitant. Îşi imagină oase sparte şi sânge, puterea de a-i privi viața cum se scurge molcom în nisipul înghețat. Bineînţeles, acum nu mai avea nicio şansă de scăpare. Nici prin cap nu-i trecuse că ar fi putut să scape după ce o omorâse pe Catherine. Nici măcar după ce îl arestaseră pe bătrân. Era în Shetland, nu puteai să tragi nici măcar un vânt fără să afle toată lumea. Oricum, ar fi fost chiar dezamăgită dacă ar fi rămas un secret pentru totdeauna. Îşi imagină ce feţe o să facă prietenii ei de la şcoală când o să afle. Ar fi dat orice să fie în sala de recreaţie când avea să se afle, când chipul avea să-i apară în ziare şi la televizor. O să devină vedetă. e 317 >

— Sally, dă-mi cuțitul! Strânse mânerul de os, gata să-l lovească pe polițist, apoi o năpădi iar oboseala. Se ridică şi, cu ultimii stropi de energie, îl aruncă spre mare. Cuţitul se răsuci în aer şi ateriză în apa mică de la mal. Nu-l văzuse căzând fiindcă era întuneric, dar auzise. Perez se apropie de ea, o prinse de mână şi o ridică în picioare. Nu era o strânsoare dură. Părea mai degrabă un gest de ajutorare. O prinse apoi pe după umeri şi începură să meargă pe plajă. De la distanţă, păreau doi îndrăgostiți. e 318 >

Capitolul 48 Perez îl conduse pe Roy Taylor la aeroport a doua zi dimineaţă. Englezul era mulţumit că identificaseră corect asasinul Catherinei Ross şi nu mai voia să rămână. Agitaţia pe care cu greu reuşise s-o ţină în frâu pe parcursul anchetei îl împingea acum spre alte locuri. Se gândea deja la următorul caz. Îi strânse cordial mâna lui Perez înainte să plece spre poarta de îmbarcare. Nu mai privi în urmă când păşi pe pistă spre avionul de Aberdeen. Perez aşteptă ca avionul să decoleze şi aproape că îşi dori să fi fost în el. Tot nu hotărâse dacă să se întoarcă sau nu în Fair Isle. Mama lui renunţase să-l mai întrebe. Probabil că se resemnase cu ideea că fiul ei nu avea să revină acasă prea curând. În drum spre Lerwick, se opri la casa lui Fran Hunter. Îşi spuse că era pe nepusă masă dar, de fapt, se gândise la asta încă din aeroport; de fapt, chiar de când plecase de acasă. Ea tocmai scotea rufe din maşina de spălat şi le îndesa într-un coş de plastic şi îşi văzu în continuare de treabă când îi strigă să intre. — Voiam să văd cum se simte Cassie. — Încă doarme. Când ne-am întors acasă azi-dimineaţă era aproape ziuă. Doctorul i-a făcut un control complet. A spus că are doar câteva vânătăi de la izbiturile din dubă. Perez nu ştia ce să mai spună. Amândoi ştiau că nu rănile fizice erau cele mai dureroase şi mai grave. Fran se ridică. — Bănuiesc că nu pot să vă întreb ce s-a întâmplat. Probabil că naveţi voie să daţi informaţii. — Întrebaţi orice doriţi, îi spuse el. Nu păreți genul care să toarne informaţii presei. În plus, aveţi tot dreptul să ştiţi. — Aţi bănuit vreodată că aş fi implicată? — Nu, îi răspunse el fără ezitare, niciodată. Fără să mai întrebe, Fran puse ibricul pe plită, clăti cafetiera care

stătea pe rastel şi o umplu cu câteva linguri de cafea. — De ce-a făcut asta? Am tot încercat să-mi dau seama. Adică, şi eu mă certam cu lumea când eram de vârsta ei, e ceva normal. Acum ai senzaţia că ţi-ai găsit sufletul pereche, iar în clipa următoare te întrebi cum poate fi atât de crudă persoana de lângă tine. Însă niciodată n-am strâns pe nimeni de gât cu fularul. — N-a fost vorba numai de o ceartă între prietene, spuse el. Fran îi turnă cafea, amintindu-şi că o preferă simplă. — Întotdeauna i-a fost greu la şcoală, încă de când era mică. Şi eu am fost agresat de colegi cândva, ştiu cum e. Şi îmi închipui că n-a ajutat-o nici faptul că e fiica învăţătoarei. — Doamne, chiar că nu. Mai ales cu o mamă ca Margaret Henry. Trebuie să fi fost de coşmar. — Lucrurile s-au înrăutățit când a intrat la liceu. Au început să se ia de ea întruna. Nu fizic, nu tocmai. Colegii se loveau de ea în aşa fel încât să pară un accident sau îi puneau piedică. Însă cel mai greu de suportat a fost indiferența. N-o includeau niciodată, n-o doreau niciodată în preajma lor. Cu toţii arătau foarte clar că nu le merită atenţia. Poate că starea ei s-a transformat, cu timpul, în paranoia. Avea senzaţia că oriunde mergea la şcoală oamenii o bârfeau. — Dar a câştigat atenţia Catherinei. — Catherinei nu-i păsa ce gândesc ceilalţi. Avea propriile ei planuri. Sally era extrem de geloasă din cauza asta. — Cum ai aflat toate astea? — Ne-a spus Sally. Vrea să ştim totul. Parcă s-ar bucura din plin de vâlva pe care a stârnit-o. Fran stătea lângă foc, cu spatele lipit de cămin. — ÎI plăceau amândouă? De-asta s-au certat? Nu-l văd să fi fost genul Catherinei. Perez zâmbi fără să vrea: — Nici nu era. Sally, în schimb, era fermecată de el. Întelegeti şi de ce, nu? Înalt, frumos, căpitan pe imensitatea aia de navă — o reputaţie pe care părinţii ei ar fi respins-o din start. Şi a mai fost şi - 320 >

primul ei iubit. Interesul Catherinei, în schimb, era mai mult... Făcu o pauză. — Academic. — Cum adică? — Avea de făcut un proiect la şcoală, un film. — Bineînţeles, spuse Fran, Foc şi gheaţă. — Din câte am înțeles, era un fel de studiu antropologic al insulelor, aproape o perspectivă critică. Catherine nu doar înregistra ceea ce vedea. Ea regiza. Făcea ca anumite lucruri să se întâmple după placul ei. Un profesor de şcoală a invitat-o la el acasă şi i-a făcut avansuri. S-a prefăcut uluită, dar asta îşi dorea, de fapt. L-a filmat pe ascuns. Un puşti din Quendale şi-a pus inima pe tavă în faţa ei. Ea l-a respins, l-a umilit şi a filmat şi asta. El e cel care le-a condus pe fete acasă în noaptea de Anul Nou. Sally a zis că nu-l recunoscuse, dar cu siguranţă îşi dăduse seama cine era. Voia doar să creeze mai mult mister în jurul Catherinei. Se opri şi sorbi din nou din cafea, care era foarte bună. La o adică, acum nu se mai grăbea nicăieri şi nu şi-ar fi dorit să fie nicăieri în altă parte decât în căsuţa asta călduroasă, alături de ea. — Catherine ştia că tatăl lui Robert urma să fie Guizer Jarl şi mai ştia că Robert voia cu disperare să preia conducerea festivalului Up Helly Aa. Ştia că era foarte sensibil în legătură cu reputaţia tatălui său. Lui Robert i-au plăcut mereu fetele tinere. Probabil că se simţea mai în siguranţă cu ele. Nu s-a maturizat niciodată cu adevărat. Nu spun că ea i-a înscenat ceva; dar a creat ocazia ca el să răbufnească şi n-a fost dezamăgită. Brusc se simţi jenat. N-ar fi vrut să-i povestească despre cum îl provocase Catherine pe Robert sau despre reacţia lui când ea îi râsese în faţă. N-ar fi vrut să sugereze că tocmai ea îl instigase la violenţă. Cum ar mai fi sunat şi asta? Fran era o femeie independentă din sud, ce părere şi-ar fi făcut despre el? Dar adevărul era că tânăra primise exact ceea ce aşteptase şi că fusese foarte încântată de asta. Perez simţi că se bâlbâie. e 321 >

— Catherine l-a filmat pe Robert. L-a prins într-o lumină foarte proastă. Avea de gând să prezinte filmul şcolii întregi. Ştiţi cum merg lucrurile pe-aici. În aceeaşi seară ar fi aflat toată insula. Ar fi putut chiar să fie acuzat de violenţă şi dat pe mâna justiţiei. Şi aşa tatăl lui fusese umilit destul din cauza aventurii Celiei. Vă puteţi închipui ce rumoare s-ar fi stârnit în jurul unui astfel de proces. — Prin urmare, Robert avea un motiv s-o ucidă pe Catherine, spuse Fran. Sally nu avea. Nu-i aşa? Îmi scapă ceva? Se încruntă, dar într-un fel care exprima curiozitate, nu agitaţie. El simţi deodată un val de uşurare că totul se terminase cu bine pentru ea. Ştia că reacţia lui era total egoistă — n-ar mai fi fost în stare să dea ochii cu ea dacă fetiţa ar fi păţit ceva. — V-am spus că Sally era îndrăgostită lulea de Robert. Nu cred că el se gândea la o relaţie de durată. De Anul Nou se îmbătase şi, cumva, au ajuns împreună. Asta a fost tot. Numai că Sally avea o grămadă de iluzii romantice. Vorbea de parcă îşi făcuse deja planurile pentru rochia de nuntă. În după-amiaza în care a murit, Catherine a petrecut ceva timp cu Magnus Tait. El i-a povestit despre Catriona Bruce, dar nu a dezvăluit secretul mamei lui. Nu tocmai. Dar a vorbit despre fetiţă, iar Catherine l-a filmat. Mai târziu în seara aceea, Catherine s-a întâlnit cu Sally. Aşează cana pe masă şi încercă să-şi imagineze scena. — Erau acasă la Catherine. Tatăl ei era plecat. Catherine ştia că ieşise la masă cu mai mulţi colegi după întâlnirea de la şcoală. Mama lui Sally credea că fiica ei era în cameră şi îşi făcea temele. Margaretei nu-i plăcea s-o ştie noaptea pe-afară, nici măcar dacă mergea doar până la Catherine. Nu era prima oară când Sally se strecura afară din casă fără ca nimeni să ştie. Catherine era teribil de mândră de filmul ei, de ce secvenţe grozave filmase; Robert Isbister, care se purta ca un animal, Magnus Tait care vorbea despre dispariţia unei fetițe şi despre cum întreaga comunitate îl dispreţuise ani de zile. Nu era genul de imagine pe care comisia pentru turism să vrea s-o promoveze despre Shetland. I-a arătat 322 -e

filmul lui Sally. Băuseră înainte. Nu mult, împărţiseră o sticlă de vin. Dar era suficient cât să le dezlege limbile. Catherine a spus, probabil, ce părere avea despre Robert. Vă închipuiţi tachinările la adresa lui Sally; Cum poți să ieşi cu un astfel de om? Eu n-aş suporta nici să mă atingă. Sally a simţit că se lua de ea la fel ca şi colegii de la şcoală. Apoi, cine ştie de ce, au ieşit. Probabil fusese ideea Catherinei. Îi plăceau scenele dramatice. Mai voia o astfel de scenă pentru filmul ei. Nu începuse încă să ningă şi era lună plină. Totul era îngheţat. Cassie se trezise şi s-a uitat de la geam spre poalele dealului. Le-a văzut împreună pe cele două fete, două siluete negre pe fundalul alb al zăpezii. Catherine nu renunţa deloc la povestea cu Robert Isbister. Poate chiar îi păsa de Sally şi nu voia să sufere din cauza lui. Însă, mai curând, cred că-şi dorea să-i provoace o criză de nervi, o izbucnire pe care s-o prindă pe cameră. A reuşit din plin. Sally şi-a pierdut cumpătul. Când i-am luat declaraţia de dimineaţă, ne-a spus că nu-şi dorea decât s-o facă pe Catherine să tacă, să nu-i mai audă remarcile zeflemitoare. Aşa că a strâns-o de gât cu fularul. În sfârşit se făcuse linişte. Catherine tăcuse. A lăsat-o să zacă în zăpadă. Cassie a văzut-o că se întoarce singură la casa familiei Ross. Era pe jumătate adormită şi nu şi-a dat seama cât de important era ce văzuse. Dar, când Sally a venit ca bonă la voi, purta aceeaşi haină ca în seara crimei şi asta i-a declanşat amintirile. Cassie tot nu-şi dăduse seama că era important, dar o tulbura. Mai mult ca sigur i-a spus ceva lui Sally. — Iar eu am lăsat-o pe Cassie cu ea în casă, zise Fran. Chiar de două ori. Se gândi la desenul făcut de Cassie pe plaja de la Haa. Fetiţa ştia ce păţise Catherine. — Trebuia să-mi fi dat seama! — N-aveaţi cum. Nimeni nu ştia nimic atunci. Ar fi vrut s-o mângâie pe moalele capului, unde câteva şuviţe de păr se desprinseseră din clamă, şi să-i spună că totul urma să fie în regulă, dar ştia că de data asta nu-şi putea da frâu liber emoţiilor. Îşi - 323 e

încleştă mâinile ca să le stăpânească mai bine şi ca să reziste tentaţiei. — Şi Magnus a văzut ceva. Le-a văzut pe fete când mergeau împreună pe cărare, dar numai una dintre ele s-a întors. A doua zi de dimineaţă a ieşit devreme din casă şi a găsit-o pe Catherine moartă. Fl i-a dat zăpada de pe faţă. — De ce nu a spus nimic? Perez tăcu câteva clipe. — A avut o experienţă urâtă cu poliţia când a dispărut cealaltă fetiță. În plus, n-avea nicio speranţă că o să-l creadă cineva. Mi-a povestit totul la timp cât să pot să ajung la Cassie înainte să păţească ceva. L-am rugat pe Taylor să caute în casa şcolii. A găsit cheile Catherinei în camera lui Sally. Intrase în casa lui Euan ca să ia filmul. — Deci Sally a ucis-o pe Catherine ca să apere un om căruia nici măcar nu-i păsa de ea. — Se pare că a fost destul de calmă după aceea. Îşi zise că Fran avea dreptul să ştie toate amănuntele. — A luat camera de filmat cu ea. Bineînţeles, purta mănuşi, a trebuit să şi le pună din pricina gerului. A intrat în camera Catheririei, a găsit scenariul filmului şi CD-ul şi a şters fişierul din computer. Apoi s-a întors acasă. Părinţii ei dormeau deja şi n-au auzit nimic. Nici n-au ştiut că plecase de acasă. Şi-a pregătit chiar şi o cană de ceai înainte să se culce. Urmă un moment de tăcere. Perez ştia că venise momentul să plece. Avea o mulţime de lucruri de făcut în urma arestării şi nu voia să i le încredinţeze lui Sandy. În cele din urmă, fără tragere de inimă, se ridică. Fran se ridică şi ea. — Mulţumesc, îi spuse. Ar fi vrut să-i spună că nu făcuse mare lucru, că asta era datoria lui, dar, înainte să poată rosti vreun cuvânt, ea se apropie şi-l sărută pe obraz. Un sărut uşor, fin. De recunoştinţă. — Mulţumesc, îi spuse din nou când închise uşa în urma lui. e 324 -e

Perez se urcă în maşină şi porni înapoi în Lerwick. Inainte să ajungă la birou, se opri acasă şi o sună pe mama lui. ` VIRTUAL a A z _ PROJECT “325 >

ANN CLEEVES negru de corb „Era foarte concentrată și totul părea ireal în timp ce stătea acolo, înconjurată de lumina scânteietoare care o făcea să simtă că i se învârte capul. Ajunse sus și văzu scena inainte să înțeleagă ce anume vedea. Până atunci totul fusese doar formă şi culoare. Apoi pata roșie se transformă intr-un fular. Haina gri și pielea albă se contopeau pe fundalul zăpezii, care aici nu mai era la fel de curată. Corbii ciuguleau din fața unei fete. Unul dintre ochi dispăruse. Fran o recunoscu pe tânără chiar şi în acea stare înaintată de degradare. Păsările se indepărtaseră dând din aripi când ea se apropiase dar apoi, când se opri, cu sângele inghețat in vene, se întoarseră. Dintr-o dată, Fran ţipă atât de tare încât simţi cum se sufocă și incepu să bată din palme ca să gonească păsările. Dar nu se putea mişca.” Ann Cleeves - Negru de corb „Cleeves creează o lume convigătoare a ostilității împotriva străinilor... a micilor snobisme și a marilor gelozii. Negru de corb jese din tiparele romanului polițist britanic, respectându-i, totodată, punctele forte: o narațiune puternică şi o construcție inteligentă.” Jane Jakeman, Independent „Cleeves excelează din nou în a crea atmosferă... Un thriller psihologic migălos construit.” metines poe i f ȘI N NC” ORNE SCENEPES Fotr O iga 2. | hutiarinck com